C. George Sandulescu, Editor

OSCAR WILDE'S *SALOME*—120 YEARS OLD!

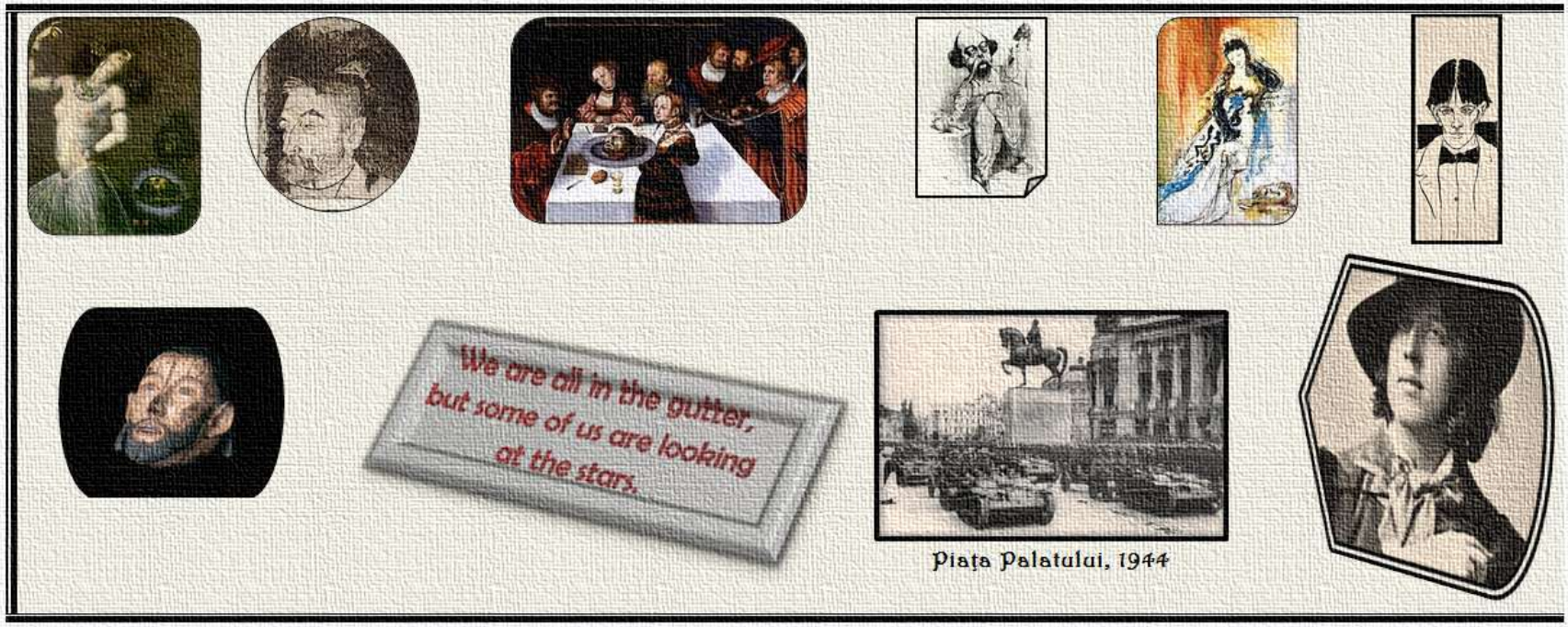

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Director:
LIDIA VIANU

Executive Advisor:
GEORGE SANDULESCU

Contemporary Literature Press
Editura pentru Studiul Limbii Engleze prin Literatură

BRITISH COUNCIL
UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI
INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

The only online Literature Publishing House of the University of Bucharest

ISBN: 978-606-8366-35-7

© Universitatea din Bucureşti
© **C. George Sandulescu**
© Richard Ellmann
© Keith Bosley
© M. Iftodiu
© Anda Boldur
© Ioan Matei
© Z. Bârsan

Cover Design, Illustrations, and overall Layout

Lidia Vianu

IT Expertise: Cristina Petrescu, Simona Sămulescu
Typing: Luisa Alexandrescu, Elena Racu, Valentin Niţă, Cătălina Jacotă, Alexandra Stan, Monica Necula, Simona Sămulescu, Irina Borţoi, Georgiana Filip, Marcela Zorland, Daniela Chiriţă, Sabina Cârnu.
Proofreading: Silvia Bratu, Simona Sămulescu, Lidia Vianu
Publicity: Ruxandra Câmpeanu

Richard Ellmann: *Oscar Wilde*, London 1987. 632p. pp322-326:

"Willie was difficult to help and beyond the reach of admonition. In the last days of December 1891 his industrious brother went tot Torquay, and stayed there until January finishing *Salome*."

The quotation on the cover comes from Oscar Wilde's *Lady Windermere's Fan* (1892), act iii, said by Lord Darlington to Mr Dumby, who retorts with an 'echo response' (which is indeed a mannerism in Stanley Kubrick's very last film, with the Joycean title of *Eyes Wide Shut*) (1892 is another Joycean coincidence).

Acknowledgements

Mallarmé The Poems. A bilingual edition. Translated, with an Introduction by Keith Bosley. Penguin Books. 1977.
Mallarmé. Poèmes. Poeme. Editura Atlas. Bucureşti. 1997. Translated from the French by Ioan Matei.
Gustave Flaubert: Trei povestiri. Editura Univers. Bucureşti. 1973. Translated from the French by Anda Boldur.
Gustav Flaubert. Trei Povestiri. Librăria "Universală". Alcalay & Co. 1909. Translated from the French by M. Iftodiu.
Gustave Flaubert: *Trois Contes*. Hachette. 1937.
Oscar Wilde: *Salome: Drame en un acte*. Paris: Librairie de l'art indépendant. Londres: Elkin Matthews et John Lane. The Bodley-Head. Vigo-Street. 1893.
Oscar Wilde. *Salomeea*. Translated by Zaharia Bârsan. Editura Librăria "Universală", Alcalay & Co. Bucureşti. 1907.
Oscar Wilde: *Salome. A Tragedy in One Act*. Translated from the French. London. Elkin Matthews and John Lane. 1894.

The illustrations on the cover are: Audrey Beardsley, Salome; Gauguin, Mallarmé portrait; Gustave Moreau, Salome; J. Lemot, G. Flaubert Dissecting Madame Bovary; Tête de saint Jean-Baptiste en bois de cèdre, Brazil; Lucas Cranach the Elder, Feast of Herod; Audrey Beardsley, Self-Portrait; Romanian King Carol I; Oscar Wilde.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Bucureşti 2012

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

À la mémoire de Dick Ellmann,
ami proche et
compatriote lointain

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Bucureşti 2012

Christ came from a white plain to a purple city, and as He passed through the first street, He heard voices overhead, and saw a young man lying drunk upon a window-sill. 'Why do you waste your soul in drunkenness', He said. 'Lord, I was a leper and You healed me, what else can I do?' A little further through the town, he saw a young man following a harlot, and said, 'Why do you dissolve your soul in debauchery?', and the young man answered, 'Lord, I was blind and you healed me, what else can I do?' At last, in the middle of the city, He saw an old man crouching, weeping upon the ground, and when He asked why he wept, the old man answered, 'Lord, I was was dead, and You raised me into life, what else can I do but weep?'

The *Oscar Wilde Parable*

C. George Salome

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

București 2012

C. George Sandulescu, Editor

WILDE'S *SALOME*—120 YEARS OLD!

- Who started the myth...
- Who continued the legend – in words and in pictures...
- Who climaxed it, and how...
- How significant is *Salome* in assessing Oscar Wilde as a whole...

Lucas Cranach the Elder: *Feast of Herod*. 1539

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

Table of Contents

C. George Sandulescu — Pro Memoria — p. 8

Richard David Ellmann — "Virgin Cruelty" — 13
(from *Oscar Wilde*, Hamish Hamilton. London. 1987. pp322-326)

The Bible — Gospel of St Mark. 6.14-29 — 22
Vulgata. — 23
Authorized Version. 1610 — 23
Biblia lui Şerban Cantacuzino.1688 — 23
Biblia publicată sub Miron Cristea. 1936 — 23

Évangile selon Matthieu. 14.1-12 — 23
Louis Segond. 1910 — 23

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
Bucureşti 2012

Stéphane Mallarmé (1842-1898) **"Hérodiade"** (unfinished, 1864-1898) 30

Hérodiade 31

Herodias 31

Irodiada 31

Gustave Flaubert (1821-1880) **"Hérodias"** (1877) 55

Hérodias 56

Herodias 56

Irodiada. 1909. 56

Irodiada. 1973. 56

Notes 193

Oscar Wilde (16 October 1854-1900) ***Salome* (1892)** 203

Salomé 204

Salome 204

Salomeea 204

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

București 2012

Appendix 340

Oscar Wilde *Impressions of America* (1882) 341

Addenda 357

C. George Sandulescu **Preprints for the Volume Rediscovering Oscar Wilde.** **1993.** 358

Illustrations

Aubrey Beardsley (1872-1898) 55, 192, 203, 339

Gustave Moreau (1826-1898) 4, 13, 29, 30, 31

Lucas Cranagh the Elder (1472-1553) 4. 22, 23

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

C. George Sandulescu

Pro Memoria

... "Fille de Sodome" ...

שלומית
Salome
Σαλώμη

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

1. The supreme purpose of this book is to point out that Oscar Wilde is a **bilingual** Writer! Almost on a par with Samuel Beckett is their level of bilingualism.

2. For *Salomé* was written in French by Oscar Wilde. And there is a strong critical tendency to have it considered as his best play. In the sense that it comes closest to his philosophical credo in point of art, language, approach to culture, and general attitude to life.

3. It is set in the Eastern Mediterranean, which was his most favourite artistic playground. It takes place in olden times—the period which exerted most attraction to his personality.

4. It is conflictual to an extreme degree, which was also a typical characteristic of both his work and of his so agitated personal life.

5. It manages to be the pinnacle and summit in the multiplicity of artistic creations on this Biblical legend, or story, or incident, or whatever you wish to call it. Flaubert and Mallarmé were just the latest and handiest instances.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

6. It comes on the market at the right time to enjoy the formidable success that it was bound to have had, had it not been stopped short by societal adversity, directly derived from the submediocrity of his time. **England** refused to perform it, under the pretext that it was based on a story coming from the Bible. Lord Alfred **Douglas** bungled the English translation he had been entrusted to execute (so, Wilde himself was allegedly forced to repair it). **France** decided to perform the play while Oscar Wilde was still in prison, and Sarah Bernhardt dissociated herself from it.

7. It was Richard Strauss who saw its astonishing value, and promptly turned it into a one-act opera. It was in this way only that it managed to conquer the stages of the world.

8. What more **European conjunction of circumstances** do you want lying at the foundation of its success? The **Irish** contribution was zero, the "**English**" contribution was minimal, the **French** contribution to its success was more than considerable, and the **German** contribution was downright overwhelming.

9. I can only add that the American contribution tended to be on the negative side; if you do not believe me, read Oscar Wilde's own "Impressions of America", written at the end of a more than long tour of the subcontinent. (See the Appendix to this Book)

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Mata Hari

10. But **remember** above all that Oscar Wilde is a writer belonging inherently to at least **three** distinct centuries: he was born, lived and died in the 19th Century (for the 20th Century only started on 1 January 1901, whereas Wilde had died exactly 30 days before that). **Second** comes his extraordinary use of English, which lies outside time—being eternally the language of today. In a word, the language of Oscar Wilde **never dates**. Even Moscow used it in order to teach good British English in its worst days of Communism. That very feature places Wilde so very high above any writer of English on any Continent. **Lastly and supremely**, he is the most "visual" of all writers—past and present: from the sunflower at his buttonhole, to his eye-catching way of dressing throughout his life, and the cinematographicality of ALL his plays, he pertains unavoidably to the 21st Century.

Which is indeed the century of the VISUALS, par excellence. And **the dance of the seven veils,** as the dramatic centrepiece of the play *Salome*, pushes it direct into the lap of the century we live in today: the time of female nudity making the headlines of palmtop Television. What a far cry from both Beardsley and Gustave Moreau, as royal nudity—this very autumn—reaches billions at the click of a button. Both Princess Salome in her time, and Sarah Bernhardt, and even Josephine Baker of Monaco (close friend of Princess Grace) had enjoyed it immensely… to say nothing of Mata Hari.

P.S. + P.M. + R. I. P. :

Oscar Wilde:

Was born on 16 October 1854 in **Dublin.**
His mother was a major **folklore** specialist.
His father had been the eye surgeon of the King Oscar of **Sweden.**
Hence his Scandinavian name of **Oscar.**
He died on 30 November 1900 in **Paris**,
having lived at **Oxford** and in **London,**
with brief spells in **Monaco** and **Paris.**

C. George Sandulescu's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

Richard Ellmann

Virgin Cruelty

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

București 2012

IOKANAAN: *Back! Daughter of Babylon! Come not near the chosen of the Lord*.

This plethora of suggestion encouraged Wilde in his search for his own Salome, though he did not as yet know how to engender her. In Paris he began to formulate a work, talking with everyone except, presumably, Mallarmé about it. The Mallarmé entourage was drawn into gestation of the subject; Marcel Schwob, Adolphe Retté, and Pierre Louÿs, were asked to correct various drafts. It suited Wilde to have a subject of such general interest.

A writer, Yvanhoe Rambosson, has described Wilde's state of mind at this time, November 1891. Rambosson and Wilde had lunched at the apartment of the translator Henry Davray. Afterwards they went to the Café d'Harcourt, where they were joined by Enrique Gomez Carillo, a young Guatemalan diplomat and writer, who was with Paul Verlaine. Wilde did the talking while Verlaine drank his Pernod and seemed absorbed in it. Once in a while, however, he would mumble some street-arab comment in answer to one of Wilde's careful phrases. As in 1883, Wilde

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

disliked Verlaine's appearance, and therefore devoted himself to Gomez Carrillo, an exuberant youth with a lively intelligence and a picturesque speech. Wilde spoke of his life, his travels, his love of existence and sensation, and he remarked, as he would also to Gide, 'I have put only my talent into my works. I have put all my genius into my life.' At this Verlaine became suddenly serious, and leaned over to say to Rambosson aside, 'This man is a true pagan. He possesses the insouciance which is half of happiness, for he does not know penitence.'

This may have been Wilde's first meeting with Gomez Carrillo, who became a confidant. When they were alone, Wilde objected to Verlaine's unkempt appearance. 'The first duty of a man is to be beautiful, don't you think?' he asked. Gomez replied, 'The only beauties I know are women.' Wilde would not have this: 'How can you say that? Women aren't beautiful at all. They are something else, I allow: magnificent, when dressed with taste and covered with jewels, but beautiful, no. Beauty reflects the soul.' He objected to Gomez's being so often in the company of a certain woman, and did not withdraw his objection when Gomez explained that he was in love with her. She, for her part, said that Wilde was a pederast, but Gomez liked him and was happy to spend time with him.

Wilde's knowledge of the iconography of Salome was immense. He complained that Rubens's Salome appeared to him to be 'an apoplectic Maritornes.' On the other hand, Leonardo's Salome was excessively incorporeal. Others, by Dürer, Ghirlandaio, van Thulden, were unsatisfactory because incomplete. The celebrated Salome of Regnault he considered to be a mere 'gypsy'. Only Moreau

satisfied him, and he liked to quote Huysmans's description of the Moreau paintings. He was eager to visit the Prado to see how Stanzioni had painted her, and Titian, about whom he quoted Tintoretto's comment, 'This man paints with quivering flesh [*carne molida*].'

Wilde seemed to want to obsess himself with his idea, and every day he talked of Salome. The women in the streets seemed possible princesses of Israel to him. If he passed the rue de la Paix, he would examine the jewelry shops for proper adornment for her. One afternoon he asked, 'Don't you think she would be better naked? Yes, totally naked but draped with heavy and ringing necklaces made of jewels of every colour, warm with the fervor of her amber flesh. I don't conceive of her as unconscious, serving as a mute instrument. No, her lips in Leonardo's painting disclose the cruelty of her soul. Her lust must needs be infinite, and her perversity without limits. Her pearls must expire on her flesh.' He began to imagine Sarah Bernhardt dancing naked before the Tetrarch, who in his mind had become a compound of three Herods — Herod Antipas (Matthew IV:14), Herod the Great (Matthew II:1), and Herod Agrippa I (Acts XII:19).

Yet at times he veered round to make Salome chaste. She would dance before Herod out of divine inspiration, to accomplish the death of the impostor John, that enemy of Jehovah. 'Her body, tall and pale, undulates like a lily,' as this narrative went. 'There is nothing sensual in her beauty. The richest laces cover her svelte flesh… In her pupils gleam the flames of faith.' The image was suggested to him by a painting of Bernardo Luini. He had to endure another interpretation one night at

dinner at the home of Stuart Merrill, the American poet who wrote in French, when the unprepossessing but self-assured Rémy de Gourmont broke into Wilde's fantasies about Salome by telling him, 'You have confused two Salomes. One was the daughter of Herod, but as Josephus attests, she had nothing to do with the dancer in the Bible.' Wilde listened to Gourmont's rebuke, but commented later to Gomez, who was also present, 'That poor Gourmont thinks he knows more than anybody else. What he told us was the truth of a professor at the Institute. I prefer the other truth, my own, which is that of the dream. Between two truths, the falser is the truer.'

One evening, Wilde went to the house of Jean Lorrain, with Marcel Schwob, Anatole France, Henry Bauer, and Gomez Carrillo as fellow guests. He asked to see a bust of a decapitated woman he had heard about. As he examined the bloodstains painted on the neck above the place where the sword had cut, he cried, 'It is Salome's head, Salome who has had herself beheaded out of despair. It is John the Baptist's revenge.' The image stirred him to add, 'A Nubian gospel discovered by Boissière tells of a young philosopher to whom a Semitic dancer sends, as homage, the head of an apostle. The young man bows and says, smiling, "What I really want, beloved, is your head." She quails and goes off. The afternoon of the same day a slave presents the philosopher with his darling's head on a gold platter. And the philosopher asks, "Why are they bringing this bloody thing to me?" and goes on reading Plato. Doesn't it seem to you that this princess is Salome? Yes and' (pointing to the bust) 'this marble is her head. With this execution John the Baptist had his

revenge.' Lorrain was dubious: 'You are writing a singular poem,' he said. Since Lorrain wrote singularly himself, this was deferential.

Another contributory image came to Wilde one day when he and Stuart Merrill went into the Moulin Rouge and saw a Rumanian acrobat dancing on her hands. Wilde hastily wrote something on his calling card and sent it to her, but to his disappointment she did not respond. He had wanted, he said, to make her an offer to dance the part of Salome in a play he was writing. 'I want her to dance on her hands, as in Flaubert's story.'

But according to Gomez Carrillo, Wilde did not start with the idea of writing a play. He first wrote some pages in prose, then broke off and decided to write a poem. Only gradually did he realize that a play was in order. One night he told the Salome story to a group of young French writers, and returned to his lodgings in the boulevard des Capucines. A blank notebook lay on the table and it occurred to him that he might as well write down what he had been telling them. 'If the book had not been there I should have never dreamed of doing it,' he told O'Sullivan. After writing a long time, he looked at his watch and thought, 'I can't go on like this.' He went out to the Grand Café, then at the corner of the boulevard des Capucines and the rue Scribe. 'That fellow Rigo who ran away with the Princesse de Chimay, Clara Ward, was then the leader of the orchestra of Tziganes. I called him over to my table and said, "I am writing a play about a woman dancing with her bare feet in the blood of a man she has craved for and slain. I want you to play something in harmony with my thoughts." And Rigo played such wild and terrible music that

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

those who were there stopped talking and looked at each other with blanched faces. Then I went back and finished *Salome*.'

According to Robert Ross, he did not at first imagine its being put on the stage. Gradually, however, he began to cast it in his mind. The idea of Bernhardt acting in it perhaps encouraged him to write it in French, but he must have also dreamed of outrivalling Mallarmé in a drama which should be a '*Mystère*,' a revelation of a '*Passion de l'Homme*.' He complained of the docility of the Biblical Salome, who simply obeys Herodias, and once she receives the head conveys it to her mother. The inadequacy of this account, Wilde said, 'has made it necessary for the centuries to heap up dreams and visions at her feet so as to convert her into the cardinal flower of the perverse garden.' In all his talk about the play, he was loyal to one incident and never changed it: Salome, after dancing, demands John's head not to obey her mother, but out of unrequited love. The tetrarch, after battling with his conscience, grants her wish, and the head with its black eyes and red lips is handed to her on a silver charger. She receives it, takes hold of it with her hands, and exclaims, 'Ah, you did not want to let me kiss your lips? You can hardly hinder me now.' And she kisses it as she would bite a tasty fruit. As Gomez Carrillo says, Wilde's heroine was a woman who loves, suffers, hates. Faith does not concern her. That John is involved in a prohibited religion, or that he is faithful to official rites, does not touch her. What disturbs, tortures, agitates her are the black eyes and red lips of the man. 'Your flesh,' she says when she visits him in prison, 'your flesh is white like snow on the mountain.' That, and all the rest she speaks with such

ardour, is replete with the immorality of the Song of Songs. (But the Songs of Songs describes a woman's beauty, not a man's.) 'I flee from what is moral as from what is impoverished,' said Wilde to Gomez; 'I have the same sickness as Des Esseintes.'

In its earlier dramatic form, Wilde thought he would call the play, 'The Decapitation of Salome'. The title seems to have gone with a story he told Maeterlinck and Georgette Leblanc. It was of how Salome eventually became a saint. Herod, incensed at her kissing the decollated head, wanted to have her crushed, but at the pleas of Herodias contented himself with banishing her. She went off to the desert, where for years she lived on, maligned, solitary, clothed in animal skins, and subsisting on locusts and wild honey like the Prophet himself. When Jesus passed by, she recognized him whom the dead voice had heralded and she believed in him. But feeling unworthy of living in his shadow, she went off again, with the intention of carrying the Word. Having passed over rivers and seas, she encountered, after fiery deserts, the deserts of snow. One day she was crossing a frozen lake near the Rhône when the ice broke under her feet. She fell into the water and jagged ice cut into her flesh and decapitated her, though not before she managed to utter the names of Jesus and John. And those who later went by and saw, on the silver plate of the re-formed ice, showing like the stamen of a flower with rubies, a severed head on which gleamed the crown of a golden nimbus. Wilde's brain overflowed with such images.

To decapitate both would suit Wilde's apothegm about *Dorian Gray*, that 'all excess, as well as all renunciation, brings its own punishment.' Christian Iokanaan

and pagan Salome, one animated by piety and the other by sensuality, would both be brought low. Dorian Gray's dilemma, of abandon and horror, would find another example, this time without preternatural aid. But Wilde eventually gave up the decapitation of Salome, as too pat and repetitive.

The character of Salome evolved along with that of Herod. Herod's lust for Salome's body pales in comparison with Salome's lust for Iokanaan's bodiless head. Hers is a passion which drowns in its own excess. Sensation at this utmost bound is almost mystical. With all her savagery Salome has a virgin innocence. Like Huysmans's Des Esseintes, she is *jusqu'au-boutiste*, willing her passion beyond human limits, beyond the grave even. Those who do this become exemplary; their value as illustrations mitigates their monstrousness. When death comes to Salome, it takes the measure of her boundless desire. She dies into a parable of self-consuming passion.

Wilde made the central character neither Salome nor Iokanaan, but Herod. Swayed by rival dispensations, Herod eventually detaches himself from both. One cancels out the other. Herod is strong in his tremblings, a leaf but a sinuous one, swept but not destroyed by successive waves of physical attraction and spiritual revulsion. By yielding to each in turn, Herod remains Herod, beyond both.

In the tenebrous happenings of *Salome* there are vestiges of the house of Atreus. A sense of doom pervades the play. Iokanaan is like Cassandra, and Salome has some traits of Clytemnaestra. Wilde had Aeschylus in mind as much as the Bible.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
Bucureşti 2012

The Bible

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

Bucureşti 2012

Vulgata. 4th C. Evangelium Secundum Marcum 6.14-29	Authorized Version. 1610. Gospel of St Mark 6.14-29	Biblia lui Şerban Cantacuzino. 1688. Evanghelia după Marcu 6.14-29	Miron Cristea. 1936. Sf. Evanghelie dela Marcu 6.14-29	Louis Segond. 1910 Évangile selon **Matthieu** **14.1-12**
14. et audivit Herodes rex manifestum enim factum est nomen eius et	14. And king Herod heard of him; (for his name was spread	14. Şi auzi împăratul Irod (că arătat s-au făcut numele Lui) şi zicea că	6.14 Şi a auzit şi stăpânitorul Irod, căci numele lui Iisus	1. En ce temps-là, Hérode le tétrarque, ayant entendu parler de

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

dicebat quia Iohannes Baptista resurrexit a mortuis et propterea inoperantur virtutes in illo	abroad:) and he said, That John the Baptist was risen from the dead, and therefore mighty works do shew forth themselves in him.	Ioan cela ce boteza s-a sculat den morți şi derept aceae lucrează puterile întru el.	ajunsese în vileag, şi zicea că Ioan botezătorul s'a sculat din morți şi de aceea puterile acestea lucrează întru el.	Jésus, dit à ses serviteurs : C'est Jean-Baptiste !
15. alii autem dicebant quia Helias est alii vero dicebant propheta est quasi unus ex prophetis	15. Others said, That it is Elias. And others said, That it is a prophet, or as one of the prophets.	15. Alții zicea că Ilie iaste, iară alții zicea că iaste proroc sau ca unul den proroci.	15. Alții, însă, ziceau că este Ilie şi iarăşi alții că este un profet ca unul din profeți.	2. Il est ressuscité des morts, et c'est pour cela qu'il se fait par lui des miracles.
16. quo audito Herodes ait quem ego decollavi Iohannem hic a mortuis resurrexit	16. But when Herod heard thereof, he said, It is John, whom I beheaded: he is risen from the dead.	16. Iară auzind, Irod zise că „Acesta e Ioan pre carele am tăiat eu, el s-au sculat den morți".	16. Dar, auzind, Irod zicea: Este Ioan, căruia eu am pus să-i tae capul; el s-a sculat din morți.	3. Car Hérode, qui avait fait arrêter Jean, l'avait lié et mis en prison, à cause d'Hérodias, femme de Philippe, son frère,
17. ipse enim Herodes	17. For Herod himself	17. Că Irod acesta,	17. Căci el, Irod, a	4. parce que Jean lui

misit ac tenuit Iohannem et vinxit eum in carcere propter Herodiadem uxorem Philippi fratris sui quia duxerat eam	had sent forth and laid hold upon John, and bound him in prison for Herodias' sake, his brother Philip's wife: for he had married her.	trimițînd , au prins pre Ioan şi l-au legat pre el în temniță, pentru Iordiada, muiarea lui Filip, fratelui său, căci o luase muiare.	fost trimis de l-a prins pe Ioan, şi l-a legat şi l-a închis, din pricina Irodiadei, nevasta lui Filip, fratele său, fiindcă se însurase cu ea.	disait : Il ne t'est pas permis de l'avoir pour femme.
18. dicebat enim Iohannes Herodi non licet tibi habere uxorem fratris tui	18. For John had said unto Herod, It is not lawful for thee to have thy brother's wife.	18. Că zicea Ioan lui Irod că „Nu ți se cade să aibi pe muiarea fratelui tău".	18. Iar Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău.	
19. Herodias autem insidiabatur illi et volebat occidere eum nec poterat	19. Therefore Herodias had a quarrel against him, and would have killed him; but she could not:	19. Iară Irodiada pizmiia lui şi vrea să-l omoară, şi nu putea.	19. De aceea Irodiada avea pică pe el şi vroia să-l omoare, dar nu putea.	
20. Herodes enim metuebat Iohannem sciens eum virum iustum	20. For Herod feared John, knowing that he was a just man and an	20. Că Irod să temea de Ioan, ştiind pre el om dirept şi sfînt, şi-l	20. Că Irod se temea de Ioan, ştiindu-l bărbat neprihănit şi sfânt, şi-l	5. Il voulait le faire mourir, mais il craignait la foule, parce qu'elle

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

et sanctum et custodiebat eum et audito eo multa faciebat et libenter eum audiebat	holy, and observed him; and when he heard him, he did many things, and heard him gladly.	socotiia pre el şi, ascultînd pre el, multe făcea şi cu drag asculta pre el.	păstra. Şi când îl asculta sta mult pe gânduri şi era bucuros să-l asculte.	regardait Jean comme un prophète.
21. et cum dies oportunus accidisset Herodes natalis sui cenam fecit principibus et tribunis et primis Galilaeae	21. And when a convenient day was come, that Herod on his birthday made a supper to his lords, high captains, and chief estates of Galilee;	21. Şi tîmplîndu-se o zi de bună vreame, cînd Irod naşterilor lui făcea cină boiarilor săi şi căpitanilor şi mai marilor Galileii,	21. Ci se ivi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naştere, făcu ospăț boerilor săi şi căpitanilor săi şi celor dintâiu din Galileia.	6. Or, lorsqu'on célébra l'anniversaire de la naissance d'Hérode, la fille d'Hérodias dansa au milieu des convives, et plut à Hérode,
22. cumque introisset filia ipsius Herodiadis et saltasset et placuisset Herodi simulque recumbentibus rex ait puellae pete a me quod	22. And when the daughter of the said Herodias came in, and danced, and pleased Herod and them that sat with him, the king	22. Şi intrînd fata Irodiadei şi jucînd, şi plăcînd lui Irod şi celor ce şădea cu el, zise împăratul featei: „Ceare de la mine ce vei vrea, şi	22. Atunci fiica Irodiadei intrând şi jucând plăcu lui Irod şi celor ce şedeau cu el la masă. Iar împăratul zise fetei: Cere dela	7. de sorte qu'il promit avec serment de lui donner ce qu'elle demanderait.

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

vis et dabo tibi	said unto the damsel, Ask of me whatsoever thou wilt, and I will give it thee.	voiu da".	mine orice voieşti şi îți voiu da.	
23. et iuravit illi quia quicquid petieris dabo tibi licet dimidium regni mei	23. And he sware unto her, Whatsoever thou shalt ask of me, I will give it thee, unto the half of my kingdom.	23. Şi să jură ei că „Au ce vei ceare de la mine da-ț-voiu ție, până la jumătate de împărăția mea".	23. Şi s'a jurat ei cu jurământ: că orice vei cere dela mine îți voiu da, până la jumătate din împărăția mea.	
24. quae cum exisset dixit matri suae quid petam et illa dixit caput Iohannis Baptistae	24. And she went forth, and said unto her mother, What shall I ask? And she said, The head of John the Baptist.	24. Iară ea, ieşind, spuse mîne-sa: „Ce voiu ceare?" Iară ea zise: „Capul lui Ioan Botezătoriul".	24. Fata a ieşit şi a întrebat pe mama ei: Ce să cer? Iar Irodiada i-a zis: Capul lui Ioan Botezătorul.	8. A l'instigation de sa mère, elle dit : Donne-moi ici, sur un plat, la tête de Jean-Baptiste.
25. cumque introisset statim cum festinatione ad regem petivit dicens	25. And she came in straightway with haste unto the king, and	25. Şi intrînd îndată, cu grabă, la împăratul, ceru, zicînd: „Voiu ca	25. Atunci intrând cu degrabă la împăratul i-a cerut şi i-a zis:	

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

volo ut protinus des mihi in disco caput Iohannis Baptistae	asked, saying, I will that thou give me by and by in a charger the head of John the Baptist.	să-mi dai acum, în blid, capul lui Ioan Botezătoriul".	Voiesc ca numai de cât să-mi dai, în tipsie, capul lui Ioan Botezătorul.	
26. et contristatus rex propter iusiurandum et propter simul recumbentes noluit eam contristare	26. And the king was exceeding sorry; yet for his oath's sake, and for their sakes which sat with him, he would not reject her.	26. Şi împăratul, foarte întristîndu-se, pentru jurămînturi şi pentru ceia ce şădea cu el, nu vru să-i leapede cearerea.	26. Ci împăratul s-a întristat adânc, dar pentru jurământ şi pentru comeseni n'a voit să o nesocotească.	9. Le roi fut attristé ; mais, à cause de ses serments et des convives, il commanda qu'on la lui donne,
27. sed misso speculatore praecepit adferri caput eius in disco et decollavit eum in carcere	27. And immediately the king sent an executioner, and commanded his head to be brought: and he went and beheaded him in the prison,	27. Şi numaidecît trimiţînd împăratul speculator, porunci să aducă capul lui.	27. Şi trimiţând în acel ceas pe paznicul temniţei, împăratul porunci a-i aduce capul lui Ioan Botezătorul.	10. et il envoya décapiter Jean dans la prison.
28. et adtulit caput eius	28. And brought his	28. Iară el, mergînd	28. Şi ducându-se, a	11. Sa tête fut

in disco et dedit illud puellae et puella dedit matri suae	head in a charger, and gave it to the damsel: and the damsel gave it to her mother.	tăie capul lui în temniță şi-l aduse în blid şi-l deade featei, şi fata îl deade mînă-sa.	tăiat capul lui Ioan, în temniță, l-a adus în tipsie şi l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale.	apportée sur un plat, et donnée à la jeune fille, qui la porta à sa mère.
29. quo audito discipuli eius venerunt et tulerunt corpus eius et posuerunt illud in monumento	29. And when his disciples heard of it, they came and took up his corpse, and laid it in a tomb.	29. Şi auzind, ucenicii lui veniră şi luară trupul şi-l puseră în mormînt.	29. Iar când ucenicii lui au aflat, au venit, au luat trupul lui Ioan şi l-au pus în mormânt.	12. Les disciples de Jean vinrent prendre son corps, et l'ensevelirent. Et ils allèrent l'annoncer à Jésus.

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

Bucureşti 2012

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Stéphane Mallarmé

(1842-1898)

Hérodiade

1864-1898 (unfinished)

C. George Sandulescu, Editor Oscar Wilde's Salome

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

București 2012

Hérodiade	Herodias	Irodiada
1. *Ouverture* 2. *Scène* 3. *Cantique de Saint Jean*	1. *Overture* 2. *Scene* 3. *Canticle of Saint John*	1. *Uvertură* 2. *Scenă* 3. *Cântarea Sfântului Ioan*

C. George Sandulescu's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

I. *Ouverture ancienne d'Hérodiade*	I. *Old Overture of Herodias*	I. *Vechea uvertură a Irodiadei*
LA NOURRICE (Incantation) : Abolie, et son aile affreuse dans les larmes Du bassin, aboli, qui mire les alarmes, Des ors nus fustigeant l'espace cramoisi, Une Aurore a, plumage héraldique, choisi Notre tour cinéraire et sacrificatrice, Lourde tombe qu'a fuie un bel oiseau, caprice Solitaire d'aurore au vain plumage noir... Ah! des pays déchus et tristes le manoir! Pas de clapotement! L'eau morne se résigne, Que ne visite plus la plume ni le cygne Inoubliable : l'eau reflète l'abandon De l'automne éteignant en elle son brandon : Du cygne quand parmi le pâle mausolée Ou la plume plongea la tête, désolée	THE NURSE (Incantation): Done away, and its dire wing in the tears Of the pool, done away, that shines with fears, Thrashing the crimson space of naked gold, A Daybreak, a heraldic plumage, singled Out our tower of ashes and sacrifice, A heavy tomb a fair bird fled, pointless Black plumage of a daybreak's lonely whim... Ah! seat of lands sunk in decay and gloom! No lapping water! now resigned and wan, Haunted no more by feather or by swan None can forget : ruins of autumn stand Mirrored in water putting out their brand: Of the swan when amid the pallid grave	DOICA (Incantație): Negată, şi-n havuzul de lacrimi crunt aripa, Negat, nelinişti unde îşi oglindesc risipa, Nud aurul spre spațiul prea roşu biciuindu-l, La noi o Aurora cum şi-a oprit colindul, – Penaj de herb pe turnul de sacrificiu sur, Mormânt adânc din care o pasăre-n azur Se-avântă-n van capriciu de neagră auroră... O, trist castel pe țărmuri pierdute fără oră! Şi nici un susur! Apa cu resemnare tace, Nici lebădă, nici pana-i de neuitat: e

Par le diamant pur de quelque étoile, mais Antérieure, qui ne scintilla jamais. Crime! bûcher! aurore ancienne! supplice! Pourpre d'un ciel! Étang de la pourpre complice! Et sur les incarnats, grand ouvert, ce vitrail. La chambre singulière en un cadre, attirail De siècle belliqueux, orfèvrerie éteinte, A le neigeux jadis pour ancienne teinte, Et sa tapisserie, au lustre nacré, plis Inutiles avec les yeux ensevelis De sibylles offrant leur ongle vieil aux Mages. Une d'elles, avec un passé de ramages Sur ma robe blanchie en l'ivoire fermé Au ciel d'oiseaux parmi l'argent noir parsemé, Semble, de vols partir costumée et fantôme, Un arôme qui porte, ô roses! un arôme, Loin du lit vide qu'un cierge soufflé cachait, Un arôme d'ors froids rôdant sur le sachet, Une touffe de fleurs parjures à la lune	Or plumage dipped its head, now bowed to grieve By the pure diamond of some star, but still Earlier, which was never seen to sparkle. O crime! O ancient daybreak! torment! pyre! Purple of a sky! Purple's accomplice, mire! Above the flesh-tints, open wide, this casement. The odd room in a frame, the clear frame spent Of wrought gold, tackle of warlike ages, has The antique hue of snowy yesterdays, And glazed with mother-of-pearl its tapestries In useless folds with Sibyls' buried eyes Presenting Magi with old fingernails. One of them, with a past of woven tendrils Over my ivory-whitened robe shut in From skies of birds among black silver strewn,	pace Iar unda strânge-n falduri o renunțare, – a mia, Când toamna-şi stinge-ntr-însa tremurător făclia: A lebedei în palid mausoleu deodată Sau pana-i cufundase lin capul, dezolată De diamantul stelei prea pur şi nenumit, Anterioare însă, ce nici n-a strălucit. Osândă! Rug! Şi crimă! Străveche auroră! O purpură în ceruri! O alta-n ape soră! Şi larg deschis în roşul aprins, acest vitraliu. O cameră ciudată în cadru: lung travaliu De veacuri sângeroase aici, argintul moare, Odinioară lacu-i şi-aşterne de ninsoare, Iar pe tapițerie sunt falduri inutile Acoperind, când unghii bătrâne-ntind sibile, De nacru către Magii uitați, sub umbre

(À la cire expirée encor s'effeuille l'une), De qui le long regret et les tiges de qui Trempent en un seul verre à l'éclat alangui. Une Aurore traînait ses ailes dans les larmes! Ombre magicienne aux symboliques charmes! Une voix, du passé longue évocation, Est-ce la mienne prête à l'incantation ? Encore dans les plis jaunes de la pensée Traînant, antique, ainsi qu'une étoile encensée Sur un confus amas d'ostensoirs refroidis, Par les trous anciens et par les plis roidis Percés selon le rythme et les dentelles pures Du suaire laissant par ses belles guipures Désespéré monter le vieil éclat voilé S'élève : (ô quel lointain en ces appels celé!) Le vieil éclat voilé du vermeil insolite, De la voix languissant, nulle, sans acolyte, Jettera-t-il son or par dernières splendeurs,	Seems, in its travesty of flight and phantom, A perfume which, O roses! bears a perfume Far from the empty bed hid by a snuffed Candle, a perfume whose chill golds still waft Over the bag, a tuft of moon-forsworn Flowers (one sheds petals still there where wax will burn No more) whose long regret, whose stems lie steeped All in a single glass, their brightness drooped. A daybreak dragged its wings out through the tears! Magical shade whose charms are also figures! Is this voice, with its long-drawn evocation Of things past, mine prepared for incantation?	ochii. Ci una, cu desenul trecut al unei rochii De-a mea, albită-n fildeş împotrivindu-şi cerul De păsări printre aştri cu-argintul sur ca fierul, De zboruri pare toată-mbrăcată şi fantomă, Aromă care poartă voi roze! o aromă, De patul gol departe de-o torță-ascuns nevie, Aromă-n rece aur plutind peste cutie, Un snop de flori sperjure care sfidează luna (Sub ceara expirată se mai desfoaie una) Al căror lung regretul şi lujerul se-arată În lâncezind cristaluri de vază tremurată. O Auroră-n lacrimi aripi târa domol. Magiciană umbră cu farmec de simbol! O voce, vremii duse nestinsă evocare

Elle, encore, l'antienne aux versets demandeurs, À l'heure d'agonie et de luttes funèbres! Et, force du silence et des noires ténèbres Tout rentre également en l'ancien passé, Fatidique, vaincu, monotone, lassé, Comme l'eau des bassins anciens se résigne. Elle a chanté, parfois incohérente, signe Lamentable! le lit aux pages de vélin, Tel, inutile et si claustral, n'est pas le lin! Qui des rêves par plis n'a plus le cher grimoire, Ni le dais sépulcral à la déserte moire, Le parfum des cheveux endormis. L'avait-il ? Froide enfant, de garder en son plaisir subtil Au matin grelottant de fleurs, ses promenades, Et quand le soir méchant a coupé les grenades! Le croissant, oui le seul est au cadran de fer	Dragging still in the yellow folds of thought, Old as a star to which incense is brought Over a heap of monstrances grown cold, Through every ancient cleft and stiffened fold Pierced by the rhythm of the shroud, pure lace Releasing through its lovely points the brightness – Now old and veiled – heavenward in despair Rises: (these calls in secret range how far!) Will the old, veiled brightness of unwonted scarlet, Of the voice, dull, dumb, with no acolyte, Scatter its gold in final splendours, speech The anthem still with verses that beseech, At the hour when death presses towards its mark! And, through sheer silence and encroaching dark	A mea să fie, gata de incantații oare? În galbenele falduri de gând asemeni, iată, Mijind din nou străveche, cu-o stea cădelnițată Pe o grămadă vagă de reci chivoturi, prin Vechi rosturi, printre falduri încremenite lin, Tăiate după ritmul şi purele dantele De giulgiu-n disperare lăsând-o printre ele A trece strălucirea ascunsă şi bătrână Se-nalță; (cât departe-n chemare i se-ngână!) Bătrâna strălucire-n vermeliul insolit Ascunsă, nulă-a vocii tânjind, fără-acolit, Va risipi ea aur pe-o ultimă splendoare? El, iarăşi, antifonul cu versuri rugătoare La ora agoniei şi-a luptelor funebre! Şi, pricină tăcerea şi negrele tenebre,

De l'horloge, pour poids suspendant Lucifer, Toujours blesse, toujours une nouvelle heurée, Par la clepsydre à la goutte obscure pleurée, Que, délaissée, elle erre, et sur son ombre pas Un ange accompagnant son indicible pas! Il ne sait pas cela le roi qui salarie Depuis longtemps la gorge ancienne est tarie. Son père ne sait pas cela, ni le glacier Farouche reflétant de ses armes l'acier, Quand sur un tas gisant de cadavres sans coffre Odorant de résine, énigmatique, il offre Ses trompettes d'argent obscur aux vieux sapins! Reviendra-t-il un jour des pays cisalpins! Assez tôt ? Car tout est présage et mauvais rêve! À l'ongle qui parmi le vitrage s'élève	All as it is returns to former time, Fateful, monotonous, tired, resigned and wan. Now she has sung, though rambling now and then, O lamentable sign! the parchment bed, Such is not linen, useless, closeted! Folding no more the dream-book's dear dark Latin, Nor the pall with its waste of watered satin, The fragrance of hair sleeping. Did it once? Cold girl, from keeping in her subtle trance For morning shivering with flowers, her walks, And when ill evening snipped pomegranate stalks! The crescent, only rising on the iron Dial, from which Lucifer as weight hangs down, For ever wounds, for ever a new hour	Egal reintră totul într-un străvechi trecut Lipsit de ritm, fatidic, învins şi abătut, Cum apa-n vechi bazine se resemnează demn. Ea a cântat, adesea fără-nțeles, un semn De spaimă! patul cu pagini ca velinul, Cum inutil şi-n sine închis nu este inul! Ce-n dragi volute cartea de vise nu mai ține, De moar nici baldachinul funebru pentru sine Parfumul unor plete în somn. L-avea? Copilă De ger, ca să păstreze-n plăcerea ei subtilă În dimineți pe viscol de floare sau când rea Retează seara rodii mereu plimbarea sa! Un corn de lună, unul stă pe-un cadran de fier Al ceasului avându-l drept plumb pe

Selon le souvenir des trompettes, le vieux Ciel brûle, et change un doigt en un cierge envieux. Et bientôt sa rougeur de triste crépuscule Pénétrera du corps la cire qui recule! De crépuscule, non, mais de rouge lever, Lever du jour dernier qui vient tout achever, Si triste se débat, que l'on ne sait plus l'heure La rougeur de ce temps prophétique qui pleure Sur l'enfant, exilée en son coeur précieux Comme un cygne cachant en sa plume ses yeux, Comme les mit le vieux cygne en sa plume, allée De la plume détresse, en l'éternelle allée De ses espoirs, pour voir les diamants élus D'une étoile mourante, et qui ne brille plus.	Wept by the clepsydra, tear by dark tear, When, loose, she drifts, no angel in her shade Alongside her unutterable tread! He does not know, the king who pays the wages, The ancient throat has been dried up for ages. Her father does not know, nor does the wild Glacier mirroring his weapons' cold Steel, on a pile of corpses without coffers Smelling of gum, riddling he lies and offers To the old pines his trumpets of dark silver! Will one day bring him from the Alps back here! Soon enough! All is presage and bad dream! At the nail raised within the window-frame	Lucifer, Răneşte iar şi iară o naştere de ore De vreo clepsidră plânse cu lacrimi nesonore Că, părăsită, umblă în van şi-n umbră-i nu e Tăcut urmând-o înger cu pasul lui haihue! El, regele, nu ştie plătind cum de demult În sânul vechi secat-a deplin orice tumult, Nici tatăl său n-o ştie şi nici gheţarul care Sălbatic oglindeşte-a oţelului vâltoare Când pe grămezi de leşuri fără-n răşini dospinde Sicrie noi, el, iată, misterios întinde Trompetele-i obscure de-argint la vechii brazi. Din cisalpina ţară va reveni ca azi! De-ar fi curând! Coşmaruri şi prevestiri sunt toate!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	As trumpets will recall, the old sky burns And finger into envious candle turns. And soon its redness such as sad dusk makes Will penetrate the body's shrinking wax! As dusk, no, rather as the red sunrise Of the last day which all things finishes, So sadly, we no longer know the hour, Struggle those red prophetic times that pour Tears on the girl, within her precious heart Banished like a swan with its gaze apart, His in its feathers like the old swan, gone From feathered grief to paths where her hopes run Endless, to see the choice diamonds of A snuffed and dying star.	În unghia ce trece prin geam după sunate Trompete-n gând, cu flăcări bătrânul cer învie Şi-un deget îl preschimbă pizmaşă în făclie Dar prea curând roşeața-i de trist amurg pătrunde A corpului său ceară ce se retrage unde! De-amurg, nu, ci de roşu şi ultim răsărit Ce suie ca să pună la toate un sfârşit, Se zbate-atât, că ora nici n-o mai ştii, de sânge, Profetică, roşeața acestui timp ce-i plânge Copilei peste, în trupul ca-ntr-un de preț exil Cum lebăda vârându-şi sub pana sa subtil Cum lebăda bătrână sub pene ochi, se duse A penei suferință pe căi etern seduse

		Cu-a sa speranță, – alese să vadă pietre scumpe De stea ce muribundă lumini nu mai irumpe!
II. *Scène*	II. *Scene*	II. *Scenă*
LA NOURRICE — HÉRODIADE	THE NURSE – HERODIAS	DOICA – IRODIADA
LA NOURRICE :	THE NURSE:	DOICA:
Tu vis! ou vois-je ici l'ombre d'une princesse ? À mes lèvres tes doigts et leurs bagues et cesse De marcher dans un âge ignoré...	You are alive! Or do I see the shade of a princess? Your fingers to my lips, their rings, and cease Walking through unknown eras...	Tu vie! Sau e umbra prințesei numai trează? La buze-mi a ta mână-n inele şi-nceteazǎ Necunoscută vârstă să bântui...
HÉRODIADE :	HERODIAS:	IRODIADA
Reculez.	Step back there.	Înapoi.

C. George Sandulescu Wilde's Salome

Le blond torrent de mes cheveux immaculés Quand il baigne mon corps solitaire le glace D'horreur, et mes cheveux que la lumière enlace Sont immortels. Ô femme, un baiser me tûrait Si la beauté n'était la mort... Par quel attrait Menée et quel matin oublié des prophètes Verse, sur les lointains mourants, ses tristes fêtes, Le sais-je ? tu m'as vue, ô nourrice d'hiver, Sous la lourde prison de pierres et de fer Où de mes vieux lions traînent les siècles fauves Entrer, et je marchais, fatale, les mains sauves, Dans le parfum désert de ces anciens rois : Mais encore as-tu vu quels furent mes effrois ? Je m'arrête rêvant aux exils, et j'effeuille, Comme près d'un bassin dont le jet d'eau	When my blond cataract of spotless hair Bathes my lone body I am frozen hard With horror, and my hair light has ensnared Knows no death. Woman, I should die by one Kiss, were not beauty death... By what charm drawn, What morning out of mind of prophets spills On dying distances sad festivals, Do I know? You have seen me, wintry nurse, Under the heavy thrall of stones and fetters Where my old lions' tawny ages chafe Go in, and I walked, fatal, my hands safe, In the void fragrance of those former kings: But have you seen my kind of sufferings? I stop, dreaming of banishments, and strip, As I am welcomed by a fountain's lip, The pale lilies within me; meanwhile, rape	Torentul blond de plete neprihănit când goi Îmi scaldă umeri, trupul îngheață de oroare Însingurat, iar păru-mi prins în lumini nu moare Nicicând. Aş fi, femeie, cu un sărut pierită De moarte frumusețea n-ar fi... Prin ce ispită Mânată când profeții uitându-i zori inundă Trist sărbători departe pe zarea muribundă Ştiu oare eu? tu doică de iarnă m-ai zărit Sub greaua închisoare din fier şi din granit Bătrâni duc unde leii mei secole de groază Intrând, mergeam fatală cu brațul ce cutează Printre deşert mirosul acestor antici regi:

m'accueille, Les pâles lys qui sont en moi, tandis qu'épris De suivre du regard les languides débris Descendre, à travers ma rêverie, en silence, Les lions, de ma robe écartent l'indolence Et regardent mes pieds qui calmeraient la mer. Calme, toi, les frissons de ta sénile chair, Viens et ma chevelure imitant les manières Trop farouches qui font votre peur des crinières, Aide-moi, puisqu'ainsi tu n'oses plus me voir, À me peigner nonchalamment dans un miroir. LA NOURRICE : Sinon la myrrhe gaie en ses bouteilles closes, De l'essence ravie aux vieillesses de roses,	Watching the listless wreckage being dropped Down through my silent dream, the lions ease Open my garment's idleness to gaze On feet that would make seas less feverish. Calm, nurse, the quivering of your shrivelled flesh, Come now, and since my hair is growing too Wild in its ways – so all manes frighten you – Help me, for you no more dare see me thus, To comb myself coolly before a glass. THE NURSE: If no myrrh, merry in its phial sealed fast, Or essence torn from roses at their last, Will you, my child, sample the deeper glow	Dar ai putea tu încă teroarea-mi să-nțelegi? Eu mă opresc exiluri visând şi rup petale Ca de-un bazin aproape cu jeturile sale La palizi crini în mine timp care din privire Ei lâncedelor resturi căderea cu-nteţire Urmând-o, muți, văzându-mi visarea şi absența, Din rochie vin leii s-alunge indolența Cu ochii spre picioru-mi ce ar calma o mare. Calmează tu fiorul senilei cărni de-apare, Hai deci şi păru-mi iată închipuind cu har Sălbaticele coame ce vă-ngrozesc amar, M-ajută, la vederea-mi de temeri te colindă, Să-l pieptăn fără grabă eu însămi în oglindă.

Voulez-vous, mon enfant, essayer la vertu
Funèbre ?

HÉRODIADE :

Laisse là ces parfums ! ne sais-tu
Que je les hais, nourrice, et veux-tu que je sente
Leur ivresse noyer ma tête languissante ?
Je veux que mes cheveux qui ne sont pas des fleurs
À répandre l'oubli des humaines douleurs,
Mais de l'or, à jamais vierge des aromates,
Dans leurs éclairs cruels et dans leurs pâleurs mates,
Observent la froideur stérile du métal,
Vous ayant reflétés, joyaux du mur natal,
Armes, vases depuis ma solitaire enfance.

LA NOURRICE :

Of mourning?

HERODIAS:

Leave those perfumes! don't you know
I hate them, nurse? do you want them to flood
And drown with drunkenness my listless head?
I want my hair which is no bunch of flowers
Shedding forgetfulness of human tears,
But gold, for ever pure of spices, their
Cruel illuminations, their dull pallor
To observe metal in its barren chill
Reflecting you, gems of my native wall,
Weapons, urns, since I was a lonely child.

THE NURSE:

Forgive me, queen! your prohibition old

DOICA:

De nu plăcuta smirnă-n flacoane astupate,
Esențele răpite bătrânei roze, poate
Să-ncerci doar vrei, copilă, virtuțile pustii
De moarte?

IRODIADA:

Doică, uită parfumuri, sau nu ştii
Că le urăsc, beția să le-o respir vrei oare
Simțind cum lânced capul se umple de-a lor boare?
Vreau ca aceste plete ce nu sunt flori spre-a da
Uitare omenească durerii, însă da,
Sunt aur, totdeauna virgin de aromate,
Cu strălucire crudă ori cu palori uscate,
Să îşi păstreze frigul steril ca de metale

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Pardon ! l'âge effaçait, reine, votre défense De mon esprit pâli comme un vieux livre ou noir... HÉRODIADE : Assez ! Tiens devant moi ce miroir. Ô miroir ! Eau froide par l'ennui dans ton cadre gelée Que de fois et pendant des heures, désolée Des songes et cherchant mes souvenirs qui sont Comme des feuilles sous ta glace au trou profond, Je m'apparus en toi comme une ombre lointaine, Mais, horreur ! des soirs, dans ta sévère fontaine, J'ai de mon rêve épars connu la nudité ! Nourrice, suis-je belle ?	Age blotted from my mind's dark, faded book... HERODIAS: Enough! Hold up this mirror to me. Look! Waters of apathy, hard in your frame, How many times and long this girl I am Ravaged by dreams and searching memories Like leaves in the deep hole beneath your ice, Appeared in you as a far shadow, but, Horror! in your stern spring towards the night, I have known my blown dream, and it was naked! Nurse, am I beautiful? THE NURSE:	Vă răsfrângând, podoabe zidirilor natale, Voi, arme, vaze dintr-o pruncie ca un hău. DOICA: Să ierți! Regină, vârsta mi-a şters ordinul tău Din mintea carte veche de-acuma asfințindă... IRODIADA: Destul! îmi ține-n față oglinda. Vai, oglindă! O apă-n rece cadru-ngheață de plictis De câte ori şi ore, sfârşită într-un vis Şi căutându-mi iarăşi aducerile-aminte, Cum frunze peste luciul profund, eu dinainte Mi-am apărut departe o lunecând himeră

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LA NOURRICE : Un astre, en vérité Mais cette tresse tombe... HÉRODIADE : Arrête dans ton crime Qui refroidit mon sang vers sa source, et réprime Ce geste, impiété fameuse : ah ! conte-moi Quel sûr démon te jette en le sinistre émoi, Ce baiser, ces parfums offerts et, le dirai-je ? Ô mon coeur, cette main encore sacrilège, Car tu voulais, je crois, me toucher, sont un jour Qui ne finira pas sans malheur sur la tour... Ô jour qu'Hérodiade avec effroi regarde ! LA NOURRICE : Temps bizarre, en effet, de quoi le ciel vous	A star, indeed But wait, this plait is loose... HERODIAS: Stop in your crime That chills my blood back to its source, and stem This act, this scandal: ah! now tell me what Demon – it must be – casts you in this state, This kiss, these scents offered and, shall I say? My heart, this hand still full of blasphemy, For you, I think, wanted to touch me, are A day destined to end upon the tower In grief... O day Herodias holds in dread! THE NURSE: Weird times, yes; heaven keep you in good	Însă oroare! seara-n fântâna ta severă Frânt visului i-aflasem întreaga nuditate. O, doică, sunt frumoasă? DOICA: Un astru, cu dreptate Spun, însă bucla-ți cade... IRODIADA: Opreşte-n a ta crimă Ce sângele-mi îngheață din drumu-i şi reprimă Gestul pagân, de-acuma ştiut: ci spune, care Ferm demon te împinse-n sinistra tulburare, Acest sărut, parfumuri ce-mi dai şi, să spun încă?

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

garde ! Vous errez, ombre seule et nouvelle fureur, Et regardant en vous précoce avec terreur ; Mais toujours adorable autant qu'une immortelle, O mon enfant, et belle affreusement et telle Que... HÉRODIADE : Mais n'allais-tu pas me toucher ? LA NOURRICE : ...J'aimerais Être à qui le destin réserve vos secrets. HÉRODIADE : Oh ! tais-toi ! LA NOURRICE :	stead! You drift, a single shade turned lately wild, Terrified of yourself, precocious child; But still my lovely little one although Divine, shockingly beautiful and so... HERODIAS: But were you not about to touch me? THE NURSE: I Covet your secrets for my destiny. HERODIAS: Oh, be quiet! THE NURSE:	O, suflet! Mâna aceasta în profanare adâncă Voind a mă atinge îmi pare, sunt o zi Ce fără vreo năpastă pe turn nu va sfârşi... Un turn Irodiada privindu-l cu teroare! DOICA: Da, te păzească cerul, sunt vremile bizare! Tu, umbră-nsingurată, mânie nouă treci Privind precoce-n tine cu spaimă ci în veci Pe cât de-ncântătoare, pe-atâta de cerească Cumplită-n frumusețe copilă şi firească Încât... IRODIADA: Nu eşti pe cale să mă atingi?

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Viendra-t-il parfois ?	Will he come sometimes?	DOICA:
HÉRODIADE :	HERODIAS:	Aş vrea
Étoiles pures,	O pure	Să fiu cel ce-i păstrează destinul vraja ta.
N'entendez pas !	Stars, be deaf!	IRODIADA:
LA NOURRICE :	THE NURSE:	Ci taci!
Comment, sinon parmi d'obscures	How, except among obscure	DOICA:
Épouvantes, songer plus implacable encor	Terrors, can even harsher dreams be yours	Veni-va din când în când?
Et comme suppliant le dieu que le trésor	As though begging the god on whom your stores	IRODIADA:
De votre grâce attend ! et pour qui, dévorée	Of mercy wait! and for whom, eaten up	Voi, stele pure,
D'angoisses, gardez-vous la splendeur ignorée	With anguish, does your being vainly keep	N-o luați în seamă!
Et le mystère vain de votre être ?	In mystery and splendour sealed?	DOICA:
HÉRODIADE :	HERODIAS:	Dar cum, decât printre obscure
Pour moi.	For me.	Terori, să vezi cu mintea mai nemilos la

C.George Sandulescu: Wilde's Salome

LA NOURRICE : Triste fleur qui croît seule et n'a pas d'autre émoi Que son ombre dans l'eau vue avec atonie. HÉRODIADE : Va, garde ta pitié comme ton ironie. LA NOURRICE : Toutefois expliquez : oh ! non, naïve enfant, Décroîtra, quelque jour, ce dédain triomphant. HÉRODIADE : Mais qui me toucherait, des lions respectée ?	THE NURSE: Sad flowers whose only passion is to stare Blankly at her lone shadow in the water HERODIAS: Go, keep your pity like your irony. THE NURSE: Even so, explain: oh! no, you simple child, Some day this confident disdain will yield... HERODIAS: But who would touch me, whom the lions respect? I want nothing of man; if I seem locked Within a pose, my eyes to heaven lost, I think how I was suckled at your breast.	faptă Şi-n implorare zeul pe care îl aşteaptă Comoara ta de farmec! Şi cui păstrezi robită De spaimă neştiuta splendoare ce palpită Ori van misterul fiinţei în tine? IRODIADA: Numai mie. DOICA: Vai, n-are, floare tristă, fiori, crescând pustie, Decât o umbră-n ape răsfrântă fără vlagă. IRODIADA: Te du cu ironia şi mila ta întreagă.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Du reste, je ne veux rien d'humain et, sculptée, Si tu me vois les yeux perdus au paradis, C'est quand je me souviens de ton lait bu jadis. LA NOURRICE : Victime lamentable à son destin offerte ! HÉRODIADE : Oui, c'est pour moi, pour moi, que je fleuris, déserte ! Vous le savez, jardins d'améthyste, enfouis Sans fin dans de savants abîmes éblouis, Ors ignorés, gardant votre antique lumière Sous le sombre sommeil d'une terre première, Vous, pierres où mes yeux comme de purs bijoux Empruntent leur clarté mélodieuse, et vous	THE NURSE: Poor victim on the altar of her fate! HERODIAS: For me, for me I flourish, desolate! Gardens of amethyst sunk far below In dazzled deeps of endless lore, you know, And you, keeping your ancient light, O gold Hidden in the dark sleep of primal mould You stones from whence my eyes like flawless jewels Borrow their melody of light, you metals That to my youthful locks and tresses bring Their fatal splendour and their massive bearing!	DOICA: Ci spune: o, naivă copilă, nu, oricând Se va topi dispreţul prin tine triumfând. IRODIADA: De lei fiind respectată, m-ar mai atinge cine? Nu vreau, apoi, sculptată, nimic uman în mine Şi, de mă vezi cu ochii spre paradis, aminte Mi-aduc sorbit pe vremuri de sânul tău fierbinte. DOICA: Victimă pregătită destinului său trist! IRODIADA:

C.George Sandulescu: Wilde's Salome

Métaux qui donnez à ma jeune chevelure Une splendeur fatale et sa massive allure ! Quant à toi, femme née en des siècles malins Pour la méchanceté des antres sibyllins, Qui parles d'un mortel ! selon qui, des calices De mes robes, arôme aux farouches délices, Sortirait le frisson blanc de ma nudité, Prophétise que si le tiède azur d'été, Vers lui nativement la femme se dévoile, Me voit dans ma pudeur grelottante d'étoile, Je meurs ! J'aime l'horreur d'être vierge et je veux Vivre parmi l'effroi que me font mes cheveux Pour, le soir, retirée en ma couche, reptile Inviolé sentir en la chair inutile	As for you, woman born in cunning times For evil dens where witches hatch their crimes, You who speak of a mortal! who have said That from my wildly scented robe would bud And bloom the white thrill of my nakedness Prophesy that if summer's warm blue, witness To every woman shedding veils, should see Me in my shivering, starlike modesty, I die! The horror of the virgin state Delights me; oh to live amid the fright My hair inspires, and reptile-like to crouch Inviolate at evening on my couch To feel in useless flesh our pale light's chill Sparkle, burning to death in your chaste hell, O white-eyed night of frost and cruel	Da, pentru mine-n floare, deşartă, eu exist! Grădini de ametiste, voi ştiţi, fără-ncetare Retrase prin savante abisuri orbitoare, Aur ascuns ce-n raza ta antică rămâi Sub somnul greu şi sumbru-al pământului dintâi, Voi, pietre-n care ochii-mi se pierd, bijuterii Împrumutând lumina melodioasă, vii – Ce părului meu tânăr întruna daţi, metale, Înfăţişare dură ca şi splendori fatale! Ci ţie, o, femeie născută-n vremi ostile Spre răutatea grotei vegheată de sibile, De-un muritor vorbindu-mi! spre el cum din calicii De rochie, aromă sălbatică-n delicii, Al nudităţii albu-mi fior s-ar fi-nălţând! Îţi prorocesc că, dacă azurul verii blând, Doar lui femeia-n văluri se arată dintre

C.George Sandulescu: Wilde's Salome

Le froid scintillement de ta pâle clarté
Toi qui te meurs, toi qui brûles de chasteté,
Nuit blanche de glaçons et de neige cruelle !
Et ta soeur solitaire, ô ma soeur éternelle
Mon rêve montera vers toi : telle déjà,
Rare limpidité d'un coeur qui le songea,
Je me crois seule en ma monotone patrie
Et tout, autour de moi, vit dans l'idolâtrie
D'un miroir qui reflète en son calme dormant
Hérodiade au clair regard de diamant...
Ô charme dernier, oui ! je le sens, je suis seule.

LA NOURRICE :

Madame, allez-vous donc mourir ?

HÉRODIADE :

Non, pauvre aïeule,
Sois calme et, t'éloignant, pardonne à ce

snow!
Your lonely sister, this my dream to you
Shall climb, eternal sister: such already
A rare clear heart devoted to its study,
I think I am alone in my flat land
With all about me to this idol bound,
This mirror that reflects in sleepy calm
Herodias of diamantine gleam...
Yes, final charms! I feel, I am, alone.

THE NURSE:

So, Lady, you will die?

HERODIAS:

No, my poor crone,
Be calm, forgive the hardness of this heart
But close the shutters, please, before we part
For the seraphic blue smiles through the grave

ele,
Mă vede-n goliciunea mea şiroind de stele,
Eu pier!
Virgină-oroarea de-a fi iubesc şi voi
Cu spaimă printre plete să bântui clipe noi
Ca, seara, în culcuşu-mi ascuns, cum o reptilă
Să simt neprihănită în carnea inutilă
Cuțite reci de aştri cu pâlpâiri ciudate,
Tu, care mori, de vie arzând în castitate,
De gheţuri albă noapte ori de zăpezi taverna
Iar sora ta pustie, o, sora mea eternă,
Spre tine-şi urcă visul: aceeaşi ca acum,
Limpeditate rară ce-n suflet mi-o asum,
Că singură-s în ţara mea monotonă-mi pare
Şi totu-n jur trăieşte în vană adorare
De-oglindă ce răsfrânge prin calmu-i dezolant

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

coeur dur, Mais avant, si tu veux, clos les volets, l'azur Séraphique sourit dans les vitres profondes, Et je déteste, moi, le bel azur ! Des ondes Se bercent et, là-bas, sais-tu pas un pays Où le sinistre ciel ait les regards haïs De Vénus qui, le soir, brûle dans le feuillage : J'y partirais. Allume encore, enfantillage Dis-tu, ces flambeaux où la cire au feu léger Pleure parmi l'or vain quelque pleur étranger Et... LA NOURRICE : Maintenant ? LA NOURRICE :	Panes, and I loathe its loveliness! One wave Rocks another; don't you know one land where The baleful sky has Venus' hated stare Smouldering at evening in the leaves? That way I would go. Light again – childish, you say – These torches where the wax with gentle fire Amid the vain gold weeps some foreign tear And... THE NURSE: Now? HERODIAS:	Privirea Irodiadei: un clar de diamant. O, farmecul din urmă, ştiu, singură de-a fi! DOICA: Să mori deci, stărui, Doamnă? IRODIADA: Nu, biată doică, ci Fii calmă, du-te, iartă o inimă-mpietrită Dar trage-ntâi obloane, azurul se agită Cu zâmbetul serafic în geamurile-afunde Iar eu detest sublimul azur. În ape unde Se leagănă şi-acolo ştii tu măcar o țară Să n-aibă-n cer sinistru privirea ca de fiară A stelei Venus frunza arzând-o-n nopți pustii, Eu aş porni îndată... Dă foc, copilării

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Adieu. Vous mentez, ô fleur nue De mes lèvres. J'attends une chose inconnue Ou peut-être, ignorant le mystère et vos cris, Jetez-vous les sanglots suprêmes et meurtris D'une enfance sentant parmi les rêveries Se séparer enfin ses froides pierreries.	Farewell. You lie, O naked bloom Of my lips. I await some hidden doom Or, heedless of the mystery and your cries, Perhaps you cast the last, bruised sobs and sighs Of a childhood feeling among the dreams The final disarray of its cold gems.	Tu spui, acestor facle cu flăcări moi şi treze Prin aur van o ceară străin să lăcrimeze Şi... DOICA: De acum? IRODIADA: Adio. Voi buze-mi, nude flori, Mințiți. Aştept un lucru inform să vină, ori Voi, ignorând misterul şi țipetele, poate Supreme lacrimi frânte să le zvârliți pe toate Ale copilăriei simțind prin vise mii Că i se frâng în fine prea reci bijuterii.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

III. *Cantique de Saint Jean*	III. *Canticle of Saint John*	III. *Cântarea Sfântului Ioan*
Le soleil que sa halte Surnaturelle exalte Aussitôt redescend Incandescent	Supernatural The sun's pinnacle Is soon earthward bent Incandescent	Solarul zeu exaltă În nelumeasca-i haltă Şi cade-apoi curând Foc sângerând
Je sens comme aux vertèbres S'éployer des ténèbres Toutes dans un frisson À l'unisson	Down my spine the shade Seems numbly to spread And the shivers run In unison	Eu simt cum prin vertebre S-ar desfrunzi tenebre De-a valma-ntr-un fior Cuprinzător
Et ma tête surgie Solitaire vigie Dans les vols triomphaux De cette faux	While my head stuck out A lonely lookout In this flying scythe's Triumphal swaths	Iar capu-mi unic pază La zborul ce-l mimează Într-un triumf făţiş Acest tăiş
Comme rupture franche Plutôt refoule ou tranche Les anciens désaccords	Would rather force back Or make a clean break With all the flesh's	Cu trupu-a frânt sfâşie Ca o ruptură vie Vechi dezacord urât

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Avec le corps	Former clashes	Acum încât
Qu'elle de jeûnes ivre S'opiniâtre à suivre En quelque bond hagard Son pur regard	Than drunk with fasting Persist in hasting After its clear gaze In a wild craze	De posturi beat el oare Urmează cu ardoare Curată-n saltul şui Privirea lui
Là-haut où la froidure Eternelle n'endure Que vous le surpassiez Tous ô glaciers	Up where the timeless Cold is in distress When you glacier Are icier	Sus unde voi mai pure Eternul frig să-ndure De-a fi ca ea n-ați şti O ghețuri ci
Mais selon un baptême Illuminée au même Principe qui m'élut Penche un salut.	But lit by the same Law of baptism As my delighting Nods a greeting.	Cum la botez se-anină Principiul de lumină Ce-alese iar iertând Deasupra-mi blând.
	Translated from the French by Keith Bosley *Mallarmé The Poems. A bilingual edition*. Penguin Books. 1977.	Translated from the French by Ioan Matei. *Mallarmé. Poèmes. Poeme*. Editura Atlas. Bucureşti. 1997.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Gustave Flaubert

(1821-1880)

Hérodias

1877

Hérodias is a sensuously ornate, yet realistic evocation of a Biblical past and the worlds of Judaea and Rome. Herod the tetrarch and Hérodias are feasting the proconsul Vitellius. The imprecations of the captive John the Baptist are heard from the cistern in the background. Salome dances, and receives his head as her reward. Later it is discarded, *objet lugubre*, among the remains of the banquet. It is retrieved by three of John's disciples who set out, carrying it, in the direction of Galilee. 'Comme elle était très lourde,' the tale ends, 'ils la portaient alternativement.'

Oxford Companion to French Literature, compiled and edited by Sir Paul Harvey and J.E. Hasseltine. Oxford – At the Clarendon Press, 1959/1969

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

Hérodias	Herodias	Irodiada 1909	Irodiada 1973
		[We have preserved the original spelling of this 1909 text.]	
I	**I**	**I**	**I**
La citadelle de Machaerous[1] se dressait à l'orient de la mer Morte, sur un pic de basalte ayant la forme d'un cône. Quatre vallées profondes l'entouraient, deux vers les flancs, une en face, la quatrième au delà. Des maisons	In the eastern side of the Dead Sea rose the citadel of Machaerus. It was built upon a conical peak of basalt, and was surrounded by four deep valleys, one on each side, another in front, and the fourth in the rear. At the base of the	Cetățuia Machaerus se înălță la răsăritul mării Moarte, pe un pisc de bazalt ce aveà formă de con. Patru văi adânci o înconjurau, două pe laturi una în față, a patra dincolo de dânsa. Sălaşuri se	Cetatea Mahaerus se înălța la răsărit de Marea Moartă, pe un pisc de bazalt în formă de con. Patru văi adânci o înconjurau: două pe laturi, una în față, iar a patra în fund, de cealaltă parte. Case multe se înghesuiau la picioarele ei în incinta unui zid

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

se tassaient contre sa base, dans le cercle d'un mur qui ondulait suivant les inégalités du terrain ; et, par un chemin en zigzag tailladant le rocher, la ville se reliait à la forteresse, dont les murailles étaient hautes de cent vingt coudées[2], avec des angles nombreux, des créneaux sur le bord, et, çà et là, des tours qui faisaient comme des fleurons à cette couronne de pierres, suspendue au-dessus de l'abîme.

Il y avait dans l'intérieur un palais orné de portiques, et couvert d'une terrasse que fermait une balustrade en bois de sycomore, où des mâts étaient disposés pour tendre un vélarium[3].

citadel, crowding against one another, a group of houses stood within the circle of a wall, whose outlines undulated with the unevenness of the soil. A zigzag road, cutting through the rocks, joined the city to the fortress, the walls of which were about one hundred and twenty cubits high, having numerous angles and ornamental towers that stood out like jewels in this crown of stone overhanging an abyss.

Within the high walls stood a palace, adorned with many richly carved arches, and surrounded by a terrace that on one side of the building spread out below a wide balcony made of sycamore

îngrămădeau către temelia ei, în cercul unui zid care ondula după nepotrivirile terenului ; şi printr'un drum în zigzag, tăiat în stâncă, oraşul se lega cu fortăreața, ale cărei ziduri erau înalte de o sută douăzeci de coți, cu colțuri numeroase, cu crestături pe margine şi, ici colo, cu turnuri ce făceau ca nişte flori acestei coroane de piatră, atârnată deasupra prăpăstiei.

Înăuntru erà un palat împodobit cu portice şi acoperit cu o terasă închisă cu o balustradă de lemn de sicomor, unde erau aşezate nişte catarguri pentru a întinde o pânză.

ce şerpuia urmând sinuozitățile terenului; iar un drum în zigzag, săpat în stâncă, lega oraşul de fortăreață, care, cu meterezele ei înalte de o sută douăzeci de picioare, susținute de numeroşi contraforți, cu crenelurile şi, din loc în loc, cu turnurile ei ca nişte ornamente, părea o coroană de piatră atârnată deasupra prăpastiei.

Înăuntru se afla un palat împodobit cu porticuri, având drept acoperiş o terasă încercuită cu o balustradă din lemn de sicomor, în care erau împlântate catarge de al căror vârf se prindea o imensă foaie

	wood, upon which tall poles had been erected to support an awning.		de cort.
Un matin, avant le jour, le Tétrarque[4] Hérode-Antipas vint s'y accouder, et regarda.	One morning, just before sunrise, the tetrarch, Herod-Antipas, came out alone upon the balcony. He leaned against one of the columns and looked about him.	Într'o dimineață, înainte de a se face ziuă, Tetrarhul Irod Antipas veni să se razime de balustradă şi privi.	Într-o dimineață, înainte de ziuă, Tetrarhul Irod Antipa urcă pe terasă, se rezemă cu coatele şi privi.
Les montagnes, immédiatement sous lui, commençaient à découvrir leurs crêtes, pendant que leur masse, jusqu'au fond des abîmes, était encore dans l'ombre. Un brouillard flottait, il se déchira, et les contours de la mer Morte apparurent. L'aube, qui se levait derrière Machaerous, épandait une rougeur. Elle illumina bientôt les sables de la grève, les	The crests of the hill-tops in the valley below the palace were just discernible in the light of the false dawn, although their bases, extending to the abyss, were still plunged in darkness. A light mist floated in the air; presently it lifted, and the shores of the Dead Sea became visible. The sun, rising behind Machaerus, spread a rosy flush over the	Munții, sub picioarele lui, începeau să-şi descopere vârfurile, în timp ce grosul lor, până în fundul prăpăstiilor, erà încă în umbră. O ceață plutià, sé împrăştia şi contururile mării Moarte apărură. Zorile, cari se iveau în dosul cetățuii, răspândeau o roşeață. Ele luminară în curând nisipul	Munții jos sub el începeau să-şi dezvăluie crestele, în timp ce masa lor era, până în adâncul hăurilor, cufundată încă în beznă. Plutea o ceață ce prinse să se destrame şi contururile Mării Moarte ieşiră la iveală. Zorile care răsăreau în spatele cetății Mahaerus răspândeau o roşeață difuză. Curând lumina lor se răsfrânse asupra nisipurilor de pe țărm, asupra

C.George Sandulescu: Wilde's Salome

collines, le désert, et, plus loin, tous les monts de la Judée, inclinant leurs surfaces raboteuses et grises, Engeddi, au milieu, traçait une barre noire ; Hébron, dans l'enfoncement, s'arrondissait en dôme ; Esquol avait des grenadiers, Sorek[5] des vignes, karmel des champs de sésame ; et la tour Antonia[6], de son cube monstrueux, dominait Jérusalem. Le Tétrarque en détourna la vue pour contempler, à droite, les palmiers de Jéricho ; et il songea aux autres villes de sa Galilée[7]: Capharnaüm, Endor, Nazareth, Tibérias où peut-être il ne reviendrait plus. Cependant le Jourdain coulait sur la plaine aride. Toute blanche, elle

sky, lighting up the stony shores, the hills, and the desert, and illuming the distant mountains of Judea, rugged and grey in the early dawn. Engedi, the central point of the group, threw a deep black shadow; Hebron, in the background, was round-topped like a dome; Eschol had her pomegranates, Sorek her vineyards, Carmel her fields of sesame; and the tower of Antonia, with its enormous cube, dominated Jerusalem. The tetrarch turned his gaze from it to contemplate the palms of Jericho on his right; and his thoughts dwelt upon other cities of his beloved Galilee,—Capernaum, Endor, Nazareth, Tiberias—whither it

țărmului, dealurile, şi, mai departe, toți munții Iudeei, ce'şi înclinau fețele lor zgronțuroase şi sure. Engaddi la mijloc trăgeà o bară neagră ; Hebron, în fund, se rotunjià ca o boltă ; Esquol aveà rodii, Sorek vii, Karmel câmpuri cu susan ; şi turnul Antonia dominà Ierusalimul cu cubul său monstruos. Tetrarhul îşi întoarse privirea, pentru a privi la dreapta palmierii din Imerihon ; şi se gândi la celelalte oraşe ale Galileei : Capernaum, Endeor, Nazaret, Tiberiada, unde nu se va mai întoarce. În acest timp, Iordanul curgeà pe şesul

colinelor, asupra deşertului şi, în depărtare, asupra munților Iudeei care îşi unduiau spinările zgrunțuroase şi cenuşii. Masivul Engaddi, în mijlocul lor, înscria o dungă neagră; Hebronul mai în fund, se rotunjea ca o cupolă; Esquolul era acoperit cu livezi de rodii, Sorekul cu vii, Karmelul cu lanuri de sezam; iar turnul Antonia cu forma lui de cub înfricoşător domina întreg Ierusalimul. Tetrarhul întoarse capul şi îmbrățişă cu privirea, spre dreapta, palmierii din Ierihon; gândul îi zbură spre celelalte oraşe ale Galileei sale: Capernaum, Endor, Nazaret, Tiberiada unde cine ştie dacă avea să se întoarcă vreodată. În vremea asta Iordanul continua să curgă peste şesul arid.

éblouissait comme une nappe de neige. Le lac, maintenant, semblait en lapis-lazuli[8] ; et à sa pointe méridionale, du côté de l'Yémen[9], Antipas reconnut ce qu'il craignait d'apercevoir. Des tentes brunes étaient dispersées ; des hommes avec des lances circulaient entre les chevaux, et des feux s'éteignant brillaient comme des étincelles à ras du sol.

C'étaient les troupes du roi des Arabes, dont il avait

might be he would never return. The Jordan wound its way through the arid plains that met his gaze; white and glittering under the clear sky, it dazzled the eye like snow in the rays of the sun. The Dead Sea now looked like a sheet of lapis-lazuli; and at its southern extremity, on the coast of Yemen, Antipas recognised clearly what at first he had been able only dimly to perceive. Several tents could now be plainly seen; men carrying spears were moving about among a group of horses; and dying camp-fires shone faintly in the beams of the rising sun.

This was a troop belonging to the sheikh of the

uscat. Alb de tot, strălucia ca un covor de zăpadă. Lacul păreà acum de lapis-lazuli ; şi la coadà lui de miază-zi, dinspre Iemen, Antipa recunoscú ceeace'i erà frică să zărească. Corturi negre erau împrăştiate, oameni cu lănci umblau printre cai, şi focuri stingându-se străluceau ca nişte scântei.

Erau oştile regelui Arabilor, pe a cărei fiică o

Albeața acestuia îți lua ochii ca o întindere de zăpadă. Lacul părea acum din lapis-lazuli. Dar iată că la capătul său de miazăzi, dinspre Yemen, Antipa descoperi tocmai ceea ce se temuse să vadă: o puzderie de corturi cafenii, de bărbați cu lăncii care se mişcau printre cai, şi de focuri pe cale să se stingă, ce licăreau ca nişte scântei, una cu pământul.

Erau oştile regelui arabilor, pe a cărui fiică o repudiase ca să

répudié la fille pour prendre Hérodias, mariée à l'un de ses frères, qui vivait en Italie, sans prétentions au pouvoir.

Arabs, the daughter of whom the tetrarch had repudiated in order to wed Herodias, already married to one of his brothers, who lived in Italy but who had no pretensions to power.

îndepărtase, ca să ia pe Irodiada, măritată cu un frate al lui, care trăià în Italia, fără pretenții la putere.

o ia pe Irodiada, soția unuia dintre frații săi ce trăia în Italia, fără pretenții de domnie.

Antipas attendait les secours des Romains ; et Vitellius[10], gouverneur de la Syrie[11], tardant à paraître, il se rongeait d'inquiétudes.

Antipas was waiting for assistance and reinforcements from the Romans, but as Vitellius, the Governor of Syria, had not yet arrived, he was consumed with impatience and anxiety.

Antipa aştepta ajutorul Romanilor ; şi Vitellius, guvernatorul Siriei, întârziind să se arate, erà foarte neliniştit.

Antipa aştepta ajutorul romanilor şi, pentru că Vitellius, guvernatorul Siriei, întârzia să se arate, era ros de nelinişti.

Agrippa[12], sans doute, l'avait ruiné chez l'Empereur ? Philippe, son troisième frère, souverain de la Batanée[13], s'armait clandestinement. Les Juifs ne voulaient plus de ses moeurs idolâtres, tous les autres de sa domination ; si bien qu'il

Perhaps Agrippa had ruined his cause with the Emperor, he thought. Philip, his third brother, sovereign of Batania, was arming himself clandestinely. The Jews were becoming intolerant of the tetrarch's idolatries; he knew

Să-l fi discreditat Agripa în fața împăratului ? Filip, fratele al treilea, stăpânitorul Bataniei, se înarmà într'ascuns ; Iudeii ceilalți, de sub stăpânirea lui, nu mai puteau suferi

Să-l fi defăimat oare Agrippa în ochii împăratului? Filip, cel de al treilea frate al său, suveranul Bataneei, se înarma şi el pe ascuns. Iudeii erau sătui de moravurile lui păgâne iar toți ceilalți de stăpânirea lui; aşa încât şovăia între două planuri:

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

hésitait entre deux projets : adoucir les Arabes ou conclure une alliance avec les Parthes[14] ; et, sous le prétexte de fêter son anniversaire, il avait convié, pour ce jour même, à un grand festin, les chefs de ses troupes, les régisseurs de ses campagnes et les principaux de la Galilée.

that many were weary of his rule; and he hesitated now between adopting one of two projects: to conciliate the Arabs and win back their allegiance, or to conclude an alliance with the Parthians. Under the pretext of celebrating his birthday, he had planned to bring together, at a grand banquet, the chiefs of his troops, the stewards of his domains, and the most important men from the region about Galilee.

obiceiurile lui păgâne ; aşà în cât stăteà la îndoială între două planuri : Să îmbuneze pe Arabi, sau să facă alianță cu Parții : şi sub pretext că-şi sărbătoreşte aniversarea, poftise chiar în ziua aceea, la un mare ospăț, pe şefii oştilor, pe administratorii moşiilor şi pe fruntaşii Galileei.

să-i îmbuneze pe arabi sau să încheie o alianță cu parții; şi pe motiv că voia să-şi sărbătorească aniversarea, poftise chiar în ziua aceea la un mare banchet pe şefii oştirii, pe administratorii pământurilor sale şi pe mai-marii Galileei.

Il fouilla d'un regard aigu toutes les routes. Elles étaient vides. Des aigles volaient au-dessus de sa tête ; les soldats, le long du rempart, donnaient contre les murs ; rien ne bougeait dans le château.

Antipas threw a keen glance along all the roads leading to Machaerus. They were deserted. Eagles were sweeping through the air high above his head; the soldiers of the guard, placed at intervals

Se uită cu deamănuntul pe toate drumurile. Acestea erau goale. Vulturi îi zburau pe deasuprà capului; soldații dormeau rezemați de ziduri, de-alungul

Scormoni cu privirea ascuțită toate drumurile. Erau pustii. Vulturi îi treceau în zbor pe deasupra capului; oştenii, de-a lungul meterezelor, dormeau rezemați de zid; în castel nimic nu se clintea.

	along the ramparts, slept or dozed, leaning against the walls; all was silent within the castle.	întăriturii ; nimic nu se clintià în castel.	
Tout à coup, une voix lointaine, comme échappée des profondeurs de la terre, fit pâlir le Tétrarque. Il se pencha pour écouter ; elle avait disparu. Elle reprit ; et en claquant dans ses mains, il cria « Mannaëi ! Mannaëi ! »	Suddenly he heard the sound of a distant voice, seeming to come from the very depths of the earth. His cheek paled. After an instant's hesitation, he leaned far over the balcony railing, listening intently, but the voice had died away. Presently it rose again upon the quiet air; Antipas clapped his hands together loudly, crying: "Mannaeus! Mannaeus!"	De odată, un glas îndepărtat, ca pornit din adâncimile pământului, îl făcu să îngălbenească. Se aplecă să asculte: glasul dispăruse. Şi iar se auzi. Plesnind din mâini, strigă: — « Mannaei! Mannaei! »	Deodată, un glas depărtat, iscat parcă din străfundurile pământului, îl făcu pe Tetrarh să pălească. Se aplecă să asculte; glasul amuțise. Apoi reîncepu; atunci Tetrarhul bătu din palme şi strigă: – Mannaei! Mannaei!
Un homme se présenta, nu jusqu'à la ceinture, comme les masseurs des bains. Il était très-grand, vieux, décharné, et	Instantly a man appeared, naked to the waist, after the fashion of a masseur at the bath. Although	Se înfățişă un om gol până la brâu, ca băiaşii. Era foarte mare, bătrân, slab de i se vedeau oasele,	Un bărbat i se înfățişă pe loc, gol până la brâu, ca băieşii. Era foarte înalt, bătrân, uscat numai piele şi os, şi purta la şold un

C. George Sandulescu: Oscar Wilde's Salome

portait sur la cuisse un coutelas dans une gaine de bronze. Sa chevelure, relevée par un peigne, exagérait la longueur de son front. Une somnolence décolorait ses yeux, mais ses dents brillaient, et ses orteils posaient légèrement sur les dalles, tout son corps ayant la souplesse d'un singe, et sa figure l'impassibilité d'une momie.

« Où est-il ? » demanda le Tétrarque.

Mannaëi répondit, en indiquant avec son pouce un objet derrière eux :

emaciated, and somewhat advanced in years, he was a giant in stature, and on his hip he wore a cutlass in a bronze scabbard. His bushy hair, gathered up and held in place by a kind of comb, exaggerated the apparent size of his massive head. His eyes were heavy with sleep, but his white teeth shone, his step was light on the flagstones, and his body had the suppleness of an ape, although his countenance was as impassive as that of a mummy.

"Where is he?" demanded the tetrarch of this strange being.

Mannaeus made a movement over his shoulder with his thumb, saying:

şi avea la coapsă un hanger într'o teacă de bronz. Părul lui, ridicat în sus cu pieptenele, îi exagera mărimea frunții. O somnolență îi decolora ochii, dar dinții îi străluceau şi degetele de la picioare de abia atingeau uşor lespezile, tot trupul având mlădioşia unei maimuțe, iar figura împietrirea unei mumii.

— « Unde e? » întrebă Tetrarhul.

Mannaei răspunse arătând cu degetul cel mare un obiect îndărătul lor :

hanger într-o teacă de bronz. Părul său, ridicat în sus şi prins într-un pieptene, îi sporea înălțimea frunții. Un fel de toropeală părea că îi decolorează ochii, dar dinții îi străluceau iar degetele de la picioare i se sprijineau uşor de lespezi; întreaga lui făptură avea agilitatea unei maimuțe iar chipul încremeneala unei mumii.

– Unde e? întrebă Tetrarhul.

Mannaei răspunse arătând cu degetul ceva în spatele lor:

« Là ! toujours !
—J'avais cru l'entendre ! »

Et Antipas, quand il eut respiré largement, s'informa de Iaokanann, le même que les Latins appellent saint Jean-Baptiste. Avait-on revu ces deux hommes[15], admis par indulgence, l'autre mois, dans son cachot, et savait-on, depuis lors, ce qu'ils étaient venus faire ?

Mannaëi répliqua :
« Ils ont échangé avec lui des paroles mystérieuses, comme les voleurs, le soir, aux carrefours des routes. Ensuite ils sont partis vers la Haute Galilée, en annonçant qu'ils

"Over there—still there!"
"I thought I heard him cry out."
And Antipas, after drawing a deep breath, asked for news of Iaokanann, afterwards known as St. John the Baptist. Had he been allowed to see the two men who had asked permission to visit his dungeon a few days before, and since that time, had anyone discovered for what purpose the men desired to see him?
"They exchanged some strange words with him," Mannaeus replied, "with the mysterious air of robbers conspiring at the cross-roads. Then they departed towards Upper Galilee, saying that they

— « Aici! tot aici! »
— « Mi s'a părut că-l aud! »
Şi Antipa, după ce răsuflă tare, se informă de Iaokanann, acelaş pe care Latinii îl numesc Sfântul Ion Botezătorul. Au mai fost văzuți cei doi oameni, lăsați din indulgență, luna trecută în închisoarea lui, şi se ştia de atunci ce veniseră ei să facă?

Mannaei răspunse :
— « Au schimbat cu dânsul vorbe tainice, ca hoții seara la răspântiile drumurilor. Pe urmă au plecat spre Galileea de Sus, spunând că vor aduce o

– Acolo! tot acolo!

Antipa trase adânc aer în piept apoi îi puse mai multe întrebări despre Iaokanann – acela pe care latinii îl numeau Sfântul Ioan Botezătorul. Mai fuseseră cumva văzuți cei doi oameni, admişi dintr-o prea mare bunăvoință luna trecută în hruba lui, şi se aflase de atunci ce anume veniseră să facă?

Mannaei răspunse:
– Au schimbat cu el vorbe tainice, ca tâlharii seara la răspântii de drumuri. Pe urmă s-au dus spre Galileea-de-Sus, spunând că vor aduce o veste mare.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

apporteraient une grande nouvelle[16]. »

Antipas baissa la tête, puis d'un air d'épouvante :

« Garde-le ! garde-le ! Et ne laisse entrer personne ! Ferme bien la porte ! Couvre la fosse ! On ne doit pas même soupçonner qu'il vit ! »

Sans avoir reçu ces ordres, Mannaëi les accomplissait ; car Iaokanann était Juif, et il exécrait les Juifs comme tous les Samaritains.

Leur temple de Garizim, désigné par Moïse pour être le

were the bearers of great tidings."

Antipas bent his head for a moment; then raising it quickly, said in a tone full of alarm:

"Guard him! watch him well! Do not allow any one else to see him. Keep the gates shut and the entrance to the dungeon closed fast. It must not even be suspected that he still lives!"

Mannaeus had already attended to all these details, because Iaokanann was a Jew, and, like all the Samaritans, Mannaeus hated the Jews.

Their temple on the Mount of Gerizim, which

veste mare. »

Antipa lăsă fruntea în jos, apoi, cu un aer de spaimă :

— « Păzeşte-l! păzeşte-l şi nu lăsa pe nimenea să intre! Închide bine uşa! Acopere bine şanțul! Nici nu trebue să bănuiască lumea că trăeşte! »

Fără să fi primit aceste porunci, Mannaei le îndeplinia; căci Iaokanann era Iudeu şi el ura pe Iudei ca toți Samaritenii.

Templul lor din Garizim, destinat de Moisi a fi centrul lui Israel, nu

Antipa lăsă capul în jos şi rosti înfricoşat:

– Păzeşte-l! Păzeşte-l bine! Şi nu mai îngădui nimănui să intre la el! Încuie bine uşa! Acoperă groapa! Nici nu trebuie să mai bănuie lumea că trăieşte!

Chiar şi fără să fi primit aceste porunci, Mannaei le îndeplinise; căci Iaokanann era iudeu, iar el îi ura pe iudei, ca toți samaritenii.

Templul lor din Garizim, pe care Moise voise să-l facă centrul Ierusalimului, nu mai

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

centre d'Israël, n'existait plus depuis le roi Hyrcan[17] ; et celui de Jérusalem les mettait dans la fureur d'un outrage, et d'une injustice permanente. Mannaëi s'y était introduit, afin d'en souiller l'autel avec des os de morts. Ses compagnons, moins rapides, avaient été décapités.

Moses had designed to be the centre of Israel, had been destroyed since the reign of King Hyrcanus; and the temple at Jerusalem made the Samaritans furious; they regarded its presence as an outrage against themselves, and a permanent injustice. Mannaeus, indeed, had forcibly entered it, for the purpose of defiling its altar with the bones of corpses. Several of his companions, less agile than he, had been caught and beheaded.

mai exista de la regele Hyrcan; şi acela din Ierusalim îi străjuia cu furia unei batjocori şi nedreptăți permanente. Mannaei se furişase în el, ca să-i pângărească altarul cu oase de morți. Tovarăşii lui, mai puțin iuți, fuseseră decapitați.

exista încă din timpul regelui Hyrcan; în schimb cel din Ierusalim îl exasperase ca o insultă, ca o neîncetată samavolnicie. O dată Mannaei se strecurase înăuntru ca să-i pângărească altarul cu oase de morți. Tovarăşii săi, mai puțin iuți de picior, fuseseră prinşi şi decapitați.

Il l'aperçut dans l'écartement de deux collines. Le soleil faisait resplendir ses murailles de marbre blanc et les lames d'or de sa toiture. C'était comme une montagne

From the tetrarch's balcony, the temple was visible through an opening between two hills. The sun, now fully risen, shed a dazzling splendour on its walls of

Îl zări între două dealuri. Soarele făcea să-i strălucească zidurile de marmoră albă şi plăcile de aur de pe acoperemânt. Era ca un munte luminos,

Îl zărea şi acum acolo în fund, între două dealuri. În soare, zidurile lui de marmură albă şi plăcile de aur ale acoperişului sclipeau orbitor. Părea un munte de lumină, o

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

lumineuse, quelque chose de surhumain, écrasant tout de son opulence et de son orgueil.	snowy marble and the plates of purest gold that formed its roof. The structure shone like a luminous mountain, and its radiant purity indicated something almost superhuman, eclipsing even its suggestion of opulence and pride.	ceva supraomenesc, strivind totul cu bogăția şi mândria lui.	plăsmuire supraomenească, copleşind totul prin bogăția şi trufia sa.
Alors il étendit les bras du côté de Sion[18] ; et, la taille droite, le visage en arrière, les poings fermés, lui jeta un anathème[19], croyant que les mots avaient un pouvoir effectif.	Mannaeus stretched out his powerful arm towards Zion, and, with clenched fist and his great body drawn to its full height, he launched a bitter anathema at the city, with perfect faith that eventually his curse must be effective.	Atunci Mannaei întinse brațele spre Sion; şi, cu trupul drept, cu fața aplecată pe spate, cu pumnii încleştați, aruncă un blestem asupra lui, crezând că cuvintele aveau într'adevăr putere.	Mannaei întinse amândouă brațele spre Sion; şi, stând foarte drept, cu capul dat pe spate, cu pumnii strânşi, rosti un blestem, încredințat că vorbele aveau prin ele însele putere de înfăptuire.
Antipas écoutait, sans paraître scandalisé.	Antipas listened, without appearing to be shocked at the strength of the invectives.	Antipa asculta, fără să pară scandalizat.	Antipa asculta, nepăsător.
Le Samaritain dit encore :	When the Samaritan	Samariteanul mai	Arătând cu capul în direcția

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

had become somewhat calmer, he returned to the subject of the prisoner.

zice:

temniței, samariteanul spuse:

« Par moments il s'agite, il voudrait fuir, il espère une délivrance. D'autres fois, il a l'air tranquille d'une bête malade ; ou bien je le vois qui marche dans les ténèbres, en répétant : « Qu'importe ? Pour qu'il grandisse, il faut que je diminue[20] ! »

"Sometimes he grows excited," said he, "then he longs to escape or talks about a speedy deliverance. At other times he is as quiet as a sick animal, although I often find him pacing to and fro in his gloomy dungeon, murmuring, 'In order that His glory may increase, mine must diminish.'"

— « Câte-odată se mişcă, ar vrea să fugă, speră într'o scăpare. Alte ori are înfățişarea liniştită a unui animal bolnav; sau îl văd mergând prin întunerec, repetând: « Ce-mi pasă? Pentru ca el să crească, eu trebue să scad! »

– În unele clipe se zbuciumă de parcă ar voi să fugă, de parcă ar nădăjdui o scăpare. Alteori stă pleoştit ca o vită bolândă; dar mi se întâmplă să-l aud mergând pe întuneric şi vorbind de unul singur: «Ei şi? Pentru ca el să crească, trebuie să descresc eu!»

Antipas et Mannaëi se regardèrent. Mais le Tétrarque était las de réfléchir.

Antipas and Mannaeus looked at each other a moment in silence. But the tetrarch was weary of pondering on this troublesome matter.

Antipa şi Mannaei se priviră. Dar Tetrarhul se săturase de-a se gândi.

Antipa si cu Mannaei se priviră. Dar Tetrarhul era prea obosit ca să mai stea să cugete.

Tous ces monts autour de lui, comme des étages de grands flots pétrifiés, les

The mountain peaks surrounding the palace, looking like great petrified

Toți munții aceia din jurul lui ca nişte caturi de valuri împetrite, râpele

Toți munții din jur, ca nişte gigantice talazuri împietrite rând pe rând, toate aceste hrube

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

gouffres noirs sur le flanc des falaises, l'immensité du ciel bleu, l'éclat violent du jour, la profondeur des abîmes le troublaient ; et une désolation l'envahissait au spectacle du désert, qui figure, dans le bouleversement de ses terrains, des amphithéâtres et des palais abattus. Le vent chaud apportait, avec l'odeur du soufre, comme l'exhalaison des villes maudites[21], ensevelies plus bas que le rivage sous les eaux pesantes. Ces marques d'une colère immortelle effrayaient sa pensée ; et il restait les deux coudes sur la balustrade, les yeux fixes et les tempes dans les mains. Quelqu'un l'avait touché. Il se retourna. Hérodias était devant

waves, the black depths among the cliffs, the immensity of the blue sky, the rising sun, and the gloomy valley of the abyss, filled the soul of Antipas with a vague unrest; he felt an overwhelming sense of oppression at the sight of the desert, whose uneven piles of sand suggested crumbling amphitheatres or ruined palaces. The hot wind brought an odour of sulphur, as if it had rolled up from cities accursed and buried deeper than the river-bed of the slow-running Jordan. These aspects of nature, which seemed to his troubled fancy signs of the wrath of the gods, terrified him, and he leaned heavily

negre de pe laturea falezelor, nemărginirea cerului albastru, lumina puternică a zilei, adâncimea prăpăstiilor, îl turburau ; şi o dezolare îl cuprindea la privirea deşertului, care face prin răsturnarea terenurilor sale ca nişte amfiteatre şi nişte palate stricate. Vântul cald aducea, împreună cu miros de pucioasă, ca exalarea oraşelor blestemate, îngropate mai jos ca ţărmul sub apele grele. Aceste semne ale mâniei cereşti îi speriau gândul; şi stătea cu amândouă coatele pe balustradă, cu ochii aţintiţi şi cu mânile la tâmple. Cineva îl atinsese.

negre pe coastele falezelor, nemărginirea cerului albastru, lumina acum orbitoare a zilei, adâncimea prăpăstiilor îl tulburau, şi-l năpădea un fel de jale când îmbrăţişa cu privirea deşertul ale cărui nisipuri răscolite închipuiau amfiteatre şi palate dărâmate. Vântul cald aducea un miros de pucioasă ce părea a fi răsuflarea acelor oraşe blestemate, îngropate mai jos decât ţărmul sub greutatea apelor. Aceste semne ale unei mânii nepieritoare îi înspăimântau gândirea; stătea rezemat cu coatele pe balustradă, cu ochii aţintiţi în gol şi cu tâmplele în mâini. Cineva îi atinse umărul. Se întoarse. Irodiada era în faţa lui.

lui.

Une simarre[22] de pourpre légère l'enveloppait jusqu'aux sandales. Sortie précipitamment de sa chambre, elle n'avait ni colliers ni pendants d'oreilles ; une tresse de ses cheveux noirs lui tombait sur un bras, et s'enfonçait, par le bout, dans l'intervalle de ses deux seins. Ses narines, trop remontées, palpitaient ; la joie d'un triomphe éclairait sa figure ; et, d'une voix forte, secouant le Tétrarque :

« César[23] nous aime ! Agrippa est en prison ! »

against the balcony railing, his eyes fixed, his head resting upon his hands. Presently he felt a light touch upon his shoulder. He turned, and saw Herodias standing beside him.

A purple robe enveloped her, falling to her sandaled feet. Having left her chamber hurriedly, she wore no jewels nor other ornaments. A thick tress of rippling black hair hung over her shoulder and hid itself in her bosom; her nostrils, a little too large for beauty, quivered with triumph, and her face was alight with joy. She gently shook the tetrarch's shoulder, and exclaimed exultantly:

"Caesar is our friend! Agrippa has been

Se întoarse. Irodiada era dinaintea lui.

O haină lungă de purpură o acoperia până la sandale. Eşind repede din odae, n'avea nici salbă, nici cercei ; o coadă din păru-i negru îi cădea peste braț, şi se înfunda cu vârful între sâni. Nările prea urcate i se mişcau, bucuria unui triumf îi lumina fața; şi cu o voce puternică, zguduind pe Tetrarh, grăi :

— « Împăratul ne iubeşte! Agripa este la

Un veşmânt uşor de purpură o învăluia până la sandale. Fiindcă ieşise grabnic din iatac, nu avea nici salbă, nici cercei; o cosiță de păr negru îi aluneca pe umăr pierzându-i-se între sâni. Nările ei, prea răsfrânte, fremătau; bucuria unei izbânzi îi lumina chipul; zgâlțâindu-l pe Tetrarh, îi spuse cu glas triumfător:

– Cezarul ne iubeşte! Agrippa este în închisoare!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

—Qui te l'a dit ?

—Je le sais ! »

Elle ajouta :

« C'est pour avoir souhaité l'empire à Caïus[24] ! »

Tout en vivant de leurs aumônes, il avait brigué le titre de roi, qu'ils ambitionnaient comme lui. Mais dans l'avenir, plus de craintes ! « Les cachots de Tibère s'ouvrent difficilement, et quelquefois l'existence n'y est pas sûre ! »

imprisoned!"

"Who told thee that?"

"I know it!" she replied, adding: "It was because he coveted the crown of Caligula."

While living upon the charity of Antipas and Herodias, Agrippa had intrigued to become king, a title for which the tetrarch was as eager as he. But if this news were true, no more was to be feared from Agrippa's scheming.

"The dungeons of Tiberias are hard to open, and sometimes life itself is uncertain within their depths," said Herodias, with grim

închisoare! »

— « Cine ți-a spus-o? »

— « Ştiu! »

Ea adaose:

— « Fiindcă dorise, ca şi Caius să se facă împărat! »

Trăind din mila lor, el aspirase la titlul de rege, pe care ei îl doreau ca şi dânsul. Dar pe viitor nici o teamă!

— « Închisorile lui Tiberiu se deschid cu greu, şi câte odată existența nu e sigură în ele! »

– Cine ți-a spus?

– Ştiu eu!

Apoi adăugă:

– Fiindcă a dorit domnia lui Caius!

Deşi trăia din pomana lor, tânjise după titlul de rege la care aspirau şi ei. Dar pe viitor nicio teamă!

— Închisorile lui Tiberiu se redeschid cu greu, şi viața nu e niciodată sigură în ele.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Antipas la comprit ; et, bien qu'elle fût la soeur d'Agrippa, son intention atroce lui sembla justifiée. Ces meurtres étaient une conséquence des choses, une fatalité des maisons royales. Dans celle d'Hérode, on ne les comptait plus[25].	significance. Antipas understood her; and, although she was Agrippa's sister, her atrocious insinuation seemed entirely justifiable to the tetrarch. Murder and outrage were to be expected in the management of political intrigues; they were a part of the fatal inheritance of royal houses; and in the family of Herodias nothing was more common.	Antipa o înțelese; şi cu toate că era sora lui Agripa, gându-i crud i se păru îndreptățit. Aceste omoruri era o urmare a lucrurilor, o fatalitate a caselor regeşti. In aceea a lui Erod ele nu se mai socoteau.	Antipa o înțelese; şi cu toate că era sora lui Agrippa, gândul ei atroce i se păru îndreptățit. Asasinatele erau o urmare firească a lucrurilor, fatalitate a familiilor regeşti. În aceea a lui Irod nici nu se mai numărau.
Puis elle étala son entreprise : les clients achetés, les lettres découvertes, des espions à toutes les portes, et comment elle était parvenue à séduire Eutychès[26] le dénonciateur. « Rien ne me coûtait ! Pour toi, n'ai-je pas fait	Then she rapidly unfolded to the tetrarch the secrets of her recent undertakings, telling him how many men had been bribed, what letters had been intercepted, and the number of spies stationed at the city	Pe urmă, ea îşi povesti întreprinderea: clienți cumpărați, scrisori deschise, spioni la toate uşile şi cum a reuşit să seducă pe Eutyches pârâtorul.	Irodiada îi dezvălui tot ceea ce uneltise: curtenii mituiți, scrisorile interceptate, spioni la toate uşile şi cum izbutise să-l atragă în mreje pe Eutyches, denunțătorul.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

plus ?... J'ai abandonné ma fille ! »	gates. She did not hesitate even to tell him of her success in an attempt to befool and seduce Eutyches the denunciator.		
	"And why should I not?" she said; "it cost me nothing. For thee, my lord, have I not done more than that? Did I not even abandon my child?"	— « De nimic nu-mi păsa! Pentru tine n'am făcut şi mai mult?... Mi-am părăsit fata! »	– Parcă mă costa ceva? Pentru tine am făcut cu mult mai mult!... Mi-am părăsit copila!
Après son divorce, elle avait laissé dans Rome cette enfant, espérant bien en avoir d'autres du Tétrarque. Jamais elle n'en parlait. Il se demanda pourquoi son accès de tendresse.	After her divorce from Philip, she had indeed left her daughter in Rome, hoping that, as the wife of the tetrarch, she might bear other children. Until that moment she had never spoken to Antipas of her daughter. He asked himself the reason for this sudden display of tenderness.	După divorț, ea lăsase pe copilă la Roma, nădăjduind că va avea alți copii cu Tetrarhul. Niciodată nu vorbea de fata ei. El se mră pentru ce anume o prinsese dragostea.	După despărțirea de primul ei soț, îşi lăsase odrasla la Roma, nădăjduind că va avea cu Tetrarhul alți copii. Nu pomenea niciodată de fiica ei. Antipa se întrebă de unde îi venise acest brusc acces de duioşie.
On avait déplié le vélarium et apporté vivement de larges	During their brief conversation several	Desfăcuseră covorul şi aduseră repede perne	Între timp slugile desfăşuraseră pânza de cort şi

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

coussins auprès d'eux. Hérodias s'y affaissa, et pleurait, en tournant le dos. Puis elle se passa la main sur les paupières, dit qu'elle n'y voulait plus songer, qu'elle se trouvait heureuse ; et elle lui rappela leurs causeries là-bas, dans l'atrium[27], les rencontres aux étuves[28], leurs promenades le long de la voie Sacrée[29], et les soirs, dans les grandes villas, au murmure des jets d'eau, sous des arcs de fleurs, devant la campagne romaine. Elle le regardait comme autrefois, en se frôlant contre sa poitrine, avec des gestes câlins. — Il la repoussa. L'amour qu'elle tâchait de ranimer était si loin, maintenant ! Et tous ses malheurs en découlaient ; car,

attendants had come out upon the balcony; one slave brought a quantity of large, soft cushions, and arranged them in a kind of temporary couch upon the floor behind his mistress. Herodias sank upon them, and turning her face away from Antipas, seemed to be weeping silently. After a few moments she dried her eyes, declared that she would dream no more, and that she was, in reality, perfectly happy. She reminded Antipas of their former long delightful interviews in the atrium; their meetings at the baths; their walks along the Sacred Way, and the sweet evening rendezvous at the villa, among the flowery groves, listening to

mari lângă dânşii. Erodiada se trânti în ele şi plângea întorcând spatele. Apoi îşi trecu mâna peste pleoape, spuse că nu vrea să se mai gândească la asta, că se află fericită; şi-i aduse aminte de conversațiile lor, acolo, în atrium, întâlnirea la bae, plimbările pe calea sacră, şi seara în vilele mari, în murmurul jocurilor de apă, sub arcuri de flori, înaintea câmpiei romane. Ea îl privise ca altă dată, atingându-i-se de piept, cu gesturi alintătoare. — El o respinse. Iubirea, pe care se silia dânsa s'o reînvie, era aşa de departe acuma! În curând aveau să se

aşezaseră în grabă perine mari în jurul lor. Irodiada se lăsă să cadă pe una dintre ele şi plânse întorcându-se cu spatele. Apoi, îşi trecu mâna peste pleoape şi spuse că nu mai voia să se gândească la trecut şi că se simțea fericită. Îi aminti de Roma şi de ceasurile când stăteau de vorbă în atrium, de întâlnirile lor la terme, de plimbările pe Via Sacra şi de serile petrecute în vile splendide, legănați de susurul havuzurilor, sub bolțile înflorite, cu priveliştea câmpiei romane sub ochii lor. Vorbindu-i se uita la el ca altădată, şi vru să se lase la pieptul lui cu alintări. Dar el o respinse. Iubirea pe care încerca ea s-o reînvie era atât de departe acum! Şi toate nenorocirile lui

depuis douze ans bientôt, la guerre continuait. Elle avait vieilli le Tétrarque. Ses épaules se voûtaient dans une toge sombre, à bordure violette ; ses cheveux blancs se mêlaient à sa barbe, et le soleil, qui traversait la voile, baignait de lumière son front chagrin. Celui d'Hérodias également avait des plis ; et, l'un en face de l'autre, ils se considéraient d'une manière farouche.

the murmur of splashing fountains, within sight of the Roman Campagna. Her glances were as tender as in former days; she drew near to him, leaned against his breast and caressed him fondly. But he repelled her soft advances. The love she sought to rekindle had died long ago. He thought instead of all his misfortunes, and of the twelve long years during which the war had continued. Protracted anxiety had visibly aged the tetrarch. His shoulders were bent beneath his violet-bordered toga; his whitening locks were long and mingled with his beard, and the sunlight revealed many lines upon his brow, as well as upon

împlinească doisprezece ani, de când războiul ținea. Îmbătrânise pe Tetrarh. Umerii i se bolteau într'o togă închisă, cu margine viorie; păru-i alb se încâlcea cu barba, şi soarele care străbătea prin văi scălda cu lumină fruntea-i necăjită. Aceea a Erodiadei avea de asemenea încrețituri; şi, unul în fața altuia, se priveau sălbatec.

de acolo se trăgeau: în curând aveau să se împlinească doisprezece ani de când dăinuia războiul. Îl îmbătrânise pe Tetrarh. Umerii i se încovoiau sub toga întunecată tivită cu violet; părul încărunțit i se amesteca cu barba iar soarele care străbătea prin prelată îi lumina în plin fruntea brăzdată de griji. Fruntea Irodiadei era şi ea încrețită; şi amândoi, față în față, se priveau acum duşmănos.

Les chemins dans la montagne commencèrent à se peupler. Des pasteurs piquaient des boeufs, des enfants tiraient des ânes, des palefreniers conduisaient des chevaux. Ceux qui descendaient les hauteurs au-delà de Machaerous disparaissaient derrière le château ; d'autres montaient le ravin en face, et, parvenus à la ville, déchargeaient leurs bagages dans les cours. C'étaient les pourvoyeurs du Tétrarque, et des valets, précédant ses convives.	that of Herodias. After the tetrarch's repulse of his wife's tender overtures, the pair gazed morosely at each other. The mountain paths began to show signs of life. Shepherds were driving their flocks to pasture; children urged heavy-laden donkeys along the roads; while grooms belonging to the palace led the horses to the river to drink. The wayfarers descending from the heights on the farther side of Machaerus disappeared behind the castle; others ascended from the valleys, and after arriving at the palace deposited their burdens in the courtyard. Many of these were purveyors to the tetrarch; others were the servants of his	În munți drumurile începură a se popula. Păstorii înțepau boii, copiii trăgeau nişte măgari, rândaşii mânau nişte cai. Cei cari se scoborau de pe înălțimi, dincolo de cetățue, dispăreau în dosul castelului; alții se urcau pe râpă, prin față şi, ajunşi în oraş, descărcau bagajele în curți. Erau furnisorii Tetrarhului şi nişte servitori ce precedau pe oaspeți.	Pe coastele munților drumurile începuseră să mişune de oameni: păstori care îşi îndemnau vitele, copii care trăgeau măgari de căpăstru, vechili care mânau caii. Cei ce coborau de pe înălțimile de dincolo de Mahaerus dispăreau undeva în spatele castelului; alții urcau din fundul râpei din față, şi odată ajunşi în oraş, îşi descărcau poverile prin curți. Erau furnizorii Tetrarhului, sau slujitorii oaspeților lui, sosiți înainte stăpânilor.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	expected guests, arriving in advance of their masters.		
Mais au fond de la terrasse, à gauche, un Essénien parut, en robe blanche, nu-pieds, l'air stoïque. Mannaëi, du côté droit, se précipitait en levant son coutelas.	Suddenly, at the foot of the terrace on the left, an Essene appeared; he wore a white robe, his feet were bare, and his demeanour indicated that he was a follower of the Stoics. Mannaeus instantly rushed towards the stranger, drawing the cutlass that he wore upon his hip.	Dar în fundul terasei, la stânga, apăru un Esenian, cu haină albă, picioarele goale, înfățișare stoică. Mannaei, dinspre partea dreaptă, se repezia ridicând hangerul.	Dar iată că în fundul terasei, la stânga, se ivi un esenian, cu veşmânt alb, cu picioarele goale, cu înfățișarea stoică. Mannaei se repezi din dreapta cu hangerul ridicat.
Hérodias lui cria : « Tue-le ! »	"Kill him!" cried Herodias.	Erodiada strigă la el: — « Ucide-l! »	Irodiada îi strigă: – Ucide-l!
— Arrête ! » dit le Tétrarque.	"Do not touch him!" the tetrarch commanded.	— « Stai! » vorbi Tetrarhul.	– Stai! spuse Tetrarhul.
Il devint immobile ; l'autre aussi.	The two men stood motionless for an instant, then	El rămase nemişcat; celălalt de asemenea. În	Mannaei rămase pironit locului; celălalt de asemeni.
Puis ils se retirèrent, chacun par un escalier différent, à reculons, sans se perdre des yeux.	they descended the terrace, both taking a different direction, although they kept their eyes fixed upon each	urmă se retraseră, fiecare pe o altă scară, de-a'ndăratele, fără să se piardă din ochi.	Apoi se depărtară coborând, fiecare pe altă scară, de-a-ndăratelea, fără să se piardă din ochi.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

« Je le connais ! » dit Hérodias, « il se nomme Phanuel, et cherche à voir Iaokanann, puisque tu as l'aveuglement de le conserver ! »

Antipas objecta qu'il pouvait un jour servir. Ses attaques contre Jérusalem gagnaient à eux le reste des Juifs.

« Non ! » reprit-elle, « ils acceptent tous les maîtres, et ne sont pas capables de faire une patrie ! » Quant à celui qui remuait le peuple avec des espérances conservées depuis Néhémias[30], la meilleure politique était de le supprimer.

other.

"I know that man," said Herodias, after they had disappeared. "His name is Phanuel, and he will try to seek out Iaokanann, since thou wert so foolish as to allow him to live."

Antipas said that the man might some day be useful to them. His attacks upon Jerusalem would gain them the allegiance of the rest of the Jews.

"No," said Herodias, "the Jews will accept any master, and are incapable of feeling any true patriotism." She added that, as for the man who was trying to influence the people with hopes cherished since the days of

„Îl cunosc!" îl cheamă Phanuel şi cearcă să-l vadă pe Iaokanann, fiind-că ai avut orbirea să'l cruți!"

Antipa obiectă că putea să servească într'o zi. Atacurile lui împotriva Ierusalimului câştigau pentru dânşii restul Iudeilor.

— « Nu! » reluă ea, « ei primesc pe toți stăpânitorii şi nu sunt în stare să facă o patrie! » Cât despre cel ce mişca poporul cu speranțe păstrate de la Neemia, cea mai bună politică era de a-l

– Îl cunosc! spuse Irodiada, se numeşte Fanuel şi încearcă să-l vadă pe Iaokanann pe care în orbirea ta îl mai laşi în viață.

Antipa obiectă că într-o zi avea poate să le fie de folos. Atacurile sale împotriva Ierusalimului câştigau de partea lor pe ceilalți Iudei.

– Te înşeli! exclamă ea. Ei se supun oricărui stăpân dar nu sunt în stare să-şi făurească o țară! Cât despre acela care ațâța poporul cu speranțe şi făgăduieli rămase de la Nehemias, cea mai bună politică era să-l omoare.

C.George Sandulescu, Wilde's Salome

Rien ne pressait, selon le Tétrarque. Iaokanann dangereux ! Allons donc ! Il affectait d'en rire.

« Tais-toi ! » Et elle redit son humiliation, un jour qu'elle allait vers Galaad[31], pour la récolte du baume. Des gens, au bord du fleuve, remettaient leurs habits. Sur un monticule, à côté, un homme parlait. Il avait une peau de chameau autour des reins, et sa tête ressemblait à celle d'un lion. « Dès qu'il m'aperçut, il cracha sur moi toutes les malédictions des prophètes. Ses prunelles

Nehemiah, the best policy was to suppress him.

The tetrarch replied that there was no haste about the matter, and expressed his doubt that any real danger was to be feared from Iaokanann even affecting to laugh at the idea.

"Do not deceive thyself!" exclaimed Herodias. And she retold the story of her humiliation one day when she was travelling towards Gilead, in order to purchase some of the balm for which that region was famous.

"A multitude was standing on the banks of the stream, my lord; many of the people were putting on their raiment. Standing on a hillock,

nimici.

Nu era nici o grabă, după părerea Tetrarhului, Iaokanann e primejdios! Da de unde! Se prefăcea că râde.

— « Taci! » şi ea spuse din nou cum a fost umilită într'o zi când mergea spre Galaad, ca să strângă balsam.

« Nişte oameni, la marginea râului, se îmbrăcau. Alături, pe movilă, un om vorbia. El avea o piele de cămilă, în jurul şalelor, şi capu'i semăna cu al unui leu. Îndată ce mă zări, vărsă

Dar Tetrarhul era de părere că nu e nici o grabă. Iaokanann primejdios? Haida de! Se prefăcu că îi vine să râdă.

– Încetează! Şi îi povesti cum o umilise într-o zi când se dusese la Galaad să asiste la recoltarea balsamului. Nişte oameni pe malul râului tocmai se îmbrăcau. Alături, pe o movilă, vorbea un bărbat. Avea o bucată de piele de cămilă în jurul şalelor, iar capul îi semăna cu al unui leu. «De îndată ce mă zări, scuipă asupra mea toate afuriseniile profeţilor. Ochii îi scânteiau; glasul îi tuna; ridica

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

flamboyaient ; sa voix rugissait ; il levait les bras, comme pour arracher le tonnerre. Impossible de fuir ! les roues de mon char avaient du sable jusqu'aux essieux ; et je m'éloignais lentement, m'abritant sous mon manteau, glacée par ces injures qui tombaient comme une pluie d'orage. »

a strange man was speaking to the gathering. A camel's-skin was wrapped about his loins, and his head was like that of a lion. As soon as he saw me, he launched in my direction all the maledictions of the prophets. His eyes flamed, his voice shook, he raised his arms as if he would draw down lightning upon my head. I could not fly from him; the wheels of my chariot sank in the sand up to the middle; and I could only crawl along, hiding my head with my mantle, and frozen with terror at the curses that poured upon me like a storm from heaven!"

asupra-mi toate blestemele profeților. Ochii îi scânteiau; glasul îi mugia; şi ridica brațele, ca pentru a zmulge tunetul... Cu neputință de fugit! roatele carului erau pline de nisip până la osii; şi mă îndepărtam încet, adăpostindu-mă sub mantie, înmărmurită de aceste ocări, ce cădeau ca o ploae de furtună. »

brațele spre cer ca şi cum ar fi vrut să dezlănțuie fulgerele. Degeaba încercam să fug: roatele carului mi se înfundaseră în nisip până la osii. Astfel că m-am îndepărtat încet ascunzându-mi obrazul sub mantie, îngrozită de aceste ocări care mă biciuiau ca o grindină».

Iaokanann l'empêchait de vivre. Quand on l'avait pris et lié avec des cordes, les soldats

Continuing her harangue, she declared that the knowledge that this man still

Iaokanann o împiedica să mai trăiască. Când îl prinseră şi-l legară

Iaokanann o împiedica să trăiască. Când fusese prins şi legat cu funii, soldații aveau

devaient le poignarder s'il résistait ; il s'était montré doux. On avait mis des serpents dans sa prison ; ils étaient morts.

existed poisoned her very life. When he had been seized and bound with cords, the soldiers were prepared to stab him if he resisted, but he had been quite gentle and obedient. After he had been thrown into prison some one had put venomous serpents into his dungeon, but strange to say, after a time they had died, leaving him uninjured.

cu frânghii, soldații trebuiau să-i înfigă pumnalul dacă se împotrivia; el se arătase blând. Îi puseseră şerpi în închisoare, dar şerpii muriseră.

poruncă să-l înjunghie în cazul că s-ar fi împotrivit; dar el se arătase blând. Îi puseseră şerpi în hrubă; muriseră.

L'inanité[32] de ces embûches exaspérait Hérodias. D'ailleurs, pourquoi sa guerre contre elle ? Quel intérêt le poussait ? Ses discours, criés à des foules, s'étaient répandus, circulaient ; elle les entendait partout, ils emplissaient l'air. Contre des légions elle aurait eu de la bravoure. Mais cette force

The inanity of such tricks exasperated Herodias. Besides, she inquired, why did this man make war upon her? What interest moved him to such actions? His injurious words to her, uttered before a throng of listeners, had been repeated and widely circulated; she heard them

Zădărnicia acestor curse scotea din fire pe Erodiada. De almintrelea, la ce războiul lui împotriva ei? Ce interes îl împingea? Vorbele lui, rostite în fața mulțimii, se împrăştiaseră, circulau; ea le auzià pretutindeni umplând văzduhul… Împotriva

Zădărnicia acestor încercări o scotea din fire pe Irodiada. Şi de ce oare se pornise Iaokanann împotriva ei? Ce avea cu ea? Învinuirile lui zbierate în fața mulțimii se răspândiseră, umblau din gură în gură; le auzea pretutindeni, era plin văzduhul de ele. Să fi avut de înfruntat legiuni n-ar fi ştiut

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

plus pernicieuse que les glaives, et qu'on ne pouvait saisir, était stupéfiante ; et elle parcourait la terrasse, blêmie par sa colère, manquant de mots pour exprimer ce qui l'étouffait.

Elle songeait aussi que le Tétrarque, cédant à l'opinion, s'aviserait peut-être de la répudier. Alors tout serait perdu ! Depuis son enfance, elle nourrissait le rêve d'un grand empire. C'était pour y atteindre que, délaissant son premier époux, elle s'était jointe à celui-là, qui l'avait dupée, pensait-

whispered everywhere. Against a legion of soldiers she would have been brave; but this mysterious influence, more pernicious and powerful than the sword, but impossible to grasp, was maddening! Herodias strode to and fro upon the terrace, white with rage, unable to find words to express the emotions that choked her.

She had a haunting fear that the tetrarch might listen to public opinion after a time, and persuade himself it was his duty to repudiate her. Then, indeed, all would be lost! Since early youth she had cherished a dream that some day she would rule over a great empire. As an important

unor legiuni ar fi avut curaj. Dar această putere mai primejdioasă decât sabia şi pe care n'o putea prinde, era uimitoare; şi ea cutreera terasa vânătă de mânie, lipsindu-i cuvintele pentru a spune ceeace o strângea de gât.

Se gândià asemenea că Tetrarhul, cedând opiniei publice, va găsì cu cale poate s'o alunge. Atunci totul va fi pierdut! Din copilărie hrănia visul unui imperiu mare. Pentru a ajunge acolo, ea îşi lăsase soțul dintâiu şi se unise cu acesta, care o înşelase.

ce-nseamnă frica. În schimb forța aceasta mai rea decât tăişul săbiilor, şi care nu putea fi apucată de nicăieri, era năucitoare. Şi Irodiada măsura cu paşi repezi terasa, palidă de mânie, negăsind destule cuvinte ca să tălmăcească ceea ce o înăbuşea.

O mai rodea şi gândul că Tetrarhul, cedând opiniei generale, ar fi fost poate în stare să o repudieze. În cazul acesta totul era pierdut! Încă din copilărie se visa pe tronul unei vaste împărății. Şi tocmai pentru a-şi împlini acest vis îşi părăsise primul bărbat şi se însoțise cu acesta, care o păcălise, gândea

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

elle.

« J'ai pris un bon soutien, en entrant dans ta famille ! »

—Elle vaut la tienne ! » dit simplement le Tétrarque.

Hérodias sentit bouillonner dans ses veines le sang des prêtres et des rois ses aïeux.

« Mais ton grand-père balayait le temple d'Ascalon[33] ! Les autres étaient bergers, bandits, conducteurs de caravanes, une horde, tributaire de Juda[34] depuis le roi David[35] !

step towards attaining this ambition, she had deserted Philip, her first husband, and married the tetrarch, who now she thought had duped her.

"Ah! I found a powerful support, indeed, when I entered thy family!" she sneered.

"It is at least the equal of thine," Antipas replied.

Herodias felt the blood of the kings and priests, her ancestors, boiling in her veins.

"Thy grandfather was a servile attendant upon the temple of Ascalon!" she went on, with fury. "Thy other ancestors were shepherds, bandits, conductors of

— « Bun sprijin am căpătat, intrând în familia ta! »

— « Prețueşte cât şi a ta! » zise simplu Tetrarhul.

Erodiada simți fierbându-i în vine sângele preoților şi regilor, strămoşii ei.

— « Dar bunicul tău mătură templu din Ascalon! Ceilalți erau ciobani, hoți conducători de caravane, o hoardă tributară lui Iuda de la

ea.

– Bun sprijin am mai aflat intrând în familia ta!

– Prețuieşte cât şi a ta! răspunse scurt Tetrarhul.

Irodiada simți clocotindu-i în vine sângele marilor pontifi şi regi care-i fuseseră străbuni.

– Uiți că bunicul tău mătura templul din Ascalon! Că ai avut în neamul tău ciobani, tâlhari de drumul mare, călăuze de caravane, o adunătură de pârliți care plăteau tribut lui Iuda încă

C.George Sandulescu: Wilde's Salome

Tous mes ancêtres ont battu les tiens ! Le premier des Makkabi[36] vous a chassés d'Hébron, Hyrcan forcés à vous circoncire ! » Et, exhalant le mépris de la patricienne[37] pour le plébéien[38], la haine de Jacob[39] contre Édom[40], elle lui reprocha son indifférence aux outrages, sa mollesse envers les Pharisiens qui le trahissaient, sa lâcheté pour le peuple qui la détestait. «Tu es comme lui, avoue-le ! et tu regrettes la fille arabe qui danse autour des pierres. Reprends-la ! Va-t'en vivre avec elle, dans sa maison de toile ! dévore son pain cuit sous la cendre ! avale le lait caillé de ses brebis ! baise ses joues bleues ! et oublie-moi ! »

caravans, a horde of slaves offered as tribute to King David! My forefathers were the conquerors of thine! The first of the Maccabees drove thy people out of Hebron; Hyrcanus forced them to be circumcised!" Then, with all the contempt of the patrician for the plebeian, the hatred of Jacob for Esau, she reproached him for his indifference towards palpable outrages to his dignity, his weakness regarding the Phoenicians, who had been false to him, and his cowardly attitude towards the people who detested and insulted herself.

"But thou art like them!" she cried; "Dost regret the loss of the Arab girl who

regele David! Toți strămoşii mei au bătut pe ai tăi! Cel dintâi Macabeu v'a gonit din Hebron, Hyrcan v'a silit să vă tăiați împrejur! » Şi stăpânită de disprețul patricienei pentru plebeu, de ura lui Iacob împotriva lui Edom, îi impută nepăsarea lui la insulte, moliciunea față de Fariseii cari îl trădau, laşitatea lui față de poporul care o urà.

« Tu eşti ca şi dânsul, mărturiseşte-o şi-ți pare rău după fata de arab care

de pe timpul regelui David! Toți strămoşii mei i-au bătut pe ai tăi! Cel dintâi makabeu v-a gonit din Hebron, Hyrcan v-a silit să vă tăiați împrejur! Şi împroşcându-l cu disprețul patricianei față de plebeu, cu ura lui Iacob împotriva lui Edom, îi impută nepăsarea lui la ocări, moliciunea față de fariseii care îl trădau, laşitatea față de poporul care o ura.

– Recunoaşte că eşti la fel cu el! Şi că îți pare rău după arăboaica aceea care dănțuieşte

Le Tétrarque n'écoutait plus. Il regardait la plate-forme d'une maison, où il y avait une jeune fille, et une vieille femme tenant un parasol à manche de roseau, long comme la ligne d'un pêcheur. Au milieu du tapis, un grand panier de voyage restait ouvert. Des ceintures, des voiles, des pendeloques d'orfèvrerie en débordaient confusément. La jeune fille, par intervalles, se penchait vers ces choses, et les

danced upon these very pavements? Take her back! Go and live with her—in her tent! Eat her bread, baked in the ashes! Drink curdled sheep's-milk! Kiss her dark cheeks—and forget me!"

The tetrarch had already forgotten her presence, it appeared. He paid no further heed to her anger, but looked intently at a young girl who had just stepped out upon the balcony of a house not far away. At her side stood an elderly female slave, who held over the girl's head a kind of parasol with a handle made of long, slender reeds. In the middle of the rug spread upon the floor of the balcony stood a

dansează împrejurul pietrelor. Ia-o din nou. Du-te şi trăieşte cu ea, în casa ei de pânză! mănâncă pâinea coaptă în cenuşă! înghite laptele covăsit al oilor sale! sărută-i obrajii negri! şi uită-mă pe mine!

Tetrarhul nu mai ascultà. Privià la platforma unei case, unde erau o fată şi o babă, care avea o umbrelă cu mânerul de trestie, lungă ca undița unui pescar. În mijlocul covorului, un paner mare de călătorie stăteà deschis. Dintr'însul eşeau centuri, valuri, cercei, argintării. Fata din când în când se placà spre aceste lucruri şi le scuturà în aer. Erà

în jurul pietrelor! N-ai decât! Întoarce-te la ea! Du-te şi trăieşte cu ea, în cortul ei de pânză! Mănâncă pita ei coaptă în spuză! Bea lapte acru de oaie! Sărută-i obrajii vineți! Şi uită-mă!

Tetrarhul n-o mai asculta. Privea atent spre acoperişul-terasă al unei case unde se zărea o fată şi o bătrână, care ținea în mână o umbrelă de soare cu un băț de trestie, lung cât o undiță de pescuit. Pe terasă se afla un covor iar în mijlocul acestuia un paner mare de călătorie, deschis. Peste marginile lui atârnau amestecate cingători, văluri, giuvaericale, şi tânăra fată se apleca, le lua pe rând, le scutura în aer, apoi le punea la loc. Era

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

secouait à l'air. Elle était vêtue comme les Romaines, d'une tunique calamistrée[41] avec un péplum[42] à glands d'émeraude ; et des lanières bleues enfermaient sa chevelure, trop lourde, sans doute, car, de temps à autre, elle y portait la main. L'ombre du parasol se promenait au-dessus d'elle, en la cachant à demi. Antipas aperçut deux ou trois fois son col délicat, l'angle d'un oeil, le coin d'une petite bouche. Mais il voyait, des hanches à la nuque, toute sa taille qui s'inclinait pour se redresser d'une manière élastique. Il épiait le retour de ce mouvement, et sa respiration devenait plus forte ; des flammes s'allumaient dans ses

large open travelling-hamper or basket, and girdles, veils, head-dresses, and gold and silver ornaments were scattered about in confusion. At intervals the young girl took one object or another in her hands, and held it up admiringly. She was dressed in the costume of the Roman ladies, with a flowing tunic and a peplum ornamented with tassels of emeralds; and blue silken bands confined her hair, which seemed almost too luxuriant, since from time to time she raised a small hand to push back the heavy masses. The parasol half hid the maiden from the gaze of Antipas, but now and then he caught a glimpse of her

îmbrăcată ca Romanele, cu o tunică făcută cu drot, şi cu o haină lungă cu boabe de smarald; şi cureluşe albastre îi strângeau părul, prea greu de sigur, căci din când în când duceà mâna la el. Umbra umbrelei se plimba pe deasupra ei, ascunzând-o pe jumătate. Antipa zări de două sau de trei ori gâtu-i delicat, coada ochiului, colțul guriței. Dar vedeà, de la şolduri până la ceafă, tot mijlocul ei care se plecà, şi se ridica iar, într'un chip elastic. El pândeà revenirea acestei mişcări, răsuflarea îi devenià mai puternică; flăcări i se aprindeau în ochi!

îmbrăcată ca romanele, cu o tunică dreaptă şi cu un peplum strâns cu un şiret, la capetele căruia atârnau două boabe mari, de smarald. O cureluşă albastră îi strângea părul, prea bogat pesemne căci din când în când şi-l îndrepta cu mâna. Umbrela de soare îşi plimba deasupra ei umbra, ascunzând-o pe jumătate. Antipa îi zări de două, trei ori pe fugă gâtul gingaş, ochii migdalați, gura micuță. În schimb îi vedea bine de la şolduri şi până la ceafă boiul, care aci se apleca, aci se ridica, mlădios. Începu să pândească repetarea acestei mişcări şi răsuflarea i se înteți; în ochi i se aprindeau flăcări fugare. Irodiada îl observa.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

yeux. Hérodias l'observait.	delicate neck, her large eyes, or a fleeting smile upon her small mouth. He noted that her figure swayed about with a singularly elastic grace and elegance. He leaned forward, his eyes kindled, his breath quickened. All this was not lost upon Herodias, who watched him narrowly.	Irodiada îl observà.	
Il demanda : « Qui est-ce ?»	"Who is that maiden?" the tetrarch asked at last.	El întrebă: « — Cine-i? »	– Cine e? o întrebă el.
Elle répondit n'en rien savoir, et s'en alla soudainement apaisée.	Herodias replied that she did not know, and her fierce demeanour suddenly changed to one of gentleness and amiability.	Ea răspunse că nu ştie, şi plecă potolită deodată.	Ea răspunse că nu ştie, şi plecă dintr-o dată potolită.
Le Tétrarque était attendu sous les portiques par des Galiléens, le maître des écritures, le chef des pâturages, l'administrateur des salines[43] et	At the entrance to the castle the tetrarch was awaited by several Galileans, the master of the scribes, the chief of the land stewards, the	Tetrarhul era aşteptat sub portice de către Galileni, de căpetenia scriptelor, şeful păşunilor, administratorul sărăriilor	Tetrarhul era aşteptat în galerie de câţiva galileeni, de şeful scribilor, de mai-marele peste păşuni, de administratorul salinelor şi de un evreu din

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

un Juif de Babylone[44], commandant ses cavaliers. Tous le saluèrent d'une acclamation. Puis, il disparut vers les chambres intérieures.

Phanuel surgit à l'angle d'un couloir.

« Ah ! encore ? Tu viens pour Iaokanann, sans doute ?

—Et pour toi ! j'ai à t'apprendre une chose considérable. »

Et, sans quitter Antipas, il pénétra, derrière lui, dans un

manager of the salt mines, and a Jew from Babylon, commanding his troops of horse. As the tetrarch approached the group, he was greeted with respectful enthusiasm. Acknowledging the acclamations with a grave salute, he entered the castle.

As he proceeded along one of the corridors, Phanuel suddenly sprang from a corner and intercepted him.

"What! Art thou still here?" said the tetrarch in displeasure. "Thou seekest Iaokanann, no doubt."

"And thyself, my lord. I have something of great importance to tell thee."

At a sign from Antipas, the Essene followed him into a

şi de un Iudeu din Babilon, comandant al cavaleriei sale. Toţi îl salutară cu o aclamaţie. Apoi el dispărù spre odăile din năuntru.

Phanuel se ivi la colţul unui coridor.

— « A! iar? vii pentru Iaokanann, negreşit? »

— « Şi pentru tine! am să-ţi spun un lucru foarte însemnat. »

Şi, fără să părăsească pe Antipa,

Babilon, comandantul călărimii. Toţi îl întâmpinară cu urări. După aceea, dispăru spre odăile dinăuntru.

La capătul unui coridor, după colţ, îi ieşi înainte Fanuel.

– Iar tu? se încruntă Antipa. Vii pesemne pentru Iaokanann?

– Şi pentru tine! Vreau să-ţi spun un lucru însemnat şi de mare taină.

Şi ţinându-se de Antipa ca o umbră, intră după el într-o

appartement obscur.

Le jour tombait par un grillage, se développant tout du long sous la corniche. Les murailles étaient peintes d'une couleur grenat, presque noir. Dans le fond s'étalait un lit d'ébène, avec des sangles en peau de boeuf. Un bouclier d'or, au dessus, luisait comme un soleil.

Antipas traversa toute la salle, se coucha sur le lit.

Phanuel était debout. Il leva son bras, et dans une attitude inspirée :

somewhat dark and gloomy room.

The daylight came faintly through a grated window. The walls were of a deep shade of crimson, so dark as to look almost black. At one end of the room stood an ebony bed, ornamented with bands of leather. A shield of gold, hanging at the head of the bed, shone like a sun in the obscurity of the apartment.

Antipas crossed over to the couch and threw himself upon it in a half-reclining attitude, while Phanuel remained standing before him. Suddenly he raised one hand, and striking a commanding attitude said:

pătrunse după dânsul într'o încăpere întunecoasă.

Lumina cădeà printr'un grilaj, ce se desfăşurà în toată lungimea sub corniză. Pereţii erau vopsiţi cu o culoare grenat, aproape neagră. În fund se întindeà un pat de abanos, cu chingi de piele de bou. Un scut de aur, de asupra, lucià ca un soare.

Antipa străbătù toată sala, se răsturnă peste un pat. Phanuel era în picioare. Işi ridică braţul şi, cu o ţinută inspirată:

încăpere întunecoasă.

Lumina pătrundea aici printr-un grilaj aşezat chiar sub tavan şi care ţinea cât era camera de lungă. Pereţii erau vopsiţi într-un grena-închis, aproape negru. În fund se afla un pat larg de abanos, cu chingi din piele de bou. Deasupra o pavăză de aur strălucea ca un soare.

Antipa străbătu toată încăperea şi se întinse pe pat. Fanuel era în picioare. Îşi ridică braţul şi rosti ca şi cum spusele i-ar fi fost insuflate de o putere nevăzută:

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

«Le Très-Haut envoie par moments un de ses fils. Iaokanann en est un. Si tu l'opprimes, tu seras châtié.

— C'est lui qui me persécute ! » s'écria Antipas. « Il a voulu de moi une action impossible. Depuis ce temps-là, il me déchire. Et je n'étais pas dur, au commencement ! Il a même dépêché de Machaerous des hommes qui bouleversent mes provinces. Malheur à sa vie ! Puisqu'il m'attaque, je me défends !

— Ses colères ont trop de

"At times, my lord, the Most High sends a message to the people through one of His sons. Iaokanann is one of these. If thou oppress him, thou shalt be punished!"

"But it is he that persecutes me!" exclaimed Antipas. "He asked me to do a thing that was impossible. Since then he has done nothing but revile me. And I was not severe with him when he began his abuse of me. But he had the hardihood to send various men from Machaerus to spread dissension and discontent throughout my domain. A curse upon him! Since he attacks me, I shall defend myself."

"Without doubt, he has

— « Cel Prea Înalt trimite câte-odată pe unul din fiii săi. Iaokanann e unul dintre aceştia. Dacă-l asupreşti, vei fi pedepsit.

— « El e acela care mă prigoneşte! » strigă Antipa. « A vrut de la mine o faptă peste putință. De atunci mă sfâşie. Şi eu nu eram aspru, la început! A trimis chiar din Machaerus oameni, ca să-mi răscoale provinciile. Vai de viața lui! De oare-ce mă atacă, eu mă apăr! »

— « Mânia lui e prea

– Cel-de-Sus trimite când şi când pe unul din fiii săi. Iaokanann este unul din ei. Dacă îl asupreşti, vei fi pedepsit.

– Dar el este acela care mă prigoneşte! strigă Antipa. A vrut de la mine un lucru cu neputință. De atunci mă sfâşie. Şi nu eram aspru la început! A mers până acolo încât a trimis de aici din Mahaerus oameni care-mi răscoală provinciile. Aşa că: vai de viața lui! El mă atacă, eu mă apăr!

– E-adevărat că mâniile lui

violence », répliqua Phanuel. « N'importe ! Il faut le délivrer.

— On ne relâche pas les bêtes furieuses ! » dit le Tétrarque.

L'Essénien répondit :

« Ne t'inquiète plus ! Il ira chez les Arabes, les Gaulois, les Scythes[45]. Son oeuvre doit s'étendre jusqu'au bout de la terre ! »

Antipas semblait perdu dans une vision.

« Sa puissance est forte !... Malgré moi, je l'aime ! »

expressed his anger with too much violence," Phanuel replied calmly. "But do not heed that further. He must be set free."

"One does not let loose a furious animal," said the tetrarch.

"Have no fear of him now," was the quick reply. "He will go straight to the Arabs, the Gauls, and the Scythians. His work must be extended to the uttermost ends of the earth."

For a moment Antipas appeared lost in thought, as one who sees a vision. Then he said:

"His power over men is indeed great. In spite of myself, I admire him!"

violentă », răspunse Phanuel. Ori cum, trebuie să-i dai drumul".

— « Nu se dă drumul la animale furioase! » grăi Tetrarhul.

Esenianul răspunse:

— « N'ai grijă! Se va duce la Arabi, Gali, Sciți. Opera sa trebuia să se întindă până la capătul pământului! »

Antipa părea pierdut într'un vis.

— « Puterea lui e mare!... Fără să vreau îl iubesc! »

sunt nestăpânite, răspunse Fanuel. Oricum, trebuie să-l slobozeşti.

— Nu dă nimeni drumul unei fiare turbate! se supără Tetrarhul.

Esenianul răspunse:

— N-ai grijă: va pleca de aici! Se va duce la arabi, la gali, la sciți. Cuvântul lui trebuie să ajungă până la capătul pământului!

Antipa părea copleşit de o vedenie.

— Ştiu, puterea lui e foarte mare!... Mi-e drag fără să vreau!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

— Alors, qu'il soit libre ? »

Le Tétrarque hocha la tête. Il craignait Hérodias, Mannaëi, et l'inconnu.

Phanuel tâcha de le persuader, en alléguant, pour garantie de ses projets, la soumission des Esséniens aux rois. On respectait ces hommes pauvres, indomptables par les supplices, vêtus de lin, et qui lisaient l'avenir dans les étoiles.

Antipas se rappela un mot de lui, tout à l'heure.

« Quelle est cette chose, que tu m'annonçais comme

"Then set him free!"

But the tetrarch shook his head. He feared Herodias, Mannaeus, and unknown dangers.

Phanuel tried to persuade him, promising, as a guaranty of the honesty of his projects, the submission of the Essenians to the King. These poor people, clad only in linen, untameable in spite of severe treatment, endowed with the power to divine the future by reading the stars, had succeeded in commanding a certain degree of respect.

"What is the important matter thou wouldst communicate to me?" Antipas inquired, with sudden

— « Atunci, să fie liber? »

Tetrarhul dădu din cap, el se temea de Irodiada, de Mannaei şi de străin.

Phanuel se sili să-l convingă, aducând ca garanție a planurilor sale supunerea Esenienilor față de regi. Erau respectați oamenii aceştia săraci, cari nu pot fi înfrânați prin pedepse, îmbrăcați în haine de in şi cari citeau viitorul în stele.

Antipa îşi aduse aminte îndată de o vorbă a lui.

— « Care e lucrul pe

— Atunci porunceşti să fie liber?

Tetrarhul clătină din cap. Se termea de Irodiada, de Manannei şi de necunoscut.

Fanuel încercă să îl înduplece amintindu-i , ca să-şi sprijine spusele, cât de supuşi erau esenienii față de regi. Erau demni de cinste acei oameni sărmani pe care nici chinurile nu izbuteau să-i supună, care se înveşmântau în țesături de in şi care citeau viitorul în stele.

Antipa îşi aminti o vorbă pe care i-o spusese mai adineaori.

— Care este acel lucru atât de însemnat pe care țineai să

importante ? »

Un nègre survint. Son corps était blanc de poussière. Il râlait et ne put que dire :

« Vitellius !

— Comment ? il arrive ?

—Je l'ai vu. Avant trois heures, il est ici ! »

Les portières des corridors furent agitées comme par le vent. Une rumeur emplit le château, un vacarme de gens qui couraient, de meubles qu'on traînait, d'argenteries s'écroulant ; et, du haut des tours, des buccins[46] sonnaient,

recollection.

Before Phanuel could reply, a Negro entered the room in great haste. He was covered with dust, and panted so violently that he could scarcely utter the single word:

"Vitellius!"

"Has he arrived?" asked the tetrarch.

"I have seen him, my lord. Within three hours he will be here."

Throughout the palace, doors were opening and closing and portieres were swaying as if in a high wind, with the coming and going of many persons; there was a murmur of voices; sounds of the moving of heavy furniture

care mi-l vesteai ca foarte însemnat ? »

Un negru veni peste dânşii. Corpul lui era alb de praf. Abia îşi trăgea răsuflarea, şi nu putu să zică decât:

— « Vitellius! »

— « Cum? Soseşte? »

— « L'am văzut. Peste trei ceasuri e aici! »

Uşile coridorului fură mişcate ca de vânt. Un murmur umplu castelul, o larmă de oameni cari alergau, de mobile cari erau târâte, de argintării ce se prăbuşeau; şi din înălțimea turnurilor, sunau

mi-l aduci la cunoştință?

În aceeaşi clipă dădu buzna un arap. Trupul îi era alb de praf. Abia îşi trăgea sufletul. Izbuti să îngăime:

— Vitellius!

— Ce?! Soseşte?

— L-am văzut! În mai puțin de trei ceasuri va fi aici!

Uşile coridoarelor fură smulse parcă de vânt. Un zumzet de glasuri umplu palatul, o harababură de oameni care alergau în toate părțile, de mobile împinse, de argintării răsturnate; iar din înaltul turnurilor răsunau buciumele ca

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

pour avertir les esclaves dispersés.

could be heard, and the rattle of silver plates and dishes. From the highest tower a loud blast upon a conch summoned from far and near all the slaves belonging to the castle.

buciume, ca să dea de veste sclavilor împrăştiaţi.

să dea de veste sclavilor împrăştiaţi.

II

Les remparts étaient couverts de monde quand Vitellius entra dans la cour. Il s'appuyait sur le bras de son interprète, suivi d'une grande litière rouge ornée de panaches et de miroirs, ayant la toge, le laticlave, les brodequins d'un consul et des licteurs autour de sa personne.

II

The ramparts were thronged with people when at last Vitellius entered the castle gates, leaning on the arm of his interpreter. Behind them came an imposing red litter, decorated with plumes and mirrors. The proconsul wore a toga ornamented with the laticlave, a broad purple band extending down the front of

II

Întăriturile erau pline de lume, când Vitellius intră în curte. El se sprijinia de braţul tălmaciului său, urmat de o lectică mare roşie, împodobită cu penajuri şi oglinzi, având togă, tunica tivită cu purpură, coturnii de consul, şi lictori în jurul său.

II

Meterezele erau înţesate de lume când intră Vitellius în curte. Sprijinit de braţul tâlmaciului său, era urmat de o lectică mare, roşie, împodobită cu pene şi oglinzi, şi purta toga cu tiv de purpură şi încălţămintea de consul, avându-şi lictorii în jurul său.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	the garment, indicating his rank; and his feet were encased in the kind of buskins worn by consuls. A guard of lictors surrounded him.		
Ils plantèrent contre la porte leurs douze faisceaux, des baguettes reliées par une courroie avec une hache dans le milieu. Alors, tous frémirent devant la majesté du peuple romain.	Against the wall they placed their twelve fasces—a bundle of sticks with an axe in the centre. And the populace trembled before the insignia of Roman majesty.	Şi înfipseră în poartă cele douăsprezece făşii, nişte vergi legate cu o sfoară şi cu o secure în mijloc. Atunci toţi tremurară înnaintea maestăţii poporului roman.	Aceştia înfipseră în dreptul porţii cele douăsprezece fascii, nişte nuiele legate laolaltă printr-o curea, cu o secure la mijloc. Atunci toată lumea se cutremură de măreţia poporului roman.
La litière, que huit hommes manoeuvraient, s'arrêta. Il en sortit un adolescent, le ventre gros, la face bourgeonnée, des perles le long des doigts. On lui offrit une coupe pleine de vin et d'aromates. Il la but, et en réclama une seconde.	The gorgeous litter, borne by eight men, came to a halt. From it descended a youth. He wore many pearls upon his fingers, but he had a protruding abdomen and his face was covered with pimples. A cup of aromatic wine was offered to him. He	Lectica, pe care o mânuiau opt oameni, se opri. Eşi un tânăr, cu burta mare, faţa plină de coşuri, cu mărgăritare pe degete. I se oferi o cupă plină cu vin şi mirodenii. O băù şi cerù încă una.	Lectica, purtată de opt oameni, se opri. Din ea coborî un tânăr pântecos, cu faţa plină de coşuri, cu mărgăritare pe degete. I se oferi o cupă cu vin şi mirodenii. O bău şi mai ceru una.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Le Tétrarque était tombé aux genoux du Proconsul, chagrin, disait-il, de n'avoir pas connu plus tôt la faveur de sa présence. Autrement, il eût ordonné sur les routes tout ce qu'il fallait pour les Vitellius. Ils descendaient de la déesse Vitellia[47]. Une voie, menant du Janicule[48] à la mer, portait encore leur nom. Les questures[49], les consulats[50] étaient innombrables dans la famille ; et quant à Lucius, maintenant son hôte, on devait le remercier comme vainqueur des Clites[51] et père de ce jeune Aulus, qui semblait revenir dans son domaine, puisque l'Orient était la patrie des dieux.

drank it, and asked for a second draught.

The tetrarch had fallen upon his knees before the proconsul, saying that he was grieved beyond words not to have known sooner of the favour of his presence within those domains; had he been aware of the approach of his distinguished guest, he would have issued a command that every person along the route should place himself at the proconsul's orders. Of a surety, the proconsul's family was descended direct from the goddess Vitellia. A highway, leading from the Janiculum to the sea, still bore their name. Questors and consuls were innumerable in that great

Tetrarhul căzuse la genunchii Proconsulului mâhnit, zicea el, că n'a cunoscut mai de vreme cinstea prezenței sale. Altmintrelea ar fi poruncit să se aranjeze pe drumuri tot ce trebuia pentru Vitelii. Ei se coborau din zeița Vitellia. O cale, care duceà de la Ianicul la mare, mai purtà încă numele lor. Questurile, consulatele, erau nenumărate în această familie: iar cât despre Lucius, acum oaspetele său, trebuia să i se aducă mulțumiri ca fiind învingătorul Cliților şi tată

Tetrarhul căzuse la picioarele Proconsulului, mâhnit, zicea el, că nu fusese anunțat mai devreme despre cinstea acestei vizite. Altminteri ar fi poruncit ca pe drum cei doi Vitellius să fie întâmpinați aşa cum se cuvenea. Că doar se pogorau din însăşi zeița Vitellia. De altfel, la Roma, unul din marile drumuri, ce ducea de pe Gianiculum până la mare, le purta încă numele. Funcțiile de chestor, de consul, erau nenumărate în familia lor; cât despre Lucius, astăzi oaspetele său, trebuiau să slăvească în el pe învingătorul Cliților, şi pe tatăl tânărului Aulus, care părea să fi revenit la el acasă,

Ces hyperboles[52] furent exprimées en latin. Vitellius les accepta impassiblement.

family; and as for the noble Lucius, now his honoured guest, it was the duty of the whole people to thank him, as the conqueror of the Cliti and the father of the young Aulus, now returning to his own domain, since the East was the country of the gods. These hyperboles were expressed in Latin, and Vitellius accepted them impassively.

al acelui Aulus, tânărul care părea că se întoarce în domeniile sale, de oare-ce răsăritul era patria zeilor. Aceste hiperbole fură rostite în latineşte. Vitellius le primi rece.

ştiut fiind că Orientul era patria zeilor. Toate aceste hiperbole fură rostite în latineşte. Vitellius le primi nepăsător.

Il répondit que le grand Hérode suffisait à la gloire d'une nation. Les Athéniens lui avaient donné la surintendance des jeux Olympiques[53]. Il avait bâti des temples en l'honneur d'Auguste, été patient, ingénieux, terrible, et fidèle toujours aux Césars.

He replied that the great Herod was the honour and glory of the nation; that the Athenians had chosen him to direct the Olympian games; that he had built temples in the honour of Augustus; had been patient, ingenious, terrible; and was faithful to all the Caesars.

El răspunse că marele Erod era de-ajuns pentru gloria marii națiuni. Atenienii îi dăduseră supravegherea jocurilor olimpice. El a zidit temple în onoarea lui August, era nerăbdător, ingenios, grozav şi totdeauna credincios

Apoi răspunse că marele Irod era prin el însuşi o mare glorie pentru nația sa. Atenienii îi încredințaseră supravegherea jocurilor olimpice. Zidise temple în cinstea lui Augustus. Era răbdător, iscusit, neclintit în hotărâri şi întotdeauna credincios Cezarilor.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Entre les colonnes à chapiteaux d'airain, on aperçut Hérodias qui s'avançait d'un air d'impératrice, au milieu de femmes et d'eunuques[54] tenant sur des plateaux de vermeil des parfums allumés.

Le Proconsul fit trois pas à sa rencontre ; et, l'ayant saluée d'une inclinaison de tête :

« Quel bonheur ! » s'écria-t-elle, « que désormais Agrippa, l'ennemi de Tibère, fût dans l'impossibilité de nuire ! »

Il ignorait l'événement, elle lui parut dangereuse ; et comme Antipas jurait qu'il

Between the two marble columns, with bronze capitals, Herodias could now be seen advancing with the air of an empress, in the midst of a group of women and eunuchs carrying perfumed torches set in sockets of silver-gilt.

The proconsul advanced three steps to meet her. She saluted him with an inclination of her head.

"How fortunate," she exclaimed, "that henceforth Agrippa, the enemy of Tiberius, can work harm no longer!"

Vitellius did not understand her allusion, but he thought her a dangerous

Cezarilor.

Între stâlpii cu capiteluri de bronz, se zări Irodiada care venià cu un aer de împărătească, în mijlocul femeilor şi eunucilor, cari ţineau pe tipsii de argint aurit miresme aprinse.

Proconsulul făcù trei paşi întru întâmpinarea ei; şi, după ce o salută cu o înclinare din cap:

— « Ce fericire! » strigă ea, « că de acum înainte Agripa, duşmanul lui Tiberiu, o să fie în imposibilitatea de a face vr'un rău! »

El nu ştià de eveniment, şi dânsa îi părù primejdioasă; şi findcă

Între coloanele cu capiteluri de bronz, apăru Irodiada păşind ca o împărătească, în mijlocul femeilor sale şi al eunucilor care purtau pe tăvi de aur casolete cu parfumuri aprinse.

Proconsulul făcu trei paşi în întâmpinarea ei şi o salută cu o înclinare a capului.

— Ce fericire! strigă ea, că de aici înainte Agrippa, duşmanul lui Tiberiu, nu va mai putea face niciun rău!

Vitellius nu aflase încă nimic şi Irodiada i se păru primejdioasă; iar pentru că

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

ferait tout pour l'Empereur, Vitellius ajouta : « Même au détriment des autres ? »

Il avait tiré des otages du roi des Parthes, et l'Empereur n'y songeait plus ; car Antipas, présent à la conférence, pour se faire valoir, en avait tout de suite expédié la nouvelle. De là, une haine profonde, et les retards à fournir des secours.

Le Tétrarque balbutia. Mais Aulus dit en riant :

« Calme-toi, je te protège ! »

woman. Antipas immediately declared that he was ready to do anything for the emperor.

"Even to the injury of others?" Vitellius asked, significantly.

He had taken hostages from the king of the Parthians, but the emperor had given no further thought to the matter, because Antipas, who had been present at the conference, had, in order to gain favour, sent off despatches bearing the news. From that time he had borne a profound hatred towards the emperor and had delayed in sending assistance to him.

The tetrarch stammered in attempting to reply to the query of the proconsul. But

Antipa se jura că va face totul după Împărat, Vitellius adăogă:

— « Chiar în paguba altora? »

El luase ostateci de la regele Parților, şi împăratul nu se mai gândia la asta; căci Antipa, care fusese de față la conferință, ca să se scoată în evidență, trimisese numai de cât veste. De aci o ură adâncă şi întârziere în darea ajutoarelor.

Tetrarhul îngână. Dar Aulus zise râzând:

— « Linişteşte-te, eu

Antipa se tot jura că ar face orice pentru împărat, îl întrebă:

— Chiar şi în dauna altora?

Vitellius luase ostateci de la regele parților şi împăratul nu se mai gândea la acesta; dar Antipa, care fusese de față la consfătuire, ca să-şi pună în valoare meritele împânzise imediat vestea. De unde ura pe care i-o purta şi întârzierea în trimiterea de ajutoare.

Tetrarhul se fâstâci. Dar Aulus spuse râzând:

— Fii pe pace, te ocrotesc

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Aulus laughed and said: "Do not be disturbed. I will protect thee!"

te ocrotesc! »

eu!

Le Proconsul feignit de n'avoir pas entendu. La fortune du père dépendait de la souillure du fils[55] ; et cette fleur des fanges de Caprée[56] lui procurait des bénéfices tellement considérables, qu'il l'entourait d'égards, tout en se méfiant, parce qu'elle était vénéneuse.

The proconsul feigned not to hear this remark. The fortune of the father depended, in a way, on the corrupt influence of the son; and through him it was possible that Antipas might be able to procure for the proconsul very substantial benefits, although the glances that he cast about him were defiant, and even venomous.

Proconsulul se făcu că n'a auzit. Averea tatălui atârnà de mînjirea fiului, şi această floare din noroiul Caprei îi procura câştiguri atât de însemnate, încât el o încurajà cu atenții, ferindu-se în acelaşi timp de dânsa, fiindcă erà veninoasă.

Proconsulul se făcu a nu auzi. Averea tatălui depindea de decăderea fiului, şi această floare a mocirlelor din Capreea îi aducea câştiguri atât de mari încât o înconjura cu mii de atenții, păzindu-se totuşi, fiindcă era veninoasă.

Un tumulte s'éleva sous la porte. On introduisait une file de mules blanches, montées par des personnages en costume de prêtres. C'étaient des Sadducéens[57] et des Pharisiens, que la même ambition poussait

But now a new tumult arose just within the gates. A file of white mules entered the courtyard, mounted by men in priestly garb. These were the Sadducees and the Pharisees, who were drawn to Machaerus

Un vălmăşag se porni la uşe. Se introduse un şir de catâri albi, călăriți de nişte oameni în haine de preot. Era Saducei şi Farisei, pe cari aceeaşi ambiție îi împingeà spre

La poartă se stârni larmă. Intraseră un şir de catâri albi, călăriți de nişte oameni în haine preoțeşti. Erau saducei şi farisei, mânați la Mahaerus de aceeaşi ambiție: cei dintâi voiau să obțină funcția de sacrificator,

C. George Sandulescu: Oscar Wilde's Salome

à Machaerous, les premiers voulant obtenir la sacrificature[58], et les autres la conserver. Leurs visages étaient sombres, ceux des Pharisiens surtout, ennemis de Rome et du Tétrarque. Les pans de leur tunique les embarrassaient dans la cohue ; et leur tiare[59] chancelait à leur front par-dessus des bandelettes de parchemin, où des écritures étaient tracées.

by the same ambition: the one party hoping to be appointed public sacrificers, the other determined to retain those offices. Their faces were dark, particularly those of the Pharisees, who were enemies of Rome and of the tetrarch. The flowing skirts of their tunics embarrassed their movements as they attempted to pass through the throng; and their tiaras sat unsteadily upon their brows, around which were bound small bands of parchment, showing lines of writing.

Machaerus, cei dintâi voind să obţină funcţiunea de sacrificator, ceilalţi să o păstreze. Feţele lor erau întunecate, acelea ale Fariseilor mai ales, duşmani ai Romei şi ai Tetrarhului. Pulpanele tunicii lor îi încurcau în îngrămădeală; şi mitra li se clătină pe cap, deasupra unor bendişoare de pergament, pe cari era scris ceva.

ceilalţi voiau s-o păstreze. Feţele le erau încruntate, mai ales cele ale fariseilor, duşmani ai Romei şi ai Tetrarhului. Poalele antereelor lor îi stânjeneau în învălmăşeală, şi mitrele le alunecau pe frunte, peste benzile de pergament pe care se aflau scrise anumite texte.

Presque en même temps, arrivèrent des soldats de l'avant-garde. Ils avaient mis leurs boucliers dans des sacs, par précaution contre la

Almost at the same moment, the soldiers of the advance guard arrived. Cloth coverings had been drawn over their glittering shields to

Aproape în acelaş timp sosiră nişte soldaţi din avantgardă. Işi puseră scuturile în saci, din precauţiune în contra

Aproape în acelaşi timp sosiră oştenii în avangardă. Îşi puseseră scuturile în saci ca să le ferească de praf. În spatele lor se afla Marcellus, locotenentul

poussière ; et derrière eux était Marcellus, lieutenant du Proconsul, avec des publicains[60], serrant sous leurs aisselles des tablettes[61] de bois.

Antipas nomma les principaux de son entourage : Tolmaï, Kanthera, Séhon, Ammonius d'Alexandrie, qui lui achetait de l'asphalte, Naâmann, capitaine de ses vélites[62], Iaçim le Babylonien.

Vitellius avait remarqué Mannaeï.

« Celui-là, qu'est-ce donc ? »

Le Tétrarque fit comprendre, d'un geste, que c'était le bourreau.

protect them from the dust. Behind them came Marcellus, the proconsul's lieutenant, followed by the publicans, carrying their tablets of wood under their arms.

Antipas named to Vitellius the principal personages surrounding them: Tolmai, Kanthera, Schon, Ammonius of Alexandria, who brought asphalt for Antipas; Naaman, captain of his troops of skirmishers, and Jacim, the Babylonian.

Vitellius had noticed Mannaeus.

"Who is that man?" he inquired.

The tetrarch by a significant gesture indicated that Mannaeus was the

prafului; şi după dânşii era Marcellus, locotenent al Proconsulului, cu nişte publicani, cari ţineau strâns la subţioară nişte tăbliţe de lemn.

Antipa numi pe cei mai de frunte din suita sa; Tolmai, Kanthera, Sehon, Amonius din Alexandria, care-i cumpăra asfalt, Naamann căpitan al velităilor, Iacim Babilionianul.

Vitellius observase pe Mannaei.

— « Dar aceia ce e? »

Tetrarhul îi dădù să înţeleagă printr'un gest că era calâul. Apoi prezentă

Proconsulului, cu câţiva scribi care ţineau la subsuori nişte tăbliţe de lemn.

Antipa îi numi pe cei mai însemnaţi din preajma lui: Tolmai, Kantera, Sehon, Ammonius din Alexandria care îi cumpăra asfalt, Naamann căpitan al pedestaşilor săi, Iassim Babiloneanul.

Vitellius îl observase pe Mannaei.

— Acela cine este?

Tetrarhul printr-un gest îi dădu să înţeleagă că era călăul.

După aceea îi prezentă pe

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Puis, il présenta les Sadducéens.	executioner. He then presented the Sadducees to the proconsul's notice.	pe Saducei.	saducei.
Jonathas, un petit homme libre d'allures et parlant grec, supplia le maître de les honorer d'une visite à Jérusalem. Il s'y rendrait probablement.	Jonathas, a man of low stature, who spoke Greek, advanced with a firm step and begged that the great lord would honour Jerusalem with a visit. Vitellius replied that he should probably go to Jerusalem soon.	Ionathas, un om mărunt, liber în maniere şi vorbind greceşte, rugă pe stăpân să-i cinstească cu o vizită la Ierusalim. Avea să se ducă probabil.	Ionathas, un omuleț dezgheţat şi vorbind greceşte rugă pe stăpân să-i cinstească cu o vizită la Ierusalim. Acesta îi răspunse că de bună seamă avea să se ducă.
Éléazar, le nez crochu et la barbe longue, réclama pour les Pharisiens le manteau du grand prêtre détenu dans la tour Antonia par l'autorité civile.	Eleazar, who had a crooked nose and a long beard, put forth a claim, in behalf of the Pharisees, for the mantle of the high priest, held in the tower of Antonia by the civil authorities.	Eleazar, cu nasul coroiat şi barba lungă, cerù pentru Farisei mantaua marelui preot închis în turnul Antonia de autoritatea civilă.	Eleazar, cu nasul coroiat şi barba lungă, ceru pentru farisei mantia marelui preot închis în turnul Antonia de către autorităţile civile.
Ensuite, les Galiléens dénoncèrent Ponce-Pilate[63]. A l'occasion d'un fou qui cherchait les vases d'or de	Then the Galileans came forward and denounced Pontius Pilate. On one occasion, they said, a madman	Pe urmă, Galileenii pârâră pe Ponţiu Pilat. Cu prilejul unui nebun, care căuta vasele de aur ale lui	După aceea galileenii îl pârâră pe Ponţiu Pilat. Din pricina unui nebun care căuta vasele de aur ale lui David

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

David dans une caverne, près de Samarie, il avait tué des habitants ; et tous parlaient à la fois, Mannaëi plus violemment que les autres. Vitellius affirma que les criminels seraient punis.

Des vociférations éclatèrent en face d'un portique, où les soldats avaient suspendu leurs boucliers. Les housses étant défaites, on voyait sur les *umbo*[64] la figure de César. C'était pour les Juifs une idolâtrie. Antipas les harangua, pendant que Vitellius, dans la colonnade, sur un siège élevé,

went seeking in a cave near Samaria for the golden vases that had belonged to King David, and Pontius Pilate had caused several inhabitants of that region to be executed. In their excitement all the Galileans spoke at once, Mannaeus's voice being heard above all others. Vitellius promised that the guilty ones should be punished.

Fresh vociferations now broke out in front of the great gates, where the soldiers had hung their shields. Their coverings having now been removed, on each shield a carving of the head of Caesar could be seen on the umbo, or central knob. To the Jews, this seemed an evidence of nothing

David într'o peşteră, lângă Samaria, el omorâse nişte locuitori; şi toţi vorbeau deodată, Mannaei mai violent de cât ceilalţi. Vitellius spuse că ucigaşii vor fi pedepsiţi.

Strigăte izbucniră în faţa unui portic unde soldaţii îşi atârnaseră scuturile. Scoţându-li-se îmbrăcămintea, se vedea pe bulbucătură chipul lui Cezar. Pentru Iudei era o idolatrie. Antipa le ţinu o cuvântare, în timp ce Vitellius în colonadă pe un

într-o peşteră, lângă Samaria, omorâse nişte oameni. Vorbeau toţi odată, Mannaei mai înfuriat decât toţi. Vitellius declară că ucigaşii vor fi pedepsiţi.

Strigăte izbucniră în faţa unui portic unde oştenii îşi atârnaseră scuturile. Le scoseseră din învelitori şi se vedea pe „umbo" chipul Cezarului. Pentru Iudei aceasta însemna idolatrie. Antipa încercă sa-i lămurească, în timp ce Vitellius, aşezat sub colonadă, pe un jilţ înalt, se mira

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

s'étonnait de leur fureur. Tibère avait eu raison d'en exiler quatre cents en Sardaigne[65]. Mais chez eux ils étaient forts ; et il commanda de retirer les boucliers.

Alors, ils entourèrent le Proconsul, en implorant des réparations d'injustice, des privilèges, des aumônes. Les vêtements étaient déchirés, on s'écrasait ; et, pour faire de la place, des esclaves avec des bâtons frappaient de droite et de gauche. Les plus voisins de la porte descendirent sur le

short of idolatry. Antipas harangued them, while Vitellius, who occupied a raised seat within the shadow of the colonnade, was astonished at their fury. Tiberius had done well, he thought, to exile four hundred of these people to Sardinia. Presently the Jews became so violent that he ordered the shields to be removed.

Then the multitude surrounded the proconsul, imploring him to abolish certain unjust laws, asking for privileges, or begging for alms. They rent their clothing and jostled one another; and at last, in order to drive them back, several slaves, armed with long staves, charged upon

scaun înalt, se mira de furia lor. Tiberiu avusese dreptate să alunge patru sute din ei în Sardinia. Dar acasă la dânşii erau tari; şi porunci să se dea la o parte scuturile.

Atunci ei înconjurară pe Proconsul, cerând de la dânsul reparații de nedreptăți, privilegii, pomană. Hainele erau rupte, se striviau între ei; şi ca să facă loc, sclavii loveau cu nişte bețe în dreapta şi în stânga. Cei mai apropiați de uşe se

de îndârjirea lor. Tiberiu avusese dreptate să surghiunească patru sute din ei în Sardinia. Dar la ei acasă erau puternici, aşa că porunci soldaților să ia de acolo scuturile.

Atunci îl înconjurară pe Proconsul implorându-l să repare nedreptăți, cerşindu-i privilegii, pomeni. Se îmbulzeau în jurul lui rupându-şi hainele, strivindu-se. Ca să-i împrăştie, sclavii loveau cu bastoanele în dreapta şi în stânga. Cei care se aflau la poartă voiră să se apropie; ceilalți dimpotrivă

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

sentier, d'autres le montaient ; ils refluèrent ; deux courants se croisaient dans cette masse d'hommes qui oscillait, comprimée par l'enceinte des murs.

Vitellius demanda pourquoi tant de monde. Antipas en dit la cause : le festin de son anniversaire ; et il montra plusieurs de ses gens, qui, penchés sur les créneaux, halaient d'immenses corbeilles de viandes, de fruits, de légumes, des antilopes et des cigognes, de larges poissons couleur d'azur, des raisins, des pastèques, des grenades élevées en pyramides. Aulus n'y tint

them, striking right and left. Those nearest the gates made their escape and descended to the road; others rushed in to take their place, so that two streams of human beings flowed in and out, compressed within the limits of the gateway.

Vitellius demanded the reason for the assembling of so great a throng. Antipas explained that they had been invited to come to a feast in celebration of his birthday; and he pointed to several men who, leaning against the battlements, were hauling up immense basket-loads of food, fruits, vegetables, antelopes, and storks; large fish, of a brilliant shade of blue; grapes,

coborau pe potecă, alții se suiau; se întoarseră îndărăt; două curente se încrucişau în această mulțime de oameni care se legăna, strânsă de îngrădirea zidurilor.

Vitellius întrebă pentru ce era atâta lume. Antipa îi spuse pricina: ospățul aniversării lui; şi arătă mai mulți oameni de ai lui cari, aplecați peste creasta zidurilor, trăgeau în sus coşuri imense de carne, fructe, legume, antilope şi berze, peşti mari de culoare azurie, struguri, pepeni, rodii aşezate în piramide. Aulus

voiră să se depărteze, dar fură împinşi îndărăt; două şuvoaie de oameni se încrucişau în această masă umană ce se clătina strânsă în chinga zidurilor.

Vitellius întrebă de ce era atâta lume. Antipa îi spuse pricina: ospățul aniversării sale, şi îi arătă câteva slugi care, aplecate peste creneluri, trăgeau în sus cogeamite coşuri cu carne, fructe, legume, antilope şi berze, peşti mari cu sclipiri albăstrii, struguri, pepeni verzi, rodii aşezate în piramide. Aulus nu se mai putu stăpâni: dădu buzna spre bucătării, cuprins de acea lăcomie care avea să

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

pas. Il se précipita vers les cuisines, emporté par cette goinfrerie qui devait surprendre l'univers[66].

melons, and pyramids of pomegranates. At this sight, Aulus left the courtyard and hastened to the kitchens, led by his taste for gormandizing, which later became the amazement of the world.

nu se putù stăpâni. Se repezi spre bucătărie, răpit de acea lăcomie, care aveà să minuneze universul.

minuneze universul.

En passant près d'un caveau, il aperçut des marmites pareilles à des cuirasses. Vitellius vint les regarder; et exigea qu'on lui ouvrît les chambres souterraines de la forteresse.

As they passed the opening to a small cellar, Vitellius perceived some objects resembling breast-plates hanging on a wall. He looked at them with interest, and then demanded that the subterranean chambers of the fortress be thrown open for his inspection.

Trecând pe lângă o pivniță, zări nişte tingiri asemenea unor cuirase. Vitellius veni să le privească; cerù să i se deschidă odăile subterane ale fortăreței.

Trecând pe lângă o pivniță, zări nişte tingiri ce aduceau a scuturi. Vitellius veni să le vadă şi ceru să i se deschidă încăperile subterane ale fortăreței.

Elles étaient taillées dans le roc en hautes voûtes, avec des piliers de distance en distance. La première contenait de vieilles armures ; mais la

These chambers were cut into the rocky foundation of the castle, and had been formed into vaults, with pillars set at regular distances. The

Ele erau tăiate în stâncă în bolți înalte, cu stâlpi din distanță în distanță. Cea dintâi cuprindeà arme vechi; dar

Acestea erau săpate în stâncă, cu bolți înalte şi stâlpi de susținere, din loc în loc. În prima se păstrau zale vechi; dar a doua era înțesată cu suliițe care

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

seconde regorgeait de piques, et qui allongeaient toutes leurs pointes, émergeant d'un bouquet de plumes. La troisième semblait tapissée en nattes de roseaux, tant les flèches minces étaient perpendiculairement les unes à côté des autres. Des lames de cimeterres[67] couvraient les parois de la quatrième. Au milieu de la cinquième, des rangs de casques faisaient, avec leurs crêtes, comme un bataillon de serpents rouges. On ne voyait dans la sixième que des carquois ; dans la septième, que des cnémides[68] ; dans la huitième, que des brassards ; dans les suivantes, des fourches, des grappins, des échelles, des cordages, jusqu'à

first vault opened contained old armour; the second was full of pikes, with long points emerging from tufts of feathers. The walls of the third chamber were hung with a kind of tapestry made of slender reeds, laid in perpendicular rows. Those of the fourth were covered with scimitars. In the middle of the fifth cell, rows of helmets were seen, the crests of which looked like a battalion of fiery serpents. The sixth cell contained nothing but empty quivers; the seventh, greaves for protecting the legs in battle; the eighth vault was filled with bracelets and armlets; and an examination of the remaining vaults disclosed forks,

a doua erà plină de suliți, cari îşi întindeau vârfurile, eşind dintr'un buchet de pene. A treia păreà îmbrăcată cu rogojini de trestie, atât de perpendicular stăteau săgețile subțiri unele lângă altele. Ascuțişuri de săbii acopereau păreții celei de a patra. În mijlocul celei de-a cincea, rânduri de coifuri făceau cu vârfurile lor ca un batalion de şerpi roşii; în a şeasea se vedeau numai tolbe; în a şeptea numai cnemedie; în a opta numai brățare; în cele următoare, furci, cângi, scări, funii, până şi nişte prăjini pentru catapulte, până şi nişte clopoței

îşi înălțau vârfurile ascuțite înconjurate fiecare cu câte un mănunchi de pene. Cea de a treia părea căptuşită cu papură, într-atât erau de subțiri, de drepte şi de lipite unele de altele săgețile. Tăişuri de iatagane acopereau pereții celei de-a patra. În cea de a cincea, coifurile de iatagane aşezate rânduri-rânduri, alcătuiau cu crestele lor batalioane de şerpi roşii. În cea de a şasea nu se vedeau decât tolbe de săgeți; într-a şaptea numai jambiere, în a opta mâneci de zale; în cele următoare, furci, cârlige, scări, odgoane, până şi stâlpi pentru catapulte, până şi clopoței de agățat la gâtul dromaderilor! Şi pentru că muntele, din ce în ce mai lat spre bază, era scobit pe

des mâts pour les catapultes[69], jusqu'à des grelots pour le poitrail des dromadaires ! et comme la montagne allait en s'élargissant vers sa base, évidée à l'intérieur telle qu'une ruche d'abeilles, au-dessous de ces chambres il y en avait de plus nombreuses, et d'encore plus profondes.

Vitellius, Phinéas son interprète, et Sisenna le chef des publicains, les parcouraient à la lumière des flambeaux, que portaient trois eunuques.

On distinguait dans l'ombre des choses hideuses inventées par les barbares ; casse-têtes garnis de clous, javelots empoisonnant les blessures, tenailles qui

grappling-irons, ladders, cords, even catapults, and bells for the necks of camels; and as they descended deeper into the rocky foundation, it became evident that the whole mass was a veritable honeycomb of cells, and that below those already seen were many others.

Vitellius, Phineas, his interpreter, and Sisenna, chief of the publicans, walked among these gloomy cells, attended by three eunuchs bearing torches.

In the deep shadows hideous instruments, invented by barbarians, could be seen: tomahawks studded with nails; poisoned javelins; pincers resembling the jaws of

pentru pieptul dromaderelor!... şi de oare-ce muntele mergeà lărgindu-se spre poale, golit înăutru ca un stup de albine, dedesuptul acestor odăi erau altele mai numeroase şi mai adânci încă.

Vitellius, Phinees tălmăcitorul său şi Sisenna şeful publicanilor, le străbăteau la lumina torțelor, purtate de trei eunuci.

Se deosibeau în umbră lucruri uricioase, născocite de barbari; măciuci cu cue, lănci ce otrăvesc rănile, cleşte ce semănau cu nişte fălci de

dinăuntru ca un stup de albine, sub aceste încăperi se aflau altele, mai numeroase, şi la adâncimi şi mai mari.

Vitellius, cu tâlmaciul său Finees şi cu Sisenna şeful strigătorilor de dări, le străbăteau în lumina torțelor purtate de trei eunuci.

Se desluşeau în întuneric lucruri hidoase născocite de barbari: buzdugane pline de țepi, suliți cu vârfuri otrăvite ca să învenineze rănile, cleşti semănând a fălci de crocodil...

ressemblaient à des mâchoires de crocodiles ; enfin le Tétrarque possédait dans Machaerous des munitions de guerre pour quarante mille hommes.

Il les avait rassemblées en prévision d'une alliance de ses ennemis. Mais le Proconsul pouvait croire, ou dire, que c'était pour combattre les Romains, et il cherchait des explications.

Elles n'étaient pas à lui ; beaucoup servaient à se défendre des brigands ; d'ailleurs il en fallait contre les Arabes ; ou bien, tout cela avait

crocodiles; in short, the tetrarch possessed in his castle munitions of war sufficient for forty thousand men.

He had accumulated these weapons in anticipation of an alliance against him among his enemies. But he bethought him that the proconsul might believe, or assert, that he had collected this armoury in order to attack the Romans; so he hastened to offer explanations of all that Vitellius had observed.

Some of these things did not belong to him at all, he said: many of them were necessary to defend the place against brigands and

crocodil; în sfârşit, Tetrarhul avea în Machaerus muniţiuni de război pentru patruzeci de mii de oameni.

El le adunase, prevăzând o alianţă a duşmanilor săi. Dar Proconsulul puteà să creadă sau să spună, că erau pentru a lupta cu Romanii, şi căutà explicaţii.

Aceste arme nu erau ale lui; multe serveau ca să se apere de hoţi; de almintrelea avea nevoe de ele împotriva Arabilor; ori,

Cât despre muniţii, Tetrarhul avea la Mahaerus rezerve pentru patruzeci de mii de oameni.

Şi le făcuse în eventualitatea unei alianţe a duşmanilor săi. Dar Proconsulul îşi putea închipui, şi raporta mai departe, că toate aceste pregătiri fuseseră făcute împotriva romanilor, şi ceru lămuriri.

Antipa îi explică cum că nu erau numai ale lui; o bună parte din ele erau menite să apere cetatea de tâlhari, mai ales că trebuiau să aibă şi cu ce ţine

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

appartenu à son père. Et, au lieu de marcher derrière le Proconsul, il allait devant, à pas rapides. Puis il se rangea le long du mur, qu'il masquait de sa toge, avec ses deux coudes écartés ; mais le haut d'une porte dépassait sa tête. Vitellius la remarqua, et voulut savoir ce qu'elle enfermait.

marauders, especially the Arabs. Many of the objects in the vault had been the property of his father, and he had allowed them to remain untouched. As he spoke, he managed to get in advance of the proconsul and preceded him along the corridors with rapid steps. Presently he halted and stood close against the wall as the party came up; he spoke quickly, standing with his hands on his hips, so that his voluminous mantle covered a wide space of the wall behind him. But just above his head the top of a door was visible. Vitellius remarked it instantly, and demanded to know what it concealed.

toate fuseseră ale tatălui său. Şi în loc să meargă în urma Proconsulului, el mergeà înainte, cu paşi repezi. Pe urmă se dădù la o parte lângă un zid, pe care-l ascundeà cu toga, cu cele două coate îndepărtate; dar partea de sus a unei uşi îi treceà peste cap. Vitellius o observă, şi voi să ştie ce închidea această uşe.

piept arabilor; de altfel toate acestea aparţinuseră tatălui său. Şi, în loc să meargă în urma Proconsulului, mergea înaintea lui cu paşi repezi. Deodată, se opri şi se lipi de perete căutând să-l ascundă cu toga şi ţinând coatele depărtate; dar canatul unei uşi trecea de capul său. Vitellius o văzu şi voi să ştie ce se află înăuntru.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Le Babylonien pouvait seul l'ouvrir.

« Appelle le Babylonien ! »

On l'attendit.

Son père était venu des bords de l'Euphrate s'offrir au grand Hérode, avec cinq cents cavaliers, pour défendre les frontières orientales. Après le partage du royaume, Iaçim était demeuré chez Philippe, et maintenant servait Antipas.

Il se présenta, un arc sur l'épaule, un fouet à la main. Des cordons multicolores serraient

The tetrarch explained that the door was fastened, and that none could open it save the Babylonian, Jacim.

"Summon him, then!" was the command.

A slave was sent to find Jacim, while the group awaited his coming.

The father of Jacim had come from the banks of the Euphrates to offer his services, as well as those of five hundred horsemen, in the defence of the eastern frontier. After the division of the kingdom, Jacim had lived for a time with Philip, and was now in the service of Antipas.

Presently he appeared among the vaults, carrying an archer's bow on his shoulder

Numai babilonianul putea s'o deschidă.

— « Cheamă pe babilonian! »

Îl aşteptară.

Tată-său venise de pe malurile Eufratului, să se ofere marelui Irod, împreună cu cinci sute de călăreţi, ca să apere hotarele de răsărit. După împărţirea regatului, Iacim rămăsese la Filip şi acum servià pe Antipa.

El se înfăţişă cu un arc pe umăr şi un bici în mână. Cordoane

Numai babiloneanul putea să o deschidă.

— Cheamă-l pe babilonean!

Îl aşteptară.

Tatăl acestuia venise de pe ţărmurile Eufratului să se pună în slujba marelui Irod, cu cinci sute de călăraşi ca să apere fruntariile răsăritene. După împărţirea regatului Iasim rămăsese la Filip şi acum îl slujea pe Antipa.

Se înfăţişă cu arcul pe umăr, şi biciul în mână. Curele multicolore i se înfăşurau strâns

C.George Sandulescu: Wilde's Salome

étroitement ses jambes torses. Ses gros bras sortaient d'une tunique sans manches, et un bonnet de fourrure ombrageait sa mine, dont la barbe était frisée en anneaux.

D'abord, il eut l'air de ne pas comprendre l'interprète. Mais Vitellius lança un coup d'oeil à Antipas, qui répéta tout de suite son commandement. Alors Iaçim appliqua ses deux mains contre la porte. Elle glissa dans le mur.

Un souffle d'air chaud

and a whip in his hand. Cords of many colours were lashed tightly about his knotted legs; his massive arms were thrust through a sleeveless tunic, and a fur cap shaded his face. His chin was covered with a heavy, curling beard.

He appeared not to comprehend what the interpreter said to him at first. But Vitellius threw a meaning glance at Antipas, who quickly made the Babylonian understand the command of the proconsul. Jacim immediately laid both his hands against the door, giving it a powerful shove; whereupon it quietly slid out of sight into the wall.

A wave of hot air

multicolore îi strângeau tare picioarele răsucite. Mânile lui groase eşiau dintr'o tunică fără mâneci, şi o căciulă îi umbrià fața, a cărei barbă era frizată în inele.

Mai întâi se făcù că nu înțelege pe tălmaci. Dar Vitellius aruncă o căutătură lui Antipa, care repetă numai de cât porunca lui. Atunci Iacim puse amândouă mânile pe poartă. Ea lunecă în zid.

O suflare de aer cald

în jurul gleznelor pe care le avea strâmbe. Din tunica fără mâneci îi ieşeau brațele vânjoase, şi o căciulă de blană îi umbrea chipul cu barba bogată şi cârlionțată.

Mai întâi se prefăcu a nu-l înțelege pe cârmaci. Dar Vitellius îl sfredeli cu privirea pe Antipa şi acesta repetă numaidecât porunca. Atunci Iasim îşi puse amândouă mâinile pe uşă, şi uşa alunecă în perete.

O răbufnire de aer cald

C. George Sandulescu Wilde's Salome

s'exhala des ténèbres. Une allée descendait en tournant ; ils la prirent et arrivèrent au seuil d'une grotte, plus étendue que les autres souterrains.

Une arcade s'ouvrait au fond sur le précipice, qui de ce côté-là défendait la citadelle. Un chèvrefeuille, se cramponnant à la voûte, laissait retomber ses fleurs en pleine lumière. A ras du sol, un filet d'eau murmurait.

Des chevaux blancs étaient là, une centaine peut-être, et qui mangeaient de l'orge sur une planche au niveau de

surged from the depths of the cavern. A winding path descended and turned abruptly. The group followed it, and soon arrived at the threshold of a kind of grotto, somewhat larger than the other subterranean cells.

An arched window at the back of this chamber gave directly upon a precipice, which formed a defence for one side of the castle. A honeysuckle vine, cramped by the low-studded ceiling, blossomed bravely. The sound of a running stream could be heard distinctly.

In this place was a great number of beautiful white horses, perhaps a hundred. They were eating barley from a

eşi din întunecime. O alee se coborà învârtindu-se; o luară şi ajunseră la pragul unei peşteri, mai întinsă de cât celelalte subterane.

O arcadă se deschidea în fund, peste prăpastia care apăra cetățuia din acea parte. Un căprifoi, agățându-se de boltă, lăsă să-i cadă florile în plină lumină. La suprafața pământului murmura un pârâiaş.

Acolo erau nişte cai albi, vre-o sută poate, cari mâncau orz de pe o scândură la nivelul botului

năvăli în întuneric. O cărare cobora şerpuind; merseră pe deal şi ajunseră în pragul unei peşteri imense – mai mare decât toate celelalte subterane.

O arcadă se deschidea în fund asupra prăpastiei, care în partea aceea apăra cetatea. Un caprifoi, agățat de boltă, lăsa să-i spânzure florile în plină lumină. Jos pe sol, un firicel de apă şerpuia susurând.

Peştera era plină de cai albi – cam vreo sută – care stăteau unul lângă altul şi mâncau orz din dreptul

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

leur bouche. Ils avaient tous la crinière peinte en bleu, les sabots dans des mitaines de sparterie[70], et les poils d'entre les oreilles bouffant sur le frontal[71], comme une perruque. Avec leur queue très longue, ils se battaient mollement les jarrets. Le Proconsul en resta muet d'admiration.

C'étaient de merveilleuses bêtes, souples comme des serpents, légères comme des oiseaux. Elles partaient avec la flèche du cavalier, renversaient les hommes en les mordant au ventre, se tiraient de l'embarras des rochers, sautaient par-dessus des abîmes, et pendant

plank placed on a level with their mouths. Their manes had been coloured a deep blue; their hoofs were wrapped in coverings of woven grass, and the hair between their ears was puffed out like a peruke. As they stood quietly eating, they switched their tails gently to and fro. The proconsul regarded them in silent admiration.

They were indeed wonderful animals; supple as serpents, light as birds. They were trained to gallop rapidly, following the arrow of the rider, and dash into the midst of a group of the enemy, overturning men and biting them savagely as they fell. They were sure-footed among

lor. Toţi aveau coama vopsită cu albastru, copitele în nişte mânuşi de rogojină subţire, şi părul dintre urechi umflat în spre frunte, ca o perucă. Cu coada lor foarte lungă, se băteau uşor peste genunchi. Proconsulul rămase mut, admirându-i.

Erau nişte animale minunate, mlădioase ca nişte şerpi, uşoare ca păsările. Plecau odată cu săgeata călăreţului, trânteau la pământ pe oameni muşcându-i de burtă, eşiau din încurcătura stâncilor, săreau pe deasupra

jgheaburilor aşezate în dreptul boturilor lor. Aveau toţi coamele vopsite în albastru, copitele acoperite cu un fel de apărători din rafie împletită, iar părul dintre urechi încreţit pe frunte ca o perucă. Cu cozile lor foarte lungi, se băteau alene peste glezne. Proconsulul rămăsese mut de admiraţie.

Erau nişte dobitoace de toată frumuseţea, unduioase ca nişte şerpi, uşoare ca nişte păsări. Porneau odată cu săgeata călăreţului, răsturnau oamenii muşcându-i de burtă, se strecurau printre stânci, săreau peste prăpăstii şi erau în stare să gonească o zi întreagă pe câmpie, în galopul lor

tout un jour continuaient dans les plaines leur galop frénétique ; un mot les arrêtait. Dès que Iaçim entra, elles vinrent à lui, comme des moutons quand paraît le berger ; et, avançant leur encolure, elles le regardaient inquiètes avec leurs yeux d'enfant. Par habitude, il lança du fond de sa gorge un cri rauque qui les mit en gaieté ; et elles se cabraient, affamées d'espace, demandant à courir.

Antipas, de peur que Vitellius ne les enlevât, les avait emprisonnées dans cet endroit,

rocky passes, and would jump fearlessly over yawning chasms; and, while ready to gallop across the plains a whole day without tiring, they would stop instantly at the command of the rider. As soon as Jacim entered their quarters, they trotted up to him, as sheep crowd around the shepherd; and, thrusting forward their sleek necks, they looked at him with a gaze like that of inquiring children. From force of habit, he emitted a raucous cry, which excited them; they pranced about, impatient at their confinement and longing to run.

Antipas, fearing that if Vitellius knew of the existence of these creatures, he would

râpilor, şi o zi întreagă urmau pe câmpuri galopul lor nebun; un singur cuvânt îi opria. Cum intră Iacim, veniră la dânsul ca nişte oi, când se iveşte ciobanul; şi întinzând gâtul, îl priveau îngrijiți cu ochii lor de copil. Din obişnuință, el dădu drumul din fundul gâtului unui strigăt, care-i înveseli; şi săreau în două picioare, dornici de spațiu, cerând să alerge.

Antipa îi închisese, de frică să nu-i ia Vitellius, în acest loc, anume pentru

dezlănțuit; cu o vorbă le opreai. De îndată ce intră Iasim, caii veniră spre el blânzi ca nişte miei când se iveşte ciobanul; şi întinzând gâturile îl priveau îngrijați cu ochii lor de copil. Ca de obicei, acesta slobozi din gâtlej un strigăt răguşit care îi învioră şi pe loc începură să se cabreze; însetați de libertate, nerăbdători s-o ia la goană.

Antipa, de teamă ca Vitellius să nu îi ia, îi închisese în acest loc, anume pregătit

spécial pour les animaux, en cas de siège.	take them away, had shut them up in this place, made especially to accommodate animals in case of siege.	animale, în caz de asediu.	pentru asediu.
« L'écurie est mauvaise », dit le Proconsul, « et tu risques de les perdre ! Fais l'inventaire, Sisenna ! »	"This close confinement cannot be good for them," said Vitellius, "and there is a risk of losing them by keeping them here. Make an inventory of their number, Sisenna."	— « Grajdul e rău », zise Proconsulul, « şi te expui să-i pierzi! Fă inventariul Sisenna! »	— Grajdul ăsta nu-i bun de nimic, spuse Proconsulul, şi ar fi păcat să-i prăpădeşti! Fă inventarul, Sisenna!
Le publicain retira une tablette de sa ceinture, compta les chevaux et les inscrivit.	The publican drew a writing-tablet from the folds of his robe, counted the horses, and recorded the number carefully.	Publicanul scoase din cingătoare o tăbliță, numără caii şi scrise.	Celălalt scoase o tăbliță de la brâu, începând să numere caii şi să-i înscrie.
Les agents des compagnies fiscales corrompaient les gouverneurs, pour piller les provinces. Celui-là flairait partout, avec sa mâchoire de fouine et ses paupières clignotantes.	It was the habit of the agents of the fiscal companies to corrupt the governors in order to pillage the provinces. Sisenna was among the most flourishing of these agents, and was seen everywhere with	Agenții companiilor fiscale mituiau pe guvernatori, pentru a jefui provinciile. Acesta mirosia pretutindeni, mişcându-şi falca de dihor şi pleoapele	Funcționarii fiscali îi corupeau pe guvernatori ca să jefuiască provinciile. Acesta adulmeca pretutindeni, cu botul lui de dihor şi cu ochii clipind mărunt.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Enfin, on remonta dans la cour.

Des rondelles de bronze au milieu des pavés, çà et là, couvraient les citernes. Il en observa une, plus grande que les autres, et qui n'avait pas sous les talons leur sonorité. Il les frappa toutes alternativement, puis hurla, en piétinant :

« Je l'ai ! je l'ai ! C'est ici le trésor d'Hérode ! »

La recherche de ses trésors était une folie des Romains.

Ils n'existaient pas, jura

his claw-like fingers and his eyelids continually blinking.

After a time the party returned to the court.

Heavy, round bronze lids, sunk in the stones of the pavement, covered the cisterns of the palace. Vitellius noticed that one of these was larger than the others, and that when struck by his foot it had not their sonority. He struck them all, one after another; then stamped upon the ground and shouted:

"I have found it! I have found the buried treasure of Herod!"

Searching for buried treasure was a veritable mania among the Romans.

The tetrarch swore that

cari clipeau.

În sfârşit se suiră iarăş în curte.

Căpăcele de bronz, în mijlocul pavajului, din loc în loc, acopereau cisternele. El observă una, mai mare ca celelalte, şi care n'avea sub călcâi sonoritatea obicinuită. Le lovi pe toate la rând, apoi zbieră, bătând din picioare:

— « Am dat de dânsa! Aici e comoara lui Irod! »

Căutarea comorilor acestuia era o nebunie a Romanilor.

Ele nu existau, se

În cele din urmă urcară din nou în curte.

Capace rotunde de bronz acopereau ici-colo, printre lespezi, cisternele. Vitellius, observă unul, mai mare decât celelalte şi care răsuna altfel sub picioare. Le ciocăni pe rând pe toate, apoi răcni, lovind cu călcâiul:

— Am găsit-o! Aici e! Am găsit comoara lui Irod!

Căutarea comorilor acestuia era ideea fixă a romanilor.

Tetrarhul se jură că nu

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

le Tétrarque.

Cependant, qu'y avait-il là-dessous ?

« Rien ! un homme, un prisonnier.

—Montre-le ! » dit Vitellius.

Le Tétrarque n'obéit pas ; les Juifs auraient connu son secret. Sa répugnance à ouvrir la rondelle impatientait Vitellius.

« Enfoncez-la ! » cria-t-il aux licteurs.

Mannaëi avait deviné ce qui les occupait. Il crut, en voyant une hache, qu'on allait décapiter Iaokanann ; et il arrêta le licteur au premier coup sur la

no treasure was hidden in that spot.

"What is concealed there, then?" the proconsul demanded.

"Nothing—that is, only a man—a prisoner."

"Show him to me!"

The tetrarch hesitated to obey, fearing that the Jews would discover his secret. His reluctance to lift the cover made Vitellius impatient.

"Break it in!" he cried to his lictors.

Mannaeus heard the command, and, seeing a lictor step forward armed with a hatchet, he feared that the man intended to behead Iaokanann.

jură Tetrarhul.

Cu toate astea, ce era acolo dedesupt?

— « Nimic! un om, un întemnițat.

— « Arată-l » zise Vitellius.

Tetrarhul nu ascultă; Iudeii i-ar fi cunoscut secretul. Neplăcerea lui de a deschide căpăcelul, scoase din răbdări pe Vitellius.

— « Impingeți-l! » strigă el la lictori.

Mannaei ghicise ce-i preocupa. Văzând o secure, crezu că aveau să tae capul lui Iaokanann; şi opri pe lictor la cea dintâi

există nicăieri nicio comoară.

Dar atunci ce se afla dedesubt?

— Nimic! Un om, un prizonier!

— Să-l vedem! spuse Vitellius.

Tetrarhul se codea; nu vroia ca iudeii să-i afle taina. Şovăiala lui îl întărâtă pe Vitellius.

— Spargeți-l! strigă el lictorilor.

Mannaei îşi închipui despre ce era vorba. Văzând securea crezu că vor să-i taie capul lui Iaokanann; se repezi şi-l opri pe lictor după prima

plaque, insinua entre elle et les pavés une manière de crochet, puis, roidissant ses longs bras maigres, la souleva doucement, elle s'abattit ; tous admirèrent la force de ce vieillard. Sous le couvercle doublé de bois, s'étendait une trappe de même dimension. D'un coup de poing, elle se replia en deux panneaux ; on vit alors un trou, une fosse énorme que contournait un escalier sans rampe ; et ceux qui se penchèrent sur le bord aperçurent au fond quelque chose de vague et d'effrayant.

He stayed the hand of the lictor after the first blow, and then slipped between the heavy lid and the pavement a kind of hook. He braced his long, lean arms, raised the cover slowly, and in a moment it lay flat upon the stones. The bystanders admired the strength of the old man.

Under the bronze lid was a wooden trap-door of the same size. At a blow of the fist it folded back, allowing a wide hole to be seen, the mouth of

lovitură pe placă, băgă între dânsa şi pavaj un fel de cârlig, apoi înţepenindu-şi braţele slabe şi lungi, o ridică încetişor. Ea căzu; toţi admirară puterea bătrânului.

Sub acoperământul dublat de lemn, se întindea un oblon de aceeaşi mărime. Cu o lovitură de pumn, el se desfăcu în

lovitură în capac; apoi strecură sub acesta un fel de cârlig şi încordându-şi braţele lungi şi slabe îl ridică încet până ce-l dădu în lături; se minunară toţi cât de vânjos era bătrânul. Sub capacul căptuşit cu lemn se afla un chepeng de aceeaşi mărime. Cu o lovitură de pumn îl făcu să se desfacă în două. Se zări atunci o groapă, un fel de puţ adânc în pereţii căruia erau săpate nişte trepte, fără niciun fel de rezemătoare; cei care se aplecară peste marginea lui zăriră jos în fund ceva nelămurit şi spăimântător.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	an immense pit, with a flight of winding steps leading down into the darkness. Those that bent over to peer into the cavern beheld a vague and terrifying shape in its depths.	două părți: se văzu atunci o gaură, o groapă enormă pe care o înconjura o scară fără sprijinitoare; și cei cari se aplecară pe margine văzură în fund ceva nedeslușit și înfiorător.	
Un être humain était couché par terre, sous de longs cheveux se confondant avec les poils de bête qui garnissaient son dos. Il se leva. Son front touchait à une grille horizontalement scellée ; et, de temps à autre, il disparaissait dans les profondeurs de son antre.	This proved to be a human being, lying on the ground. His long locks hung over a camel's-hair robe that covered his shoulders. Slowly he rose to his feet. His head touched a grating embedded in the wall; and as he moved about he disappeared, from time to time, in the shadows of his dungeon.	O ființă omenească era culcată pe pământ, sub un păr lung, care se confunda cu părul de animal, ce-i îmbrăca spatele. Omul se sculă. Fruntea lui se atingea de niște gratii pecetluite orizontal, și din când în când el se pierdea în adâncimile viziunei sale.	Un om era culcat pe pământ sub o claie de păr ce se confunda cu blana cu care îşi acoperise spinarea. Se ridică în picioare şi se lipi cu fruntea de gratiile fixate orizontal deasupra lui; din când în când se făcea nevăzut în întunericul vizuinei sale.
Le soleil faisait briller la pointe des tiares, le pommeau des glaives, chauffait à outrance les dalles ; et des colombes,	The rich tiaras of the Romans sparkled brilliantly in the sunlight, and their glittering sword-hilts threw	Soarele făcea să strălucească vârful mitrelor, mânerul săbiilor, încălzia peste măsură	Soarele se răsfrângea sclipitor în vârful coifurilor, pe straja săbiilor, şi încingea peste măsură lespezile; stoluri de

C. George Sandulescu/Oscar Wilde's Salome

s'envolant des frises, tournoyaient au-dessus de la cour. C'était l'heure où Mannaëi, ordinairement, leur jetait du grain. Il se tenait accroupi devant le Tétrarque, qui était debout près de Vitellius. Les Galiléens, les prêtres, les soldats, formaient un cercle par derrière ; tous se taisaient, dans l'angoisse de ce qui allait arriver.

Ce fut d'abord un grand soupir, poussé d'une voix caverneuse.

Hérodias l'entendit à l'autre bout du palais. Vaincue par une fascination, elle traversa la foule ; et elle écoutait, une main sur l'épaule

out glancing golden rays. The doves, flying from their cotes, circled above the heads of the multitude. It was the hour when Mannaeus was accustomed to feed them. But now he crouched beside the tetrarch, who stood near Vitellius. The Galileans, the priests, and the soldiers formed a group behind them; all were silent, waiting with painful anticipation for what might happen.

A deep groan, hollow and startling, rose from the pit.

Herodias heard it from the farther end of the palace. Drawn by an irresistible though terrible fascination, she made her way through the

lespedele: și niște porumbei, zburând din frize, se învârteau pe deasupra curții! Era ceasul la care Mannaei le dădea de obicei grăunțe. El stătea cinchit înaintea Tetrarhului, care era în picioare lângă Vitellius. Galileenii, preoții, soldații, făceau un cerc în urmă; toți tăceau, înfricoșați de ce avea să se întâmple.

Mai întâi se auzi un suspin adânc, o voce cavernoasă.

Irodiada îl auzi de la celalt capăt al palatului. Învinsă ca de o vraje, ea străbătu prin mulțime; și ascultă, cu o mână pe

porumbei porneau în zbor peste brâiele palatului şi se roteau deasupra curții. Era ceasul când de obicei Mannaei le arunca grăunțe. Dar acum el şedea pe vine în fața Tetrarhului care se afla în picioare lângă Vitellius. Galileenii, preoții, ostaşii alcătuiau în jurul lor un cerc strâns. Tăceau cu toții în aşteptarea plină de spaimă a celor ce aveau să urmeze.

Mai întâi urcă spre ei un ofat greu, ca un geamăt venit din străfunduri.

Irodiada îl auzi tocmai de la celălalt capăt al palatului. Atrasă de o neînțeleasă chemare străbătu mulțimea şi se opri lângă groapă. Acum asculta şi

C. George Sandulescu, Oscar Wilde's Salome

de Mannaëi, le corps incliné.

La voix s'éleva :

« Malheur à vous, Pharisiens et Sadducéens, race de vipères, outres gonflées, cymbales retentissantes ! »

On avait reconnu Iaokanann. Son nom circulait. D'autres accoururent.

« Malheur à toi, ô peuple ! et aux traîtres de Juda, aux ivrognes d'Éphraïm[72], à ceux qui habitent la vallée grasse, et que les vapeurs du vin font

throng, and, reaching Mannaeus, she leant one hand on his shoulder and bent over to listen.

The hollow voice rose again from the depths of the earth.

"Woe to thee, Sadducees and Pharisees! Thy voices are like the tinkling of cymbals! O race of vipers, bursting with pride!"

The voice of Iaokanann was recognised. His name was whispered about. Spectators from a distance pressed closer to the open pit.

"Woe to thee, O people! Woe to the traitors of Judah, and to the drunkards of Ephraim, who dwell in the fertile valleys and stagger with

umărul lui Mannaei și cu corpul înclinat.

Vocea se înălță:

— « Vai vouă, Fariseilor și Saduceilor neam de vipere, burdufuri umflate, țimbale răsunătoare! »

Recunoscură pe Iaokanann. Numele lui trecea din gură în gură. Alți alergară.

« Vai ție, popor! și vouă trădători ai lui Iuda, bețivilor din Efraim, celor cari locuiți în valea roditoare și pe cari aburii

ea sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Mannaei, cu tot trupul aplecat înainte.

Şi glasul începu:

— Vai vouă, farisei şi saducei, neam de şerpi veninoşi, burdufuri umflate, trâmbițe sparte!

Toată lumea îl recunoscuse pe Iaokanann; numele lui trecu din gură în gură. Veniră în fugă şi alții.

— Vai ție, neam al lui Israel! Vai vouă iudeilor trădători; vai vouă bețivilor din Efraim, vai acelora care locuiesc în valea roditoare şi pe care

chanceler !

« Qu'ils se dissipent comme l'eau qui s'écoule, comme la limace qui se fond en marchant, comme l'avorton[73] d'une femme qui ne voit pas le soleil.

« Il faudra, Moab[74], te réfugier dans les cyprès comme les passereaux, dans les cavernes comme les gerboises[75]. Les portes des forteresses seront plus vite brisées que des écailles de noix, les murs crouleront, les villes brûleront ; et le fléau de l'Éternel[76] ne s'arrêtera pas. Il retournera vos membres dans votre sang, comme de la laine dans la cuve d'un teinturier. Il vous déchirera comme une herse neuve ; il répandra sur les

the fumes of wine!

"May they disappear like running water; like the slug that sinks into the sand as it moves; like an abortion that never sees the light!

"And thou too, Moab! hide thyself in the midst of the cypress, like the sparrow; in caverns, like the wild hare! The gates of the fortress shall be crushed more easily than nut-shells; the walls shall crumble; cities shall burn; and the scourge of God shall not cease! He shall cause your bodies to be bathed in your own blood, like wool in the dyer's vat. He shall rend you, as with a harrow; He shall scatter the

de vin vă fac să vă clătinați.

« Să se risipească toți ca apa care se scurge, ca melcul care se topește mergând, ca copilul avortat al unei femei, care nu vede soarele.

Va trebui, Moab, să te ascunzi în ciparoși ca vrăbiile. Porțile fortărețelor vor fi sfărâmate mai lesne ca niște coji de nuci, zidurile se vor prăbuși, orașele vor arde; și biciul lui Dumnezeu nu se va opri. El va întoarce membrele în sângele vostru, ca lâna în albia vopsitorului. Vă va sfâșia ca o grapă nouă; va împrăștia pe munți toate

aburii vinului îi fac să se clatine.

Aceia să piară ca apa care se scurge, ca râma care se topeşte mergând, ca fătul lepădat de femeie care nu apucă să vadă lumina soarelui.

Va trebui, Moab, să te ascunzi printre crengile chiparoşilor ca păsările, prin peşteri ca guzganii. Porțile fortărețelor vor fi sparte mai lesne decât coaja de nucă, zidurile se vor prăbuşi, oraşele vor arde; dar urgia celui Veşnic nu se va opri. Vă va stoarce mădularele în sânge precum lâna în cazanul vopsitorului. Vă va sfâşia ca dinții unei grape noi; şi va împrăştia prin munți până la ultima bucată din carnea

montagnes tous les morceaux de votre chair ! »

De quel conquérant parlait-il ? Était-ce de Vitellius ? Les Romains seuls pouvaient produire cette extermination. Des plaintes s'échappaient : « Assez ! assez ! qu'il finisse ! »

Il continua, plus haut :

« Auprès du cadavre de leurs mères, les petits enfants se traîneront sur les cendres. On ira, la nuit, chercher son pain à travers les décombres, au hasard des épées. Les chacals s'arracheront des ossements sur les places publiques, où le soir les vieillards causaient. Tes vierges, en avalant leurs pleurs,

remains of your bodies from the tops of the mountains!"

Of which conqueror was he speaking? Was it Vitellius? Only the Romans could bring about such an extermination. The people began to cry out: "Enough! enough! let him speak no more!"

But the prisoner continued in louder tones:

"Beside the corpses of their mothers, thy little ones shall drag themselves over the ashes of the burned cities. At night men will creep from their hiding-places to seek a bit of food among the ruins, even at the risk of being cut down with the sword. Jackals shall pick thy bones in the public

bucățile cărnii voastre! »

De cuceritor vorbia? De Vitellius? Numai Romanii puteau produce această distrugere. Se iscară plângeri:

« Destul, destul! să sfârșească! »

El urmă, mai tare:

— «Copilașii se vor târâ în cenușă lângă cadavrele mamelor lor. Vor merge, noaptea, să-și caute pâinea prin mijlocul dărâmăturilor, în voia sulițelor. Șacalii vor zmulge osemintele pe piețele publice, unde vorbeau bătrânii seara.

voastră!

Oare despre ce cuceritor vorbea? Despre Vitellius? Numai romanii erau în stare să săvârșească asemenea grozăvii:

— Destul! destul! să isprăvească odată! gemură câțiva.

El urmă cu glas și mai răsunător:

— Alături de leșurile mumelor lor, pruncii se vor târî prin cenușă. Veți merge noaptea să vă căutați pâinea printre ruine, ajutându-vă cu tăișul sabiei. Șacalii se vor încăiera trăgând de hoituri prin piețele publice, acolo unde stăteau la taifas seara bătrânii. Fecioarele voastre vor cânta plângând, din

joueront de la cithare[77] dans les festins de l'étranger, et tes fils les plus braves baisseront leur échine, écorchée par des fardeaux trop lourds ! »

places, where at eventide the fathers were wont to gather. At the bidding of Gentiles, thy maidens shall be forced to cease their lamentations and to make music upon the zither, and the bravest of thy sons shall learn to bend their backs, chafed with heavy burdens."

Fecioarele tale, înghițându-și lacrimile, vor cânta din citeră la oaspețele străinilor și fii tăi cei mai viteji își vor pleca spinarea, rănită de poveri prea mari! »

țiteră, pe la ospețele străinului, iar cei mai viteji fii ai voștri își vor înconvoia spinarea zdrelită de poveri prea grele!

Le peuple revoyait les jours de son exil, toutes les catastrophes de son histoire. C'étaient les paroles des anciens prophètes. Iaokanann les envoyait, comme de grands coups, l'une après l'autre.

The listeners remembered the days of exile, and all the misfortunes and catastrophes of the past. These words were like the anathemas of the ancient prophets. The captive thundered them forth like bolts from heaven.

Poporul revedea zilele surghiunului, toate catastrofele istoriei sale. Erau vorbele vechilor profeți. Iaokanann le trimitea, ca niște lovituri mari, una după alta.

Poporul revedea zilele crunte ale surghiunului, toate nenorocirile trecutului său. Vorbele acestea erau vorbele profeților de demult. Iaokannan lovea cu ele fără milă și fără oprire.

Mais la voix se fit douce, harmonieuse, chantante. Il annonçait un affranchissement, des splendeurs au ciel, le nouveau-né un bras dans la

Presently his voice became almost as sweet and harmonious as if he were uttering a chant. He spoke of the world's redemption from

Dar glasul se făcu blând, armonios, cântător. El vestea o liberare, străluciri în cer, noul născut cu o mână în

Dar iată că treptat glasul i se făcu blând, armonios, cântător. Vorbea acum de o eliberare apropiată, de splendori cerești, de pruncul cu un braț în grota

caverne du dragon, l'or à la place de l'argile, le désert s'épanouissant comme une rose : « Ce qui maintenant vaut soixante kiccars[78] ne coûtera pas une obole. Des fontaines de lait jailliront des rochers ; on s'endormira dans les pressoirs le ventre plein ! Quand viendras-tu, toi que j'espère ? D'avance, tous les peuples s'agenouillent, et ta domination sera éternelle, Fils de David[79] ! »

Le Tétrarque se rejeta en arrière, l'existence d'un Fils de David l'outrageant comme une menace.

sin and sorrow; of the glories of heaven; of gold in place of clay; of the desert blossoming like the rose. "That which is now worth sixty pieces of silver will not cost a single obol. Fountains of milk shall spring from the rocks; men shall sleep, well satisfied, among the wine-presses. The people shall prostrate themselves before Thee, and Thy reign shall be eternal, O Son of David!"

The tetrarch suddenly recoiled from the opening of the pit; the mention of the existence of a son of David seemed to him like a menace to himself.

peștera balaurului, aur în loc de lut, deșertul deschizându-se ca un trandafir:

— « Ceeace acuma prețuește șaizeci de kiccari, nu va costa nici o para. Fântâni de lapte vor țâșni din stânci! Vom adormi în crame cu pântecele plin. Când vei veni, tu cel pe care îl aștept? De mai înainte, toate popoarele îngenunchiază, și stăpânirea ta va fi vecinică, Fiu al lui David! »

Tetrarhul se trase îndărăt, existența unui Fiu al lui David insultându-l ca o amenințare.

balaurului, de aur în locul argilei, de deșertul înflorit ca un trandafir:

— Ceea ce prețuiește acum șaizeci de țechini nu va mai costa niciun ban. Izvoare de lapte vor țâșni din stânci; oamenii vor adormi pe lângă teascuri cu burțile pline! Când veni-vei Tu, cel către care nădăjduiesc? De pe acum toate neamurile îngenunchează, căci stăpânirea ta va fi veșnică, Fiu al lui David!

Tetrarhul se trase înapoi, jignit de existența unui Fiu al lui David ca de o amenințare.

Iaokanann l'invectiva pour sa royauté. « Il n'y a pas d'autre roi que l'Éternel ! » et pour ses jardins, pour ses statues, pour ses meubles d'ivoire, comme l'impie Achab[80] !

Iaokanann then poured forth invectives against him for presuming to aspire to royalty.

"There is no other king than the Eternal God!" he cried; and he cursed Antipas for his luxurious gardens, his statues, his furniture of carved ivory and precious woods, comparing him to the impious Ahab.

Iaokanann îl luă la ocări, pentrucă era rege.

— « Nu e alt rege, de cât cel Vecinic! » și'l ocărâ din cauza grădinilor lui, a statuilor, a mobilelor de fildeș, ca pe nelegiuitul Achab!

Iaokannan îl sudui pentru că se dădea drept rege.

— Nu este alt rege în afară de cel Veșnic! Apoi îl certă pentru grădinile sale, pentru statuile sale, pentru mobilele încrustate cu fildeș, și-l asemui cu nelegiuitul Ahab!

Antipas brisa la cordelette du cachet[81] suspendu à sa poitrine, et le lança dans la fosse, en lui commandant de se taire.

Antipas broke the slender cord attached to the royal seal that he wore around his neck, and throwing the seal into the pit, he commanded his prisoner to be silent.

Antipa rupse sfoara pecetei atârnată la pieptul lui, și o aruncă în groapă, poruncindu-i să tacă.

Antipa rupse lănțișorul de care purta atârnată în jurul gâtului pecetea și o aruncă în groapă, poruncindu-i lui Iaokanann să tacă.

La voix répondit :

« Je crierai comme un ours, comme un âne sauvage, comme une femme qui enfante !

« Le châtiment est déjà

But Iaokanann replied: "I shall cry aloud like a savage bear, like the wild ass, like a woman in travail! The punishment of heaven has

Glasul răspunse.

— « Voi striga ca un urs, ca un măgar sălbatec, ca o femee care naște! Pedeapsa ți-a și venit

Dar acesta îi răspunse:

—Voi zbiera ca un urs, ca un măgar sălbatic, ca o femeie care naște! Pedeapsa se află în însuși incestul tău. Dumnezeu te-a

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

dans ton inceste, Dieu t'afflige de la stérilité du mulet[82] ! »

Et des rires s'élevèrent, pareils au clapotement des flots.

Vitellius s'obstinait à rester. L'interprète, d'un ton impassible, redisait, dans la langue des Romains, toutes les injures que Iaokanann rugissait dans la sienne. Le Tétrarque et Hérodias étaient forcés de les subir deux fois. Il haletait, pendant qu'elle observait béante[83] le fond du puits.

already visited itself upon thy incest! May God inflict thee with the sterility of mules!"

At these words, a sound of suppressed laughter arose here and there among the listeners.

Vitellius had remained close to the opening of the dungeon while Iaokanann was speaking. His interpreter, in impassive tones, translated into the Roman tongue all the threats and invectives that rolled up from the depths of the gloomy prison. The tetrarch and Herodias felt compelled to remain near at hand. Antipas listened, breathing heavily; while the woman, with parted lips,

pentru căsătoria ta nelegiuită și Dumnezeu te mâhnește cu sterpiciunea catârului! »

Și se porniră râzsete, asemenea pleoscăitului valurilor.

Vitellius se încăpățâna să stea. Tălmaciul, cu un ton rece, repeta pe limba Romanilor, toate injuriile pe care Iaokanann le spunea în limba sa. Tetrarhul și Irodiada erau siliți să le sufere de două ori. El gâfâia, în timp ce ea se uita încremenită în fundul puțului.

năpăstuit să fii sterp precum catârul!

Ici-colo se auziră râsete asemănătoare cu clipocitul valurilor.

Vitellius se încăpățâna să rămână. Tâlmaciul, pe un ton nepăsător, repetă în limba romanilor toate ocările pe care le urla Ioakanann în graiul său. Neavând încotro, Tetrarhul și Irodiada trebuiau să le rabde de două ori. El gâfâia, pe când ea privea cu ochii căscați de groază în fundul puțului.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	gazed into the darkness of the pit, her face drawn with an expression of fear and hatred.		
L'homme effroyable se renversa la tête ; et, empoignant les barreaux, y colla son visage, qui avait l'air d'une broussaille, où étincelaient deux charbons :	The terrible man now turned towards her. He grasped the bars of his prison, pressed against them his bearded face, in which his eyes glowed like burning coals, and cried:	Omul înfricoșător își răsturnă capul; și apucându-se de zăbrele, își lipi obrazul, care părea un mărăcine, în care scânteiau doi cărbuni:	Omul cel infricoșător își dădu capul pe spate; și apucându-se de gratii cu amândouă mâinile își lipi de ele chipul stufos în care ochii scânteiau ca doi tăciuni:
« Ah ! c'est toi, Iézabel !	"Ah! Is it thou, Jezebel?	— « A! tu ești, Iezabel!	— Aha! Tu ești, Iezabel!
« Tu as pris son coeur avec le craquement de ta chaussure. Tu hennissais comme une cavale[84]. Tu as dressé ta couche sur les monts, pour accomplir tes sacrifices !	Thou hast captured thy lord's heart with the tinkling of thy feet. Thou didst neigh to him like a mare. Thou didst prepare thy bed on the mountain top, in order to accomplish thy sacrifices!	« Tu i-ai prins inima cu scârțâitul încălțămintei. Nechezai ca o iapă. Ți-ai făcut patul pe munți, ca să-ți îndeplinești jertfele!	Tu care te-ai făcut stăpână pe inima lui, cu scârțâitul condurului tău! Cu nechezatul tău de iapă. Ți-ai așternut culcușul pe vârful munților ca să-ți împlinești jertfele!
« Le Seigneur arrachera tes pendants d'oreilles, tes robes de pourpre, tes voiles de lin, les anneaux de tes bras, les bagues	"The Lord shall take from thee thy sparkling jewels, thy purple robes and fine linen; the bracelets from thine	« Dumnezeu îți va zmulge cerceii, rochiile de purpură, vălurile de in, brățările de la mâini,	Domnul îți va smulge cerceii din urechi, rochiile de purpură, vălurile de muselină, brățările de la încheieturi, inelele din

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

de tes pieds, et les petits croissants d'or qui tremblent sur ton front, tes miroirs d'argent, tes éventails en plumes d'autruche, les patins de nacre qui haussent ta taille, l'orgueil de tes diamants, les senteurs de tes cheveux, la peinture de tes ongles, tous les artifices de ta mollesse ; et les cailloux manqueront pour lapider l'adultère[85] ! »

Elle chercha du regard une défense autour d'elle. Les Pharisiens baissaient hypocritement leurs yeux. Les Sadducéens tournaient la tête, craignant d'offenser le Proconsul. Antipas paraissait

arms, the anklets from thy feet; the golden ornaments that dangle upon thy brow, thy mirrors of polished silver, thy fans of ostrich plumes, thy shoes with their heels of mother-of-pearl, that serve to increase thy stature; thy glittering diamonds, the scent of thy hair, the tint of thy nails,—all the artifices of thy coquetry shall disappear, and missiles shall be found wherewith to stone the adulteress!"

Herodias looked around for some one to defend her. The Pharisees lowered their eyes hypocritically. The Sadducees turned away their heads, fearing to offend the proconsul should they appear

inelele dela picioare, și micile semiluni de aur, ce tremură pe fruntea ta, oglinzile de argint, evantaliile de pene de struț, patinile de sidef cari-ți înalță talia, mândria diamantelor tale, miresmele părului, vopseaua unghiilor, toate meșteșugirile moliciunii tale; și pietrele vor lipsi pentru a bate cu pietre adulterul! »

Ea căuta cu privirea o apărare în jurul ei. Fariseii își plecau prefăcuți ochii în jos. Saduceii întorceau capul, temându-se să nu jignească pe Proconsul. Antipa părea că

degete, și micile semilune de aur care îți tremură pe frunte; oglinzile de argint, evantaiele din pene de struț, tălpile de sidef care îți înalță statura, mândrețea nestematelor, balsamurile parfumate cu care îți ungi părul, vopseaua cu care îți vopsești unghiile, toate șiretlicurile cu care îți măsluiești făptura molatecă; și în ziua aceea nu vor fi pietre de ajuns pentru a lapida femeia adulteră!

Irodiada căută cu privirea o apărare în jurul ei. Fariseii cu prefăcătorie își țineau ochii plecați. Saduceii întorceau capul, temându-se să nu-l jignească pe Proconsul. Antipa părea că se dă de ceasul morții.

mourir.

La voix grossissait, se développait, roulait avec des déchirements de tonnerre, et, l'écho dans la montagne la répétant, elle foudroyait Machaerous d'éclats multipliés.

« Étale-toi dans la poussière, fille de Babylone ! Fais moudre la farine ! Ôte ta ceinture, détache ton soulier, trousse-toi, passe les fleuves ! ta honte sera découverte, ton opprobre sera vu ! tes sanglots te briseront les dents ! L'Éternel exècre la puanteur de tes crimes ! Maudite ! maudite ! Crève comme une chienne ! »

to sympathise with her. Antipas was almost in a swoon.

Louder still rose the voice from the dungeon; the neighbouring hills gave back an echo with startling effect, and Machaerus seemed actually surrounded and showered with curses.

"Prostrate thyself in the dust, daughter of Babylon, and scourge thyself! Remove thy girdle and thy shoes, gather up thy garments and walk through the flowing stream; thy shame shall follow thee, thy disgrace shall be known to all men, thy bosom shall be rent with sobs. God execrates the stench of thy crimes! Accursed one! die like a dog!"

moare.

Glasul se întăria, se desvolta, se rostogolea cu sfâșieri de tunet și răsunetul muntelui, repetându-l fulgeră cetățuia cu trosnete înmulțite.

— « Tăvălește-te în praf, fiică a Babilonului! Macină fină! Scoate-ți centura, desleagă-ți pantofii, ridică-ți rochia, treci râurile! rușinea ta va fi descoperită, nelegiuirea ta va fi văzută! suspinele îți vor sfărâma dinții! Dumnezeu cel vecinic afurisește uriciunea crimelor tale! Blestemată să

Glasul se întărâta, creștea, se rostogolea cu răbufniri de tunet și ecoul munților repetându-l, izbea în Mahaerus, cu lovituri înmulțite.

— Târăște-te în țărână, fiică a Babilonului! Pune să se macine făina! Scoate-ți cingătoarea, dezleagă-ți pantoful, suflecă-ți poalele, treci râurile! Rușinea ta va fi știută, vinovăția ta cunoscută de toți! Hohotele tale de plâns îți vor sfărâma dinții! Cel Veșnic se cutremură de duhoarea crimelor tale! Să crăpi ca o cățea! Blestemato!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

		fii! blestemată! Să crapi ca o cățea! »	
La trappe se ferma, le couvercle se rabattit. Mannaëi voulait étrangler Iaokanann.	At that instant the trap-door was suddenly shut down and secured by Mannaeus, who would have liked to strangle Iaokanann then and there.	Oblonul se închise, capacul căzu. Mannaei voia să strângă de gât pe Iaokanann.	Trapa se închise, capacul căzu cu zgomot peste ea. Mannaei voia să-l sugrume pe Ioakannan.
Hérodias disparut. Les Pharisiens étaient scandalisés. Antipas, au milieu d'eux, se justifiait.	Herodias glided away and disappeared within the palace. The Pharisees were scandalised at what they had heard. Antipas, standing among them, attempted to justify his past conduct and to excuse his present situation.	Irodiada dispăru. Fariseii erau scandalizați. Antipa, în mijlocul lor, se desvinovăția.	Irodiada se făcuse nevăzută. Fariseii erau revoltați. Antipa, în mijlocul lor, se dezvinovățea.
« Sans doute », reprit Éléazar, « il faut épouser la femme de son frère, mais Hérodias n'était pas veuve, et de plus elle avait un enfant, ce qui constituait l'abomination.	"Without doubt," said Eleazar, "it was necessary for him to marry his brother's wife; but Herodias was not a widow, and besides, she had a child, which she abandoned;	— « Fără îndoială » reluă Eleazar, « trebue să ei pe nevasta fratelui tău, dar Irodiada nu era văduvă, mai mult încă avea un copil, ceeace făcea	— Bineînțeles că te poți să te căsătorești cu soția fratelui tău, explica Eliazar; dar Irodiada nu era văduvă, ba avea și un copil, ceea ce era culmea ticăloșiei.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

—Erreur ! erreur !» objecta le Sadducéen Jonathas. «La Loi condamne ces mariages, sans les proscrire absolument.

—N'importe ! On est pour moi bien injuste ! » disait Antipas, car, enfin, Absalon a couché avec les femmes de son père, Juda avec sa bru, Ammon avec sa soeur, Lot avec ses filles[86].

Aulus, qui venait de dormir, reparut à ce moment-là. Quand il fut instruit de l'affaire, il approuva le Tétrarque. On ne devait point se gêner pour de pareilles sottises ; et il riait beaucoup du blâme des prêtres,

and that was an abomination."

"You are wrong," objected Jonathas the Sadducee; "the law condemns such marriages but does not actually forbid them."

"What matters it? All the world shows me injustice," said Antipas, bitterly; "and why? Did not Absalom lie with his father's wives, Judah with his daughter-in-law, Ammon with his sister, and Lot with his daughters?"

Aulus, who had been reposing within the palace, now reappeared in the court. After he had heard how matters stood, he approved of the attitude of the tetrarch. "A man should never allow

grozăvia. »

— « Greșală! greșală » obiectă Saduceanul Ionathan. « Legea osândește aceste căsătorii, fără să le oprească cu totul. »

— « N'are aface! Lumea e prea nedreaptă față cu mine! » zicea Antipa, « căci la urma urmei Abesalon s'a culcat cu femeile tatălui său, Iuda cu noră-sa, Ammon cu sora lui. Lot cu fetele sale.

Aulus, care dormise, apăru din nou în acel moment. Când i se spuse cum stau lucrurile, aprobă pe Tetrarh. Nu trebue să se sinchisească cine va de asemenea

— Greșeală! greșeală! obiectă saduceul Jonathas. Legea condamnă aceste căsătorii, fără să le interzică întrutotul.

— Oricum, sunt învinuit pe nedrept! protesta Antipa. Fiindcă să nu uităm că Absalon a păcătuit cu femeile tatălui său, Iuda cu noră-sa, Ammon cu soră-sa iar Lot cu fiicele sale.

Aulus, care între timp trăsese un pui de somn, reapăru în mijlocul lor. Când i se explică despre ce era vorba, îl aprobă pe Tetrarh. Nu avea rost să facă atâta caz pentru niște fleacuri; și râse cu poftă auzind de dojana

C.George Sandulescu/Wilde's Salome

et de la fureur de Iaokanann.	himself to be annoyed," said he, "by such foolish criticism." And he laughed at the censure of the priests and the fury of Iaokanann, saying that his words were of little importance.	prostii; și râdea mult de dojana preoților și de furia lui Iaokanann.	preoților și de furia lui Ioakanann.
Hérodias, au milieu du perron, se retourna vers lui.	Herodias, who also had reappeared, and now stood at the top of a flight of steps, called loudly:	Irodiada, sus pe scări, se întoarse spre dânsul.	Irodiada, din mijlocul terasei, se întoarse către el.
« Tu as tort, mon maître ! Il ordonne au peuple de refuser l'impôt.	"You are wrong, my lord! He ordered the people to refuse to pay the tax!"	— « N'ai dreptate, stăpâne! El poruncește poporului să refuze a plăti birul. »	— Faci rău că râzi, stăpâne! Ioakanann este cel care sfătuiește poporul să nu plătească dările!
—Est-ce vrai ?» demanda tout de suite le Publicain.	"Is that true?" he demanded.	— « Adevărat e? » întrebă numai de cât Publicanul.	— E-adevărat? întrebă numaidecât strângătorul de dări.
Les réponses furent généralement affirmatives. Le Tétrarque les renforçait.	The general response was affirmative, Antipas adding his word to the declaration of the others.	Răspunsurile fură în general afirmative. Tetrarhul le întăria.	Răspunsurile fură îndeobște afirmative. Tetrarhul le susținu cu tărie.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Vitellius songea que le prisonnier pouvait s'enfuir ; et comme la conduite d'Antipas lui semblait douteuse, il établit des sentinelles aux portes, le long des murs et dans la cour.	Vitellius had a misgiving that the prisoner might be able to escape; and as the conduct of Antipas appeared to him rather suspicious, he established his own sentinels at the gates, at intervals along the walls, and in the courtyard itself.	Vitellius se gândi că întemnițatul putea să fugă; și de oarece purtarea lui Antipa îi părea îndoelnică, așeză santinele la uși, de alungul podurilor și în curte.	Vitellius se gândi că prizonierul ar putea să fugă; și cum purtarea lui Antipa i se părea suspectă, puse paznici la uși, de-a lungul zidurilor și în curte.
Ensuite, il alla vers son appartement. Les députations des prêtres l'accompagnèrent. Sans aborder la question de la sacrificature, chacune émettait ses griefs.	At last he retired to the apartments assigned to him, accompanied by the priests. Without touching directly upon the question of the coveted offices of public sacrificers, each one laid his own grievances before the proconsul.	Pe urmă se duse spre apartamentul său. Deputațiile preoților îl întovărășiră. Fără să abordeze chestiunea funcțiunii de sacrificator, fiec-are își spunea păsurile.	După aceea se retrase în încăperile sale. Preoții delegați îl însoțiră. Fără să aducă vorba despre funcția de sacrificator, îi expuseseră pe rând pretențiile lor.
Tous l'obsédaient[87]. Il les congédia.	They fairly beset him with complaints and requests, but he soon dismissed them from his presence.	Toți îl necăjeau. El îi concedie.	Îl năuceau. Le ceru să-l lase singur.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Jonathas le quittait, quand il aperçut, dans un créneau, Antipas causant avec un homme à longs cheveux et en robe blanche, un Essénien ; et il regretta de l'avoir soutenu.

As Jonathas left the proconsul's apartments he perceived Antipas standing under an arch, talking to an Essene, who wore a long white robe and flowing locks. Jonathas regretted that he had raised his voice in defence of the tetrarch.

Ionatan îl părăsia când zări, pe o creastă a zidului, pe Antipa vorbind cu un om cu păr lung și haină albă, un Esenian; și îi păru rău că l'a susținut.

Jonathas tocmai se retrăgea, când îl zări lângă un crenel pe Antipa stând de vorbă cu un bărbat cu plete lungi, înveșmântat în alb – un esenian. Se căi că îi ținuse partea.

Une réflexion avait consolé le Tétrarque. Iaokanann ne dépendait plus de lui ; les Romains s'en chargeaient. Quel soulagement ! Phanuel se promenait alors sur le chemin de ronde.

Il l'appela, et, désignant les soldats :

One thought now consoled Herod-Antipas. He was no longer personally responsible for the fate of Iaokanann. The Romans had assumed that charge. What a relief! He had noticed Phanuel pacing slowly through the court, and calling him to his side, he pointed put the guards established by Vitellius, saying:

Un gând mângâiase pe Tetrarh. Iaokanann nu mai atârna de dânsul; Romanii și-l luaseră asupră-le. Ce ușurare! Phanuel se plimba atunci pe drumul de rond.

El îl chemă și, arătându-le soldații:

Un gând îl mângâie pe Tetrarh. Ioakanann nu mai depindea de el; îl luaseră romanii în primire. Ce ușurare! Văzându-l pe Fanuel care trecea pe drumul rondului de pază, îi făcu semn să se apropie și arătând cu capul spre soldați:

« Ils sont les plus forts ! je

"They are stronger than

— « Ei sunt cei mai

— Ei sunt mai puternici

ne peux le délivrer ! ce n'est pas ma faute ! »

La cour était vide. Les esclaves se reposaient. Sur la rougeur du ciel, qui enflammait l'horizon, les moindres objets perpendiculaires se détachaient en noir. Antipas distingua les salines à l'autre bout de la mer Morte, et ne voyait plus les tentes des Arabes. Sans doute ils étaient partis ? La lune se levait ; un apaisement descendait dans son coeur.

Phanuel, accablé, restait le menton sur la poitrine. Enfin,

I! I cannot now set the prisoner free! It is not my fault if he remains in his dungeon."

The courtyard was empty. The slaves were sleeping. The day was drawing to a close, and the sunset spread a deep rosy glow over the horizon, against which the smallest objects stood out like silhouettes. Antipas was able to distinguish the excavations of the salt-mines at the farther end of the Dead Sea, but the tents of the Arabs were no longer visible. As the moon rose, the effect of the day's excitement passed away, and a feeling of peace entered his heart.

Phanuel, also wearied by the recent agitating scenes,

tari! nu pot să-l scap! nu-i vina mea! »

Curtea era goală. Sclavii se odihneau. Pe roșeața cerului care aprindia orizontul, cele mai mici obiecte perpendiculare se desprindeau în negru. Antipa distinse sărăriile de cellalt capăt al mării Moarte, și nu mai vedea corturile Arabilor. Oare să fi plecat? Luna se înălța; o potolire se cobora în sufletul său.

Phanuel, copleșit, stătea cu bărbia în piept. În

decât mine! spuse el. Nu pot să-l slobozesc! Nu e vina mea!

Curtea era pustie. Sclavii se odihneau. Pe fondul cerului înroșit al apusului care învăpăia zarea, cele mai mărunte lucruri se conturau în negru. Antipa desluși sărăriile aflate de cealaltă parte a Mării Moarte, dar nu mai zărea corturile arabilor. Să fi plecat oare? Răsărea luna: un fel de pace îi cobora în suflet.

Fanuel, copleșit, rămăsese cu bărbia în piept. În cele din

C. George Sandulescu / Oscar Wilde's Salome

il révéla ce qu'il avait à dire.

remained beside the tetrarch. He sat in silence for some time, his chin resting on his breast. At last he spoke in confidence to Antipas, and revealed what he had wished to say.

sfârşit, dădu la iveală ce avea de spus.

urmă mărturisi ce anume îl frământa.

Depuis le commencement du mois, il étudiait le ciel avant l'aube, la constellation de Persée se trouvant au zénith. Agalah se montrait à peine, Algol brillait moins, Mira-Coeti[88] avait disparu ; d'où il augurait la mort d'un homme considérable, cette nuit même, dans Machaërous.

From the beginning of the month, he said, he had been studying the heavens every morning before daybreak, when the constellation of Perseus was at the zenith; Agalah was scarcely visible; Algol was even less bright; Mira-Cetus had disappeared entirely; from all of which he augured the death of some man of great importance, to occur that very night in Machaerus.

De la începutul lunii, el studia cerul înainte de zori, constelația lui Perseu găsindu-se la zenit. Agalah abia se arăta. Algol strălucia mai puțin. Mira-Coeti dispăruse; aceste semne îl făcea să prezică moartea unui om însemnat, chiar în acea noapte, în Machaerous.

De la începutul lunii cerceta cerul, înainte de ivirea zorilor, la ceasul când constelația lui Perseu se afla la zenit. Agalah de abia se arăta, Algol strălucea mai slab, Mira-Coeti nu se mai zărea; din toate acestea el desluşea moartea unui bărbat însemnat, chiar în noaptea aceea, acolo la Mahaerus.

Lequel ? Vitellius était trop bien entouré. On

Who was the man? Vitellius was too closely

Care? Vitellius era prea bine înconjurat. Pe

Cine putea să fie? Vitellius era prea bine păzit. Iar pe

n'exécuterait pas Iaokanann. « C'est donc moi ! » pensa le Tétrarque.

Peut-être que les Arabes allaient revenir ? Le Proconsul découvrirait ses relations avec les Parthes ! Des sicaires[89] de Jérusalem escortaient les prêtres ; ils avaient sous leurs vêtements des poignards ; et le Tétrarque ne doutait pas de la science de Phanuel.

Il eut l'idée de recourir à Hérodias. Il la haïssait pourtant.

guarded to be reached. No one would kill Iaokanann.

"It is I!" thought the tetrarch.

It might be that the Arabs would return and make a successful attack upon him. Perhaps the proconsul would discover his relations with the Parthians. Several men whom Antipas had recognised as hired assassins from Jerusalem, had escorted the priests in the train of the proconsul; they all carried daggers concealed beneath their robes. The tetrarch had no doubt whatever of the exactness of Phanuel's skill in astrology.

Suddenly he bethought him of Herodias. He would

Iaokanann nu'l vor executa.

— « Eu sunt deci acela! » se gândi Tetrarhul.

Poate că arabii aveau să se întoarcă? Proconsului ar descoperi legăturile lui cu Parții! Ucigași plătiți din Ierusalim escortau pe preoți; ei aveau sub haine pumnale; și Tetrarhul nu se îndoia de știința lui Phanuel.

Îi veni în gând să recurgă la Irodiada. O ura

Iaokanann nu era vorba să-l execute. « Deci, eu sunt acela! » se gândi Tetrarhul.

Te pomenești că reveneau arabii. Că Proconsulul avea să descopere legăturile lui cu parții! Sau poate că ucigașii din Ierusalim îi însoțeau într-ascuns pe preoți; și că ascundeau pumnalele sub hainele lor? Căci Tetrarhul nu punea nicio clipă la îndoială știința lui Fanuel.

Se gândi să ceară ajutorul Irodiadei. E-adevărat că o ura,

Mais elle lui donnerait du courage ; et tous les liens n'étaient pas rompus de l'ensorcellement qu'il avait autrefois subi.

Quand il entra dans sa chambre, du cinnamome[90] fumait sur une vasque de porphyre[91] ; et des poudres, des onguents, des étoffes pareilles à des nuages, des broderies plus légères que des plumes, étaient dispersées.

Il ne dit pas la prédiction de Phanuel, ni sa peur des Juifs et des Arabes ; elle l'eût accusé d'être lâche. Il parla seulement des Romains ; Vitellius ne lui avait rien confié de ses projets

consult her. He hated her, certainly, but she might give him courage; and besides, in spite of his dislike, not all the bonds were yet broken of that sorcery which once she had woven about him.

When he entered her chamber, he was met by the pungent odour of cinnamon burning in a porphyry vase and the perfume of powders, unguents, cloud-like gauzes and embroideries light as feathers, filled the air with fragrance.

He did not speak of Phanuel's prophecy, nor of his own fear of the Jews and the Arabs. Herodias had already accused him of cowardice. He spoke only of the Romans, and

cu toate acestea. Dar ea i-ar da curaj; și toate legăturile vrăjii pe care a suferit-o altă dată nu erau rupte.

Când intră în odaia ei, niște scorțișoară ardea pe un vas de porfir; și pudre, pomezi, stofe asemenea unor nori, broderii mai ușoare ca pana, erau împrăștiate.

El nu spuse prevestirea lui Phanuel, nici frica lui de Iudei și de Arabi; ea l'ar fi acuzat că e laș. Vorbi numai de Romani; Vitellius nu i-a

dar ea l-ar fi îmbărbătat; din mreaja vrăjită în care îl prinsese cândva nu se rupseseră chiar toate firele.

Când intră în odaia ei, plantele aromitoare fumegau într-o cupă de porfir; și farduri, alifii, țesături vaporoase, broderii mai ușoare ca penele zăceau împrăștiate pretutindeni.

Nu-i pomeni nimic despre prezicerea lui Fanuel, nici despre frica sa de iudei și de arabi; l-ar fi acuzat de lașitate. Îi vorbi despre romani; Vitellius nu îi încredințase nimic din

militaires. Il le supposait ami de Caïus, que fréquentait Agrippa ; et il serait envoyé en exil, ou peut-être on l'égorgerait.

Hérodias, avec une indulgence dédaigneuse, tâcha de le rassurer. Enfin, elle tira d'un petit coffre une médaille bizarre, ornée du profil de Tibère. Cela suffisait à faire pâlir les licteurs et fondre les accusations.

Antipas, ému de

complained that Vitellius had not confided to him any of his military projects. He said he supposed the proconsul was the friend of Caligula, who often visited Agrippa; and expressed a surmise that he himself might be exiled, or that perhaps his throat would be cut.

Herodias, who now treated him with a kind of disdainful indulgence, tried to reassure him. At last she took from a small casket a curious medallion, ornamented with a profile of Tiberius. The sight of it, she said, as she gave it to Antipas, would make the lictors turn pale and silence all accusing voices.

Antipas, filled with

încredințat nimic din planurile lui militare. Îl presupunea prieten al lui Caius, la care se ducea des Agripa; și va fi trimis în surghiun, sau poate îl vor sugruma.

Irodiada, cu o indulgență disprețuitoare, se sili să-l liniștească. Însfârșit, ea scoase dintr'un mic cufăr o medalie curioasă, împodobită cu chipul lui Tiberiu. Asta era de ajuns să facă să îngălbenească lictorii și să distrugă acuzările.

Antipa, mișcat de recunoștință, o întrebă cum

proiectele lui militare. Totuși îl bănuia prieten cu Caius care avea legături cu Agrippa; poate ca puneau la cale să-l trimită în surghiun sau chiar – mai știi? – să-l omoare.

Irodiada, cu o îngăduință disprețuitoare, căută să-l liniștească. În cele din urmă, scoase dintr-o casetă o medalie ciudată, care purta în efigie profilul lui Tiberiu. Era de ajuns să o arăți ca să se-ngălbenească lictorii și să se risipească acuzațiile.

Antipa, pătruns de recunoștință, o întrebă de unde

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

reconnaissance, lui demanda comment elle l'avait.

« On me l'a donnée, » reprit-elle.

Sous une portière en face, un bras nu s'avança, un bras jeune, charmant et comme tourné dans l'ivoire par Polyclète[92]. D'une façon un peu gauche, et cependant gracieuse, il ramait dans l'air, pour saisir une tunique oubliée sur une escabelle[93] près de la muraille.

Une vieille femme la passa doucement, en écartant le

gratitude, asked her how the medallion had come into her possession.

"It was given to me," was her only answer.

At that moment Antipas beheld a bare arm slipping through a portiere hanging in front of him. It was the arm of a youthful woman, as graceful in outline as if carved from ivory by Polyclitus. With a movement a little awkward and at the same time charming, it felt about the wall an instant, as if seeking something, then took down a tunic hanging upon a hook near the doorway, and disappeared.

An elderly female attendant passed quietly

o avea.

— « Mi s'a dat » răspunse ea.

Sub o portieră din față se întinse o mână goală, o mână tânără, fermecătoare și ca turnată în fildeș de Polyclet. Într'un chip cam stângaci, și cu toate acestea grațios, se muncia să apuce o tunică uitată pe un scăunaș de lângă perete.

O femee bătrână i-o trecu binișor, dând la o

o avea.

— Am primit-o, răspunse ea laconic.

De după o perdea din față, se întinse un braț gol, un braț tânăr, gingaș, cioplit parcă în fildeș, de dalta unui Polyclet. Puțin stângaci și totuși mlădios, vâslea prin aer căutând să apuce o tunică uitată pe un scăunaș lângă perete.

O bătrână se strecură în încăpere și dând încet perdeaua

rideau.

Le Tétrarque eut un souvenir, qu'il ne pouvait préciser.

« Cette esclave est-elle à toi ? »

—Que t'importe ? » répondit Hérodias.

through the room, lifted the portiere, and went out. A sudden recollection pierced the memory of the tetrarch.

"Is that woman one of thy slaves?" he asked.

"What matters that to thee?" was the disdainful reply.

parte perdeaua. Tetrarhul avu o amintire, pe care nu putea s'o precizeze.

— « Sclava aceasta e a ta! »

— « Ce-ți pasă? » răspunse Irodiada.

la o parte i-o întinse.

Tetrarhul își aminti ceva, dar amintirea rămase nedeslușită.

— Sclava aceasta este a ta?

— Ce-ți pasă, răspunse Irodiada.

III

Les convives emplissaient la salle du festin.

Elle avait trois nefs, comme une basilique[94], et que séparaient des colonnes en bois d'algumim[95], avec des chapiteaux de bronze couverts de sculptures. Deux galeries à claire-voie s'appuyaient

III

The great banqueting-hall was filled with guests.

This apartment had three naves, like a basilica, which were separated by columns of sandalwood, whose capitals were of sculptured bonze. On each side of the apartment was a gallery

III

Musafirii umpleau sala ospățului.

Sala avea trei despărțituri, ca o basilică, pe cari le despărția niște stâlpi de lemn de algumim, cu capetele de bronz acoperite cu sculpturi. Două galerii cu

III

Sala ospățului era plină de oaspeți.

Avea trei aripi, ca o catedrală, despărțită prin coloane din lemn de cedru, cu capiteluri de bronz acoperite de sculpturi. Două galerii cu grilaj se sprijineau deasupra; și o a treia în filigran de aur se

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

dessus ; et une troisième en filigrane d'or se bombait au fond, vis-à-vis d'un cintre[96] énorme, qui s'ouvrait à l'autre bout.

for spectators, and a third, with a facade of gold filigree, was at one end, opposite an immense arch at the other.

grilaj se sprijineau deasupra; și o a treia, în filigram de aur, se bomba în fund, față'n față cu o boltă enormă, ce se deschidea la celălalt capăt.

rotunjea în fund, făcând față unei arcade uriașe care se deschidea la celălalt capăt.

Des candélabres, brûlant sur les tables alignées dans toute la longueur du vaisseau[97], faisaient des buissons de feux, entre les coupes de terre peinte et les plats de cuivre, les cubes de neige, les monceaux de raisin ; mais ces clartés rouges se perdaient progressivement, à cause de la hauteur du plafond, et des points lumineux brillaient, comme des étoiles, la nuit, à travers des branches. Par l'ouverture de la grande baie, on apercevait des flambeaux sur

The candelabra burning on the tables, which were spread the whole length of the banqueting-hall, glowed like clusters of flaming flowers among the painted cups, the plates of shining copper, the cubes of snow and heaps of luscious grapes. Through the large windows the guests could see lighted torches on the terraces of the neighbouring houses; for this night Antipas was giving a feast to his friends, his own

Policandre, arzând pe mesele înșirate în toată lungimea încăperii, făceau ca niște tufișuri de focuri, între cupele de pământ vopsite, tacâmurile de aramă, cubii de zăpadă, ori grămezile de struguri, dar aceste lumini roșii se pierdeau treptat, din pricina înălțimii tavanului, și niște puncte luminoase străluceau ca niște stele, noaptea printre crengi. Prin deschizătura ușii celei

Policandrele arzând pe mesele aliniate pe toată lungimea sălii păreau niște tufe de foc, între pocalele de lut vopsit, talerele de aramă, cuburile de zăpadă, mormanele de struguri; dar toate aceste lumini roșiatice se pierdeau treptat din pricina înălțimii tavanului, și alte puncte luminoase străluceau ca stelele, noaptea, printre ramuri. Prin arcada cea mare se zăreau făclii pe terasele caselor; căci Antipa își sărbătorea prietenii, poporul

les terrasses des maisons ; car Antipas fêtait ses amis, son peuple, et tous ceux qui s'étaient présentés.	people, and to anyone that presented himself at the castle.	mari, se zăriau torțe pe terasele caselor; căci Antipa sărbătoria pe prietenii săi, pe poporul său și pe toți cei ce se înfățișaseră.	și pe toți cei care se înfățișaseră.
Des esclaves, alertes comme des chiens et les orteils dans des sandales de feutre, circulaient, en portant des plateaux.	The slaves, alert as dogs, glided about noiselessly in felt sandals, carrying dishes to and fro.	Sclave iuți ca niște câini și cu picioarele în sandale de pâslă umblau încoace și încolo ducând tipsii.	Sclavii, sprinteni ca niște cotei, cu picioarele în sandale ușoare de pâslă, treceau mereu cu tăvi.
La table proconsulaire occupait, sous la tribune dorée, une estrade en planches de sycomore. Des tapis de Babylone l'enfermaient dans une espèce de pavillon.	The table of the proconsul was placed beneath the gilded balcony upon a platform of sycamore wood. Rich tapestries from Babylon were hung about the pavilion, giving a certain effect of seclusion.	Masa proconsulară ocupa o estradă de scânduri de sicomor, sub tribuna aurită. Covoare de Babilon o închideau într'un fel de pavilion.	Masa proconsulară se înălța, sub tribuna aurită, pe o estradă din scânduri de sicomor. Tapiserii de Babilon o închideau pe părți ca un fel de pavilion.
Trois lits d'ivoire, un en face et deux sur les flancs, contenaient Vitellius, son fils et	Upon three ivory couches, one facing the great hall, and the other two placed	Trei paturi de fildeș, unul în față și două pe de lături, aveau în ele pe	Trei paturi de fildeș erau așezate unul în față și două pe laturi, pentru Vitellius, fiul său

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Antipas ; le Proconsul étant près de la porte, à gauche, Aulus à droite, le Tétrarque au milieu.

Il avait un lourd manteau noir, dont la trame disparaissait sous des applications de couleur, du fard aux pommettes, la barbe en éventail, et de la poudre d'azur dans ses cheveux, serrés par un diadème de pierreries. Vitellius gardait son baudrier[98] de pourpre, qui descendait en diagonale sur une toge de lin. Aulus s'était fait nouer dans le dos les manches de sa robe en soie violette, lamée d'argent. Les boudins[99] de sa chevelure formaient des

one on either side of the pavilion, reclined Vitellius, his son Aulus, and Antipas; the proconsul being near the door, at the left, Aulus on the right, the tetrarch occupying the middle couch.

Antipas wore a heavy black mantle, the texture of which was almost hidden by coloured embroideries and glittering decorations; his beard was spread out like a fan; blue powder had been scattered over his hair, and on his head rested a diadem covered with precious stones. Vitellius still wore the purple band, the emblem of his rank, crossed diagonally over a linen toga. Aulus had tied behind his back the sleeves of his

Viteliu, pe fiul lui și pe Antipa; Proconsulul fiind la stânga, aproape de ușe, Aulus la dreapta Tetrarhul la mijloc.

El purta o manta grea, neagră, a cărei țesătură dispărea sub aplicații de culoare; era sulemenit pe obraz, cu barba ca un evantaliu, și cu pudră de azur în părul strâns de o diademă de pietre scumpe. Vitellius păstra lenta de purpură, care se cobora deacurmezișul pe o togă de in. Aulus își legase la spate mânecile hainei de mătase violetă, cu lamele

și Antipa; Proconsulul se afla în stânga lângă ușă, Aulus la dreapta, iar Tetrarhul la mijloc.

Antipa purta o matie neagră, grea, a cărei țesătură dispărea sub broderiile pestrițe; avea obrajii fardați, barba pieptănată în evantai și un fel de pulbere albastră presărată în părul său strâns cu o diademă de nestemate. Vitellius își păstrase eșarfa de purpură care cobora în diagonală peste toga de in. Odrasla sa își înnodase la spate mânecile veșmântului de mătase viorie cu fir de argint. Cârnații pieptănăturii sale se suprapuneau ca niște caturi, și

étages, et un collier de saphirs étincelait à sa poitrine, grasse et blanche comme celle d'une femme. Près de lui, sur une natte et jambes croisées, se tenait un enfant très beau, qui souriait toujours. Il l'avait vu dans les cuisines, ne pouvait plus s'en passer, et, ayant peine à retenir son nom chaldéen[100], l'appelait simplement : « l'Asiatique ». De temps à autre, il s'étalait sur le triclinium[101]. Alors, ses pieds nus dominaient l'assemblée.

violet robe, embroidered with silver. His clustering curls were laid in carefully arranged rows; a necklace of sapphires gleamed against his throat, plump and white as that of a woman. Crouched upon a rug near him, with legs crossed was a pretty white boy, upon whose face shone a perpetual smile. Aulus had found him somewhere among the kitchens and had taken a violent fancy to him. He had made the child one of his suite, but as he never could remember his protege's Chaldean name, called him simply "the Asiatic." From time to time the little fellow sprang up and played about the dining-table, and his antics

de argint. Buclele părului său făcea ca niște caturi, și o salbă de safir îi scânteia pe pieptul gras și alb ca al unei femei. Lângă dânsul, pe o rogojină, ședea cu picioarele încrucișate un copil foarte frumos, care surâdea mereu. El îl văzuse în bucătărie, nu putea să se mai lipsească de dânsul și, fiindu-i greu să-i ție minte numele caldean, îi zicea pur și simplu: « Aziaticul ». Din când în când se întindea pe tricliniu. Atunci picioarele lui goale dominau adunarea.

un șirag de safire îi străluceau pe pieptul alb și gras ca al unei femei. Lângă el, pe o rogojină, cu picioarele încrucișate, stătea un copil, fără seamăn de frumos și care zâmbea mereu. Aulus îl zărise la bucătărie, îi plăcuse și nu mai voise să se despartă de el; dar fiindu-i greu să-i rețină numele caldean, îi spunea doar: „Asiaticul". Din când în când Aulus se tolănea pe triclinium și picioarele lui goale dominau mulțimea.

De ce côté-là, il y avait les prêtres et les officiers d'Antipas, des habitants de Jérusalem, les principaux des villes grecques ; et, sous le Proconsul : Marcellus avec les publicains, des amis du Tétrarque, les personnages de Kana, Ptolémaïde[102], Jéricho ; puis, pêle-mêle, des montagnards du Liban, et les vieux soldats d'Hérode : douze Thraces[103], un Gaulois, deux Germains, des chasseurs de gazelles, des pâtres de l'Idumée, le sultan de Palmyre[104], des marins d'Éziongaber[105]. Chacun avait devant soi une galette de pâte molle, pour s'essuyer les doigts ; et les bras, s'allongeant comme des cous de vautour, prenaient des olives, des

appeared to amuse the guests.

At one side of the tetrarch's pavilion were the tables at which were seated his priests and officers; also a number of persons from Jerusalem, and the more important men from the Grecian cities. At the table on the left of the proconsul sat Marcellus with the publicans, several friends of the tetrarch, and various representatives from Cana, Ptolemais, and Jericho. Seated at other tables were mountaineers from Liban and many of the old soldiers of Herod's army; a dozen Thracians, a Greek and two Germans; besides huntsmen and herdsmen, the Sultan of Palmyra, and sailors from

De partea cealaltă erau preoții și ofițerii lui Antipa, locuitori din Ierusalim, fruntașii orașelor grecești; și sub Proconsul: Marcellus cu publicanii, amici de-ai Tetrarhului, personagii din Kana, Ptolemaida, ierichon; apoi munteni din Liban, amestecați cu vechi soldați de ai lui Irod: doisprezece Traci, un Gal, doi Germani, vânători de gazele, păstori din Idumea, sultanul din Palmyra, marinari din Ezingaber. Fiecare avea dinaintea lui o plăcintă de aluat moale, ca să-și șteargă degetele; și brațele întinzându-se ca

În partea aceea se aflau preoții și ofițerii lui Antipa, locuitori din Ierusalim, fruntași ai orașelor grecești; iar sub Proconsul: Marcellus cu conțopiștii lui, prieteni ai Tetrarhului, personalități din Kana, Ptolemaida, Ierihon; apoi claie peste grămadă muntenii din Liban și ostași bătrâni de-ai lui Irod; doisprezece traci, un gal, doi germani vânători de căprioare, păstori din Idumeea, sultanul din Palmyra, marinari din Eziongaber. Fiecare avea dinaintea lui o turtă de aluat moale ca să-și șteargă degetele; și brațele lor întinzându-se ca niște gâturi de vulturi, luau de pe talgerele din mijlocul mesei măsline, fisticuri, migdale. Toate

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

pistaches, des amandes. Toutes les figures étaient joyeuses, sous des couronnes de fleurs.	Eziongaber. Before each guest was placed a roll of soft bread, upon which to wipe the fingers. As soon as they were seated, hands were stretched out with the eagerness of a vulture's claws, seizing upon olives, pistachios, and almonds.	niște gâturi de vulturi, luau măsline, fisticuri, migdale. Toate fețele erau vesele, sub cununi de flori.	chipurile erau vesele sub cununile de flori.
Les Pharisiens les avaient repoussées comme indécence romaine. Ils frissonnèrent quand on les aspergea de galbanum[106] et d'encens, composition réservée aux usages du Temple.	Every face was joyous, every head was crowned with flowers, except those of the Pharisees, who refused to wear the wreaths, regarding them as a symbol of Roman voluptuousness and vice. They shuddered when the attendants sprinkled them with galburnum and incense, the use of which the Pharisees reserved strictly for services in the Temple.	Fariseii le respinseseră, ca fiind o necuviință romană. Ei tremurară, când fură stropiți cu rășină de Galbanum și cu tămâe, compoziție rezervată trebuințelor Templului.	Pe acestea fariseii le refuzaseră ca pe un atribut al indecenței romane. Se înfiorară când fură stropiți cu galbanum și cu tămâie, amestecuri rezervate numai slujbelor la Templu.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Aulus en frotta son aisselle ; et Antipas lui en promit tout un chargement, avec trois couffes[107] de ce véritable baume, qui avait fait convoiter la Palestine à Cléopâtre.

Un capitaine de sa garnison de Tibériade, survenu tout à l'heure, s'était placé derrière lui, pour l'entretenir d'événements extraordinaires. Mais son attention était partagée entre le Proconsul et ce qu'on disait aux tables voisines.

On y causait de Iaokanann et des gens de son

Antipas observed that Aulus rubbed himself under the arms, as if annoyed by heat or chafing; and promised to give him three flasks of the same kind of precious balm that had been used by Cleopatra.

A captain from the garrison of Tiberias who had just arrived, placed himself behind the tetrarch as protection in case any unexpected trouble should arise. But his attention was divided between observing the movements of the proconsul and listening to the conversation of his neighbours.

There was, naturally, much talk of Iaokanann, and

Aulus se frecă pe subțiori: și Antipa îi făgădui o cantitate mare, trei panere din acest balsam veritabil, care făcuse pe Cleopatra să dorească Palestina.

Un căpitan din garnizoana din Tiberiada, venit de curând, se așezase dinapoia lui ca să-i vorbească de întâmplări extraordinare. Dar atenția lui era împărțită între Proconsul și între ce se spunea la mesele vecine.

Acolo se vorbia de Iaokannan și de oamenii

Aulus îşi frecă cu ele subsorile, şi Antipa îi făgădui trei coşuri pline cu acest balsam adevărat pentru care Cleopatra râvnise la Palestina.

O căpetenie din garnizoana sa din Tiberiada, sosită tocmai atunci, se aşezase în spatele Tetrarhului ca să-i relateze unele întâmplări deosebite. Dar atenția Tetrahului era împărțită între Proconsul şi ceea ce se spunea la mesele vecine.

Acolo se vorbea despre Iaokanann si despre inşi de felul

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

espèce ; Simon de Gittoï[108] lavait les péchés avec du feu. Un certain Jésus...

« Le pire de tous », s'écria Éléazar. « Quel infâme bateleur ! »

Derrière le Tétrarque, un homme se leva, pâle comme la bordure de sa chlamyde[109]. Il descendit l'estrade, et, interpellant les Pharisiens :

« Mensonge ! Jésus fait des miracles ! »

Antipas désirait en voir.

« Tu aurais dû l'amener ! Renseigne-nous ! »

other men of his stamp.

"It is said," remarked one of the guests, "that Simon of Gitta washed away his sins in fire. And a certain man called Jesus—"

"He is the worst of them all!" interrupted Eleazar. "A miserable imposter!"

At this a man sprang up from a table near the tetrarch's pavilion, and made his way towards the place where Eleazar sat. His face was almost as pale as his linen robe, but he addressed the Pharisees boldly, saying: "That is a lie! Jesus has performed miracles!"

Antipas expressed a long-cherished desire to see the man Jesus perform some of

de felul lui: Simon din Gittoi spăla păcatele cu foc. Un anume Isus…

— « Cel mai rău dintre toți », strigă Eleazar. « Ce infam panglicar! »

Îndărătul Tetrarhului se ridică un om, galben ca tivitura hlamidei sale. El coborâ estrada și, interpelând pe Farisei:

— « Minciună! Isus face minuni! »

Antipa voia să le vadă.

— « Ar fi trebuit să-l aduci! Spune-ne! »

lui; Simion din Gittoi spăla păcatele cu foc. Un oarecare Isus…

– E cel mai rău dintre toți! strigă Eliazar. E un scamator infam!

Din spatele Tetrarhului se ridică un om, alb la față ca tivul hlamidei sale. Coborî estrada şi îi apostrofă pe farisei:

– Nu-i adevărat! Isus săvârşeşte minuni!

Antipa ar fi dorit să le vadă şi el.

— De ce nu l-ai adus cu tine! Spune-ne şi nouă ce ştii!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	his so-called miracles. "You should have brought him with you," he said to the last speaker, who was still standing. "Tell us what you know about him," he commanded.		
Alors il conta que lui, Jacob, ayant une fille malade, s'était rendu à Capharnaüm, pour supplier le Maître de vouloir la guérir. Le Maître avait répondu : « Retourne chez toi, elle est guérie[110] ! » Et il l'avait trouvée sur le seuil, étant sortie de sa couche quand le gnomon[111] du palais marquait la troisième heure, l'instant même où il abordait Jésus.	Then the stranger said that he himself, whose name was Jacob, having a daughter who was very ill, had gone to Capernaum to implore the Master to heal his child. The Master had answered him, saying: "Return to thy home: she is healed!" And he had found his daughter standing at the threshold of his house, having risen from her couch when the gnomon had marked the third hour, the same moment when he had made	Atunci dânsul povesti că el, Iacob, având o fată bolnavă, se dusese la Capernaum, ca să roage pe Învățător să binevoiască s'o vindece. Învățătorul a răspuns: — « Întoarce-te acasă, ea e vindecată! » Și a găsit-o în prag. Ea eșise din pat, când ceasornicul palatului arăta ora a treia, chiar în clipa în care a întâmpinat el pe Isus.	Atunci acesta istorisi că el, Iacob, având o copilă bolnavă, se dusese la Capernaum să-l roage pe Învățător să o vindece. Învățătorul răspunsese: « Întoarce-te acasă, fiindcă e vindecată!» Iar el o găsise pe prag sculată din aşternut încă de când umbra acului înfipt în turnul palatului arăta ceasul al treilea, clipa în care el se apropiase de Isus.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Certainement, objectèrent les Pharisiens, il existait des pratiques[112], des herbes puissantes ! Ici même, à Machaerous, quelquefois on trouvait le baaras[113] qui rend invulnérable ; mais guérir sans voir ni toucher était une chose impossible, à moins que Jésus n'employât les démons.	his supplication to Jesus. The Pharisees admitted that certain mysterious arts and powerful herbs existed that would heal the sick. It was said that the marvellous plant known as "baaras" grew even in Machaerus, the power of which rendered its consumer invulnerable against all attacks; but to cure disease without seeing or touching the afflicted person was clearly impossible, unless, indeed, the man Jesus called in the assistance of evil spirits.	De sigur, obiectară Fariseii, existau leacuri, ierburi tămăduitoare! Chiar aici, la Machaerous, se găsia câte odată o buruiană care te face invulnerabil; dar a vindeca, fără să vezi, nici să atingi, era un lucru cu neputință, afară dacă Isus nu întrebuința demoni.	Desigur, obiectară fariseii, existau leacuri, ierburi tămăduitoare! Chiar aici, la Mahaerus, se găsea uneori buruiana « baaras » care te făcea invulnerabil; dar să vindeci fără să vezi şi fără să atingi era ceva cu neputință; afară doar de cazul că Isus se folosea de demoni.
Et les amis d'Antipas, les principaux de la Galilée, reprirent, en hochant la tête : « Les démons, évidemment. » Jacob, debout entre leur	The friends of Antipas and the men from Galilee nodded wisely, saying: "It is evident that he is aided by demons of some sort!" Jacob, standing between	Și prietenii lui Antipa, fruntașii din Galileea, reluară dând din cap: — « Demoni, negreșit ».	Şi prietenii lui Antipa, oamenii de vază din Galileea, repetară încuviințând din cap: — Demonii, bineînțeles.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

table et celle des prêtres, se taisait d'une manière hautaine et douce.

Ils le sommaient de parler : « Justifie son pouvoir ! »

Il courba les épaules, et à voix basse, lentement, comme effrayé de lui-même :

« Vous ne savez donc pas que c'est le Messie ? »

Tous les prêtres se regardèrent ; et Vitellius demanda l'explication du mot. Son interprète fut une minute avant de répondre.

Ils appelaient ainsi un libérateur qui leur apporterait la jouissance de tous les biens et la

their table and that of the priests, maintained a silence at once lofty and respectful.

Several voices exclaimed: "Prove his power to us!"

Jacob leaned over the priests' table, and said slowly, in a half-suppressed tone, as if awe-struck by his own words:

"Know ye not, then, that He is the Messiah?"

The priests stared at one another, and Vitellius demanded the meaning of the word. His interpreter paused a moment before translating it.

Then he said that Messiah was the name to be given to one who was to come,

Iacob, în picioare, între masa lor și a preoților, tăcea mândru și îngăduitor.

Ei îl somau să vorbească:

— « Explică-i puterea! »

Dânsul își îndoi umerii și, cu o voce joasă încet, ca speriat de el însuși, rosti:

— « Nu știți deci că e Mesia? »

Toți preoții se priviră: și Vitellius ceru explicarea cuvântului. Tălmaciul său stătu un minut fără să răspundă.

Ei numeau astfel pe un liberator, care le va aduce bucurarea de toate

Iacob, în picioare între masa lor şi aceea a preoților, tăcea privindu-i cu dispreț, dar fără răutate.

Ceilalți îl îndemnau să vorbească:

– Lămureşte-ne: de unde vine puterea?

Iacob îşi înconvoie umerii si cu glas coborât, încet, parcă speriat de sine însuşi:

— Oare voi nu ştiți că el este Messia?

Toți preoții se priviră, iar Vitellius ceru tălmăcirea acestui cuvânt. Tâlmaciul zăbovi ceva clipe înainte de a răspunde.

Oamenii de prin părțile acelea numeau astfel pe un eliberator care avea să-i aducă în

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

domination de tous les peuples. Quelques-uns même soutenaient qu'il fallait compter sur deux. Le premier serait vaincu par Gog et Magog[114], des démons du Nord ; mais l'autre exterminerait le Prince du Mal[115] ; et, depuis des siècles, ils l'attendaient à chaque minute.

Les prêtres s'étant concertés, Éléazar prit la parole.

D'abord le Messie serait enfant de David, et non d'un charpentier ; il confirmerait la Loi[116]. Ce Nazaréen l'attaquait ; et, argument plus fort, il devait être précédé de la venue

bringing the enjoyment of all blessings, and giving them domination over all the peoples of the earth. Certain persons believed that there were to be two Messiahs; one would be vanquished by Gog and Magog, the demons of the North; but the other would exterminate the Prince of Evil; and for centuries the coming of this Saviour of mankind had been expected at any moment.

At this, the priests began to talk in low tones among themselves.

Eleazar addressed Jacob, saying that it had always been understood that the Messiah would be a son of David, not of a carpenter; and that he would confirm the law,

bunurile și stăpânirea peste toate popoarele. Unii susțineau chiar că trebue să se aștepte la doi Mesia. Cel dintâi va fi învins de Gog și Magog, niște demoni ai Nordului; dar celălalt va nimici pe Prințul răului; și de veacuri așteptau în fiecare minută.

Preoții, înțelegându-se între dânșii, Eleazar luă cuvântul.

Mai întâi, Mesia va fi fiu al lui David și nu un tâmplar; el va întări legea. Acest Nazarinean o ataca; și, argument și mai puternic, trebuia să fie

stare de a se desfăta de toate bunurile şi de a stăpâni toate popoarele. Ba chiar unii pretindeau că trebuiau să se aştepte ca ei să fie doi. Cel dintâi avea să fie învins de Gog şi Magog, demonii din miază-noapte; în schimb celălalt avea să-l nimicească pe Prințul Răului; de veacuri îl aşteptau, clipă de clipă.

După ce preoții se sfătuiră, Eliazar luă cuvântul:

În primul rând Messia nu putea să fie decât fiul lui David şi nu al unui simplu tâmplar; apoi el avea să recunoască şi să respecte Legea; pe câtă vreme acest nazareean o respingea; şi,

d'Élie[117].

Jacob répliqua :

« Mais il est venu, Élie !

—Élie ! Élie ! » répéta la foule, jusqu'à l'autre bout de la salle.

Tous, par l'imagination, apercevaient un vieillard sous un vol de corbeaux, la foudre allumant un autel, des pontifes idolâtres jetés aux torrents ; et les femmes, dans les tribunes, songeaient à la veuve de Sarepta[118].

whereas this Nazarene attacked it. Furthermore, as a still stronger argument against the pretender, it had been promised that the Messiah should be preceded by Elias.

"But Elias has come!" Jacob answered.

"Elias! Elias!" was repeated from one end of the banqueting-hall to the other.

In imagination, all fancied that they could see an old man, a flight of ravens above his head, standing before an altar, which a flash of lightning illumined, revealing the idolatrous priests that were thrown into the torrent; and the women, sitting in the galleries, thought of the widow of Sarepta.

precedat de venirea lui Ilie.

Iacob răspunse:

— « Dar Ilie a venit! »

— « Ilie! Ilie! » repetă mulțimea, până la celălalt capăt al sălii.

Toți, prin imaginație, zărea un bătrân sub un zbor de corbi, fulgerul aprinzând un altar, preoții idolatri aruncați în șivoae; femeile din tribune se gândeau la văduva din Sarepta.

argument şi mai convingător, trebuia neapărat să fie precedat de venirea lui Ilie.

Iacob răspunse:

— Dar Ilie a venit!

— Ilie! Ilie! repetă mulțimea până în celălalt capăt al sălii.

Toți în închipuirea lor vedeau un bătrân cu un stol de corbi rotindu-se deasupra capului, vedeau fulgere aprizând altare si preoți păgâni azvârliți în vâltoarea torentelor; iar femeile din tribune se gândeau la văduva lui Sarepta.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Jacob s'épuisait à redire qu'il le connaissait ! Il l'avait vu ! et le peuple aussi !

« Son nom ? »

Alors, il cria de toutes ses forces :

« Iaokanann ! »

Antipas se renversa comme frappé en pleine poitrine. Les Sadducéens avaient bondi sur Jacob. Éléazar pérorait, pour se faire écouter. Quand le silence fut établi, il drapa son manteau, et comme un juge posa des questions.

Jacob then declared that he knew Elias; that he had seen him, and that many of the guests there assembled had seen him!

"His name!" was the cry from all lips.

"Iaokanann!"

Antipas fell back in his chair as if a heavy blow had struck him on the breast. The Sadducees rose from their seats and rushed towards Jacob. Eleazar raised his voice to a shout in order to make himself heard. When order was finally restored, he draped his mantle about his shoulders, and, with the air of a judge, proceeded to put questions to Jacob.

Iacob se istovia spunând că-l cunoaște! L'a văzut! și poporul de-asemenea!

— «Numele lui?»

Atunci el strigă din toate puterile:

— «Iaokanann!»

Antipa se răsturnă, ca lovit în mijlocul pieptului. Saduceii săriseră asupra lui Iacob. Eleazar perora, ca să se facă ascultat. Când tăcerea fu restabilită, își îndreptă mantaua și, ca un judecător, puse întrebări.

Iacob se istovise strigându-le că pe acesta el îl cunoştea! Îl văzuse! Şi poporul de asemenea!

– Unde-i el? Cine e?

Atunci Iacob strigă din toate puterile:

– Iaokanann!

Antipa se lăsă brusc pe spate ca izbit în piept. Saduceii se năpustiră asupra lui Iacob. Eliazar striga cât îl ținea gura ca să fie auzit. Când se făcu iar linişte, el se înfăşură în mantie şi întocmai ca un judecător începu să pună întrebări:

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

« Puisque le prophète est mort... »

Des murmures l'interrompirent. On croyait Élie disparu seulement.

Il s'emporta contre la foule, et, continuant son enquête :

« Tu penses qu'il est ressuscité ?

—Pourquoi pas ? » dit Jacob.

Les Sadducéens haussèrent les épaules ; Jonathas, écarquillant ses petits yeux, s'efforçait de rire comme un bouffon. Rien de plus sot que la prétention du corps à la vie éternelle ; et il déclama, pour le Proconsul, ce vers d'un

"Since the prophet is dead—" he began.

Murmurs interrupted him. Many persons believed that Elias was not dead, but had only disappeared.

Eleazar rebuked those who had interrupted him; and continuing, asked:

"And dost thou believe that he has indeed come to life again?"

"Why should I not believe it?" Jacob replied.

The Sadducees shrugged their shoulders. Jonathas, opening wide his little eyes, gave a forced, buffoon-like laugh. Nothing could be more absurd, said he, than the idea that a human body could have eternal life;

— « De oare-ce profetul a murit… »

Murmure îl întrerupseră. Se credea numai că Ilie a dispărut.

El se înfuriè împotriva mulțimii și, urmându-și ancheta:

— « Tu socoți că a înviat? »

— « De ce nu? » spuse Iacob.

Saducenenii ridicară din umeri; Ionathan deschizând ochii lui mici, se silià să râdă ca un bufon. Nimic mai prostesc de cât pretenția corpului la viața vecinică: și declamă pentru Proconsul acest

– De vreme ce profetul a murit, cine...

Glasuri răzlețe în întrerupseră. Îl credeau pe Ilie dispărut doar.

Eliazar se răsti la mulțime şi îşi urmă interogatoriul:

– Vrei să spui că a înviat?

– De ce nu, zise Iacob.

Saduceii dădură din umeri; Ionathas, holbându-şi ochii săi mici se căznea să râdă ca un măscărici. Nu se putea nerozie mai mare decât năzuința trupului la viață veşnică; şi declamă pentru Proconsul acest vers al unui poet contemporan:

poète contemporain :

Nec crescit, nec post mortem durare videtur[119].

Mais Aulus était penché au bord du triclinium, le front en sueur, le visage vert, les poings sur l'estomac.

Les Sadducéens feignirent un grand émoi ;—le lendemain, la sacrificature leur fut rendue — ; Antipas étalait du désespoir ; Vitellius demeurait impassible. Ses angoisses étaient pourtant violentes ; avec son fils il perdait sa fortune.

and he declaimed, for the benefit of the proconsul, this line from a contemporaneous poet:

Nec crescit, nec post mortem durare videtur.

By this time Aulus was leaning over the side of the pavilion, with pale face, a perspiring brow, and both hands outspread on his stomach.

The Sadducees pretended to be deeply moved at the sight of his suffering, thinking that perhaps the next day the offices of sacrificers would be theirs. Antipas appeared to be in despair at his guest's agony. Vitellius preserved a calm demeanour, although he felt some anxiety,

vers dintr'un poet contimporan:

Nec crescit, nec post mortem durare videtur.

Dar Aulus erà aplecat pe marginea triclinului, cu fruntea asudată, fața vânătă, cu pumnii pe stomac.

Saduceènii arătau o mare emoție; — a doua zi slujba de sacrificator le fù dată: — Antipa se arătă disperat. Vitellius rămâneà rece. Îngrijirea lui erà mare: cu fiusău pierdeà și averea.

Nec crescit, nec post mortem durare videtur.

Dar Aulus stătea aplecat peste triclinium, cu fruntea îmbrobonată, verde la față, ținându-se cu mâinile de burtă.

Saduceii se prefăcură foarte îngrijorați; a doua zi atribuția de sacrificatori avea să le fie redată; numai Vitellius rămase calm. Cu toate acestea era peste măsură de neliniştit: dacă i se prăpădea fiul, îşi pierdea averea.

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

Aulus n'avait pas fini de se faire vomir, qu'il voulut remanger.

« Qu'on me donne de la râpure de marbre, du schiste de Naxos[120], de l'eau de mer, n'importe quoi ! Si je prenais un bain ? »

Il croqua de la neige, puis, ayant balancé entre une terrine de Commagène[121] et des merles roses, se décida pour des courges au miel. L'Asiatique le contemplait, cette faculté d'engloutissement dénotant un être prodigieux et d'une race supérieure.

for the loss of his son would mean the loss of his fortune.

But Aulus, quickly recovering after he had relieved his over-burdened stomach, was as eager to eat as before.

"Let some one bring me marble-dust," he commanded, "or clay of Naxos, sea-water—anything! Perhaps it would do me good to bathe."

He swallowed a quantity of snow; then hesitated between a ragout and a dish of blackbirds; and finally decided in favour of gourds served in honey. The little Asiatic gazed at his master in astonishment and admiration; to him this exhibition of gluttony denoted

Aulus nu sfârșise bine să debordeze, și voi iar să mănânce.

— « Să mi se dea răzătură de marmoră, șist de Naxos, apă de mare, ori-ce! Dacă și face o bae? »

Ronțăi zăpadă, apoi, stând la îndoială între un pateu de Cammagena și niște mierle roze, se hotărâ pentru dovleci cu miere. Aziaticul îl privià, această putere de înghițire denotând o ființă miraculoasă și de o rasă superioară.

Dar Aulus nici nu terminase bine de vomitat că ceru să mănânce din nou.

– Să mi se dea răzătură de marmură, şist de Naxos, apă de mare, orice! Şi poate nu mi-ar strica să fac şi o baie!

Ronțăi nişte zăpadă, apoi, după ce şovăi între o piftie de Comagena şi nişte mierle trandafirii se hotărî să ia dovleac cu miere. « Asiaticul » îl privea cu admirație căci uşurința cu care se îndopa era în ochii lui dovada unei personalități deosebite.

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

On servit des rognons de taureau, des loirs, des rossignols, des hachis dans des feuilles de pampre ; et les prêtres discutaient sur la résurrection. Ammonius, élève de Philon le Platonicien[122], les jugeait stupides, et le disait à des Grecs qui se moquaient des oracles. Marcellus et Jacob s'étaient joints. Le premier narrait au second le bonheur qu'il avait ressenti sous le baptême de Mithra[123], et Jacob l'engageait à suivre Jésus.
Les vins de palme et de tamaris, ceux de Safet et de Byblos[124], coulaient des amphores dans les cratères[125], des cratères dans les coupes, des coupes dans les

a wonderful being belonging to a superior race.

The feast went on. Slaves served the guests with kidneys, dormice, nightingales, mince-meat dressed with vine-leaves. The priests discoursed among themselves regarding the supposed resurrection. Ammonius, pupil of Philon, the Platonist, pronounced them stupid, and told the Greeks that he laughed at their oracles. Marcellus and Jacob were seated side by side. Marcellus described the happiness he had felt under the baptism of Mithra, and Jacob made him promise to become a follower of Jesus.
The wines of the palm and the tamarisk, those of Safed and of

Se serviră rinichi de taur, hârciogi, privighetori, sarmale în foi de viță; iar preoții discutau despre înviere. Ammonius, elev al lui Philon Platonicianul, îi socotia stupizi și, spuneà aceasta unor Greci, care își băteau joc de oracole. Marcellus și Iacob se uniseră. Cel dintâi povestea celuilalt fericirea ce o simțise la botezul lui Mithra, și Iacob îl îndemna să urmeze pe Isus. Vinurile de palmier și de tămăriscă, cele de Safet și Babylon, curgeau din amfore în cratere, din cratere în cupe, din cupe în gâtlejuri; toți

Se serviră rinichi de taur, hârciogi, privighetori, tocătură în frunze de viță; între timp preoții discutau despre înviere. Ammonius, elevul lui Filon Platonicianul, îi socotea neghiobi şi îşi spunea părerea față de nişte greci care şi ei îşi băteau joc de oracole. Marcellus şi cu Iacob se întâlniseră şi stăteau de vorbă. Cel dintâi povestea celuilalt fericirea pe care o resimțise primind botezul Mirthei, dar Iacob îl îndemna să îl urmeze pe Isus. Vinurile de palmier şi de tamarin, cele aduse de la Safet şi Byblos, curgeau din amfore în ulcioare, din ulcioare în pocale şi din pocale în gâtlejuri; se vorbea, se

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

gosiers ; on bavardait, les coeurs s'épanchaient. Iaçim[126], bien que Juif, ne cachait plus son adoration des planètes. Un marchand d'Aphaka[127] ébahissait des nomades, en détaillant les merveilles du temple d'Hiérapolis[128] ; et ils demandaient combien coûterait le pèlerinage. D'autres tenaient à leur religion natale. Un Germain presque aveugle chantait un hymne célébrant ce promontoire de la Scandinavie, où les dieux apparaissent avec les rayons de leurs figures ; et des gens de Sichem ne mangèrent pas de tourterelles, par déférence pour la colombe Azima[129].

Byblos, ran from the amphoras into the crateras, from the crateras into the cups, and from the cups down the guests' throats. Every one talked, all hearts expanding under the good cheer. Jacim, although a Jew, did not hesitate to express his admiration of the planets. A merchant from Aphaka amazed the nomads with his description of the marvels in the temple of Hierapolis; and they wished to know the cost of a pilgrimage to that place. Others held fast to the principles of their native religion. A German, who was nearly blind, sang a hymn celebrating that promontory in Scandinavia where the gods

trăncăneau, inimele se deschideau. Iacim, deşi Iudeu, nu mai ascundea că se închină la planete. Un negustor din Aphaka uimia pe nişte nomazi, spunând cu deamănuntul minunile templului din Hierapolis; şi ei întrebau cât ar costa pelerinagiul. Alţii ţineau la religia lor de naştere. Un German, aproape orb, cântă un imn celebrând acel promontoriu al Scandinaviei, unde zeii apăreau cu razele figurilor lor; şi nişte oameni din Sichem nu mâncară turturele, din respect pentru porumbiţa Azima.

povestea, inimile se deschideau... Iasim, deşi iudeu, nu-şi mai ascundea adoraţia faţă de planete. Un neguţător din Aphaka uimea nişte călători descriindu-le minunăţiile din templul de la Hierapolis; şi aceştia doreau să ştie cam cât ar costa pelerinajul. Alţii îşi apărau religia lor strămoşească. Un german, aproape orb, cânta un imn care vorbea despre acel promontoriu din Scandinavia unde zeii se arătau cu chipul înconjurat de raze; iar nişte oameni din Sihem refuzaseră să mănânce turturele, din respect pentru porumbiţa Azima.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	were wont to appear with halos around their heads. The people from Sichem declined to eat turtles, out of deference to the dove Azima.		
Plusieurs causaient debout, au milieu de la salle ; et la vapeur des haleines avec les fumées des candélabres faisait un brouillard dans l'air. Phanuel passa le long des murs. Il venait encore d'étudier le firmament, mais n'avançait pas jusqu'au Tétrarque, redoutant les taches d'huile qui, pour les Esséniens, étaient une grande souillure.	Several groups stood talking near the middle of the banqueting-hall, and the vapour of their breath, mingled with the smoke from the candles, formed a light mist. Presently Phanuel slipped quietly into the room, keeping close to the wall. He had been out in the open courtyard, to make another survey of the heavens. He stopped when he reached the pavilion of the tetrarch, fearing he would be splashed with drops of oil if he approached the other tables, which, to an	Mai mulți vorbiau în picioare în mijlocul sălii; și aburul răsuflării împreunat cu fumul de la policandre făcea o ceață în aer. Phanuel trecu pe lângă pereți. Studiase iar cerul, dar nu înainta până la Tetrarh, temându-se de petele de untdelemn, cari erau o mare pângărire pentru Esenieni.	Mulți stăteau de vorbă în picioare; aburul răsuflărilor amestecat cu fumul policandrelor umpluse sala cu un fel de ceață. Fanuel trecu de-a lungul zidurilor. Cercetase din nou firmamentul dar nu se apropie de Tetrarh, temându-se să nu se aleagă cu vreo pată de untdelemn, ceea ce pentru un esenian era spurcare mare.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	Essene, would be a great defilement.		
Des coups retentirent contre la porte du château.	Suddenly violent blows resounded upon the castle gates.	Niște lovituri răsunară la poarta castelului.	Se auziră lovituri în poarta castelului.
On savait maintenant que Iaokanann s'y trouvait détenu. Des hommes avec des torches grimpaient le sentier ; une masse noire fourmillait dans le ravin ; et ils hurlaient de temps à autre : « Iaokanann ! Iaokanann ! »	The news of the imprisonment of Iaokanann had spread rapidly, and now it appeared that the whole surrounding population was flocking to the castle. Men with torches were hastening along the roads in all directions; a black mass of people swarmed in the ravine; and from all throats came the cry: "Iaokanann! Iaokanann!"	Se știa acum că Iaokanann se afla închis acolo. Oameni cu torțe urcau poteca; o masă neagră mișuna în râpă și sbierau din când în când: — « Iaokanann! Iaokanann! »	Acum se ştia că Iaokanann se află închis înăuntru. O puzderie de oameni cu făclii urcau pe cărare; o masă întunecată mişuna jos în vale; şi din când în când răcneau: — Iaokanann! Iaokanann!
« Il dérange tout ! » dit Jonathas.	"That man will ruin everything," said Jonathas.	— « Strică totul! » zise Ionathan.	— Asta ne strică socotelile! spuse Ionathas.
« On n'aura plus d'argent, s'il continue ! » ajoutèrent les Pharisiens.	"We shall have no more money if this continues," said the Pharisees.	— « Nu vom mai avea bani, dacă urmează! » adăogară Fariseii.	— Nu vom mai avea bani dacă o ține tot aşa! adăugară fariseii.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Et des récriminations partaient :

« Protège-nous !
—Qu'on en finisse !

—Tu abandonnes la religion !
—Impie comme les Hérode !
—Moins que vous ! » répliqua Antipas. « C'est mon père qui a édifié votre temple ! »

Alors les Pharisiens, les fils des proscrits, les partisans des Matathias[130], accusèrent le Tétrarque des crimes de sa famille.

Ils avaient des crânes pointus, la barbe hérissée, des

Accusations, recriminations, and pleadings were heard on all sides.
"Protect us!"
"Compel them to cease!"
"Thou didst abandon thy religion!"
"Impious as all the Herods!"
"Less impious than thou!" Antipas retorted. "Was it not my father that erected thy Temple?"
Then the Pharisees, children of the proscribed tribes, partisans of Mattathias, accused the tetrarch of all the crimes committed by his family.
The Pharisees had pointed skulls, bristling

Și învinuirile începură:

— « Ocrotește-ne! »
— « Sfârșește odată cu dânsul! »
— « Părăsești religia! »

— « Nelegiuit ca Irod!»
— « Mai puțin ca voi! » răspunse Antipa. « Tată-meu e acela care a clădit tempul vostru! »
Atunci Fariseii, fiii proscrișilor, partizanii lui Matathia, acuzară pe Tetrarh de crimele familiei lui.

Aveau capul țuguiat, barba zbârlită,

Se auziră glasuri nemulțumite:

— Apără-ne!
— Să se sfârşească odată cu el!
— Ți-ai părăsit credința!

— Nelegiuit ca toți Irozii!

— Mai puțin decât voi! răspunse Antipa. Nu uitați că tatăl meu este cel care v-a ridicat templul!
Atunci fariseii, fii procriştilor, partizanii lui Matathias, îl învinuiră pe Tetrarh de toate fărădelegile ce se săvârşiseră în familia sa.

Aveau țeste ascuțite, bărbi zbârlite, mâini slăbănoage şi

mains faibles et méchantes, ou la face camuse[131], de gros yeux ronds, l'air de bouledogues. Une douzaine, scribes et valets des prêtres, nourris par le rebut des holocaustes[132], s'élancèrent jusqu'au bas de l'estrade ; et avec des couteaux ils menaçaient Antipas, qui les haranguait pendant que les Sadducéens le défendaient mollement. Il aperçut Mannaëi, et lui fit signe de s'en aller, Vitellius indiquant par sa contenance que ces choses ne le regardaient pas.

beards, feeble hands, snub noses, great round eyes, and their countenances bore a resemblance to that of a bull-dog. A dozen of these people, scribes and attendants upon the priests, who picked up their living from the refuse of holocausts, rushed to the foot of the pavilion and threatened Antipas with their knives. He attempted to speak to them, being only slightly protected by some of the Sadducees. Suddenly he perceived Mannaeus at a distance and made him a sign to approach. The expression on the face of Vitellius indicated that he regarded all this turmoil as no concern of his.

mâini slabe și răutăcioase, ori erau cârni, cu ochi mari, rotunzi, cu înfățișare de mopși. Vre-o doisprezece, scriitori și servitori ai preoților, hrăniți din rămășițele jertfelor, se repeziră până în josul estradei; și amenințau cu cuțitele pe Antipa, care le vorbià, în timp ce Saduceii îl apărau alene. El zări pe Mannaei și-i făcù semn să plece, de oare ce Vitellius arătà prin ținuta lui că aceste lucruri nu-l priveau.

amenințătoare, sau fețe boccii, ochi rotunzi, bulbucați, ca niște buldogi. O duzină, scribi şi slugi ale preoților, hrăniți din rămăşițele jertfelor, se năpustiră până la picioarele estradei şi cu pumnalele îl amenințară pe Antipa. Acesta se răsti la ei, în timp ce saduceii îl apărau fără prea multă tragere de inimă. Zărindu-l pe Mannaei îi făcu semn să plece, fiindcă Vitellius prin atitudinea sa da să se înțeleagă că aceste lucruri nu îl priveau.

Les Pharisiens, restés sur

The Pharisees, leaning

Fariseii, rămași pe

Cuprinşi de o furie

leur triclinium, se mirent dans une fureur démoniaque. Ils brisèrent les plats devant eux. On leur avait servi le ragoût chéri de Mécène[133] : de l'âne sauvage, une viande immonde[134].

against the pavilion, were now beside themselves with demoniac fury. They broke plates and dashed them upon the floor. The attendants had served them with a ragout composed of the flesh of the wild ass, an unclean animal, and their anger knew no bounds.

tricliniu, fură cuprinși de o furie demonică. Stricară farfuriile de dinnaintea lor. Li se servise sosul iubit de Mecena, măgar sălbatec, o carne spurcată.

diavolească, fariseii rămaşi pe tricliniumurile lor sparseră talerele puse dinainte: li se servise mâncarea preferată a lui Mecena: tocană de măgar sălbatic, o carne spurcată.

Aulus les railla à propos de la tête d'âne, qu'ils honoraient, disait-on, et débita d'autres sarcasmes sur leur antipathie du pourceau. C'était sans doute parce que cette grosse bête avait tué leur Bacchus ; et ils aimaient trop le vin, puisqu'on avait découvert dans le Temple une vigne d'or.

Aulus rallied them jeeringly apropos of the ass's head, which he declared they honoured. He flung other sarcasms at them, regarding their antipathy to the flesh of swine, intimating that no doubt their hatred arose from the fact that that beast had killed their beloved Bacchus, and saying it was to be feared they were too fond of wine,

Aulus râse de dânșii cu privire la capul de măgar, pe care se zicea că-l cinstesc și debită alte sarcasme relativ la ura lor pentru purcel. Era de sigur pentru că acest dobitoc le omorâse pe Bacus; și lor le plăcea prea mult vinul, de oare-ce se descoperise în Templu o viță de aur.

Aulus îi luă peste picior în legătură cu capul de măgar pe care ei îl aveau—pare-se—la mare cinste, şi mai făcu şi alte glume batjocoritoare despre scârba lor față de carnea de porc. Ea se datora fără doar şi poate faptului că dobitocul acesta mătăhălos li-l omorâse pe Bacchus al lor; căci dumnealor se dădeau în vânt după vin, dovadă că fusese descoperită în

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	since a golden vine had been discovered in the Temple.		Templu o viță de aur.
Les prêtres ne comprenaient pas ses paroles. Phinées, Galiléen d'origine, refusa de les traduire. Alors sa colère fut démesurée, d'autant plus que l'Asiatique, pris de peur, avait disparu ; et le repas lui déplaisait, les mets étant vulgaires point déguisés[135] suffisamment ! Il se calma, en voyant des queues de brebis syriennes, qui sont des paquets de graisse.	The priests did not understand his sneers, and Phineas, of Galilean origin, refused to translate them. Aulus suddenly became angry, the more so because the little Asiatic, frightened at the tumult, had disappeared. The feast no longer pleased the noble glutton; the dishes were vulgar, and not sufficiently disguised with delicate flavourings. After a time his displeasure abated, as he caught sight of a dish of Syrian lambs' tails, dressed with spices, a favourite dainty.	Preoții nu-i înțelegeau vorbele. Phinees, Galileean de origine, nu voì să le traducă. Atunci mânia lui trecù marginile, cu atât mai mult că Aziaticul, cuprins de frică dispăruse; și ospățul îi desplăceà, bucatele erau de rând, negătite de ajuns! Se liniștì, văzând cozi de oi siriene, care sunt ca niște pachete de grăsime.	Preoții nu înțelegeau ce se spune iar Fineas, galilean de baştină, refuza să le tălmăcească. Asta îl scoase din sărite pe Aulus, cu atât mai mult cu cât asiaticul, văzând că se strică lucrurile, se făcuse nevăzut. Masa îl indispuse pe Aulus: bucatele erau grosolane şi nu îndeajuns de dichisite! Se linişti însă zărind o tavă cu cozi de oi siriene, —adevărate maldăre de grăsime.
Le caractère des Juifs semblait hideux à Vitellius. Leur dieu pouvait bien être	To Vitellius the character of the Jews seemed frightful. Their God was like	Caracterul Iudeilor părea urâcios lui Vitellius. Zeul lor puteà să fie foarte	Lui Vitellius caracterul iudeilor i se părea de-a dreptul hidos. Dumnezeul lor era

Moloch[136], dont il avait rencontré des autels sur la route ; et les sacrifices d'enfants lui revinrent à l'esprit, avec l'histoire de l'homme qu'ils engraissaient mystérieusement. Son coeur de Latin était soulevé de dégoût par leur intolérance, leur rage iconoclaste, leur achoppement[137] de brute. Le Proconsul voulait partir. Aulus s'y refusa.

La robe abaissée jusqu'aux hanches, il gisait derrière un monceau de victuailles, trop repu pour en prendre, mais s'obstinant à ne point les quitter.

L'exaltation du peuple grandit. Ils s'abandonnèrent à des projets d'indépendance. On

Moloch, several altars to whom he had passed upon his route; and he recalled the stories he had heard of the mysterious Jew who fattened small children and offered them as a sacrifice. His Latin nature was filled with disgust at their intolerance, their iconoclastic rage, their brutal, stumbling bearing. The proconsul wished to depart, but Aulus refused to accompany him.

The exaltation of the people increased. They abandoned themselves to

bine Moloch, ale cărui altare le întâlnise pe drum; și jertfele de copii îi reveniră în minte, cu povestea omului pe care îl îngrășau în ascuns. Sufletul său de Latin se desgustă de intoleranța, de furia lor iconoclastă, de împiedicarea lor de brută. Proconsulul voià să plece. Aulus nu consimți.

Cu haina lăsată în jos până la șolduri, el zăceà după o grămadă de merinde, prea sătul ca să mai poată mânca din ele; dar, încăpățânat, nu voia să le părăsească.

Exaltarea poporului se mărea. Se dedară la planuri de independență.

Moloh, ale cărui altare le întâlnise în drum şi căruia i se jertfeau copii; şi îi reveni în minte povestea omului pe care îl îngrăşau în taină. Latinul din el se cutremură de scârbă văzând lipsa lor de toleranță, furia lor iconoclastă, îndârjirea lor primitivă. Dădu să plece dar Aulus se împotrivi.

Cu veştmântul lăsat pe şolduri, zăcea în fața unui morman de bucate, prea ghiftuit să se mai înfrupte din ele, dar refuzând cu încăpățânare să le părăsească.

Oamenii se înfierbântau din ce în ce. Începură să-şi facă planuri de independență, să-şi

rappelait la gloire d'Israël. Tous les conquérants avaient été châtiés : Antigone[138], Crassus[139], Varus[140]...

« Misérables ! » dit le Proconsul ; car il entendait le syriaque[141]. Son interprète ne servait qu'à lui donner du loisir pour répondre.

Antipas, bien vite, tira la médaille de l'Empereur, et, l'observant avec tremblement il la présentait du côté de l'image.

Les panneaux de la tribune d'or se déployèrent tout

dreams of independence. They recalled the glory of Israel, and a Syrian spoke of all the great conquerors they had vanquished,—Antigone, Crassus, Varus.

"Misérable creatures!" cried the enraged proconsul, who had overheard the Syrian's words.

In the midst of the uproar Antipas remembered the medallion of the emperor that Herodias had given to him; he drew it forth and looked at it a moment, trembling, then held it up with its face turned towards the throng.

At the same moment, the panels of the gold-railed

Se amintea mărirea lui Israel. Toți cuceritorii fuseseră pedepsiți: Antigon, Crasus, Varus.

— « Mizerabililor! » strigă Proconsulul; căci înțelegea limba străină; tălmaciul nu-i slujia de cât să-i dea răgaz să răspundă.

Antipa, repede de tot, scoase medalia Împăratului și, uitându-se la ea cu tremur, o prezentă cu partea unde era chipul.

Perdelele tribunei de aur se dădură de odată

amintească trecutul glorios al poporului lui Israel. Toți cuceritorii fuseseră pedepsiți: Antigon, Crassus, Varus...

—Netrebnicilor! scrâşni Proconsulul care înțelegea limba siriană; tâlmaciul nu-i folosea decât să-i dea răgaz să răspundă.

Antipa scoase repede medalia împăratului, şi privind-o tremurând, le-o arătă cu partea efigiei.

Dar în aceeaşi clipă draperiile tribunei de aur

à coup ; et à la splendeur des cierges, entre ses esclaves et des festons[142] d'anémones, Hérodias apparut, — coiffée d'une mitre[143] assyrienne qu'une mentonnière attachait à son front ; ses cheveux en spirales s'épandaient sur un péplos d'écarlate, fendu dans la longueur des manches. Deux monstres en pierre, pareils à ceux du trésor des Atrides[144] se dressant contre la porte, elle ressemblait à Cybèle accotée de ses lions ; et du haut de la balustrade qui dominait Antipas, avec une patère[145] à la main, elle cria :

balcony were folded back, and, accompanied by slaves bearing wax tapers, Herodias appeared, her coiffure crowned with an Assyrian mitre, which was held in place by a band passing under the chin. Her dark hair fell in ringlets over a scarlet peplum with slashed sleeves. On either side of the door through which one stepped into the gallery, stood a huge stone monster, like those of Atrides; and as Herodias appeared between them, she looked like Cybele supported by her lions. In her hands she carried a patera, a shallow vessel of silver used by the Romans in pouring libations; and, advancing to the front of the balcony and

la oparte; și, la strălucirea lumânărilor, între sclavele ei și ghirlandele de dediței, apăru Irodiada, — având pe cap o mitră asiriană, pe care o curea i-o lega de frunte; părul său, în rotocoale, se resfira pe o mantie de stofă stacojie, deschisă în lungimea mânecilor. Doi monștri de piatră, asemenea celor din comoara Atrizilor, aflându-se în fața ușii, ea semăna cu Cybela întovărășită de leii săi; și de pe înălțimea balustradei ce se ridica deasupra lui Antipa, cu o cupă în mână, ea strigă:

alunecară în lături şi, în strălucirea făcliilor, înconjurată de sclave şi de ghirlande de anemone, se ivi Irodiada. Purta pe cap o tiară asiriană prinsă pe sub bărbie cu o cureluşă iar părul spiralat i se revărsa peste tunica stacojie despicată de-a lungul braţelor. Cei doi monştri de piatră, aidoma celor din comoara Atrizilor, aflaţi lângă uşă, o făceau să semene cu Cybela rezemată de leii ei. Din înaltul balustradei la picioarele căreia se afla Antipa, strigă ridicând o cupă cu vin:

« Longue vie à César !»	pausing just above the tetrarch's chair, she cried: "Long live Caesar!"	— « Viață lungă Cezarului! »	– Viață lungă Cezarului!
Cet hommage fut répété par Vitellius, Antipas et les prêtres.	This homage was repeated by Vitellius, Antipas, and the priests.	Acest omagiu fu repetat de Vitellius, Antipa și de preoți.	Urarea fu reluată în cor de Vitellius, de Antipa şi de preoți.
Mais il arriva du fond de la salle un bourdonnement de surprise et d'admiration. Une jeune fille venait d'entrer.	But now, beginning at the farthest end of the banqueting-hall, a murmur of surprise and admiration swept through the multitude. A beautiful young girl had just entered the apartment, and stood motionless for an instant, while all eyes were turned upon her.	Dar din fundul sălii veni un murmur de mirare și de admirație. O fată tocmai intrase.	În clipa următoare, în fundul sălii se iscă un zumzet de mirare şi de admirație. Intrase o tânără fată.
Sous un voile bleuâtre lui cachant la poitrine et la tête, on distinguait les arcs de ses yeux, les calcédoines[146] de ses oreilles, la blancheur de sa peau. Un	Through a drapery of filmy blue gauze that veiled her head and throat, her arched eyebrows, tiny ears, and ivory-white skin could be	Sub un văl albastru, care-i ascundea pieptul și capul se distingeau sprâncenele arcate, urechile ca de calcedonie,	Prin vălul albăstrui care îi acoperea capul şi pieptul i se zăreau arcadele sprâncenelor, podoabele urechilor, albeața pielii. Un batic de mătase ca

carré de soie gorge-de-pigeon[147], en couvrant les épaules, tenait aux reins par une ceinture d'orfèvrerie. Ses caleçons noirs étaient semés de mandragores[148], et d'une manière indolente elle faisait claquer de petites pantoufles en duvet de colibri.

Sur le haut de l'estrade, elle retira son voile. C'était Hérodias, comme autrefois dans sa jeunesse. Puis elle se mit à danser.

Ses pieds passaient l'un devant l'autre, au rythme de la flûte et d'une paire de crotales[149]. Ses bras arrondis

distinguished. A scarf of shot-silk fell from her shoulders, and was caught up at the waist by a girdle of fretted silver. Her full trousers, of black silk, were embroidered in a pattern of silver mandragoras, and as she moved forward with indolent grace, her little feet were seen to be shod with slippers made of the feathers of humming-birds.

When she arrived in front of the pavilion she removed her veil. Behold! she seemed to be Herodias herself, as she had appeared in the days of her blooming youth.

Immediately the damsel began to dance before the tetrarch. Her slender feet took dainty steps to the rhythm of a

albeața pielii. Un pătrat de mătase roșie, acoperindu-i umerii, era fixată de șale printr'o centură de argint. Tricoul său negru era împodobit cu iarba codrului, dânsa făcea să sune alene micii săi pantofi de puf de colibri.

Ajungând sus pe estradă își scoase vălul. Era Salomea, ca odinioară în tinerețea sa Irodiada.

Pe urmă începu să danseze. Picioarele îi treceau unul înaintea altuia, în ritmul flautului și

pana de turturică îi acoperea umerii şi i se aduna în jurul mijlocului sub o cingătoare de metal, filigranat. Avea şalvari negri brodați cu mătrăgune, iar când călca lipăia nepăsătoare, cu papucii ei tiviți cu puf de colibri.

Ajunsă sus pe estradă, îşi scose vălul. Era Irodiada, aşa cum arăta cândva, în tinerețile ei.

Apoi începu să dănțuiască. Picioarele îi alunecau unul în fața celuilalt, în ritmul unui flaut şi al unei

appelaient quelqu'un, qui s'enfuyait toujours. Elle le poursuivait, plus légère qu'un papillon, comme une Psyché[150] curieuse, comme une âme vagabonde et semblait prête à s'envoler.

Les sons funèbres de la gingras[151] remplacèrent les crotales. L'accablement avait suivi l'espoir. Ses attitudes exprimaient des soupirs, et toute sa personne une telle langueur qu'on ne savait pas si elle pleurait un dieu, ou se mourait dans sa caresse. Les

flute and a pair of Indian bells. Her round white arms seemed ever beckoning and striving to entice to her side some youth who was fleeing from her allurements. She appeared to pursue him, with movements light as a butterfly; her whole mien was like that of an inquisitive Psyche, or a floating spirit that might at any moment dissolve and disappear.

Presently the plaintive notes of the gingras, a small flute of Phoenician origin, replaced the tinkling bells. The attitudes of the dancing nymph now denoted overpowering lassitude. Her bosom heaved with sighs, and her whole being expressed

a două castagnete. Brațele ei rotunde chemau pe cineva, care fugea mereu. Ea îl urmărea, mai ușoară ca un fluture, ca o Psychee curioasă, ca un suflet rătăcitor, şi părea gata să-şi ia zborul.

Sunetele jalnice ale flautului înlocuiau castagnetele. Copleşirea urmase speranței. Ținuta sa exprima suspine, şi întreaga ei ființă o aşa lâncezeală, că nu ştiai dacă plângea pe un zeu, sau dacă-şi dădea sufletul la

perechi de clopoței. Brațele ei arcuite chemau parcă pe cineva care mereu se depărta. Dar ea îl urmărea, mai uşoară decât un fluture, ca o Psyché curioasă, ca un suflet rătăcitor, gata-gata să-şi ia zborul.

Dar iată că sunetele unui instrument tânguitor înlocuiră clopoțeii. Durerea urmase speranței. Mişcările fetei tălmăceau acum jalea şi toată ființa ei exprima atâta suferință şi dor încât n-ai fi putut şti dacă plânge după un zeu, sau se topeşte în mângâierile lui. Cu

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

paupières entre-closes, elle se tordait la taille, balançait son ventre avec des ondulations de houle, faisait trembler ses deux seins, et son visage demeurait immobile, et ses pieds n'arrêtaient pas.	profound languor, although it was not clear whether she sighed for an absent swain or was expiring of love in his embrace. With half-closed eyes and quivering form, she caused mysterious undulations to flow downward over her whole body, like rippling waves, while her face remained impassive and her twinkling feet still moved in their intricate steps.	dezmierdarea lui. Cu pleoapele întredeschise, îşi sucia mijlocul, îşi legăna pântecele cu mişcări ca ale valurilor, făcea să-i tremure sânii, şi faţa îi rămânea nemişcată şi picioarele nu i se mai opreau.	pleoapele întredeschise, îşi legăna mijlocul, îşi sălta pântecele ca valurile în furtună, îşi clătina sânii, dar chipul îi rămânea nemişcat, în timp ce picioarele nu i se opreau nicio clipă.
Vitellius la compara à Mnester[152], le pantomime. Aulus vomissait encore. Le Tétrarque se perdait dans un rêve, et ne songeait plus à Hérodias. Il crut la voir près des Sadducéens. La vision s'éloigna.	Vitellius compared her to Mnester, the famous pantomimist. Aulus was overcome with faintness. The tetrarch watched her, lost in a voluptuous reverie, and thought no more of the real Herodias. In fancy he saw her again as she appeared when	Vitellius o asemăna cu Mnester, pantomimul. Aulus vărsa încă. Tetrarhul se pierdea într'un vis şi nu se mai gândea la Irodiada. I se păru că o vede lîngă Saducei.Vedenia sa se îndepărtă.	Vitellius o asemui cu Menester, pantomimul. Aulus începu iar să vomite. Tetrarhul pierdut în visări nu se mai gândea la Irodiada. I se păru că o vede lângă grupul saduceilor dar părerea se şterse.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	she had dwelt among the Sadducees. Then the vision faded.		
Ce n'était pas une vision. Elle avait fait instruire, loin de Machaerous, Salomé sa fille, que le Tétrarque aimerait ; et l'idée était bonne. Elle en était sûre, maintenant.	But this beautiful thing before him was no vision. The dancer was Salome, the daughter of Herodias, who for many months her mother had caused to be instructed in dancing, and other arts of pleasing, with the sole idea of bringing her to Machaerus and presenting her to the tetrarch, so that he should fall in love with her fresh young beauty and feminine wiles. The plan had proved successful, it seemed; he was evidently fascinated, and Herodias felt that at last she was sure of retaining her power over him!	Nu era vedenie. Ea dăduse la învățătură, departe la Machaerous, pe Salomea fiica sa, pe care Tetrarhul va iubi-o; şi ideea era bună. Era sigură acuma!	Şi totuşi nu era o părere. Irodiada se îngrijise ca fiica ei, Salomeea, departe de Mahareus, să primească învățătura cuvenită. Era sigură că fata avea să-i placă Tetrarhului. Era o idee foarte bună.
Puis ce fut l'emportement	And now the graceful	Apoi, urmă furia	Dansul Salomeei

C.George Sandulescu: Oscar Wilde's Salome

de l'amour qui veut être assouvi. Elle dansa comme les prêtresses des Indes, comme les Nubiennes[153] des cataractes, comme les Bacchantes de Lydie[154]. Elle se renversait de tous les côtés, pareille à une fleur que la tempête agite. Les brillants de ses oreilles sautaient, l'étoffe de son dos chatoyait ; de ses bras, de ses pieds, de ses vêtements jaillissaient d'invisibles étincelles qui enflammaient les hommes. Une harpe chanta ; la multitude y répondit par des acclamations. Sans fléchir ses genoux en écartant les jambes, elle se courba si bien que son menton frôlait le plancher ; et les nomades habitués à l'abstinence, les soldats de

dancer appeared transported with the very delirium of love and passion. She danced like the priestesses of India, like the Nubians of the cataracts, or like the Bacchantes of Lydia. She whirled about like a flower blown by the tempest. The jewels in her ears sparkled, her swift movements made the colours of her draperies appear to run into one another. Her arms, her feet, her clothing even, seemed to emit streams of magnetism, that set the spectators' blood on fire. Suddenly the thrilling chords of a harp rang through the hall, and the throng burst into loud acclamations. All eyes were fixed on Salome, who paused in her rhythmic dance,

iubirii care vrea să fie satisfăcută. Ea dansă ca preotesele Indiei, ca Nubienele de la cataracte, ca bacantele din Lydia. Se îndoia în toate părțile, ca o floare pe care o bate vântul. Briliantele de la urechi săltau, ştofa de pe spate făcea ape; din brațe, din picioare, din haine eşiau scântei nevăzute care aprindeau pe oameni. O harpă cântă; mulțimea răspunse prin aclamații. Fără să-şi îndoae genunchii, depărtând picioarele, ea se încovoe aşa de bine, că atingea duşumeaua cu bărbia; şi nomazii obicinuiți cu înfrânarea, soldații din

continua. Urmă dezlănțuirea dragostei care se vrea împlinită. Dansa ca preotesele din templele Indiei, ca nubienele de la cataracte, ca bacantele din Lydia. Se mlădia în toate chipurile asemeni unei flori în furtună. Nestematele de la urechi i se clătinau, vălul de pe umeri îi sclipea; brațele, picioarele, veştmintele ei scăpărau scântei nevăzute care îi ațâțau pe bărbați. Se auziră acordurile unei harpe; mulțimea răspunse prin aclamații. Depărtându-şi picioarele fără să îndoaie genunchii, se aplecă atât de mult încât bărbia îi atinse duşumeaua; iar nomazii cei obişnuiți cu abstinența, soldații Romei cei experți în ale desfrâului, publicanii cei

Rome experts en débauches, les avares publicains, les vieux prêtres aigris par les disputes, tous, dilatant leurs narines, palpitaient de convoitise.

placed her feet wide apart, and without bending the knees, suddenly swayed her lithe body downward, so that her chin touched the floor; and her whole audience,—the nomads, accustomed to a life of privation and abstinence, the Roman soldiers, expert in debaucheries, the avaricious publicans, and even the crabbed, elderly priests—gazed upon her with dilated nostrils.

Roma, cunoscători în ce priveşte desfrâul, lacomii publicani, preoții bătrâni amărâți de certuri, toți, umflându-şi nările, simțeau că le bătea inima de poftă.

hapsâni, bătrânii preoți cei acriți în certuri, toți, umflându-şi nările, tresăreau de poftă.

Ensuite elle tourna autour de la table d'Antipas, frénétiquement, comme le rhombe[155] des sorcières ; et d'une voix que des sanglots de volupté entrecoupaient, il lui disait : « Viens ! viens ! » Elle tournait toujours ; les

Next she began to whirl frantically around the table where Antipas the tetrarch was seated. He leaned towards the flying figure, and in a voice half choked with the voluptuous sighs of a mad desire, he sighed: "Come to

Apoi ea se învârti în jurul mesei lui Antipa, frenetic, ca danțul vrăjitoarelor – şi cu un glas întrerupt de suspine de voluptate, îi spunea:

—« Vino! vino! » Se învârtea mereu; citarele

Dar iată că Salomeea începu să se învârtă în jurul mesei luiAntipa, cu mişcări dezlănțuite ca într-o horă a vrăjitoarelor; iar el, cu un glas înăbuşit de oftări pătimaşe, îi spunea:

— Vino! vino!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

tympanons[156] sonnaient à éclater, la foule hurlait. Mais le Tétrarque criait plus fort : « Viens ! viens ! Tu auras Capharnaüm ! la plaine de Tibérias ! mes citadelles ! la moitié de mon royaume ! »

me! Come!" But she whirled on, while the music of dulcimers swelled louder and the excited spectators roared their applause. The tetrarch called again, louder than before: "Come to me! Come! Thou shalt have Capernaum, the plains of Tiberias! my citadels! yea, the half of my kingdom!"

sunau să se spargă, mulțimea zbiera. Dar Tetrahul strigă mai tare: —« Vino! vino! Capernaum va fi al tău! şesul Tiberiadei! cetățuile mele! Jumătate din regatul meu! »

Ea se învârtea mereu; cimbalele sunau asurzitor, mulțimea urla. Dar Tetrarhul striga mai tare decât toți:

—Vino! vino! Capernaumul va fi al tău! Şi câmpia Tiberiadei! Şi cetățile mele! Jumătate din regatu meu!

Elle se jeta sur les mains, les talons en l'air, parcourut ainsi l'estrade comme un grand scarabée ; et s'arrêta brusquement.

Again the dancer paused; then, like a flash, she threw herself upon the palms of her hands, while her feet rose straight up into the air. In this bizarre pose she moved about upon the floor like a gigantic beetle; then stood motionless.

Ea se aruncă pe mâini, cu călcâele în aer, parcurse astfel estrada ca un cărăbuş mare; şi se opri deodată.

Ea se aruncă în mâini, cu călcâiele în sus, străbătu astfel estrada ca un coşcogea cărăbuş; şi deodată se opri stând cu capul în jos.

Sa nuque et ses vertèbres faisaient un angle droit. Les

The nape of her neck formed a right angle with her

Ceafa şi vertebrele făceau un unghi drept.

Ceafa şi cu şira spinării formau un unghi drept.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

fourreaux de couleur qui enveloppaient ses jambes, lui passant par-dessus l'épaule, comme des arcs-en-ciel, accompagnaient sa figure, à une coudée du sol. Ses lèvres étaient peintes, ses sourcils très noirs, ses yeux presque terribles, et des gouttelettes à son front semblaient une vapeur sur du marbre blanc.

Elle ne parlait pas. Ils se regardaient.

Un claquement de doigts se fit dans la tribune. Elle y monta, reparut ; et, en zézayant un peu, prononça ces mots, d'un air enfantin.

vertebrae. The full silken skirts of pale hues that enveloped her limbs when she stood erect, now fell to her shoulders and surrounded her face like a rainbow. Her lips were tinted a deep crimson, her arched eyebrows were black as jet, her glowing eyes had an almost terrible radiance; and the tiny drops of perspiration on her forehead looked like dew upon white marble.

She made no sound; and the burning gaze of that multitude of men was concentrated upon her.

A sound like the snapping of fingers came from the gallery over the pavilion. Instantly, with one of her movements of bird-like

Tricoul colorat, care-i înfăşura picioarele, trecându-i peste umeri, ca nişte curcubee, îi întovărăşia figura, la o palmă de la pământ. Buzele îi erau vopsite, sprâncenele foarte negre, ochii aproape îngrozitori, şi picături mici de apă pe frunte păreau un abur pe marmoră albă.

Nu vorbia. Se priviră.

O plesnitură de degete se auzi în tribună. Ea se urcă acolo, apăru iar; şi, zâzâind puţin, rosti aceste cuvinte, cu un aer

Mătăsurile multicolore pe care le purta pe sub tunică recăzându-i peste umeri, îi înconjurau obrazul ca nişte curcubee, la o palmă de pământ. Buzele îi erau vopsite, genele foarte negre, ochii aproape cumpliţi, iar stropii mici de năduşeală de pe fruntea ei păreau o abureală pe o marmură albă.

Nu spunea nimic. Se priveau doar.

Din tribună se auzi o pocnitură de degete. Salomeea urcă în fugă sus, apoi reapăru; şi sâsâind puţin, rosti aceste cuvinte, pe un ton copilăros:

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	swiftness, Salome stood erect. The next moment she rapidly passed up a flight of steps leading to the gallery, and coming to the front of it she leaned over, smiled upon the tetrarch, and, with an air of almost childlike naivete, pronounced these words:	copilăresc:	
« Je veux que tu me donnes dans un plat, la tête... » Elle avait oublié le nom, mais reprit en souriant : « La tête de Iaokanann ! »	"I ask my lord to give me, placed upon a charger, the head of—" She hesitated, as if not certain of the name; then said: "The head of Iaokanann!"	—« Vreau să-mi dai pe o tipsie, capul… » uitase numele, dar reluă zâmbind: « capul lui Iaokanann! »	— Vreau să îmi dai pe o tipsie, capul... Uitase numele, dar îşi aminti şi continuă zâmbind: — Capui lui Iaokanann!
Le Tétrarque s'affaissa sur lui-même, écrasé.	The tetrarch sank back in his chair as if stunned.	Tetrarhul fu copleşit, zdrobit.	Tetrarhul se nărui în sinea lui, zdrobit.
Il était contraint par sa parole, et le peuple attendait. Mais la mort qu'on lui avait prédite, en s'appliquant à un autre, peut-être détournerait la sienne ? Si Iaokanann était	He had bound himself by his promise to her; and the people awaited his next movement. But the death that night of some conspicuous man that had been predicted to	Era silit de cuvântul dat şi poporul aştepta. Dar moartea, care i se prevestise, aplicându-se la un altul, poate că o va îndepărta pe a sa! Dacă	Era legat prin cuvântul dat şi poporul aştepta. Dar moartea care i se prezisese, dacă lovea pe un altul, poate că scăpa el de ea? Dacă Iaokanann era într-adevăr Ilie, ar putea să scape de moarte;

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

véritablement Élie, il pourrait s'y soustraire ; s'il ne l'était pas, le meurtre n'avait plus d'importance.	him by Phanuel,—what if, by bringing it upon another, he could avert it from himself, thought Antipas. If Iaokanann was in very truth the Elias so much talked of, he would have power to protect himself; and if he were only an ordinary man, his murder was of no importance.	Iaokanann ar fi cu adevărat Ilie, el ar putea să scape; dacă nu era, omorul nu mai avea însemnătate.	dacă nu era, uciderea lui nu avea nicio însemnătate.
Mannaëi était à ses côtés, et comprit son intention.	Mannaeus stood beside his chair, and read his master's thoughts.	Mannaei era alături de dânsul şi-i înțelese gândul.	Mannaei era alături de el şi îi înțelese gândul.
Vitelius le rappela pour lui confier le mot d'ordre des sentinelles gardant la fosse.	Vitellius beckoned him to his side and gave him an order for the execution, to be transmitted to the soldiers placed on guard over the dungeon.	Vittelius îl chemă din nou, pentru a-i încredința cuvântul de ordine, de oarece santinelele păzeau groapa.	Vitellius îl chemă ca să îi încredințeze parola dată paznicilor care păzeau groapa.
Ce fut un soulagement. Dans une minute, tout serait fini !	This execution would be a relief, he thought. In a few moments all would be over!	Fu o uşurare. Peste o minută, totul va fi sfârşit.	Oftă uşurat. Într-o clipă totul avea să fie terminat.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Cependant, Mannaëi n'était guère prompt en besogne.

Il rentra, mais bouleversé.

Depuis quarante ans il exerçait la fonction de bourreau. C'était lui qui avait noyé Aristobule, étranglé Alexandre, brûlé vif Matathias, décapité Zosime, Pappus, Joseph et Antipater, et il n'osait tuer Iaokanann ! Ses dents claquaient, tout son corps tremblait.

Il avait aperçu devant la fosse le Grand Ange des Samaritains[157], tout couvert d'yeux et brandissant un immense glaive, rouge et

But for once Mannaeus did not perform a commission satisfactorily.

He left the hall but soon returned, in a state of great perturbation.

During forty years he had exercised the functions of the public executioner. It was he that had drowned Aristobulus, strangled Alexander, burned Mattathias alive, beheaded Zozimus, Pappus, Josephus, and Antipater; but he dared not kill Iaokanann! His teeth chattered and his whole body trembled.

He declared that he had seen, standing before the dungeon, the Angel of the Samaritans, covered with eyes and brandishing a great

Cu toate acestea, Mannaei nu se arătă de loc gata la treabă.

El intră, dar turburat.

De patruzeci de ani exercita funcția de călău. Încercase pe Aristobul, strangulase pe Alexandru, arsese de viu pe Matathia, tăiase capul lui Zosim, lui Pappus, lui Iosif şi Antipatru; şi nu îndrăznia să omoare pe Iaokanann!

Zărise dinaintea temniței pe Marele Înger al Samaritenilor, acoperit peste tot cu ochi şi învârtind o sabie imensă,

Totuşi Mannaei nu se grăbea să se achite de sarcina pe care şi-o luase.

Reapăru, foarte tulburat.

De patruzeci de ani îndeplinea funcția de călău. El era cel care îl înecase pe Aristobul, care îl sugrumase pe Alexandru, care îl arsese de viu pe Matathias şi care decapitase pe Yosima, Pappus, Iosif şi Antipater; şi totuşi nu îndrăznea să-l omoare pe Iaokanann! Dinții îi clănțăneau, tremura din tot trupul.

Zărise în fața gropii pe Marele Înger al samaritenilor, acoperit din cap până-n picioare de ochi, şi rotind o spadă uriaşă, roşie şi dințată ca o flacără.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

dentelé comme une flamme. Deux soldats amenés en témoignage pouvaient le dire.

Ils n'avaient rien vu, sauf un capitaine juif, qui s'était précipité sur eux et qui n'existait plus.

La fureur d'Hérodias dégorgea en un torrent d'injures populacières et sanglantes. Elle se cassa les ongles au grillage de la tribune, et les deux lions sculptés semblaient mordre ses épaules et rugir comme elle.

Antipas l'imita, les prêtres, les soldats, les Pharisiens, tous réclamant une

sword, glowing and quivering like a flame. He appealed to two of the guards, who had entered the hall with him, to corroborate his words.

But they said they had seen nothing except a Jewish captain who had attacked them, and whom they had killed.

The fury of Herodias poured forth in a torrent of invective against the populace. She clenched the railing of the balcony so fiercely as to break her nails; the two stone lions at her back seemed to bite her shoulders and join their voices to hers.

Antipas followed her example; and priests, soldiers, and Pharisees cried aloud

roşie şi dințată ca o flacără. Doi soldați, aduşi ca martori, puteau să spună.

Ei nu văzuseră nimic, de cât o căpetenie de a Iudeilor, care se repezise asupra lor şi care nu mai ezista.

Furia Irodiadei se revărsă într'un şiroi de înjurături mojiceşti şi grozave. Îşi rupse unghiile de grilajul tribunei, şi cei doi lei sculptați păreau că-i muşcă umerii şi că răcnesc ca şi dânsa.

Antipa o imită, preoții, soldații, Fariseii, toți cerând răzbunare; şi

Adusese cu sine doi ostaşi care puteau să fie martori.

Aceştia nu văzuseră nimic, în afară de o căpetenie a iudeilor, care se năpustise asupra lor şi care acum nu mai exista.

Furia Irodiadei se revărsă într-un potop de ocări grosolane şi sângeroase. Îşi rupse unghiile de grilajul tribunei, iar cei doi lei sculptați păreau că îi muşcă umerii şi rag odată cu ea.

Antipa făcu la fel, preoții, ostaşii, fariseii, toți cereau o răzbunare, iar ceilalți erau

vengeance, et les autres, indignés qu'on retardât leur plaisir.

Mannaéi sortit, en se cachant la face.

Les convives trouvèrent le temps encore plus long que la première fois. On s'ennuyait.

Tout à coup, un bruit de pas se répercuta dans les couloirs. Le malaise devenait intolérable.

La tête entra ; — et Mannaëi la tenait par les cheveux, au bout de son bras, fier des applaudissements.

together for vengeance, echoed by the rest of the gathering, who were indignant that a mere slave should dare to delay their pleasures.

Again Mannaeus left the hall, covering his face with his hands.

The guests found the second delay longer than the first. It seemed tedious to every one.

Presently a sound of footsteps was heard in the corridor without; then silence fell again. The suspense was becoming intolerable.

Suddenly the door was flung open and Mannaeus entered, holding at arm's length, grasping it by the hair, the head of Iaokanann. His

ceilalți indignați că li se întârzia plăcerea.

Mannaei eşi, ascunzându-şi fața.

Oaspeților li să păru timpul şi mai lung decât întâia dată. Se plictiseau.

De-odată, un zgomot de paşi răsună în coridor. Indispoziția devenea nesuferită.

Capul intră; —şi Mannaei îl ținea de păr, la capătul brațului, mândru de aplauze!

revoltați că li se întârzia plăcerea.

Mannaei ieşi ascunzându-şi fața.

Oaspeților li se păru timpul şi mai lung decât prima dată. Se plictiseau.

Deodată un zvon de paşi răsună de-a lungul coridoarelor. Aşteptarea ajunsese de neîndurat.

Capul intră; Mannaei cu mâna întinsă îl ținea de păr, mândru de aplauzele pe care le stârnea.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	appearance was greeted with a burst of applause, which filled him with pride and revived his courage.		
Quand il l'eut mise sur un plat, il l'offrit à Salomé.	He placed the head upon a charger and offered it to Salome, who had descended the steps to receive it.	După ce-l puse pe o tipsie, îl oferi Salomeei.	Îl puse pe un taler şi i-l oferi Salomeei.
Elle monta lestement dans la tribune : plusieurs minutes après, la tête fut rapportée par cette vieille femme que le Tétrarque avait distinguée le matin sur la plate-forme d'une maison, et tantôt dans la chambre d'Hérodias.	She remounted to the balcony, with a light step; and in another moment the charger was carried about from one table to another by the elderly female slave whom the tetrarch had observed in the morning on the balcony of a neighbouring house, and later in the chamber of Herodias.	Ea se urcă repede în tribună; după câteva minute, capul fu readus de acea femee bătrână, pe care Tetrarhul o văzuse dimineața pe platforma unei case şi de curând în odaia Irodiadei.	Aceasta urcă uşoară în tribună; câteva clipe după aceea, capul fu readus de către bătrâna pe care Tetrarhul o zărise de dimineață pe terasa unei case, şi mai apoi în odaia Irodiadei.
Il se reculait pour ne pas la voir. Vitellius y jeta un regard indifférent.	When she approached him with her ghastly burden, he turned away his head to avoid looking at it. Vitellius	El se da îndărăt, ca să nu vadă capul. Vitellius aruncă asupra lui o privire indiferentă.	Antipa se trase înapoi ca să nu-l vadă. Vitellius îl privi cu nepăsare.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	threw upon it an indifferent glance.		
Mannaëi descendit l'estrade, et l'exhiba aux capitaines romains, puis à tous ceux qui mangeaient de ce côté.	Mannaeus descended from the pavilion, took the charger from the woman, and exhibited the head to the Roman captains, then to all the guests on that side of the hall.	Mannaei se scoboră de pe estradă, şi-l arătă căpitanilor romani, apoi tuturor celor cari mâncau la acea parte.	Mannaei coborî de pe estradă şi îl înfăţişă căpeteniilor romane, apoi tuturor celor care se ospătau în partea aceea.
Ils l'examinèrent.	They looked at it curiously.		Îl priviră cu luare aminte.
La lame aiguë de l'instrument, glissant du haut en bas, avait entamé la mâchoire. Une convulsion tirait les coins de la bouche. Du sang, caillé déjà, parsemait la barbe. Les paupières closes étaient blêmes comme des coquilles ; et des candélabres à l'entour envoyaient des rayons.	The sharp blade of the sword had cut into the jaw with a swift downward stroke. The corners of the mouth were drawn, as if by a convulsion. Clots of blood besprinkled the beard. The closed eyelids had a shell-like transparency, and the candelabra on every side lighted up the gruesome object with terrible distinctness.	Lama ascuţită a instrumentului, alunecând de sus în jos, tăiase falca. O convulsiune mişca colţurile gurii. Sânge, închegat, îi stropia barba. Pleoapele închise erau vinete ca nişte scoici; şi policandrele împrejur trimiteau raze.	Tăişul ascuţit al sabiei alunecând de sus în jos, îi atinsese falca. O încleştare continua să-i crispreze colţurile gurii. Sânge închegat îi mânjea barba. Pleoapele închise erau albe ca nişte scoici; iar policandrele dimprejur îi făceau un fel de nimb de raze.
Elle arriva à la table des	Mannaeus arrived at the	Titva ajunse la masa	Ajunsese la masa preoţilor.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

prêtres. Un Pharisien la retourna curieusement ; et Mannaëi, l'ayant remise d'aplomb, la posa devant Aulus, qui en fut réveillé. Par l'ouverture de leurs cils, les prunelles mortes et les prunelles éteintes semblaient se dire quelque chose.

Ensuite Mannaëi la présenta à Antipas. Des pleurs coulèrent sur les joues du Tétrarque.

Les flambeaux s'éteignaient. Les convives partirent ; et il ne resta plus dans la salle qu'Antipas, les mains contre ses tempes, et regardant toujours la tête coupée, tandis que Phanuel, debout au milieu de la grande

table where the priests were seated. One of them turned the charger about curiously, to look at the head from all sides. Then Mannaeus, having entirely regained his courage, placed the charger before Aulus, who had just awakened from a short doze; and finally he brought it again to Antipas and set it down upon the table beside him. Tears were running down the cheeks of the tetrarch.

The lights began to flicker and die out. The guests departed, and at last no one remained in the great hall save Antipas, who sat leaning his head upon his hands, gazing at the head of Iaokanann; and Phanuel, who stood in the

preoților. Un Fariseu o întoarse cu curiositate; şi Mannaei, îndreptând-o o aşeză dinaintea lui Aulus, care se deşteptă. Prin deschizătura genelor, luminile moarte şi luminile stinse păreau că-şi spun ceva. Pe urmă, Mannaei îl prezintă lui Antipa. Lacrimi curseră pe obrazul Tetrarhului.

Făcliile se stingeau. Oaspeții plecară; şi nu mai rămase în sală decât Antipa cu mâinile rezemate de tâmple, privind mereu la capul tăiat, în timp ce Phanuel, stând în picioare în

Un fariseu îl răsuci cu curiozitate; si Mannaei, după ce îl aşeză la loc, îl puse şi în fața lui Aulus care văzându-l se trezi din moțăială. Printre gene, ochii cei morți şi ochii cei somnoroşi păreau că îşi spun ceva. După aceea, Mannaei îl înfățişă lui Antipa. Pe obrajii Tetrarhului curseră lacrimi.

Făcliile se stingeau. Oaspeții plecară, nu mai rămase în sală decât Antipa. Stătea cu tâmplele între mâini şi privea țintă capul acela aşezat înaintea lui, în timp ce Fanuel, în picioare în mijlocul imensei săli goale, şoptea rugăciuni cu

nef, murmurait des prières, les bras étendus.

A l'instant où se levait le Soleil, deux hommes, expédiés autrefois par Iaokanann, survinrent, avec la réponse si longtemps espérée[158].

Ils la confièrent à Phanuel, qui en eut un ravissement.

Puis il leur montra l'objet lugubre, sur le plateau, entre les débris du festin. Un des hommes lui dit :

« Console-toi ! il est descendu chez les morts annoncer le Christ ! »

centre of the largest nave and prayed aloud, with uplifted arms.

At sunrise the two men who had been sent on a mission by Iaokanann some time before, returned to the castle, bringing the answer so long awaited and hoped for.

They whispered the message to Phanuel, who received it with rapture.

Then he showed them the lugubrious object, still resting on the charger amid the ruins of the feast. One of the men said:

"Be comforted! He has descended among the dead in order to announce the coming of the Christ!"

mijlocul încăperii, murmură rugăciuni, cu mâinile întinse.

În clipa în care răsăria soarele, doi oameni, trimişi mai de mult de Iaokanann, veniră, cu răspunsul aşteptat atât de mult.

Ei îl încredinţară lui Phanuel, care rămase încântat.

Apoi le arătă obiectul lugubru, pe tipsie, între rămăşiţele ospăţului. Unul dintre oameni zise:

— « Mângâe-te! S'a coborât la cei morţi să-l vestească pe Hristos! »

braţele întinse.

La răsăritul soarelui, doi oameni, trimişi mai de mult de către Iaokanann, sosiră cu răspunsul atât de îndelung aşteptat.

Îl încredinţară lui Fanuel care citindu-l fu năpădit de fericire.

În clipa următoare se întoarse şi le arătă capul rămas pe taler, printre rămăşiţele ospăţului. Unul din cei doi oameni îi vorbi:

– Mângâie-te cu gândul că a pogorât printre morţi să le vestească pe Cristos!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

L'Essénien comprenait maintenant ces paroles : « Pour qu'il croisse, il faut que je diminue. »

Et tous les trois, ayant pris la tête de Iaokanann, s'en allèrent du côté de la Galilée.

Comme elle était très lourde, ils la portaient alternativement.

And in that moment the Essene comprehended the words of Iaokanann: "In order that His glory may increase, mine must diminish!"

Then the three, taking with them the head of John the Baptist, set out upon the road to Galilee; and as the burden was heavy, each man bore it awhile in turn.

Esenianul înțelegea acum vorbele acelea: « Ca el să crească, eu trebuie să scad. »

Şi toți trei, luând capul lui Iaokanann, se duseră înspre Galileea.

Fiind-că era foarte greu, îl duceau pe rând.

Translated by M. Iftodiu. *Gustav Flaubert. Trei Povestiri*. Librăria "Universală". Alcalay & Co. 1909.

Abia acum înțelegea esenianul tâlcul acelor vorbe: « Pentru ca el să crească, trebuie ca eu să scad ».

Şi luând capul lui Iaokanann, porniră tustrei către Galileea.

Pentru că era foarte greu, îl duceau pe rând fiecare.

Translated by Anda Boldur. Gustave Flaubert: *Trei povestiri*. Editura Univers. Bucureşti. 1973.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

NOTES

1. ***Machærous*** (ou Macheronte) : place forte construite à l'est de la mer Morte pour protéger la Judée contre les raids des Arabes (Ier av. J. C.).
2. ***Coudée*** : unité de mesure romaine valant 44,2 centimètres, la hauteur des murailles s' élève donc à plus de 50 mètres.
3. ***Vélarium*** : voile que les Romains tendaient pour se protéger du soleil.
4. ***Tétrarque*** : chef militaire et politique de l'une des quatre provinces du royaume de Judée, divisé à la mort d'Hérode Ier.
5. ***Sorek*** : torrent qui coule non loin de Jérusalem.
6. ***Tour Antonia*** : élevée par Hérode I er, en l'honneur de l'empereur romain Marc-Aurèle, elle flanquait le côté nord du Temple de Jérusalem et servait de quartier général aux troupes romaines en Palestine. **Elle symbolise ici la domination romaine.**
7. ***Galilée*** : province la plus riche du royaume d'Hérode-Antipas. La ville de Tibériade y fut fondée en l'honneur de l'empereur Tibère. Nazareth est la ville de Galilée où Jésus est né.
8. ***Lapis-lazuli*** : pierres fines de couleur bleu azur.
9. ***Yémen*** : région située au sud-ouest de la péninsule d' Arabie.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

10. ***Vitellius*** : il s'agit ici de Lucius, père du futur empereur Aulus Vitellius.
11. ***Syrie*** : à l'époque, province comprenant les terres situées entre l'Euphrate et la Palestine.
12. ***Agrippa*** : neveu d'Hérode-Antipas et frère d'Hérodias. Très jaloux de son oncle, il retourna à Rome où il intrigua en faveur du futur Caligula, ce qui lui valut d'être emprisonnée par Tibère, alors au pouvoir.
13. ***Batanée*** : province correspondant à peu prés à l'actuel Liban.
14. ***Les Parthes*** : habitants de la Mésopotamie ayant coutume de faire des incursions redoutables en Palestine. Refoulés par l'empereur Trajan en 113 avant J.-C. , ils ne furent néanmoins jamais soumis à une quelconque tutelle, romaine ou autre.
15. ***Deux hommes*** : deux disciples envoyés par Jean Baptiste à Jésus par lui demander s'il est le Messie qu'il a lui-même annoncé (Evangile selon saint Matthieu, xi. 2-15 ; selon saint Luc, vii. 18-28).
16. ***Une grande nouvelle*** : allusion au sens étymologique du mot «évangile » (« bonne nouvelle »).
17. ***Leur temple… Hyrcan*** : à la fin du règne de Salomon, en 930 avant J.-C. , les tribus d'Israël formaient deux royaumes : au nord, la Samarie (capitale Sichem) ; au sud, la Judée (capitale Jérusalem). Les Samaritains, qui refusaient de se plier aux lois de Jérusalem, avaient édifié sur le mont Garizim un temple rival qui fut détruit en 108 avant J.-C. par le grand prêtre et roi des Juifs, Jean-Hyrcan.
18. ***Sion*** : une des quatre collines de Jérusalem, et par extension, Jérusalem elle-même.
19. ***Anathème*** : malédiction.
20. ***Qu'importe… diminue*** : propos de Jean-Baptiste tirè de l'Evangile selon saint Jean (iii. 30). « Il » désigne le Christ.
21. ***Des villes maudites*** : Sodome et Gomorrhe, brûlées puis recouvertes, au XIXème siècle av. J.-C. , par les eaux de la mer Morte, à l'odeur caractéristique. La Bible rapporte l'histoire légendaire de cette catastrophe.
22. ***Simarre*** : robe longue d'intérieur.
23. ***César*** : tous les empereurs romains étaient désignées par les noms de César-Auguste, en souvenir des deux premiers empereurs. Ici, il s'agit de Tibère (42 av. J.-C. – 37 apr. J.-C.) .

24. ***Caius*** : futur Caligula.
25. ***Dans celle… comptait plus… Hérode Ier*** : le Grand fit tuer, entre autres ses fils Alexandre, Aristobule et Antipater , ainsi que sa première épouse Mariamne.
26. ***Eutychès*** : esclave affranchi d'Agrippa, qui trahit son ancien maître en rapportant à Tibère une conversation secrète où l'on complotait la mort de l'empereur.
27. ***Atrium*** : pièce principale des riches maisons romaines.
28. ***Étuves*** : chambres où les Romains prenaient des bains de vapeur.
29. ***La voie Sacrée*** (via Sacra) : artère la plus importante de la Rome Impériale.
30. ***Espérances … Néhémias*** : captif en Babylone, le peuple juif fut autorisé par un édit de Cyrus, roi de Perse, à regagner la Palestine et à reconstituire le Temple de Jérusalem (538 av. J.-C.). Un siècle plus tard, Néhémias jetait les bases d'une nation juive, forte, unie et indépendante.
31. ***Galaad*** : région située sur la rive gauche du Jourdain.
32. ***Inanité*** : inutilité
33. ***Ascalon*** : une des principales cités des Philistins (peuple indo-européen), installés depuis le XIIème siècle avant J.-C. au bord de la mer Méditerranée à 70 kilomètres de Jérusalem.
34. ***Juda*** : royaume constitué par les douze tribus juives du sud de la Palestine à la mort du roi Salomon (931 av. J.-C.)
35. ***David*** : successeur de Saul, deuxième roi d'Israël (1000 av. J.-C.). Il avait soumis les Iduméens dont la famille d'Hérode est issue.
36. ***Makkabi*** (ou Macchabées) : famille juive qui mena la résistance contre l'occupant au IIème siècle avant J.-C.
37. ***Patricienne*** : femme d'une ancienne famille romaine, appartenant à l'aristocratie de cette société.
38. ***Plébéien*** : individu issu d'une famille romanisée, au bas de l' échèle sociale romaine.
39. ***Jacob*** : fils d'Isaac. Il eut douze fils qui fondèrent les douze tribus de l'Israël primitif.
40. ***Edom*** : surnom donnée au frère jumeau de Jacob et qui signifie « roux » en hébreu. Rival de son frère, il dut

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

s'exiler au sud de la Palestine, dans la région de l'Idumée dont est originaire la famille d'Hérode.

41. ***Calamistrée*** : plissée au fer chaud.
42. ***Péplum*** (ou péplos) : châle qui s'agrafait sur l'épaule.
43. ***Salines*** : marais salants.
44. ***Juif de Babylone*** : malgré l'édit de Cyrus, certains Juifs étaient restés à Babylone où ils exerçaient des activités de négoce.
45. ***Les Scythes*** : les peuples semi-nomades considérés comme barbares par les Romains et vivant à l'est de l'Europe.
46. ***Buccins*** : trompettes courtes dont se servait l'armée romaine.
47. ***Vitellia*** : déesse dont on ne trouve trace que chez Suétone.
48. ***Le Janicule*** : l'une des sept collines de Rome.
49. ***Questure*** : premier degré dans la haute magistrature romaine.
50. ***Consulats*** : degré le plus élevé de la magistrature romaine.
51. ***Clites*** : peuple de Cilicie qui refusait de payer l'impôt à Rome et qui fut réduit à la soumission par un lieutenant de Vitellius.
52. ***Hyperboles*** : exagérations ; ici, louanges excessives.
53. ***Jeux Olympiques*** : fêtes sacrées du monde grec qui se tenaient tous les quatre ans dans le sanctuaire de Zeus à Olympie (à l'ouest du Péloponnèse) et mettaient fin aux querelles et rivalités pendant toute la durée des Jeux.
54. ***Eunuques*** : hommes châtrés qui gardaient les femmes dans les harems orientaux.
55. ***Souillure du fils*** : allusion aux débauches de Tibère, auxquelles participait Aulus.
56. ***Caprée*** : Capri. Île située au large de Naples.
57. ***Des Sadducéens et des Pharisiens***. Pahrisiens et Sadducéens : deux sectes religieuses juives rivales, l'une plus intransigeante que l'autre.
58. ***Sacrificature*** : dans la religion juive, fonction essentielle du grand prêtre chargé des sacrifices officiels.

59. ***Tiare*** : bonnet en forme de cône.
60. ***Publicains*** : fonctionnaires spécialement chargés de la perception des impôts.
61. ***Tablettes*** de bois : enduites de cire, elle servaient aux publicains qui y gravaient leurs comptes.
62. ***Vélites*** : soldats d'infanterie armés légèrement.
63. ***Ponce-Pilate*** : procurateur romain de la Judée (de 26 à 36 apr. J.-C.), devenu impopulaire par ses répressions sanglantes. Son rôle lors du procès de Jésus l'a rendu célèbre.
64. ***Umbo*** : mot latin désignant la bosse située au centre du bouclier romain sur laquelle est gravée l'effigie de l'empereur.
65. ***Tibère ... en Sardaigne*** : épisode rapporté par les historiens latins Tacite et Suétone. Le premier mentionne 4 000 déportés juifs et non 400.
66. ***Cette goinfrerie... l'univers*** : les orgies alimentaires d'Aulus sont rapportées par Suétone dans son Histoire des douze Césars.
67. ***Cimeterres*** : sabres courts et recourbés.
68. ***Cnémides*** : pièces d'armure destinées à protéger les jambes.
69. ***Catapultes*** : grosses machines de guerre propulsant des pierres , des flèches ou de l'huile bouillante.
70. ***Des mitaines de sparterie*** : sorte de gants fabriqués avec du spart, c'est-à-dire du jonc ou une autre matière végétale tressée.
71. ***Frontal*** : os du front ; ici, le front.
72. ***Ephraïm*** : une des douze tribus d'Israël, résidant au nord-ouest de la mer Morte.
73. ***Avorton*** : enfant né avant terme, donc considéré à l'époque comme faible et maladif.
74. ***Moab*** : fils de Loth, qui donna son nom à une peuplade arabe vivant à l'est de la mer Morte.
75. ***Gerboises*** : petits rongeurs craintifs vivant à l'abri dans leurs terriers.
76. ***Fléau de l'Eternel*** : malédiction divine.
77. ***Cithare*** : instrument à cordes ancien, sans manche.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

78. ***Kiccars*** : pièces d'or, d'une valeur plus grande que l'obole, petite monnaie d'argent.
79. ***Fils de David*** : d'après les prophètes de la Bible. Jésus devait descendre de David.
80. ***Achab… ce roi d'Israël*** (ix s. av. J.-C.) avait épousé Jézabel qui l'avait détourné du culte de Yahvé (nom du Dieu d'Israël) , et l'avait forcé à introduire celui de Baal. Sous son influence, il fit exécuter le prophète Elie.
81. ***Cachet*** : sceau portant la marque de l'empereur.
82. ***La stérilité du mulet*** : produit du croisement de l'âne et de la jument, le mulet est par nature inapte à la reproduction.
83. ***Béante*** : bouche bée.
84. ***Cavale*** : jument de race.
85. ***Les cailloux… l'adultère*** : comme l'avait prédit Elie, le cadavre de Jézabel fut jeté aux chiens après qu'elle eut été lapidée sur l'ordre du roi Jéhu. Iaokanann prédit le même destin à Hérodias.
86. ***Absalon… avec ses filles*** : allusions à divers épisodes de la Bible.
87. ***L'obsédaient*** : l'ennuyaient.
88. ***Persée… Agalah… Algol… Mira-Cœti*** : noms d'étoiles ou de constellations.
89. ***Sicaire*** : tueur à gages (la sica est un poignard romain).
90. ***Cinnamome***: arbrisseau aromatique, comme le cannelier, le camphrier, etc.
91. ***Porphyre*** : roche rouge ou verte tachée de blanc qui peut être polie, comme le marbre.
92. ***Polyclète*** : l'un des grands sculpteurs de la Grèce antique (V s. av. J. -C.).
93. ***Escabelle*** : petit escabeau.
94. ***Basilique*** : à Rome, vaste bâtiment, situé sur le forum et réservé aux activités juridiques et commerciales.
95. ***Algumim*** : variété d'acacia.
96. ***Cintre*** : arcade.
97. ***Vaisseau*** : espace intérieur d'un bâtiment allongé et voûté.
98. ***Baudrier*** : bande de velours ou de cuir qui sert à maintenir l'épée.

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
București 2012

99. ***Boudins*** : boucles de cheveux roulées en spirale.
100. ***Chaldéen*** : langue parlée en Babylonie (aussi appelée la Chaldée).
101. ***Triclinium*** : lit à trois places servant à prendre les repas.
102. ***Ptolémaïde*** : port de Phénicie, aujourd'hui Saint-Jean-d'Acre.
103. ***Thraces*** : habitants d'une région située au nord de la Macédoine, entre le Danube et la mer Égée. Ils avaient la réputation d'être des guerriers féroces.
104. ***Palmyre*** : ville et oasis au cœur du désert de Mésopotamie.
105. ***Éziongaber*** : port de la mer Rouge.
106. ***Galbanum*** : résine odoriférante.
107. ***Couffes*** : paniers.
108. ***Simon de Gittoï*** : Simon le Magicien, qui exerçait son art en Samarie, et dont parlent les Actes des Apôtres (viii.9, 18 et suivants).
109. ***Chlamyde*** : court manteau militaire.
110. ***Jacob ... elle est guérie*** : évocation légèrement modifiée d'un épisode rapporté dans les Évangiles (Matthieu, viii.5 et Luc. vii.7).
111. ***Gnomon*** : cadran solaire très ancien.
112. ***Pratiques*** : ici, pratiques de magie, de sorcellerie.
113. ***Baaras*** : plante que l'on croyait capable d'éloigner les mauvais sorts.
114. ***Gog et Magog*** : esprits du mal, ennemis d'Israël.
115. ***Le Prince du Mal*** : Lucifer.
116. ***La Loi*** : les commandements dictés par Yahvé à Moïse sur le mont Sinaï.
117. ***Élie*** : le plus célèbre des prophètes d'Israël dont on disait que le retour annoncerait l'arrivée du Messie.
118. ***Tous ... Sarepta*** : rappel des grands miracles d'Élie ; il avait été nourri par des corbeaux, Dieu avait lui-même allumé la table de sacrifice d'Élie ; les prêtres de Baal avaient été noyés dans un torrent et la femme de

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Sarepta, qui l'hébergea, vit ses provisions multipliées et son fils guéri.

119. ***Nec… videtur*** : Lucrèce, poète latin mort en 55 avant J.-C. avait écrit « Jamais le corps ne naît ni ne grandit de lui-même, ni ne survit après la mort » (*De natura rerum*).

120. ***Naxos*** : île grecque, rendue célèbre par l'épisode au cours duquel Thésée abandonna Ariane.

121. ***Terrine de Commagène*** : graisse fondue recouverte de sorbet neigeux.

122. ***Philon le Platonicien*** : philosophe juif qui interprétait les écrits des penseurs grecs comme un vaste commentaire du texte de la Bible.

123. ***Mithra*** : dieu d'origine hindoue dont le culte fut introduit à Rome par les soldats qui s'y étaient initiés lors de la conquête de la Perse. Certains rites (baptême, partage du pain et du vin) présentent de curieuses ressemblances avec ceux du christianisme.

124. ***Safet… Byblos*** : villes de Phénicie.

125. ***Des amphores… des cratères*** : le vin était conservé dans de grands vases de terre cuite, les amphores, et l'on se servait des vases plus petits, les cratères, pour le mélanger à l'eau.

126. ***Iaçim … planètes*** : d'origine babylonienne, l'astrologie était mal vue en Israël où elle rappelait aux Juifs le temps de leur captivité.

127. ***Aphaka*** : ville de Perse.

128. ***Hiérapolis*** : ville de Phrygie (ouest de l'actuelle Tunisie) où se trouvait un important sanctuaire dédié à Cybèle (déesse de la Fertilité).

129. ***Azima*** : colombe vénérée par les Samaritains sur le mont Garizim.

130. ***Matathias*** : rendu célèbre ainsi que ses fils dans la lutte contre l'occupant romain. Hérode fit brûler vif un Matathias coupable d'avoir organisé une rébellion contre les Romains et d'avoir dérobé leurs emblèmes.

131. ***Camuse*** : qui a le nez plat et court.

132. ***Holocauste*** : sacrifice au cours duquel la victime était entièrement brûlée.

133. ***Mécène*** : ministre et ami de l'empereur Auguste. Né à Arezzo en 68 avant J. -C., il encouragea les lettres et les

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

arts (son nom, devenu nom commun, désigne précisément quelqu'un qui aide les artistes) ; par ailleurs, c'était un amateur de bonne chère.

134. ***L'âne… immonde*** : selon l'historien latin Tacite, les Juifs adoraient l'âne en souvenir de celui qui avait permis à Moise de trouver de l'eau dans le désert. Cette viande est immonde car impure selon la Loi.

135. ***Déguisés*** : préparés de telle façon (avec aromates, épices…) que l'on ne reconnaisse pas les ingrédients de base.

136. ***Moloch*** : dieu phénicien dont le culte exigeât des sacrifices humains.

137. ***Achoppement*** : entêtement.

138. ***Antigone*** : devenu roi de Juifs grâce à l'appui des envahisseurs parthes, il fut chassé par Hérode Ier avec l'aide des Romains, et exécuté (37 av. J. -C.).

139. ***Crassus*** : triumvir de la Syrie, tué en 55 avant J. -C. après avoir été vaincu par les Parthes.

140. ***Varus*** : général romain, gouverneur de la Syrie. Il périt avec ses troupes en tentant de pacifier la Germanie (9 apr. J. -C.).

141. ***Syriaque*** : langue parlée en Syrie et en Palestine.

142. ***Festons*** : guirlandes.

143. ***Mitre*** : coiffure haute et pointue.

144. ***Le trésor des Atrides… à Mycène*** : dans le Péloponnèse, se trouve le tombeau (le trésor désigne une tombe à coupole) présumé des Atrides (famille de la mythologie grecque). Deux lionnes de pierre en surmontent la porte d'entrée.

145. ***Patère*** : coupe dans laquelle on sert le vin.

146. ***Calcédoines*** : pierres fines d'un blanc laiteux.

147. ***Gorge-pigeon*** : couleur aux reflets changeants. On dit « gorge-de-pigeon ».

148. ***Mandragore*** : plante aux propriétés supposées magiques, dont les fleurs ressemblent à des clochettes.

149. ***Une paire de crotales*** : instrument antique, à percussion, composé de deux cônes, dont on jouait comme de

cymbales ou de castagnettes.

150. ***Psyché*** : d'après la mythologie grecque, Psyché, la plus belle des mortelles était aimée chaque nuit par Cupidon. Mais elle ne devait apercevoir ni le corps ni le visage du dieu. Un jour, sa curiosité fut la plus forte et Cupidon s'éloigna à jamais de sa bien-aimée. Psyché est représentée avec des ailes de papillon sur le dos. En grec, psyché signifie à la fois « âme » et « papillon ».

151. ***Gingras*** : flûte phénicienne.

152. ***Mnester*** : l'un des plus célèbres comédiens romains, amant de Messaline, favori de Caligula.

153. ***Nubiennes des cataractes*** : les cataractes désignent les chutes du Nil situées à l'extrême sud de l'Egypte actuelle. Flaubert fait allusion aux danseurs qu'il a vus pendant son voyage.

154. ***Les bacchantes de Lydie, Bacchus*** : dieu du Vin et de l'ivresse ; était originaire de Lydie, en Asie Mineure. Son cortège était composé de jeunes filles (les bacchantes) qui dansaient de manière licencieuse, jusqu'à l'épuisement.

155. ***Rhombe*** : toupie utilisée dans les enchantements pour ses pouvoirs hypnotiques.

156. ***Tympanons*** : sorte de tambourins utilisés dans le culte de Cybèle.

157. ***Le Grand Ange des Samaritains*** : dans la tradition juive, les anges, serviteurs de Dieu, protègent les humains. A leur tête se trouvent les Grands Anges (ou Archanges), qui sont les anges protecteurs des peuples.

158. ***La réponse si longtemps espérée*** : allusion à l'Evangile selon saint Matthieu, xi. 4-6.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Oscar Wilde

(16 October 1854 - 30 November 1900)

Salome

1892

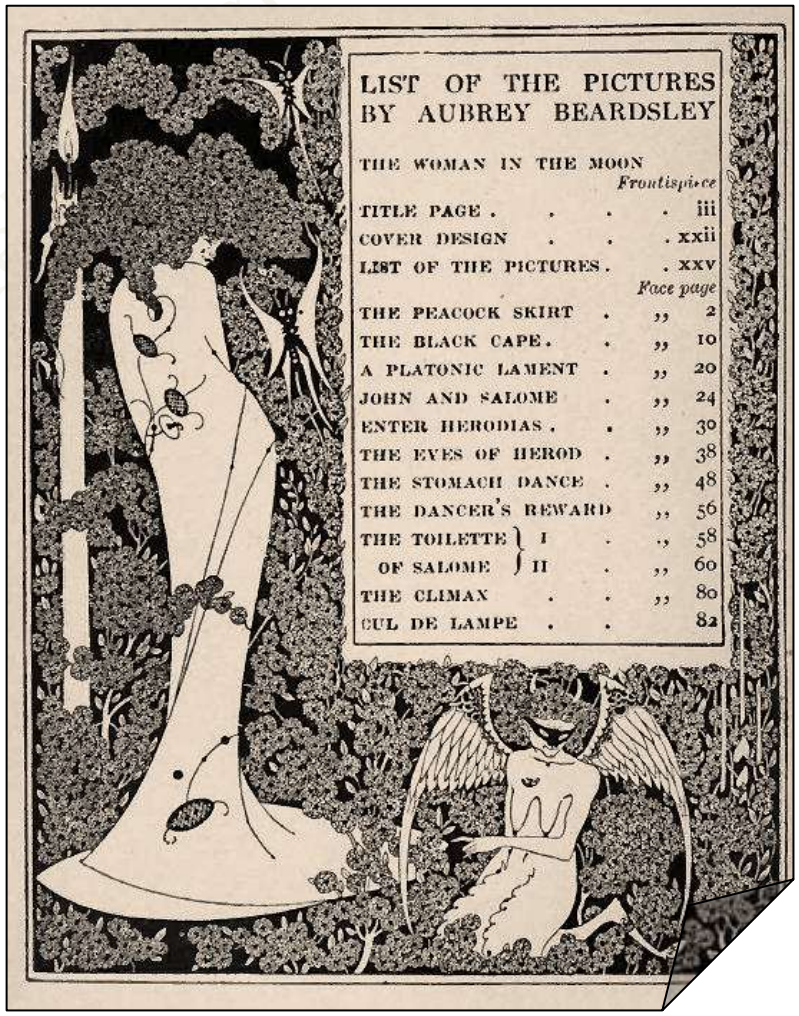

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

București 2012

Salomé

Drame en un acte

A mon Ami
Pierre Louÿs

Personnes

Hérode Antipas, *Tétrarque de Judée.*
Iokanaan, *le prophète.*
Le Jeune Syrien, *capitaine de la garde.*
Tigellin, *un jeune Romain.*
Un Cappadocien.
Un Nubien.
Premier Soldat.
Second Soldat.
Le Page d'Hérodias.
Des Juifs, des Nazaréens, etc.
Un Esclave.

Salome

A Tragedy in One Act

To my friend
Lord Alfred Bruce Douglas
the translator of my play

The persons of the play

Herod Antipas, *Tetrarch of Judæa.*
Iokanaan, *the Prophet.*
The Young Syrian, *Captain f the guard.*
Tigellinus, *a young Roman.*
A Cappodocian.
A Nubian.
First Soldier.
Second Soldier.
The Page of Herodias.
Jews, Nazarenes, etc.
A Slave.

Salomeea

Dramă într'un act

[We have preserved the origin al spelling and puctuation for this text, dated 1907]

Persoanele

Irod, *regele Iudeii.*
Ioan, *proorocul.*
Tânărul Syrian, *căpitanul corpului de gardă.*
Tigelin, *un roman tânăr.*
Un Capadocian.
Un Nubian.
Războinici romani: I-iul soldat, II-lea soldat.
I-iul, Il-lea, Ill-lea, IV-lea, V-lea Evreu.
I-iul, Il-lea Nazarinean.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
Bucureşti 2012

Naaman, *le bourreau.*
Hérodias, *femme du Tétrarque.*
Salomé, *fille d'Hérodias.*
Les esclaves de Salomé.

SCÈNE

(Une grande terrasse dans le palais d'Hérode donnant sur la salle de festin. Des soldats sont accoudés sur le balcon. A droite il y a un énorme escalier. A gauche, au fond, une ancienne citerne entourée d'un mur de bronze vert. Clair de lune.)

Namaan, *the executioner.*
Herodias, *wife of the Tetrarch.*
Salome, *daughter of Herodias.*
The slaves of Salome.

SCENE

(*A great terrace in the Palace of Herod, set above the banqueting-hall. Some soldiers are leaning over the balcony. To the right there is a gigantic staircase, to the left, at the back, an old cistern surrounded by a wall of green bronze. The moon is shining very brightly.*)

Un Fariseu.
Un Saducian.
Manase, *sclav.*
Naaman, *călău.*
Irodiada, *soția lui Irod.*
Salomeea, *fiica ei.*
Romani, suita regelui, sclavi, sclave.

FUNDUL SCENEI

(Noaptea. Cer albastru împodobit cu stele. O mare terasă la palatul lui Irod, vecină cu sala festivă.
– La dreapta o scară, la stânga în planul din fund o fântână veche cu marginile de bronz de un verde întunecat. Seară, lumină de lună.)

SCENA I

(Tânărul Syrian se uită mereu prin poarta palatului. Aproape de el în fund, pe trepte stă pajul Irodiadei. Naaman, călăul, îndărătul

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

		fântânii, rezemat de spadă. Capadocianul si Nubianul în poarta de eşire, la stânga I-iul soldat stă pe scaunul de piatră, aproape de fântână, al Il-lea soldat pe scaunul de piatră din față. Mai târziu glasul lui Ioan în fântână. Amândouă porțile sunt luminate; încolo întuneric.)
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Comme la princesse Salomé est belle ce soir !	How beautiful is the Princess Salome to-night!	Ce frumoasă-i astăseară domnița Salomeea!
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Regardez la lune. La lune a l'air très étrange. On dirait une femme qui sort d'un tombeau. Elle ressemble à une femme morte. On dirait qu'elle cherche des morts.	Look at the moon. How strange the moon seems! She is like a woman rising from a tomb. She is like a dead woman. One might fancy she was looking for dead things.	Ia uită-te la lună! Ce ciudată pare! Parc'ar fi o femee, care ese din groapă, o femee moartă. Ai crede că umblă după morți!
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Elle a l'air très étrange. Elle ressemble à une petite princesse qui porte un voile jaune, et a des pieds d'argent. Elle ressemble à une princesse qui a des pieds comme des petites colombes blanches... On dirait qu'elle danse.	She has a strange look. She is like a little princess who wears a yellow veil, and whose feet are of silver. She is like a princess who has little white doves for feet. One might fancy she was dancing.	Da, e foarte ciudată: parc'ar fi o domniță cu văl galben şi cu picioarele de argint. Cu o domniță seamănă, care ar avea picioarele de porumbiță albă. Uite... ai crede că joacă.
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Elle est comme une femme morte. Elle va très lentement. *(Bruit dans la salle de festin.)*	She is like a woman who is dead. She moves very slowly. (*Noise in the banqueting-hall.*)	Cu o femee moartă seamănă. Ia te uită ce încet alunecă. *(Sgomot în sala festivă).*
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Quel vacarme! Qui sont ces bêtes fauves qui hurlent ?	What an uproar! Who are those wild beasts howling?	Ce e sgomotul ăsta? Urlă fiarele sălbatice?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Les Juifs. Ils sont toujours ainsi. C'est	The Jews. They are always like that. They	Ba, Evreii; obiceiul lor! Discută într'una

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

sur leur religion qu'ils discutent.	are disputing about their religion.	despre religie.
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Pourquoi discutent-ils sur leur religion ?	Why do they dispute about their religion?	Şi pentru ce?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Je ne sais pas. Ils le font toujours... Ainsi les Pharisiens affirment qu'il y a des anges, et les Sadducéens disent que les anges n'existent pas.	I cannot tell. They are always doing it. The Pharisees, for instance, say that there are angels, and the Sadducees declare that angels do not exist.	Ştiu eu? Aşa fac totdeauna. Fariseii de pildă susțin că există îngeri. Saduceii zic că nu.
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Je trouve que c'est ridicule de discuter sur de telles choses.	I think it is ridiculous to dispute about such things.	Mi se pare o prostie sa discuți aşa ceva.
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Comme la princesse Salomé est belle	How beautiful is the Princess Salome to-	Ce frumoasă este astăseară domnița

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

ce soir!	night!	Salomeea!
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Vous la regardez toujours. Vous la regardez trop. Il ne faut pas regarder les gens de cette façon... Il peut arriver un malheur.	You are always looking at her. You look at her too much. It is dangerous to look at people in such fashion. Something terrible may happen.	Mereu te uiți! Prea mult te uiți la ea. Nu trebue să te uiți aşa la oameni; ai s'o păţeşti.
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Elle est très belle ce soir.	She is very beautiful to-night.	E grozav de frumoasă astăseară!
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT *(Privind dela locul lui în spre poarta palatului)*
Le tétrarque a l'air sombre.	The Tetrarch has a sombre aspect.	Regele e posomorît.
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT *(Apropiindu-se de el).*
Oui, il a l'air sombre.	Yes; he has a sombre aspect.	Da, e posomorît.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Il regarde quelque chose.	He is looking at something.	Se uită la ceva.
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Il regarde quelqu'un.	He is looking at some one.	La cineva.
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Qui regarde-t-il ?	At whom is he looking?	La cine?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Je ne sais pas.	I cannot tell.	Nu ştiu.
		(Capadocianul si Nubianul vin lângă ceilalți soldați).
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Comme la princesse est pâle ! Jamais	How pale the Princess is! Never have I	N'o găsiți foarte palidă? Niciodată n'am

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

je ne l'ai vue si pâle. Elle ressemble au reflet d'une rose blanche dans un miroir d'argent.	seen her so pale. She is like the shadow of a white rose in a mirror of silver.	văzut-o aşa de palidă! Uitați-vă; parc'ar fi un trandafir alb, văzut într-o oglindă de argint.
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Il ne faut pas la regarder. Vous la regardez trop!	You must not look at her. You look too much at her.	Nu te mai uita. Prea mult te uiți la ea.
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Hérodias a versé à boire au tétrarque.	Herodias has filled the cup of the Tetrarch.	Irodiada i-a umplut cupa regelui.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
C'est la reine Hérodias, celle-là qui porte la mitre noire semée de perles et qui a les cheveux poudrés de bleu ?	Is that the Queen Herodias, she who wears a black mitre sewed with pearls, and whose hair is powdered with blue dust?	Care e regina Irodiada? Aceea cu o cuşmă neagră acoperită cu mărgaritare şi cu părul pudrat?
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Oui, c'est Hérodias. C'est la femme	Yes; that is Herodias, the Tetrarch's wife.	Da, aceea e soția regelui!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

du tétrarque.		
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Le tétrarque aime beaucoup le vin. Il possède des vins de trois espèces. Un qui vient de l'île de Samothrace, qui est pourpre comme le manteau de César.	The Tetrarch is very fond of wine. He has wine of three sorts. One which is brought from the Island of Samothrace, and is purple like the cloak of Cæsar.	Regelui straşnic îi place vinul. Trei feluri de vinuri are el; unul din insula Samos, purpuriu ca mantaua împăratului...
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Je n'ai jamais vu César.	I have never seen Cæsar.	N'am văzut niciodată pe împăratul.
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Un autre qui vient de la ville de Chypre, qui est jaune comme de l'or.	Another that comes from a town called Cyprus, and is as yellow as gold.	Altul din oraşul Cirus, galben ca aurul.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
J'aime beaucoup l'or.	I love gold.	Grozav de drag mi-e aurul.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Et le troisième qui est un vin sicilien. Ce vin-là est rouge comme le sang.	And the third is a wine of Sicily. That wine is as red as blood.	Al treilea e din Sicilia, roşu ca sângele.
LE NUBIEN	THE NUBIAN	NUBIANUL
Les dieux de mon pays aiment beaucoup le sang. Deux fois par an nous leur sacrifions des jeunes hommes et des vierges: cinquante jeunes hommes et cent vierges. Mais il semble que nous ne leur donnons jamais assez, car ils sont très durs envers nous.	The gods of my country are very fond of blood. Twice in the year we sacrifice to them young men and maidens: fifty young men and a hundred maidens. But I am afraid that we never give them quite enough, for they are very harsh to us.	Zeilor din ţara mea le place mult sângele. De două ori pe an le aducem jertfe de flăcăi şi de fecioare, cincizeci de flăcăi şi o sută de fecioare, şi tot parcă nu le ajunge; tot aspri sunt cu noi.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Dans mon pays, il n'y a pas de dieux à présent, les Romains les ont chassés. Il y en a qui disent qu'ils se sont réfugiés dans les montagnes, mais je ne le crois pas. Moi, j'ai passé trois nuits sur les	In my country there are no gods left. The Romans have driven them out. There are some who say that they have hidden themselves in the mountains, but I do not believe it. Three nights I have been on the	La noi nu mai sânt zei. Pe semne i-au dat afară Romanii. Se zice că s'ar fi ascuns în munţi, dar nu cred. Trei nopţi am umblat prin munţi, i-am căutat... şi nu i-am găsit. Pe urmă i-am strigat şi pe

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

montagnes les cherchant partout. Je ne les ai pas trouvés. Enfin je les ai appelés par leurs noms et ils n'ont pas paru. Je pense qu'ils sont morts.	mountains seeking them everywhere. I did not find them, and at last I called them by their names, and they did not come. I think they are dead.	nume, dar n'au venit; s'au prăpădit.
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Les Juifs adorent un Dieu qu'on ne peut pas voir.	The Jews worship a God that one cannot see.	Evreii se închină la un zeu, pe care nu poate să-l vadă nimeni.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Je ne peux pas comprendre cela.	I cannot understand that.	Asta n'o înțeleg.
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Enfin, ils ne croient qu'aux choses qu'on ne peut pas voir.	In fact, they only believe in things that one cannot see.	Ei cred, mai presus de toate, în lucruri cari nu se văd.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Cela me semble absolument ridicule.	That seems to me altogether ridiculous.	Ce caraghios!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LA VOIX D'IOKANAAN	THE VOICE OF IOKANAAN	GLASUL LUI IOAN
Après moi viendra un autre encore plus puissant que moi. Je ne suis pas digne même de délier la courroie de ses sandales. Quand il viendra la terre déserte se réjouira. Elle fleurira comme le lis. Les yeux des aveugles verront le jour, et les oreilles des sourds seront ouvertes... Le nouveau-né mettra sa main sur le nid des dragons, et mènera les lions par leurs crinières.	After me shall come another mightier than I. I am not worthy so much as to unloose the latchet of his shoes. When he cometh the solitary places shall be glad. They shall blossom like the rose. The eyes of the blind shall see the day, and the ears of the deaf shall be opened. The sucking child shall put his hand upon the dragon's lair, he shall lead the lions by their manes.	Veni-va unul în urma mea, care e mai puternic decât mine! Eu nu sunt vrednic să-i desleg curelele încălțămintelor. Sub paşii lui pustiurile se vor trezi şi vor înflori ca crinii. Ochii celor orbi vor vedea lumina zilei şi urechile surzilor se vor deschide. Nou născutul va pune stăpânire pe ceata duhurilor rele şi de coamele lor va duce leii.
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Faites-le taire. Il dit toujours des choses absurdes.	Make him be silent. He is always saying ridiculous things.	Strigați-i să se domoliască; în totdeauna spune prostii.
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Mais non; c'est un saint homme. Il est	No, no. He is a holy man. He is very	O, nu. E un om evlavios. E foarte blajin.

très doux aussi. Chaque jour je lui donne à manger. Il me remercie toujours.	gentle, too. Every day when I give him to eat he thanks me.	În fiecare zi îmi mulțumeşte când îi duc de mâncare.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Qui est-ce ?	Who is he?	Cine e?
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
C'est un prophète.	A prophet.	Un prooroc.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Quel est son nom ?	What is his name?	Cum îl chiamă?
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Iokanaan.	Iokanaan.	Ioan!
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

D'où vient-il ?	Whence comes he?	Şi de unde vine?
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Du désert, où il se nourrissait de sauterelles et de miel sauvage. Il était vêtu de poil de chameau, et autour de ses reins il portait une ceinture de cuir. Son aspect était très farouche. Une grande foule le suivait. Il avait même des disciples.	From the desert, where he fed on locusts and wild honey. He was clothed in camel's hair, and round his loins he had a leathern belt. He was very terrible to look upon. A great multitude used to follow him. He even had disciples.	Din pustiu. Acolo s'a nutrit cu lăcuste şi cu faguri de pădure. Avea o haină de păr de cămilă şi la mijloc era închis cu o curea. Arăta foarte sălbatic. Îl urma o grămadă de lume, învăţăcei mai cu seamă.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
De quoi parle-t-il ?	What is he talking of?	Şi ce tot spune acolo?
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Nous ne savons jamais. Quelquefois il dit des choses épouvantables, mais il est impossible de le comprendre.	We can never tell. Sometimes he says things that affright one, but it is impossible to understand what he says.	Cine poate şti?! Câte odată spune nişte lucruri care ne înfioară. Mie mi-e peste putinţă să-l pricep.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Peut-on le voir ?	May one see him?	Nu poate să-l vadă nimeni?
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Non. Le tétrarque ne le permet pas.	No. The Tetrarch has forbidden it.	Regele nu dă voe.
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
La princesse a caché son visage derrière son éventail ! Ses petites mains blanches s'agitent comme des colombes qui s'envolent vers leurs colombiers. Elles ressemblent à des papillons blancs. Elles sont tout à fait comme des papillons blancs.	The Princess has hidden her face behind her fan! Her little white hands are fluttering like doves that fly to their dove-cots. They are like white butterflies. They are just like white butterflies.	Domnița'şi ascunde fața după evantai. Mânuțele ei albe seamănă cu nişte porumbițe, care zboară dând din aripi. Parc'ar fi nişte fluturi albi... da, întocmai nişte fluturi albi.
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Mais qu'est-ce que cela vous fait ? Pourquoi la regarder ? Il ne faut pas la	What is that to you? Why do you look at her? You must not look at her... Something	Dar ce'ți pasă ție? Ce te tot uiți? Nu te mai uita la ea; ai s'o pățeşti rău.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

regarder... Il peut arriver un malheur.	terrible may happen.	
LE CAPPADOCIEN *(montrant la citerne)*	THE CAPPADOCIAN (*Pointing to the cistern)*	CAPADOCIANUL *(Privind în fântână).*
Quelle étrange prison !	What a strange prison!	O închisoare cum n'am mai văzut!
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	I-iul SOLDAT
C'est une ancienne citerne.	It is an old cistern.	O fântână veche.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Une ancienne citerne ! cela doit être très malsain.	An old cistern! That must be a poisonous place in which to dwell!	O fântână veche. Trebue să fie nesănătoasă.
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Mais non. Par exemple, le frère du tétrarque, son frère aîné, le premier mari de la reine Hérodias, a été enfermé là-dedans pendant douze années. Il	Oh no! For instance, the Tetrarch's brother, his elder brother, the first husband of Herodias the Queen, was imprisoned there for twelve years. It did not kill him. At the	O, nu, Fratele regelui, de pildă, fratele mai mare, mi se pare, bărbatul d'întâi al reginei, a stat 12 ani aici şi n'a murit. La urmă a trebuit să'l sugrume.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

n'en est pas mort. A la fin il a fallu l'étrangler.	end of the twelve years he had to be strangled.	
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
L'étrangler ? Qui a osé faire cela ?	Strangled? Who dared to do that?	Să'l sugrume? Cine-a avut o inimă aşa de tare?
SECOND SOLDAT *(montrant le bourreau, un grand nègre)*	SECOND SOLDIER (*Pointing to the Executioner, a huge negro*)	Il-lea SOLDAT *(Arătând spre călău, un negru colosal).*
Celui-là, Naaman.	That man yonder, Naaman.	Ăla de colo, Naaman.
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Il n'a pas eu peur ?	He was not afraid?	Nu 'i-a fost frică?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Mais non. Le tétrarque lui a envoyé la bague.	Oh no! The Tetrarch sent him the ring.	Nu. Regele 'i-a dat inelul...

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Quelle bague ?	What ring?	Care inel?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
La bague de la mort. Ainsi, il n'a pas eu peur.	The death ring. So he was not afraid.	Inelul morții... şi nu i-a mai fost frică!
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Cependant, c'est terrible d'étrangler un roi.	Yet it is a terrible thing to strangle a king.	Dar tot e îngrozitor să omori un rege!
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Pourquoi ? Les rois n'ont qu'un cou, comme les autres hommes.	Why? Kings have but one neck, like other folk.	De ce? Şi regii tot un gât au, ca şi ceilalți oameni!
LE CAPPADOCIEN	THE CAPPADOCIAN	CAPADOCIANUL
Il me semble que c'est terrible.	I think it terrible.	Mi se pare groaznic.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Mais la princesse se lève ! Elle quitte la table ! Elle a l'air très ennuyée. Ah ! elle vient par ici. Oui, elle vient vers nous. Comme elle est pâle. Jamais je ne l'ai vue si pâle...	The Princess is getting up! She is leaving the table! She looks very troubled. Ah, she is coming this way. Yes, she is coming towards us. How pale she is! Never have I seen her so pale.	Domnița se scoală. Părăseşte masa. Parcă i s'ar fi urât. Ah, vine aci!! Da, drept la noi vine. Ce palidă e! Aşa n'am mai văzut-o niciodată!
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Ne la regardez pas. Je vous prie de ne pas la regarder.	Do not look at her. I pray you not to look at her.	Nu te mai uita, te rog, nu te mai uita la ea!
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Elle est comme une colombe qui s'est égarée... Elle est comme un narcisse agité du vent... Elle ressemble à une fleur d'argent.	She is like a dove that has strayed... She is like a narcissus trembling in the wind... She is like a silver flower.	Parc'ar fi o porumbiță, care s'a rătăcit... o floare ce se mlădie de vânt... O floare de aur.
(Entre Salomé.)	(*Enter Salome.*)	SALOMEEA *(Apare).*

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

		SCENA II-a *(Cei dinainte, Salomeea, mai târziu un sclav.)*
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je ne resterai pas. Je ne peux pas rester. Pourquoi le tétrarque me regarde-t-il toujours avec ses yeux de taupe sous ses paupières tremblantes ?... C'est étrange que le mari de ma mère me regarde comme cela. Je ne sais pas ce que cela veut dire... Au fait, si, je le sais.	I will not stay. I cannot stay. Why does the Tetrarch look at me all the while with his mole's eyes under his shaking eyelids? It is strange that the husband of my mother looks at me like that. I know not what it means. Of a truth I know it too well.	Nu, nu pot, nu pot să mai stau acolo. Ce are regele să se uite aşa la mine țintă cu ochii săi de cârtiță, încremeniți sub pleoapele-i bătânde? E ciudat că mă priveşte astfel bărbatul mamei mele. Ştiu eu ce însemnează asta, da, da... ştiu eu!
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Vous venez de quitter le festin, princesse ?	You have left the feast, Princess?	Ați părăsit serbarea, domniță?
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Comme l'air est frais ici ! Enfin, ici on respire ! Là-dedans il y a des Juifs de Jérusalem qui se déchirent à cause de leurs ridicules cérémonies, et des barbares qui boivent toujours et jettent leur vin sur les dalles, et des Grecs de Smyrne avec leurs yeux peints et leurs joues fardées, et leurs cheveux frisés en spirales, et des Égyptiens, silencieux, subtils, avec leurs ongles de jade et leurs manteaux bruns, et des Romains avec leur brutalité, leur lourdeur, leurs gros mots. Ah ! que je déteste les Romains ! Ce sont des gens communs, et ils se donnent des airs de grands seigneurs.	How sweet is the air here! I can breathe here! Within there are Jews from Jerusalem who are tearing each other in pieces over their foolish ceremonies, and barbarians who drink and drink and spill their wine on the pavement, and Greeks from Smyrna with painted eyes and painted cheeks, and frizzed hair curled in columns, and Egyptians silent and subtle, with long nails of jade and russet cloaks, and Romans brutal and coarse, with their uncouth jargon. Ah! how I loathe the Romans! They are rough and common, and they give themselves the airs of noble lords.	Ah, ce proaspăt e aerul aci; în sfârşit să răsuflu. Acolo înăuntru dai de Evrei din Ierusalim, care se sfâşie în bucăţi, obiceiul lor prost; de Barbari, cari beau în neştire şi varsă vinul pe podele; de Greci din Sardonia, cu ochii văpsiţi, cu feţele sulemenite şi cu părul încreţit; de Egipteni tăcuţi şi vicleni cu mantalele cafenii şi de Romani mijlocii, brutali, cari înjură într'una. O adunătură de rând... şi zic că sunt din cea mai înaltă aristocraţie!
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Ne voulez-vous pas vous asseoir, princesse ?	Will you be seated, Princess.	Nu voiţi să şedeţi, domniţă!

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Pourquoi lui parler ? Pourquoi la regarder ?... Oh ! il va arriver un malheur.	Why do you speak to her? Oh! something terrible will happen. Why do you look at her?	De ce-i vorbeşti? Ce te uiți aşa la ea? Ai s'o pățeşti rău!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Que c'est bon de voir la lune ! Elle ressemble à une petite pièce de monnaie. On dirait une toute petite fleur d'argent. Elle est froide et chaste, la lune... Je suis sûre qu'elle est vierge. Elle a la beauté d'une vierge... Oui, elle est vierge. Elle ne s'est jamais souillée. Elle ne s'est jamais donnée aux hommes, comme les autres Déesses.	How good to see the moon! She is like a little piece of money, a little silver flower. She is cold and chaste. I am sure she is a virgin. She has the beauty of a virgin. Yes, she is a virgin. She has never defiled herself. She has never abandoned herself to men, like the other goddesses.	Ce mult îmi place să mă uit la lună! Parc'ar fi o monedă mică. Parc'ar fi o floare mică de argint. E rece şi curată luna, într'adevăr e curată, de o curată frumusețe, da, e curată. Ea n'are să fie niciodată pătată. Niciodată n'are să fie atinsă ca celelalte zeități.
LA VOIX D'IOKANAAN	THE VOICE OF IOKANAAN	GLASUL LUI IOAN
Il est venu, le Seigneur ! Il est venu, le fils de l'Homme. Les centaures se sont	Behold! the Lord hath come. The Son of Man is at hand. The centaurs have hidden	Domnul a venit. Fiul omului a venit. Centaurii s'au ascuns în râuri şi sirenele

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

cachés dans les rivières, et les sirènes ont quitté les rivières et couchent sous les feuilles dans les forêts.	themselves in the rivers, and the nymphs have left the rivers, and are lying beneath the leaves in the forests.	au părăsit apele şi s'au ascuns în păduri, în desişul frunzelor.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Qui a crié cela ?	Who was that who cried out?	Cine-a strigat?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
C'est le prophète, princesse.	The prophet, Princess.	Proorocul, domniță.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Ah ! le prophète. Celui dont le tétrarque a peur ?	Ah, the prophet! He of whom the Tetrarch is afraid?	A, proorocul, de care se teme aşa de mult regele.
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Nous ne savons rien de cela, princesse. C'est le prophète Iokanaan.	We know nothing of that, Princess. It was the prophet Iokanaan who cried out.	Despre asta noi nu ştim, domniță, dar proorocul a strigat, proorocul Ioan.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Voulez-vous que je commande votre litière, princesse ? Il fait très beau dans le jardin.	Is it your pleasure that I bid them bring your litter, Princess? The night is fair in the garden.	Porunciţi să vi se aducă lectica, domniţă? E aşa frumos în grădină.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Il dit des choses monstrueuses, à propos de ma mère, n'est-ce pas ?	He says terrible things about my mother, does he not?	Îngrozitoare lucruri spune el despre mama, nu-i aşa?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
Nous ne comprenons jamais ce qu'il dit, princesse.	We never understand what he says, Princess.	Noi nu înţelegem niciodată ce vorbeşte.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Oui, il dit des choses monstrueuses d'elle.	Yes; he says terrible things about her. (*Enter a Slave.*)	Da, da, îngrozitoare lucruri spune despre ea.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

UN ESCLAVE Princesse, le tétrarque vous prie de retourner au festin. SALOMÉ Je n'y retournerai pas. LE JEUNE SYRIEN Pardon, princesse, mais si vous n'y retourniez pas il pourrait arriver un malheur. SALOMÉ Est-ce un vieillard, le prophète ? LE JEUNE SYRIEN Princesse il vaudrait mieux retourner.	THE SLAVE Princess, the Tetrarch prays you to return to the feast. SALOME I will not return. THE YOUNG SYRIAN Pardon me, Princess, but if you return not some misfortune may happen. SALOME Is he an old man, this prophet? THE YOUNG SYRIAN Princess, it were better to return. Suffer me	SCLAVUL MANASE *(Vine din Palat).* Domniță, regele vă roagă să poftiți înapoi la serbare. SALOMEEA Nu vreau să viu. SCLAVUL MANASE Iertare, domniță, dar s'ar putea întâmpla ceva rău, dacă nu veniți. SALOMEEA E bătrân proorocul? TÂNĂRUL SYRIAN Plecați înapoi, domniță, ar fi desigur

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Permettez-moi de vous reconduire.	to lead you in.	mai bine. Pot să vă însoțesc?
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Le prophète... est-ce un vieillard ?	This prophet . . . is he an old man?	Proorocul, zici, e bătrân?
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Non, princesse, c'est un tout jeune homme.	No, Princess, he is quite young.	Nu, domniță, tânăr.
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT
On ne le sait pas. Il y en a qui disent que c'est Élie ?	One cannot be sure. There are those who say that he is Elias.	Nu se ştie. Lumea zice c'ar fi Ilie.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Qui est Élie ?	Who is Elias?	Cine e Ilie?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Il-lea SOLDAT

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Un très ancien prophète de ce pays, princesse.	A prophet of this country in bygone days, Princess.	Ilie a fost mai de mult prooroc în ţara asta...
UN ESCLAVE	THE SLAVE	SCLAVUL MANASE
Quelle réponse dois-je donner au tétrarque de la part de la princesse ?	What answer may I give the Tetrarch from the Princess?	Ce răspuns să-i duc regelui, domniţă?
LA VOIX D'IOKANAAN	THE VOICE OF IOKANAAN	GLASUL LUI IOAN
Ne te réjouis point, terre de Palestine, parce que la verge de celui qui te frappait a été brisée. Car de la race du serpent il sortira un basilic, et ce qui en naîtra dévorera les oiseaux.	Rejoice not, O land of Palestine, because the rod of him who smote thee is broken. For from the seed of the serpent shall come a basilisk, and that which is born of it shall devour the birds.	Nu te bucura, ţară a Palestinei, că mâna celui ce te-a bătut s'a rupt! Pentru că din sămânţa şarpelui eşi-va un balaur şi sămânţa acestui vor înghiţi-o păsările.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Quelle étrange voix ! Je voudrais bien lui parler.	What a strange voice! I would speak with him.	Ce voce pătrunzătoare! Vreau să vorbesc cu el!
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

J'ai peur que ce soit impossible, princesse. Le tétrarque ne veut pas qu'on lui parle. Il a même défendu au grand prêtre de lui parler.	I fear it may not be, Princess. The Tetrarch does not suffer any one to speak with him. He has even forbidden the high priest to speak with him.	Nu se poate, domniță.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je veux lui parler.	I desire to speak with him.	Dar vreau!
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	
C'est impossible, princesse.	It is impossible, Princess.	
SALOMÉ	SALOME	
Je le veux.	I will speak with him.	
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
En effet, princesse, il vaudrait mieux retourner au festin.	Would it not be better to return to the banquet?	De sigur, domniță, ar fi mai bine, dacă v'ați reîntoarce la serbare.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

SALOMÉ Faites sortir le prophète.	SALOME Bring forth this prophet. (*Exit the Slave.*)	SALOMEEA Trebuie să-mi aduceţi pe prooroc!
PREMIER SOLDAT Nous n'osons pas, princesse.	FIRST SOLDIER We dare not, Princess.	I-iul SOLDAT Nu îndrăznim să facem asta, domniţă.
SALOMÉ *(s'approchant de la citerne et y regardant)* Comme il fait noir là-dedans ! Cela doit être terrible d'être dans un trou si noir ! Cela ressemble à une tombe... *(aux soldats)* Vous ne m'avez pas entendue ? Faites-le sortir. Je veux le voir.	SALOME (*Approaching the cistern and looking down into it*) How black it is, down there! It must be terrible to be in so black a hole! It is like a tomb . . . . (*To the soldiers.*) Did you not hear me? Bring out the prophet. I would look on him.	SALOMEEA *(Se apropie de fântână şi se uită înăuntru).* Ce întuneric e! Trebue să fie grozav să stai într-o astfel de gaură întunecată! Parc'ar fi o criptă. *(Întorcându-se la soldaţi).* N'aţi auzit? Trebue să mi-l aduceţi, vreau să vorbesc cu el!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

SECOND SOLDAT Je vous prie, princesse, de ne pas nous demander cela.	SECOND SOLDIER Princess, I beg you, do not require this of us.	II-lea SOLDAT Domniță, vă rugăm, nu cereți asta.
SALOMÉ Vous me faites attendre.	SALOME You are making me wait upon your pleasure.	SALOMEEA Mult mă lăsați s'aştept!
PREMIER SOLDAT Princesse, nos vies vous appartiennent, mais nous ne pouvons pas faire ce que vous nous demandez... Enfin, ce n'est pas à nous qu'il faut vous adresser.	FIRST SOLDIER Princess, our lives belong to you, but we cannot do what you have asked of us. And indeed, it is not of us that you should ask this thing.	I-iul SOLDAT Viața noastră e în mâinile voastre, dar asta noi n'o putem face. Pentru aşa ceva nu trebue să vorbiți cu noi.
SALOMÉ *(regardant le jeune Syrien)* Ah !	SALOME (*Looking at the young Syrian*) Ah!	SALOMEEA *(Privind pe tânărul Syrian).* Ah!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Oh ! qu'est-ce qu'il va arriver ? Je suis sûr qu'il va arriver un malheur.	Oh! what is going to happen? I am sure that something terrible will happen.	O, ce are să se întâmple; de sigur ceva grav are să se întâmple!
SALOMÉ *(s'approchant du jeune Syrien)*	SALOME (*Going up to the young Syrian*)	SALOMEEA *(Păşind spre tânărul Syrian).*
Vous ferez cela pour moi, n'est-ce pas, Narraboth ? Vous ferez cela pour moi ? J'ai toujours été douce pour vous. N'est-ce pas que vous ferez cela pour moi ? Je veux seulement le regarder, cet étrange prophète. On a tant parlé de lui. J'ai si souvent entendu le tétrarque parler de lui. Je pense qu'il a peur de lui, le tétrarque. Je suis sûre qu'il a peur de lui... Est-ce que vous aussi, Narraboth, est-ce que vous aussi vous en avez peur ?	Thou wilt do this thing for me, wilt thou not, Narraboth? Thou wilt do this thing for me. I have ever been kind towards thee. Thou wilt do it for me. I would but look at him, this strange prophet. Men have talked so much of him. Often I have heard the Tetrarch talk of him. I think he is afraid of him, the Tetrarch. Art thou, even thou, also afraid of him, Narraboth?	Naraboth, nu-i aşa? O să faci asta pentru mine. Eu întotdeauna am fost bună cu tine. Pentru mine vei face-o. Vreau numai să-l văd pe acest prooroc curios. S'a vorbit atâta despre el. Mi se pare că lui îi e frică de el... Şi ție, Naraboth, şi ție ți-e frică de el?
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Je n'ai pas peur de lui, princesse. Je n'ai peur de personne. Mais le tétrarque a formellement défendu qu'on lève le couvercle de ce puits.	I fear him not, Princess; there is no man I fear. But the Tetrarch has formally forbidden that any man should raise the cover of this well.	Nu, mie nu mi-e frică de nimeni. Dar regele a interzis să ridice cineva capacul acestei fântâni.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Vous ferez cela pour moi, Narraboth, et demain quand je passerai dans ma litière sous la porte des vendeurs d'idoles, je laisserai tomber une petite fleur pour vous, une petite fleur verte.	Thou wilt do this thing for me, Narraboth, and to-morrow when I pass in my litter beneath the gateway of the idol-sellers I will let fall for thee a little flower, a little green flower.	O sa-mi faci plăcerea asta Naraboth şi, mâine de dimineață, când mă voi duce la negustorul de chipuri cioplite, voi lăsa să cadă pentru tine o floricică, o floricică verde.
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Princesse, je ne peux pas, je ne peux pas.	Princess, I cannot, I cannot.	Domniță, nu pot... nu pot!
SALOMÉ *(souriant)*	SALOME (*Smiling*)	SALOMEEA *(Zâmbind).*
Vous ferez cela pour moi, Narraboth. Vous savez bien que vous ferez cela	Thou wilt do this thing for me, Narraboth. Thou knowest that thou wilt do this thing	O să mă asculți, Naraboth. Să ştii că nu-mi faci numai o plăcere, ci şi un

pour moi. Et demain quand je passerai dans ma litière sur le pont des acheteurs d'idoles je vous regarderai à travers les voiles de mousseline, je vous regarderai, Narraboth, je vous sourirai, peut-être. Regardez-moi, Narraboth. Regardez-moi. Ah ! vous savez bien que vous allez faire ce que je vous demande. Vous le savez bien, n'est-ce pas ?... Moi, je sais bien.	for me. And on the morrow when I shall pass in my litter by the bridge of the idol-buyers, I will look at thee through the muslin veils, I will look at thee, Narraboth, it may be I will smile at thee. Look at me, Narraboth, look at me. Ah! thou knowest that thou wilt do what I ask of thee. Thou knowest it... I know that thou wilt do this thing.	serviciu, şi mâine de dimineață, când mă voi duce la negustorul de chipuri cioplite, înainte de a trece peste pod, voi căuta din lectica mea la tine prin vălul de tulpan, voi căuta la tine, Naraboth, şi poate îți voi şi zâmbi... Naraboth, priveşte-mă... ai să-mi împlineşti dorința... nu-i aşa? Ai să mi-o împlineşti...
LE JEUNE SYRIEN *(faisant un signe au troisième soldat)*	THE YOUNG SYRIAN (*Signing to the third soldier*)	TÂNĂRUL SYRIAN *(Face semn la cei doi soldați).*
Faites sortir le prophète... La princesse Salomé veut le voir.	Let the prophet come forth... The Princess Salome desires to see him.	Aduceți pe prooroc. Domnița doreşte să-l vadă!
		CEI DOI SOLDAȚI *(Cobor în fântână, se aude zuruit de lanțuri şi căderea unei uşi grele de metal).*
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Ah !	Ah!	Ah!
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL
Oh ! comme la lune a l'air étrange ! On dirait la main d'une morte qui cherche à se couvrir avec un linceul.	Oh! How strange the moon looks! Like the hand of a dead woman who is seeking to cover herself with a shroud.	O, ce stranie pare luna, parc'ar fi o mână moartă, care se îmbrobodeşte cu vălul morților.
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Elle a l'air très étrange. On dirait une petite princesse qui a des yeux d'ambre. A travers les nuages de mousseline elle sourit comme une petite princesse.	She has a strange aspect! She is like a little princess, whose eyes are eyes of amber. Through the clouds of muslin she is smiling like a little princess.	Într-adevăr, e stranie ca o domniță cu ochii de chihlimbar, ca o domniță tânără surâde ea prin vălul de nori.
(Le prophète sort de la citerne. Salomé le regarde et recule.)	(*The prophet comes out of the cistern. Salome looks at him and steps slowly back.*)	PROOROCUL IOAN *(Apare din fântână urmat de cei doi soldați).* SALOMEEA *(Când îl vede, se dă înapoi).*
		SCENA III

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

		(Cei d'inainte, Ioan.)
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Où est celui dont la coupe d'abominations est déjà pleine ? Où est celui qui en robe d'argent mourra un jour devant tout le peuple ? Dites-lui de venir afin qu'il puisse entendre la voix de celui qui a crié dans les déserts et dans les palais des rois.	Where is he whose cup of abominations is now full? Where is he, who in a robe of silver shall one day die in the face of all the people? Bid him come forth, that he may hear the voice of him who hath cried in the waste places and in the houses of kings.	*(Stând la marginea fântânii).* —Unde este acela a cărui cupă e plină de păcate? Unde este acela, care într'o zi va muri în fața poporului, înfăşurat în giulgiu de argint? Porunciți-i să vie aci, ca să audă glasul aceluia al cărui nume a pătruns în pustiuri şi în palate!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
De qui parle-t-il ?	Of whom is he speaking?	De cine vorbeşte?
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
On ne sait jamais, princesse.	No one can tell, Princess.	Noi nu'nțelegem niciodată, domniță.
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Où est celle qui ayant vu des hommes peints sur la muraille, des images de Chaldéens tracées avec des couleurs, s'est laissée emporter à la concupiscence de ses yeux, et a envoyé des ambassadeurs en Chaldée ?	Where is she who saw the images of men painted on the walls, even the images of the Chaldæans painted with colours, and gave herself up unto the lust of her eyes, and sent ambassadors into the land of Chaldæa?	Unde este aceea, care a văzut pe ziduri chipuri de oameni, chipuri de Chaldeani zugrăvite în culori, aceea care s'a lăsat furată de plăcerile sale şi care a trimis soli în Chaldea?
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
C'est de ma mère qu'il parle.	It is of my mother that he is speaking.	Vorbeşte de mama.
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Mais non, princesse.	Oh no, Princess.	Nu se ştie, domniță.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Si, c'est de ma mère.	Yes: it is of my mother that he is speaking.	Da, de mama vorbeşte.
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Où est celle qui s'est abandonnée aux	Where is she who gave herself unto the	Unde este aceea, care s'a vândut şefilor

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

capitaines des Assyriens, qui ont des baudriers sur les reins, et sur la tête des tiares de différentes couleurs ? Où est celle qui s'est abandonnée aux jeunes hommes d'Égypte qui sont vêtus de lin et d'hyacinthe, et portent des boucliers d'or et des casques d'argent, et qui ont de grand corps ? Dites-lui de se lever de la couche de son impudicité, de sa couche incestueuse, afin qu'elle puisse entendre les paroles de celui qui prépare la voie du Seigneur; afin qu'elle se repente de ses péchés. Quoiqu'elle ne se repentira jamais, mais restera dans ses abominations, dites-lui de venir, car le Seigneur a son fléau dans la main.	Captains of Assyria, who have baldricks on their loins, and crowns of many colours on their heads? Where is she who hath given herself to the young men of the Egyptians, who are clothed in fine linen and hyacinth, whose shields are of gold, whose helmets are of silver, whose bodies are mighty? Go, bid her rise up from the bed of her abominations, from the bed of her incestuousness, that she may hear the words of him who prepareth the way of the Lord, that she may repent of her iniquities. Though she will not repent, but will stick fast in her abominations, go bid her come, for the fan of the Lord is in His hand.	Asirieni, cei cu coapsele încinse şi cu capetele acoperite cu coroane multicolore? Unde este aceea care s'a vândut tinerilor Egipetului? Aceea care e îmbrăcată în pânze împodobite cu pietre de yacint şi poartă insigne de aur şi caschetă de argint şi are trupul ca de uriaş? Să se scoale din patul desfrânărilor, din patul ruşinii şi s'audă cuvântul celui ce netezeşte drumul Domnului, ca să-şi poată ispăşi păcatele… Dar dacă nu mai simte mustrare şi stărueşte în mocirla ei, tot trebuie să vie, căci Domnul ține biciul în mână!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Mais il est terrible, il est terrible.	Ah, but he is terrible, he is terrible!	Grozav! Grozav!
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN

Ne restez pas ici, princesse, je vous en prie.	Do not stay here, Princess, I beseech you.	Nu mai stați aci domniță, vă rog!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Ce sont les yeux surtout qui sont terribles. On dirait des trous noirs laissés par des flambeaux sur une tapisserie de Tyr. On dirait des cavernes noires où demeurent des dragons, des cavernes noires d'Égypte où les dragons trouvent leur asile. On dirait des lacs noirs troublés par des lunes fantastiques... Pensez-vous qu'il parlera encore ?	It is his eyes above all that are terrible. They are like black holes burned by torches in a tapestry of Tyre. They are like the black caverns where the dragons live, the black caverns of Egypt in which the dragons make their lairs. They are like black lakes troubled by fantastic moons... Do you think he will speak again?	Ce ochi înfiorători! Parc'ar fi petele negre, pe care faclele aprinse le-a însemnat pe covoare tiriene; parc'ar fi grotele negre ale Egipetului, locuințele fioroase ale balaurilor. Seamănă cu lucrurile negre luminate de luna făcătoare de vedenii. – Ce credeți? O să mai vorbiască?
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Ne restez pas ici, princesse ! Je vous prie de ne pas rester ici.	Do not stay here, Princess. I pray you do not stay here.	Nu mai stați, domniță, vă implor!

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

SALOMÉ Comme il est maigre aussi ! il ressemble à une mince image d'ivoire. On dirait une image d'argent. Je suis sûre qu'il est chaste, autant que la lune. Il ressemble à un rayon de lune, à un rayon d'argent. Sa chair doit être très froide, comme de l'ivoire... Je veux le regarder de près.	SALOME How wasted he is! He is like a thin ivory statue. He is like an image of silver. I am sure he is chaste, as the moon is. He is like a moonbeam, like a shaft of silver. His flesh must be very cold, cold as ivory... I would look closer at him.	SALOMEEA Ce slab e! O înfățișare răsărită de fildeş, un chip de argint pare el…, de sigur că e tot aşa de curat ca luna, da, parc'ar fi o rază de lună. Carnea lui trebue să fie ca fildeşul de rece. – Aş vrea să-l văd mai de aproape.
LE JEUNE SYRIEN Non, non, princesse !	THE YOUNG SYRIAN No, no, Princess!	TÂNĂRUL SYRIAN Nu, nu, domniță!
SALOMÉ Il faut que je le regarde de près.	SALOME I must look at him closer.	SALOMEEA Trebue să-l văd mai de aproape!
LE JEUNE SYRIEN Princesse ! Princesse !	THE YOUNG SYRIAN Princess! Princess!	TÂNĂRUL SYRIAN Domniță, domniță.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

IOKANAAN Qui est cette femme qui me regarde ? Je ne veux pas qu'elle me regarde. Pourquoi me regarde-t-elle avec ses yeux d'or sous ses paupières dorées ? Je ne sais pas qui c'est. Je ne veux pas le savoir. Dites-lui de s'en aller. Ce n'est pas à elle que je veux parler.	IOKANAAN Who is this woman who is looking at me? I will not have her look at me. Wherefore doth she look at me, with her golden eyes, under her gilded eyelids? I know not who she is. I do not desire to know who she is. Bid her begone, It is not to her that I would speak.	IOAN Ce fel de femee e aceasta, care mă privește? Nu vreau să mă priviască! La ce se uită la mine cu ochii ei de aur de sub pleoapele-i seducătoare? Eu nu știu cine e, nu vreau să știu; să plece, nu vreau să vorbesc cu ea!
SALOMÉ Je suis Salomé, fille d'Hérodias, princesse de Judée.	SALOME I am Salome, daughter of Herodias, Princess of Judæa.	SALOMEEA Salomeea sunt eu, fiica Irodiadei, domnița Iudeei.
IOKANAAN Arrière ! Fille de Babylone ! N'approchez pas de l'élu du Seigneur. Ta mère a rempli la terre du vin de ses iniquités, et le cri de ses péchés est	IOKANAAN Back! daughter of Babylon! Come not near the chosen of the Lord. Thy mother hath filled the earth with the wine of her iniquities, and the cry of her sinning hath	IOAN Departe de mine, tu fiică a Babilonului! Lângă tine nu pot să stea aleșii Domnului! Mama ta a umplut pământul cu fărădelegi și până la urechile

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

arrivé aux oreilles de Dieu.	come up even to the ears of God.	Domnului a ajuns strigătul păcatelor sale.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Parle encore, Iokanaan. Ta voix m'enivre.	Speak again, Iokanaan. Thy voice is as music to mine ear.	Vorbeşte, Ioane, vorbeşte... glasul tău mă farmecă!
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Princesse ! Princesse ! Princesse !	Princess! Princess! Princess!	Domniţă..., Domniţă..., Domniţă!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Mais parle encore. Parle encore, Iokanaan, et dis-moi ce qu'il faut que je fasse.	Speak again! Speak again, Iokanaan, and tell me what I must do.	Mai spune, o! mai spune şi învaţă-mă ce trebue să fac!
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Ne m'approchez pas, fille de Sodome, mais couvrez votre visage avec un voile, et mettez des cendres sur votre	Daughter of Sodom, come not near me! But cover thy face with a veil, and scatter ashes upon thine head, and get thee to the desert,	Nu te apropia de mine, tu fiică a Sodomei, ci cu un văl acoperă-ţi obrajii, presară-ţi cenuşe pe creştet şi sboară în

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

tête, et allez dans le désert chercher le fils de l'Homme.	and seek out the Son of Man.	pustiu și caută pe fiul omului!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Qui est-ce, le fils de l'Homme ? Est-il aussi beau que toi, Iokanaan ?	Who is he, the Son of Man? Is he as beautiful as thou art, Iokanaan?	Cine e acela fiul omului? E tot așa de frumos ca tine, Ioane?
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Arrière ! Arrière ! J'entends dans le palais le battement des ailes de l'ange de la mort.	Get thee behind me! I hear in the palace the beating of the wings of the angel of death.	Pleacă de aicea, pleacă!... Fâlfâirile de aripi ale îngerului morții le-aud prin palat.
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Princesse, je vous supplie de rentrer !	Princess, I beseech thee to go within.	Domniță, vă implor, întoarceți-vă înapoi!
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Ange du Seigneur Dieu, que fais-tu ici	Angel of the Lord God, what dost thou	Ce cauți tu aci, cu sabia ta, înger al lui

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

avec ton glaive ? Qui cherches-tu dans cet immonde palais ?... Le jour de celui qui mourra en robe d'argent n'est pas venu.

SALOMÉ

Iokanaan.

IOKANAAN

Qui parle ?

SALOMÉ

Iokanaan ! Je suis amoureuse de ton corps. Ton corps est blanc comme le lis d'un pré que le faucheur n'a jamais fauché. Ton corps est blanc comme les neiges qui couchent sur les montagnes, comme les neiges qui couchent sur les montagnes de Judée, et descendent

here with thy sword? Whom seekest thou in this palace? The day of him who shall die in a robe of silver has not yet come.

SALOME

Iokanaan!

IOKANAAN

Who speaketh?

SALOME

I am amorous of thy body, Iokanaan! Thy body is white, like the lilies of a field that the mower hath never mowed. Thy body is white like the snows that lie on the mountains of Judæa, and come down into the valleys. The roses in the garden of the Queen of Arabia are not so white as thy

Dumnezeu, al stăpânului meu? Ce cauți tu aci în acest palat prihănit de nelegiuiri? Ziua celui ce va muri în giulgiul de argint n'a sosit încă!

SALOMEEA

Ioane!

IOAN

Cine mă chiamă?

SALOMEEA

Ioane, îți iubesc trupul! E alb ca crinul câmpului neatins încă de coasă. E alb ca zăpada de pe munții Iudeei care alunecă în văi. Nici trandafirii din grădina reginei din Arabia, nici picioarele amurgului când alunecă peste frunze, nici sânii lunii când se odhnesc peste mare, nimic pe

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

dans les vallées. Les roses du jardin de la reine d'Arabie ne sont pas aussi blanches que ton corps. Ni les roses du jardin de la reine d'Arabie, du jardin parfumé de la reine d'Arabie, ni les pieds de l'aurore qui trépignent sur les feuilles, ni le sein de la lune quand elle couche sur le sein de la mer... Il n'y a rien au monde d'aussi blanc que ton corps.—Laisse-moi toucher ton corps !	body. Neither the roses of the garden of the Queen of Arabia, the garden of spices of the Queen of Arabia, nor the feet of the dawn when they light on the leaves, nor the breast of the moon when she lies on the breast of the sea... There is nothing in the world so white as thy body. Suffer me to touch thy body.	lumea asta nu este așa de alb ca trupul tău! Lasă-mă să-ți ating trupul!
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Arrière, fille de Babylone ! C'est par la femme que le mal est entré dans le monde. Ne me parlez pas. Je ne veux pas t'écouter. Je n'écoute que les paroles du Seigneur Dieu.	Back! daughter of Babylon! By woman came evil into the world. Speak not to me. I will not listen to thee. I listen but to the voice of the Lord God.	Departe de mine, fiică a Babilonului! Prin femee a venit păcatul în lume! Nu vorbi cu mine, nu vreau să te ascult. Eu ascult numai de cuvântul Domnului Dumnezeului meu!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Ton corps est hideux. Il est comme le	Thy body is hideous. It is like the body of a	E desgustător trupul tău! Seamănă cu

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

corps d'un lépreux. Il est comme un mur de plâtre où les vipères sont passées, comme un mur de plâtre où les scorpions ont fait leur nid. Il est comme un sépulcre blanchi, et qui est plein de choses dégoûtantes. Il est horrible, il est horrible ton corps !... C'est de tes cheveux que je suis amoureuse, Iokanaan. Tes cheveux ressemblent à des grappes de raisins, à des grappes de raisins noirs qui pendent des vignes d'Edom dans le pays des Edomites. Tes cheveux sont comme les cèdres du Liban, comme les grands cèdres du Liban qui donnent de l'ombre aux lions et aux voleurs qui veulent se cacher pendant la journée. Les longues nuits noires, les nuits où la lune ne se montre pas, où les étoiles ont peur, ne sont pas aussi noires. Le silence qui demeure dans les forêts n'est pas aussi noir. Il n'y a rien au monde d'aussi noir que tes

leper. It is like a plastered wall, where vipers have crawled; like a plastered wall where the scorpions have made their nest. It is like a whited sepulchre, full of loathsome things. It is horrible, thy body is horrible. It is of thy hair that I am enamoured, Iokanaan. Thy hair is like clusters of grapes, like the clusters of black grapes that hang from the vine-trees of Edom in the land of the Edomites. Thy hair is like the cedars of Lebanon, like the great cedars of Lebanon that give their shade to the lions and to the robbers who would hide them by day. The long black nights, when the moon hides her face, when the stars are afraid, are not so black as thy hair. The silence that dwells in the forest is not so black. There is nothing in the world that is so black as thy hair... Suffer me to touch thy hair.

trupul leproșilor, e desgustător trupul tău! dar părul, părul ți-l iubesc eu Ioane! Nopțile întunecoase și lungi nu sunt așa de negre, liniștea ce locuește prin păduri nu este așa de neagră... Nimic pe lumea asta nu-i așa de negru ca părul tău!

Părul lasă-mă să ți-l ating.

cheveux... Laisse-moi toucher tes cheveux.		
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Arrière, fille de Sodome ! Ne me touchez pas. Il ne faut pas profaner le temple du Seigneur Dieu.	Back, daughter of Sodom! Touch me not. Profane not the temple of the Lord God.	Pleacă de aci, tu fiică a Sodomei! Nu m'atinge! nimeni nu poate s-atingă templul Domnului Dumnezeului meu!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Tes cheveux sont horribles. Ils sont couverts de boue et de poussière. On dirait une couronne d'épines qu'on a placée sur ton front. On dirait un noeud de serpents noirs qui se tortillent autour de ton cou. Je n'aime pas tes cheveux... C'est de ta bouche que je suis amoureuse, Iokanaan. Ta bouche est comme une bande d'écarlate sur une tour d'ivoire. Elle est comme une pomme de grenade coupée par un	Thy hair is horrible. It is covered with mire and dust. It is like a crown of thorns placed on thy head. It is like a knot of serpents coiled round thy neck. I love not thy hair... It is thy mouth that I desire, Iokanaan. Thy mouth is like a band of scarlet on a tower of ivory. It is like a pomegranate cut in twain with a knife of ivory. The pomegranate flowers that blossom in the gardens of Tyre, and are redder than roses, are not so red. The red blasts of trumpets that herald the	O, părul tău mă înspăimântă! Parc'ar fi o cunună de spini, ce-ți apasă fruntea. Nu, părul tău nu-mi place... Gura e care mi-e dragă mie. E asemenea unei rodii tăiată cu un cuțit de fildeș, e mai roșie decât picioarele porumbițelor care locuesc în templu și mănâncă firimituri de pristol... nimic în lumea asta nu e așa de roșu ca gura ta! Lasă-mă să ți-o sărut!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

couteau d'ivoire. Les fleurs de grenade qui fleurissent dans les jardins de Tyr et sont plus rouges que les roses, ne sont pas aussi rouges. Les cris rouges des trompettes qui annoncent l'arrivée des rois, et font peur à l'ennemi ne sont pas aussi rouges. Ta bouche est plus rouge que les pieds de ceux qui foulent le vin dans les pressoirs. Elle est plus rouge que les pieds des colombes qui demeurent dans les temples et sont nourries par les prêtres. Elle est plus rouge que les pieds de celui qui revient d'une forêt où il a tué un lion et vu des tigres dorés. Ta bouche est comme une branche de corail que des pêcheurs ont trouvée dans le crépuscule de la mer et qu'ils réservent pour les rois... ! Elle est comme le vermillon que les Moabites trouvent dans les mines de Moab et que les rois leur prennent. Elle est comme l'arc du roi des Perses qui est peint avec

approach of kings, and make afraid the enemy, are not so red. Thy mouth is redder than the feet of those who tread the wine in the wine-press. It is redder than the feet of the doves who inhabit the temples and are fed by the priests. It is redder than the feet of him who cometh from a forest where he hath slain a lion, and seen gilded tigers. Thy mouth is like a branch of coral that fishers have found in the twilight of the sea, the coral that they keep for the kings...! It is like the vermilion that the Moahites find in the mines of Moab, the vermilion that the kings take from them. It is like the bow of the King of the Persians, that is painted with vermilion, and is tipped with coral. There is nothing in the world so red as thy mouth... Suffer me to kiss thy mouth.

C. George Sandulescu / Oscar Wilde's Salome

du vermillon et qui a des cornes de corail. Il n'y a rien au monde d'aussi rouge que ta bouche... laisse-moi baiser ta bouche.		
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Jamais ! fille de Babylone ! Fille de Sodome ! jamais.	Never! daughter of Babylon! Daughter of Sodom! never!	Niciodată, tu fiică a Babilonului, tu fiică a Sodomei, niciodată.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je baiserai ta bouche, Iokanaan. Je baiserai ta bouche.	I will kiss thy mouth, Iokanaan. I will kiss thy mouth.	Gura vreau să ți-o sărut Ioane, gura ta vreau să ți-o sărut!
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Princesse, princesse, toi qui es comme un bouquet de myrrhe, toi qui es la colombe des colombes, ne regarde pas cet homme, ne le regarde pas ! Ne lui dis pas de telles choses. Je ne peux pas	Princess, Princess, thou who art like a garden of myrrh, thou who art the dove of all doves, look not at this man, look not at him! Do not speak such words to him. I cannot endure it... Princess, do not speak	Nu te mai uita la el domniță, nu-i mai spune asemenea lucruri; eu nu mai pot răbda! Domniță, nu-i mai spune asemenea lucruri!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

les souffrir... Princesse, princesse, ne dis pas de ces choses.	these things.	
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je baiserai ta bouche, Iokanaan.	I will kiss thy mouth, Iokanaan.	Vreau gura ta, Ioane!...
LE JEUNE SYRIEN	THE YOUNG SYRIAN	TÂNĂRUL SYRIAN
Ah !	Ah!	
(Il se tue et tombe entre Salomé et Iokanaan.)	(*He kills himself, and falls between Salome and Iokanaan.*)	*(Dă un strigăt, se străpunge și cade între Salomeea și Ioan).* SALOMEEA *(Nu observă).*
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL *(Privind cadavrul)*
Le jeune Syrien s'est tué ! le jeune capitaine s'est tué ! Il s'est tué, celui qui était mon ami ! Je lui avais donné une petite boîte de parfums, et des boucles d'oreilles faites en argent, et maintenant	The young Syrian has slain himself! The young captain has slain himself! He has slain himself who was my friend! I gave him a little box of perfumes and ear-rings wrought in silver, and now he has killed	Tânărul Syrian s'a omorît, căpitanul s'a omorît. Era prietenul meu, s'a omorît! Ah, am spus eu că are să se întâmple ceva groaznic..., am spus-o eu și iată că s'a întâmplat. Știam eu bine că luna umblă

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

il s'est tué ! Ah ! n'a-t-il pas prédit qu'un malheur allait arriver ?... Je l'ai prédit moi-même et il est arrivé. Je savais bien que la lune cherchait un mort, mais je ne savais pas que c'était lui qu'elle cherchait. Ah ! pourquoi ne l'ai-je pas caché de la lune ? Si je l'avais caché dans une caverne elle ne l'aurait pas vu.	himself! Ah, did he not say that some misfortune would happen? I, too, said it, and it has come to pass. Well I knew that the moon was seeking a dead thing, but I knew not that it was he whom she sought. Ah! why did I not hide him from the moon? If I had hidden him in a cavern she would not have seen him.	după morți. Ah, de ce nu 'l-am ascuns eu din fața lunii! Dacă 'l-aș fi ascuns într'o peșteră, luna nu l-ar fi putut găsi.
LE PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Princesse, le jeune capitaine vient de se tuer.	Princess, the young captain has just slain himself.	Domniță, tânărul Syrian s'a omorît.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Laisse-moi baiser ta bouche, Iokanaan.	Suffer me to kiss thy mouth, Iokanaan.	Gura lasă-mă să 'ți-o sărut Ioane!
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

N'avez-vous pas peur, fille d'Hérodias ? Ne vous ai-je pas dit que j'avais entendu dans le palais le battement des ailes de l'ange de la mort, et l'ange n'est-il pas venu ?

SALOMÉ

Laisse-moi baiser ta bouche.

IOKANAAN

Fille d'adultère, il n'y a qu'un homme qui puisse te sauver. C'est celui dont je t'ai parlé. Allez le chercher. Il est dans un bateau sur la mer de Galilée, et il parle à ses disciples. Agenouillez-vous au bord de la mer, et appelez-le par son nom. Quand il viendra vers vous, et il vient vers tous ceux qui l'appellent, prosternez-vous à ses pieds et demandez-lui la rémission de vos

Art thou not afraid, daughter of Herodias? Did I not tell thee that I had heard in the palace the beating of the wings of the angel of death, and hath he not come, the angel of death?

SALOME

Suffer me to kiss thy mouth.

IOKANAAN

Daughter of adultery, there is but one who can save thee. It is He of whom I spake. Go seek Him. He is in a boat on the sea of Galilee, and He talketh with His disciples. Kneel down on the shore of the sea, and call unto Him by His name. When He cometh to thee, and to all who call on Him He cometh, bow thyself at His feet and ask of Him the remission of thy sins.

Nu te-a coprins groaza, fiică a Irodiadei? Nu te-am prevestit c'am auzit în palat bătaia aripelor îngerului morții?... și îngerul nu s'a arătat încă?

SALOMEEA

Gura lasă-mă să ți-o sărut.

IOAN

Fiică a rușinii! Numai un om poate să te mântuiască. E acela despre care ți-am vorbit. E pe-o luntre pe marea Galileei și predică învățăceilor săi. Pe țărmul mării să cazi în genunchi și să-l strigi pe nume. El vine la toți cei ce-l chiamă pe dânsul și va veni și la tine. Să cazi atunci la genunchii lui și să te rogi pentru ispășirea păcatelor tale!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

péchés.		
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Laisse-moi baiser ta bouche.	Suffer me to kiss thy mouth.	Lasă-mă să-ți sărut gura...
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Soyez maudite, fille d'une mère incestueuse, soyez maudite.	Cursed be thou! daughter of an incestuous mother, be thou accursed!	Fii blestemată, tu fiică a unei mame fără de lege, fii blestemată!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je baiserai ta bouche, Iokanaan.	I will kiss thy mouth, Iokanaan.	Vreau să-ți sărut gura ta, Ioane!
IOKANAAN	IOKANAAN	IOAN
Je ne veux pas te regarder. Je ne te regarderai pas. Tu es maudite, Salomé, tu es maudite.	I will not look at thee. Thou art accursed, Salome, thou art accursed.	Nu vreau să te văd! Nu vreau... Ești blestemată, Salomeeo, ești blestemată!
(Il descend dans la citerne.)	(*He goes down into the cistern.*)	*(Coboară în fântână).*

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

		II-lea SOLDAT *(Il urmează, se aude iarăș un zuruit de lanțuri și ușa cade).*
		SCENA IV *(Cei dinainte, Ioan)*
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je baiserai ta bouche, Iokanaan, je baiserai ta bouche.	I will kiss thy mouth, Iokanaan; I will kiss thy mouth.	Gura vreau să ți-o sărut, Ioane, gura ta vreau s'o sărut.
		II-lea SOLDAT *(Revine).*
LE PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Il faut faire transporter le cadavre ailleurs. Le tétrarque n'aime pas regarder les cadavres, sauf les cadavres de ceux qu'il a tués lui-même.	We must bear away the body to another place. The Tetrarch does not care to see dead bodies, save the bodies of those whom he himself has slain.	Să luăm de aci cadavrul acesta. Regele nu vrea să vadă cadavre, afară de ale celor uciși de dânsul.
LE PAGE D'HÉRODIAS	THE PAGE OF HERODIAS	PAJUL

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Il était mon frère, et plus proche qu'un frère. Je lui ai donné une petite boîte qui contenait des parfums, et une bague d'agate qu'il portait toujours à la main. Le soir nous nous promenions au bord de la rivière et parmi les amandiers et il me racontait des choses de son pays. Il parlait toujours très bas. Le son de sa voix ressemblait au son de la flûte d'un joueur de flûte. Aussi il aimait beaucoup à se regarder dans la rivière. Je lui ai fait des reproches pour cela.

SECOND SOLDAT

Vous avez raison; il faut cacher le cadavre. Il ne faut pas que le tétrarque le voie.

He was my brother, and nearer to me than a brother. I gave him a little box full of perfumes, and a ring of agate that he wore always on his hand. In the evening we were wont to walk by the river, and among the almond-trees, and he used to tell me of the things of his country. He spake ever very low. The sound of his voice was like the sound of the flute, of one who playeth upon the flute. Also he had much joy to gaze at himself in the river. I used to reproach him for that.

SECOND SOLDIER

You are right; we must hide the body. The Tetrarch must not see it.

Era fratele meu, mai scump îmi era de cât un frate. I-am fost dat o cutiță cu nard și un inel de agat, pe care-l purta totdeauna în deget. Seara rătăciam amândoi pe țărmul râului și pe sub migdali și-mi povestia de țara lui. Vorbia așa de blând întotdeauna, ca sunetul unui flaut suna glasul lui. Și apoi îi plăcea să contemple valurile; de câte ori nu i-am spus să nu se mai uite la ele.

II-lea SOLDAT

Da, da... trebue să-l ascundem, nu e bine să-l vadă regele.

SOLDAȚII *(Trag cadavrul în spre fund și-l pun jos lângă fântână, când vine Irod).*

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

PREMIER SOLDAT

Le tétrarque ne viendra pas ici. Il ne vient jamais sur la terrasse. Il a trop peur du prophète.

(Entrée d'Hérode, d'Hérodias et de toute la cour.)

HÉRODE

Où est Salomé ? Où est la princesse ? Pourquoi n'est-elle pas retournée au festin comme je le lui avais

FIRST SOLDIER

The Tetrarch will not come to this place. He never comes on the terrace. He is too much afraid of the prophet.

(*Enter Herod, Herodias, and all the Court.*)

HEROD

Where is Salome? Where is the Princess? Why did she not return to the banquet as I commanded her? Ah! there she is!

I-iul SOLDAT

Regele n'are să vie aici, el nu vine nici odată pe terasă... grozav îi e frică de prooroc.

(Irod, Irodiada și toată curtea intră).

SCENA V

(Cei dinainte. Irod, Irodiada, Tigelin, Romani, femei și bărbați în suita lui Irod. Evrei, Nazarineni, Farisei, Saducei, Manase, sclavi și sclave, ocupând toată partea dreaptă și scara. Mai târziu vocea lui Ioan).

IROD

Unde-i Salomeea? Domnița unde este? De ce n'a venit la serbare, după cum am chemat-o? A, iat-o!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

commandé ? ah ! la voilà !		
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Il ne faut pas la regarder. Vous la regardez toujours !	You must not look at her! You are always looking at her!	Nu te mai uita la ea! Mereu te uiți la ea!
HÉRODE	HEROD	IROD
La lune a l'air très étrange ce soir. N'est-ce pas que la lune a l'air très étrange ? On dirait une femme hystérique, une femme hystérique qui va cherchant des amants partout. Elle est nue aussi. Elle est toute nue. Les nuages cherchent à la vêtir, mais elle ne veut pas. Elle se montre toute nue dans le ciel. Elle chancelle à travers les nuages comme une femme ivre... Je suis sûr qu'elle cherche des amants... N'est-ce pas qu'elle chancelle comme une femme ivre ? Elle ressemble à une	The moon has a strange look to-night. Has she not a strange look? She is like a mad woman, a mad woman who is seeking everywhere for lovers. She is naked too. She is quite naked. The clouds are seeking to clothe her nakedness, but she will not let them. She shows herself naked in the sky. She reels through the clouds like a drunken woman... I am sure she is looking for lovers. Does she not reel like a drunken woman? She is like a mad woman, is she not?	E foarte ciudată luna astă seară, nu-i așa?... stranie de tot! Parc'ar fi o femee înamorată, care își caută peste tot iubitul. Și e goală, cu totul goală. Norii vor s'o înveliască și ea nu vrea. Ce goală plutește ea acolo...și șovăie printre nori ca o femee amețită; de sigur își caută vreun amant... uitați-vă!... Așa-i că se clatină ca o femee amețită? Parc'ar fi o femee poftitoare, nu?

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

femme hystérique, n'est-ce pas ?		
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Non. La lune ressemble à la lune, c'est tout. Rentrons... Vous n'avez rien à faire ici.	No; the moon is like the moon, that is all, Let us go within... We have nothing to do here.	Ei! luna seamănă numai cu luna și cu nimic altceva. Să ne întoarcem în palat, aci n'avem ce căuta.
HÉRODE	HEROD	IROD
Je resterai ! Manassé, mettez des tapis là. Allumez des flambeaux. Apportez les tables d'ivoire, et les tables de jaspe. L'air ici est délicieux. Je boirai encore du vin avec mes hôtes. Aux ambassadeurs de César il faut faire tout honneur.	I will stay here! Manasseh, lay carpets there. Light torches. Bring forth the ivory tables, and the tables of jasper. The air here is sweet. I will drink more wine with my guests. We must show all honours to the ambassadors of Cæsar.	Vreau să rămân aci. Manase întinde covoarele, aprinde faclele, aduceți mese de fildeș! Aduceți mesele de laspis! *(La un semn al lui Manase, sclavii și sclavele aleargă în palat și pe poarta arcată și pe scări și aduc covoare pe cari le întind pe podeste. Alții aduc trei bănci și mese, pe cari le așează pe prima ridicătură a platformei, alții aduc vin și fructe, alții pun facle aprinse în sfeșnicele de pe ziduri, alții se așează cu evantae și cu apărătoare. Muzicanții cu instrumente de suflat, cu harpe, cu chimvale*

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

		și tobe se așează în fund la stânga, lângă fântână).
		IROD Ce răcoare-i aci. O să beau înainte cu oaspeții mei. Trimișilor Cezarului cată să li se facă cinste mare.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ce n'est pas à cause d'eux que vous restez.	It is not because of them that you remain.	Pentru binele vostru nu stați aci!
HÉRODE	HEROD	IROD
Oui, l'air est délicieux. Viens, Hérodias, nos hôtes nous attendent. Ah ! j'ai glissé ! j'ai glissé dans le sang ! C'est d'un mauvais présage. C'est d'un très mauvais présage. Pourquoi y a-t-il du sang ici ?... Et ce cadavre ? Que fait ici ce cadavre ? Pensez-vous que je sois	Yes; the air is very sweet. Come, Herodias, our guests await us. Ah! I have slipped! I have slipped in blood! It is an ill omen. It is a very ill omen. Wherefore is there blood here?... and this body, what does this body here? Think you I am like the King of Egypt, who gives no feast to his guests but that he	Dar aerul e așa răcoros. Vino, Irodiada, oaspeții așteaptă. A! Am alunecat pe sânge. Ăsta-i un semn rău, un semn foarte rău. Ce e cu sângele acesta, și ce înseamnă acest cadavru? Credeți că sunt regele din Egipet, care nu dă nici o serbare fără să nu le arate oaspeților săi

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

comme le roi d'Égypte qui ne donne jamais un festin sans montrer un cadavre à ses hôtes ? Enfin qui est-ce ? Je ne veux pas le regarder.	shows them a corpse? Whose is it? I will not look on it.	un cadavru? Ce s'a petrecut? Nu pot să-l văd!
PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
C'est notre capitaine, Seigneur. C'est le jeune Syrien que vous avez fait capitaine il y a trois jours seulement.	It is our captain, sire. It is the young Syrian whom you made captain of the guard but three days gone.	Căpitanul nostru, Doamne, tânărul Syrian pe care acum trei zile l-ați făcut căpitanul nostru.
HÉRODE	HEROD	IROD
Je n'ai donné aucun ordre de le tuer.	I issued no order that he should be slain.	Nu i-am poruncit eu să se omoare!
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	II-lea SOLDAT
Il s'est tué lui-même, Seigneur.	He slew himself, sire.	S'a omorît singur, Doamne.
HÉRODE	HEROD	IROD
Pourquoi ? Je l'ai fait capitaine !	For what reason? I had made him captain	De ce? Nu s'a bucurat că l-am făcut

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

	of my guard!	căpitan?
SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	II-lea SOLDAT
Nous ne savons pas, Seigneur. Mais il s'est tué lui-même.	We do not know, sire. But with his own hand he slew himself.	Nu știm, Doamne... s'a omorît, singur s'a omorît.
HÉRODE	HEROD	IROD
Cela me semble étrange. Je pensais qu'il n'y avait que les philosophes romains qui se tuaient. N'est-ce pas, Tigellin, que les philosophes à Rome se tuent ?	That seems strange to me. I had thought it was but the Roman philosophers who slew themselves. Is it not true, Tigellinus, that the philosophers at Rome slay themselves?	Curios, credeam că numai filozofii romani se omoară singuri; nu este așa Tigelin, că filozofii romani își pun singuri capăt zilelor?
TIGELLIN	TIGELLINUS	TIGELIN
Il y en a qui se tuent, Seigneur. Ce sont les Stoïciens. Ce sont de gens très grossiers. Enfin, ce sont des gens très ridicules. Moi, je les trouve très ridicules.	There be some who slay themselves, sire. They are the Stoics. The Stoics are people of no cultivation. They are ridiculous people. I myself regard them as being perfectly ridiculous.	Unii din ei, stoicii, se ucid singuri! Niște oameni foarte necioplți și grozav de ridicoli... într'adevăr foarte ridicoli.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODE Moi aussi. C'est ridicule de se tuer.	HEROD I also. It is ridiculous to kill one's-self.	IROD Într'adevăr e de râs, să te omori singur.
TIGELLIN On rit beaucoup d'eux à Rome. L'empereur a fait un poème satirique contre eux. On le récite partout.	TIGELLINUS Everybody at Rome laughs at them. The Emperor has written a satire against them. It is recited everywhere.	TIGELIN Toată lumea râde de ei în Roma. Cezarul le-a făcut o poezie de batjocură, care se declamă peste tot.
HÉRODE Ah ! il a fait un poème satirique contre eux ? César est merveilleux. Il peut tout faire... C'est étrange qu'il se soit tué, le jeune Syrien. Je le regrette. Oui, je le regrette beaucoup. Car il était beau. Il était même très beau. Il avait des yeux très langoureux. Je me rappelle que je l'ai vu regardant Salomé	HEROD Ah! he has written a satire against them? Cæsar is wonderful. He can do everything... It is strange that the young Syrian has slain himself. I am sorry he has slain himself. I am very sorry. For he was fair to look upon. He was even very fair. He had very languorous eyes. I remember that I saw that he looked languorously at Salome. Truly, I thought he	IROD A! le-a făcut o poezie de batjocură? Extra-ordinar! Poate să tot facă el – dar că tânărul syrian s'a omorît, îmi pare rău, într'adevăr îmi pare rău. Era frumos, foarte frumos era; avea niște ochi așa de galeși. Mi-aduc aminte că se uita la Salomeea așa de cu dor... într'adevăr, se uita puțin cam mult la ea.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

d'une façon langoureuse. En effet, j'ai trouvé qu'il l'avait un peu trop regardée.	looked too much at her.	
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Il y en a d'autres qui la regardent trop.	There are others who look too much at her.	Mai sunt și alții cari se uită la ea... cam prea mult.
HÉRODE	HEROD	IROD
Son père était roi. Je l'ai chassé de son royaume. Et de sa mère qui était reine vous avez fait une esclave, Hérodias. Ainsi, il était ici comme un hôte. C'était à cause de cela que je l'avais fait capitaine. Je regrette qu'il soit mort... Enfin, pourquoi avez-vous laissé le cadavre ici ? Il faut l'emporter ailleurs. Je ne veux pas le voir... Emportez-le... *(On emporte le cadavre.)* Il fait froid ici. Il y a du vent ici. N'est-ce pas qu'il y	His father was a king. I drove him from his kingdom. And of his mother, who was a queen, you made a slave, Herodias. So he was here as my guest, as it were, and for that reason I made him my captain. I am sorry he is dead. Ho! why have you left the body here? It must be taken to some other place. I will not look at it,— away with it! (*They take away the body.*) It is cold here. There is a wind blowing. Is there not a wind blowing?	Tată-său fusese rege, l-am izgonit eu din domnie. Pe regina, pe maică-sa, ai făcut-o sclavă tu, Irodiadă. El era aci ca un oaspete și pentru asta l-am făcut căpitan; îmi pare rău că s'a ucis... Și voi lăsați cadavrul aci! Duceți-l... nu pot să-l văd... Luați-l de-aci! SOLDAȚII *(Duc cadavrul prin poarta din stânga).*

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

a du vent ?		IROD E bine aci și adie vântul... Nu-i așa? Adie vântul.
HÉRODIAS Mais non. Il n'y a pas de vent.	HERODIAS No; there is no wind.	IRODIADA Nu se simte nici o adiere.
HÉRODE Mais si, il y a du vent... Et j'entends dans l'air quelque chose comme un battement d'ailes, comme un battement d'ailes gigantesques. Ne l'entendez-vous pas ?	HEROD I tell you there is a wind that blows... And I hear in the air something that is like the beating of wings, like the beating of vast wings. Do you not hear it?	IROD Totuș... puțin... se simte... și ceva ca o bătae de aripi, ca un fâlfâit ușor de aripi aud prin aer... n'auziți?
HÉRODIAS Je n'entends rien.	HERODIAS I hear nothing.	IRODIADA Nu.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODE Je ne l'entends plus moi-même. Mais je l'ai entendu. C'était le vent sans doute. C'est passé. Mais non, je l'entends encore. Ne l'entendez-vous pas ? C'est tout à fait comme un battement d'ailes.	HEROD I hear it no longer. But I heard it. It was the blowing of the wind. It has passed away. But no, I hear it again. Do you not hear it? It is just like a beating of wings.	IROD Nici eu nu mai aud... dar am auzit: a fost vântul fără îndoială... s'a trecut... Aud iarăș! Tot n'auziți? un fâlfâit ușor de aripi.
HÉRODIAS Je vous dis qu'il n'y a rien. Vous êtes malade. Rentrons.	HERODIAS I tell you there is nothing. You are ill. Let us go within.	IRODIADA Nu-i nimic, îți zic, ești bolnav, să mergem în palat.
HÉRODE Je ne suis pas malade. C'est votre fille qui est malade. Elle a l'air très malade votre fille. Jamais je ne l'ai vue si pâle.	HEROD I am not ill. It is your daughter who is sick to death. Never have I seen her so pale.	IROD Nu sânt bolnav! Fiica ta pare a fi bolnavă. Ce rău arată! Niciodată n'am văzut-o așa de palidă *(șade)*. TIGELIN ȘI IRODIADA *(Se așează și ei)*. PAJUL *(Șade la picioarele Irodiadei)*.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODIAS Je vous ai dit de ne pas la regarder.	HERODIAS I have told you not to look at her.	IRODIADA Ți-am mai spus!... nu te mai uita la ea!
HÉRODE Versez du vin. *(On apporte du vin)* Salomé, venez boire un peu de vin avec moi. J'ai un vin ici qui est exquis. C'est César lui-même qui me l'a envoyé. Trempez là-dedans vos petites lèvres rouges et ensuite je viderai la coupe.	HEROD Pour me forth wine. *(Wine is brought.)* Salome, come drink a little wine with me. I have here a wine that is exquisite. Cæsar himself sent it me. Dip into it thy little red lips, that I may drain the cup.	IROD Turnați vin! *(se toarnă)* Salomeea, vino și bea puțin vin cu mine. Am un vin scump, împăratul însuși mi l-a trimis. Înmoae-ți buzele tale mici și roșii colea și lasă-mă apoi cupa s'o golesc.
SALOMÉ Je n'ai pas soif, tétrarque.	SALOME I am not thirsty, Tetrarch.	SALOMEEA *(Care șade la poarta din stânga).* Nu mi-e sete.
HÉRODE	HEROD	IROD

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Vous entendez comme elle me répond, votre fille.	You hear how she answers me, this daughter of yours?	Ai auzit cum 'mi-a răspuns fiica ta?
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Je trouve qu'elle a bien raison. Pourquoi la regardez-vous toujours ?	She does right. Why are you always gazing at her?	Bine-a făcut. Ce tot te uiți la ea?!
HÉRODE	HEROD	IROD
Apportez des fruits. *(On apporte des fruits)* Salomé, venez manger du fruit avec moi. J'aime beaucoup voir dans un fruit la morsure de tes petites dents. Mordez un tout petit morceau de ce fruit, et ensuite je mangerai ce qui reste.	Bring me ripe fruits. (Fruits are brought.) Salome, come and eat fruits with me. I love to see in a fruit the mark of thy little teeth. Bite but a little of this fruit, that I may eat what is left.	Aduceți fructe! *(Se aduc)* Salomeea, vino și mănâncă fructe cu mine. Vreau să văd într'un fruct mușcătura dinților tăi. Mușcă numai puțin din fructul acesta și lasă-mi-l să-l mănânc eu.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je n'ai pas faim, tétrarque.	I am not hungry, Tetrarch.	Nu 'mi-e foame.
HÉRODE *(à Hérodias)*	HEROD (*To Herodias*)	IROD

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Voilà comme vous l'avez élevée, votre fille.	You see how you have brought up this daughter of yours.	Uite, ce creștere i-ai dat fiicei tale!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ma fille et moi, nous descendons d'une race royale. Quant à toi, ton grand-père gardait des chameaux ! Aussi, c'était un voleur !	My daughter and I come of a royal race. As for thee, thy father was a camel driver! He was a thief and a robber to boot!	Copila mea și cu mine ne tragem din neam de regi, pe când moșul tău a păzit cămilele și a fost un hoț.
HÉRODE	HEROD	IROD
Tu mens !	Thou liest!	Minți!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Tu sais bien que c'est la vérité.	Thou knowest well that it is true.	Știi tu singur că e adevărat.
HÉRODE	HEROD	IROD
Salomé, viens t'asseoir près de moi. Je	Salome, come and sit next to me. I will give	Salomeea, vino șezi lângă mine, am să-ți

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

te donnerai le trône de ta mère.	thee the throne of thy mother.	dau tronul mamei tale.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je ne suis pas fatiguée, tétrarque.	I am not tired, Tetrarch.	Nu sânt ostenită.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Vous voyez bien ce qu'elle pense de vous.	You see in what regard she holds you.	Vezi bine că se ferește de tine.
HÉRODE	HEROD	IROD
Apportez... Qu'est-ce que je veux ? Je ne sais pas. Ah ! Ah ! je m'en souviens...	Bring me — What is it that I desire? I forget. Ah! ah! I remember.	Aduceți... ce vreau... nu știu... A, da... mi-aduc aminte.
LA VOIX D'IOKANAAN	THE VOICE OF IOKANAAN	GLASUL LUI IOAN
Voici le temps ! Ce que j'ai prédit est arrivé, dit le Seigneur Dieu. Voici le jour dont j'avais parlé.	Behold the time is come! That which I foretold has come to pass. The day that I spake of is at hand.	Ziua despre care am proorocit a venit. Domnul Dumnezeul nostru grăește. Ziua despre care am vorbit, s'a arătat!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODIAS Faites-le taire. Je ne veux pas entendre sa voix. Cet homme vomit toujours des injures contre moi.	HERODIAS Bid him be silent. I will not listen to his voice. This man is for ever hurling insults against me.	IRODIADA Spuneți-i să tacă! Nu vreau să-l aud. Într'una mă batjocorește.
HÉRODE Il n'a rien dit contre vous. Aussi, c'est un très grand prophète.	HEROD He has said nothing against you. Besides, he is a very great prophet.	IROD N'a zis nimic de tine... E un prooroc foarte mare!
HÉRODIAS Je ne crois pas aux prophètes. Est-ce qu'un homme peut dire ce qui doit arriver ? Personne ne le sait. Aussi, il m'insulte toujours. Mais je pense que vous avez peur de lui... Enfin, je sais bien que vous avez peur de lui.	HERODIAS I do not believe in prophets. Can a man tell what will come to pass? No man knows it. Also he is for ever insulting me. But I think you are afraid of him... I know well that you are afraid of him.	IRODIADA Ce? Eu nu cred în prooroci. Poate cineva să spue ce are să se întâmple! Nimeni nu poate să știe..., și într'una mă insultă! Dar mi se pare că ți-e frică de el. Da, da... știu eu că ți-e frică de el.
HÉRODE	HEROD	IROD

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Je n'ai pas peur de lui. Je n'ai peur de personne.	I am not afraid of him. I am afraid of no man.	Nu mi-e frică de el; nu mi-e frică de nimeni!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Si, vous avez peur de lui. Si vous n'aviez pas peur de lui, pourquoi ne pas le livrer aux Juifs qui depuis six mois vous le demandent ?	I tell you you are afraid of him. If you are not afraid of him why do you not deliver him to the Jews who for these six months past have been clamouring for him?	Vorbă să fie! Ți-e frică! Dacă nu te-ai teme de el, de ce nu l-ai fi dat Evreilor, cari ți-l cer de șase luni de zile?
UN JUIF	A JEW	I-iul EVREU
En effet, Seigneur, il serait mieux de nous le livrer.	Truly, my lord, it were better to deliver him into our hands.	Doamne, într'adevăr; ar fi mai bine dacă ni l-ai da nouă!
HÉRODE	HEROD	IROD
Assez sur ce point. Je vous ai déjà donné ma réponse. Je ne veux pas vous le livrer. C'est un saint homme. C'est un homme qui a vu Dieu.	Enough on this subject. I have already given you my answer. I will not deliver him into your hands. He is a holy man. He is a man who has seen God.	Destul! V'am mai spus. Vouă n'am să vi-l dau; e un om sfânt, un om care a văzut pe Dumnezeu!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

UN JUIF	A JEW	I-iul EVREU
Cela, c'est impossible. Personne n'a vu Dieu depuis le prophète Élie. Lui c'est le dernier qui ait vu Dieu. En ce temps-ci, Dieu ne se montre pas. Il se cache. Et par conséquent il y a de grands malheurs dans le pays.	That cannot be. There is no man who hath seen God since the prophet Elias. He is the last man who saw God face to face. In these days God doth not show Himself. God hideth Himself. Therefore great evils have come upon the land.	Peste putință! Nimeni n'a văzut pe Dumnezeu de la Ilie încoace. El a fost cel din urmă, care l-a văzut pe Dumnezeu. În vremurile noastre Dumnezeu nu se mai arată și de aceea e nenorocire în țară.
UN AUTRE JUIF	ANOTHER JEW	AL II-lea EVREU
Enfin, on ne sait pas si le prophète Élie a réellement vu Dieu. C'était plutôt l'ombre de Dieu qu'il a vue.	Verily, no man knoweth if Elias the prophet did indeed see God. Peradventure it was but the shadow of God that he saw.	Nu se știe dacă proorocul Ilie l-a văzut într'adevăr pe Dumnezeu. A fost numai umbra lui Dumnezeu, pe care a văzut-o el.
UN TROISIÈME JUIF	A THIRD JEW	AL III-lea EVREU
Dieu ne se cache jamais. Il se montre toujours et dans toute chose. Dieu est dans le mal comme dans le bien.	God is at no time hidden. He showeth Himself at all times and in all places. God is in what is evil even as He is in what is good.	D-zeu nu s'ascunde, el se arată totdeauna în toate lucrurile; în cele rele ca și în cele bune!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

UN QUATRIÈME JUIF	A FOURTH JEW	AL II-lea EVREU
Il ne faut pas dire cela. C'est une idée très dangereuse. C'est une idée qui vient des écoles d'Alexandrie où on enseigne la philosophie grecque. Et les Grecs sont des gentils. Ils ne sont pas même circoncis.	Thou shouldst not say that. It is a very dangerous doctrine. It is a doctrine that cometh from Alexandria, where men teach the philosophy of the Greeks. And the Greeks are Gentiles. They are not even circumcised.	Nu se poate zice... Asta-i o idee a școalei din Alexandria, unde se învață filozofia grecească. Doar Grecii sunt păgâni cu toții; niciodată nu s'au tăiat împrejur.
UN CINQUIÈME JUIF	FIFTH JEW	I-iul EVREU
On ne peut pas savoir comment Dieu agit, ses voies sont très mystérieuses. Peut-être ce que nous appelons le mal est le bien, et ce que nous appelons le bien est le mal. On ne peut rien savoir. Le nécessaire c'est de se soumettre à tout. Dieu est très fort. Il brise au même temps les faibles et les forts. Il n'a aucun souci de personne.	No man can tell how God worketh. His ways are very dark. It may be that the things which we call evil are good, and that the things which we call good are evil. There is no knowledge of anything. We can but bow our heads to His will, for God is very strong. He breaketh in pieces the strong together with the weak, for He regardeth not any man.	Niciodată nu se poate ști cum lucrează Dumnezeu. Căile lui sunt ascunse. Poate că ce ne pare nouă rău, e bine... și ce ne pare bine, e rău. Nu se poate ști niciodată... și pentru aceasta trebue să ne supunem la toate. Dumnezeu e foarte puternic, el bate pe cei slabi ca și pe cei tari și nu cruță pe nimeni.
LE PREMIER JUIF	FIRST JEW	II-lea EVREU

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

C'est vrai cela. Dieu est terrible. Il brise les faibles et les forts comme on brise le blé dans un mortier. Mais cet homme n'a jamais vu Dieu. Personne n'a vu Dieu depuis le prophète Élie.	Thou speakest truly. Verily, God is terrible. He breaketh in pieces the strong and the weak as men break corn in a mortar. But as for this man, he hath never seen God. No man hath seen God since the prophet Elias.	Așa e. Dumnezeu e groaznic; el bate pe cei tari și pe cei slabi fără deosebire, ca și cum ai bate ceva într'o piuă. Dar omul acela n'a văzut pe Dumnezeu.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Faites-les taire. Ils m'ennuient.	Make them be silent. They weary me.	Ia mai tăceți odată, mă scoateți din fire!
HÉRODE	HEROD	IROD
Mais j'ai entendu dire qu'Iokanaan lui-même est votre prophète Élie.	But I have heard it said that Iokanaan is in very truth your prophet Elias.	Eu am auzit zicându-se, că Ioan ar fi însuși proorocul Ilie.
UN JUIF	THE JEW	I-iul EVREU
Cela ne se peut pas. Depuis le temps du prophète Élie il y a plus de trois cents ans.	That cannot be. It is more than three hundred years since the days of the prophet Elias.	Peste putință. De la zilele proorocului Ilie sunt mai mult de 300 de ani.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODE Il y en a qui disent que c'est le prophète Élie. UN NAZARÉEN Moi, je suis sûr que c'est le prophète Élie. UN JUIF Mais non, ce n'est pas le prophète Élie. LA VOIX D'IOKANAAN Le jour est venu, le jour du Seigneur, et j'entends sur les montagnes les pieds de celui qui sera le Sauveur du monde.	HEROD There be some who say that this man is Elias the prophet. A NAZARENE I am sure that he is Elias the prophet. THE JEW Nay, but he is not Elias the prophet. THE VOICE OF IOKANAAN Behold the day is at hand, the day of the Lord, and I hear upon the mountains the feet of Him who shall be the Saviour of the world.	IROD Totuș sânt unii cari zic, că el e proorocul Ilie. I-iul NAZARINEAN Eu sunt sigur că e proorocul Ilie. I-iul EVREU Aida de... Nu e proorocul Ilie. GLASUL LUI IOAN Ziua Domnului s'a arătat şi de pe munte aud paşii celui ce va fi cuceritorul lumii.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODE Qu'est ce que cela veut dire ? Le Sauveur du monde ?	HEROD What does that mean? The Saviour of the world?	IROD Ce înseamnă asta, cuceritorul lumii?
TIGELLIN C'est un titre que prend César.	TIGELLINUS It is a title that Cæsar adopts.	TIGELIN E un titlu al Împăratului.
HÉRODE Mais César ne vient pas en Judée. J'ai reçu hier des lettres de Rome. On ne m'a rien dit de cela. Enfin, vous, Tigellin, qui avez été à Rome pendant l'hiver, vous n'avez rien entendu dire de cela ?	HEROD But Cæsar is not coming into Judæa. Only yesterday I received letters from Rome. They contained nothing concerning this matter. And you, Tigellinus, who were at Rome during the winter, you heard nothing concerning this matter, did you?	IROD Imperatorul n'are să vie în Iudeea. Am primit scrisoare de la Roma şi nu-mi pomeneşte nimic. Tigelin, tu ai fost astă iarnă la Roma, nu-i aşa? Ai auzit ceva despre asta?
TIGELLIN En effet, Seigneur, je n'en ai pas entendu parler. J'explique seulement le	TIGELLINUS Sire, I heard nothing concerning the matter. I was but explaining the title. It is	TIGELIN Drept să vă spun, Doamne, n'am auzit nimic.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

titre. C'est un des titres de César.	one of Cæsar's titles.	
HÉRODE	HEROD	IROD
Il ne peut pas venir, César. Il est goutteux. On dit qu'il a des pieds d'éléphant. Aussi il y a des raisons d'État. Celui qui quitte Rome perd Rome. Il ne viendra pas. Mais, enfin, c'est le maître, César. Il viendra s'il veut. Mais je ne pense pas qu'il vienne.	But Cæsar cannot come. He is too gouty. They say that his feet are like the feet of an elephant. Also there are reasons of state. He who leaves Rome loses Rome. He will not come. Howbeit, Cæsar is lord, he will come if such be his pleasure. Nevertheless, I think he will not come.	Imperatorul nu poate să vină aici: sufere de podagră, se zice că are picioarele ca un elefant. Şi apoi raţiunea de stat spune însăşi: cine părăseşte Roma, o pierde. N'are să vie. E adevărat, el e stăpânul; dacă vrea, vine. Eu cred însă că n'are să vie.
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
Ce n'est pas de César que le prophète a parlé, Seigneur.	It was not concerning Cæsar that the prophet spake these words, sire.	Nu de Cezarul vorbeşte proorocul.
HÉRODE	HEROD	IROD
Pas de César ?	How? — it was not concerning Cæsar?	Nu! Nu de Cezarul?
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

Non, Seigneur.	No, my lord.	Nu, Doamne.
HÉRODE	HEROD	IROD
De qui donc a-t-il parlé ?	Concerning whom then did he speak?	Dar de cine a vorbit?
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
Du Messie qui est venu.	Concerning Messias, who hath come.	De Mesia, care s'a arătat.
UN JUIF	A JEW	I-iul EVREU
Le Messie n'est pas venu.	Messias hath not come.	Mesia nu s'a arătat încă!
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
Il est venu, et il fait des miracles partout.	He hath come, and everywhere He worketh miracles!	Ba da! s'a arătat şi face minuni prin toate părțile.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Oh ! Oh ! les miracles. Je ne crois pas aux miracles. J'en ai vu trop. *(Au page.)* Mon éventail.	Ho! ho! miracles! I do not believe in miracles. I have seen too many. (*To the Page*) My fan.	O! O! Minuni! Nu mai cred în minuni. Prea am văzut multe. *(Către paj)* Apărătoarea!
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
Cet homme fait de véritables miracles. Ainsi, à l'occasion d'un mariage qui a eu lieu dans une petite ville de Galilée, une ville assez importante, il a changé de l'eau en vin. Des personnes qui étaient là me l'ont dit. Aussi il a guéri deux lépreux qui étaient assis devant la porte de Capharnaüm, seulement en les touchant.	This Man worketh true miracles. Thus, at a marriage which took place in a little town of Galilee, a town of some importance, He changed water into wine. Certain persons who were present related it to me. Also He healed two lepers that were seated before the Gate of Capernaum simply by touching them.	Acest om face adevărate minuni. De pildă, la o nuntă săracă, într'un orăşel din Galileia, a amestecat apă cu vin, oamenii cari au fos acolo mi-au povestit; apoi a vindecat doi leproşi în fața porților de la Capernaum, binecuvântându-i.
LE SECOND NAZARÉEN.	SECOND NAZARENE	Al II-lea NAZARINEAN
Non, c'étaient deux aveugles qu'il a guéris à Capharnaüm.	Nay; it was two blind men that He healed at Capernaum.	Doi orbi au fost cei pe cari i-a tămăduit la Capernaum.
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Non, c'étaient des lépreux. Mais il a guéri des aveugles aussi, et on l'a vu sur une montagne parlant avec des anges.	Nay; they were lepers. But He hath healed blind people also, and He was seen on a mountain talking with angels.	Nu-i adevărat! Doi leproşi... dar a tămăduit şi orbi… şi unii l-au văzut pe un munte, vorbind cu îngerii.
UN SADDUCÉEN	A SADDUCEE	I-iul SADUCEU
Les anges n'existent pas.	Angels do not exist.	Nu sânt îngeri.
UN PHARISIEN	A PHARISEE	I-iul FARISEU
Les anges existent, mais je ne crois pas que cet homme leur ait parlé.	Angels exist, but I do not believe that this Man has talked with them.	Sânt, sânt! Dar nu cred că omul acela să fi vorbit cu ei.
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
Il a été vu par une foule de personnes, parlant avec des anges.	He was seen by a great multitude of people talking with angels.	L-a văzut o grămadă de lume vorbind cu îngerii.
UN SADDUCÉEN		I-iul SADUCEU

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Pas avec des anges.		Cu îngerii niciodată!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Comme ils m'agacent, ces hommes ! Ils sont bêtes. Ils sont tout à fait bêtes. *(Au page)* Eh ! bien, mon éventail. *(Le page lui donne l'éventail)* Vous avez l'air de rêver. Il ne faut pas rêver. Les rêveurs sont des malades. *(Elle frappe le page avec son éventail.)*	How these men weary me! They are ridiculous! They are altogether ridiculous! (*To the Page*) Well! my fan? (*The Page gives her the fan.*) You have a dreamer's look. You must not dream. It is only sick people who dream. (*She strikes the Page with her fan.*)	Oh! mă scot din fire oamenii aceştia; sânt nebuni cu desăvârşire! *(Către paj)* Apărătoarea am zis! PAJUL *(Îi dă evantaiul).* IRODIADA Parcă ai visa… nu mai visa! Cei cari visează sânt bolnavi!
LE SECOND NAZARÉEN	SECOND NAZARENE	Al II-lea NAZARINEAN
Aussi il y a le miracle de la fille de Jaïre.	There is also the miracle of the daughter of Jairus.	Hei!... Şi apoi a mai făcut minunea cu fiica lui Iairus!
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

Mais oui, c'est très certain cela. On ne peut pas le nier.	Yea, that is sure. No man can gainsay it.	Da, da, aşa este!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ces gens-là sont fous. Ils ont trop regardé la lune. Dites-leur de se taire.	Those men are mad. They have looked too long on the moon. Command them to be silent.	Oamenii aceştia sânt nebuni, prea s'au uitat mult la lună… Ar putea să mai tacă!
HÉRODE	HEROD	IROD
Qu'est-ce que c'est que cela, le miracle de la fille de Jaïre ?	What is this miracle of the daughter of Jairus?	Şi cum a fost minunea cu fiica lui Iairus?
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
La fille de Jaïre était morte. Il l'a ressuscitée.	The daughter of Jairus was dead. This Man raised her from the dead.	Moartă era fiica lui Iairus şi el a înviat-o.
HÉRODE	HEROD	IROD
Il ressuscite les morts ?	How! He raises people from the dead?	Poate el să învie morţii?

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
Oui, Seigneur. Il ressuscite les morts.	Yea, sire; He raiseth the dead.	Da, Doamne… poate.
HÉRODE	HEROD	IROD
Je ne veux pas qu'il fasse cela. Je lui défends de faire cela. Je ne permets pas qu'on ressuscite les morts. Il faut chercher cet homme et lui dire que je ne lui permets pas de ressusciter les morts. Où est-il à présent, cet homme ?	I do not wish Him to do that. I forbid Him to do that. I suffer no man to raise the dead. This Man must be found and told that I forbid Him to raise the dead. Where is this Man at present?	Nu vreau să facă asta! îl opresc… îl opresc să învie morţii! Să-l caute şi să-i spue că nu vreau să învie morţii. Pe unde umblă omul acela?
LE SECOND NAZARÉEN	SECOND NAZARENE	II-lea NAZARINEAN
Il est partout, Seigneur, mais il est très difficile de le trouver.	He is in every place, my lord, but it is hard to find Him.	Doamne, el umblă prin tot locul. E greu să-l găsiască cineva.
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
On dit qu'il est en Samarie à présent.	It is said that He is now in Samaria.	În Samaria se zice că ar fi acuma.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

UN JUIF	A JEW	I-iul EVREU
On voit bien que ce n'est le Messie, s'il est en Samarie. Ce n'est pas aux Samaritains que le Messie viendra. Les Samaritains sont maudits. Ils n'apportent jamais d'offrandes au temple.	It is easy to see that this is not Messias, if He is in Samaria. It is not to the Samaritans that Messias shall come. The Samaritans are accursed. They bring no offerings to the Temple.	Ei, vedeți că nu e Mesia? Pentru că Samaritenilor n'are să li se arate niciodată Mesia; sânt afurisiți. Niciodată n'aduc daruri de jertfă la Templu.
LE SECOND NAZARÉEN	SECOND NAZARENE	II-lea NAZARINEAN
Il a quitté la Samarie il y a quelques jours. Moi, je crois qu'en ce moment-ci il est dans les environs de Jérusalem.	He left Samaria a few days since. I think that at the present moment He is in the neighbourhood of Jerusalem.	Samaria a părăsit-o de curând. Eu cred că e în Ierusalim.
LE PREMIER NAZARÉEN	FIRST NAZARENE	I-iul NAZARINEAN
Mais non, il n'est pas là. Je viens justement d'arriver de Jérusalem. On n'a pas entendu parler de lui depuis deux mois.	No; He is not there. I have just come from Jerusalem. For two months they have had no tidings of Him.	Nu, acolo nu e. Din Ierusalim viu. De două luni n'am mai auzit de el.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODE

Enfin, cela ne fait rien ! Mais il faut le trouver et lui dire de ma part que je ne lui permets pas de ressusciter les morts. Changer de l'eau en vin, guérir les lépreux et les aveugles... il peut faire tout cela s'il le veut. Je n'ai rien à dire contre cela. En effet, je trouve que guérir les lépreux est une bonne action. Mais je ne permets pas qu'il ressuscite les morts... Ce serait terrible, si les morts reviennent.

LA VOIX D'IOKANAAN

Ah ! l'impudique ! la prostituée ! Ah ! la fille de Babylone avec ses yeux d'or et ses paupières dorées ! Voici ce que dit le Seigneur Dieu. Faites venir contre elle une multitude d'hommes. Que le

HEROD

No matter! But let them find Him, and tell Him, thus saith Herod the King, "I will not suffer Thee to raise the dead." To change water into wine, to heal the lepers and the blind... He may do these things if He will. I say nothing against these things. In truth I hold it a kindly deed to heal a leper. But no man shall raise the dead... It would be terrible if the dead came back.

THE VOICE OF IOKANAAN

Ah! The wanton one! The harlot! Ah! the daughter of Babylon with her golden eyes and her gilded eyelids! Thus saith the Lord God, Let there come up against her a multitude of men. Let the people take stones

IROD

Puțin îmi pasă. Vorba e că trebue să-l caute şi să-i spue că nu-i dau voe să învie morții. Să amestece apa cu vinul, să vindece leproşii şi orbii… astea poate să le facă, dacă-i place, să tămăduiască pe cei leproşi îmi pare chiar frumos din partea lui. Dar morții nu vreau să-i învie!... O, ar fi îngrozitor dacă morții s'ar scula din morminte!

GLASUL LUI IOAN

Curtezana, prostituata, fiica Babilonului, cu ochii ei de aur de sub seducătoarele-i pleoape! Domnul Dumnezeul nostru grăeşte astfel: asmuțiți mulțimea împotriva ei şi puneți poporul să ridice

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

peuple prenne des pierres et la lapide...	and stone her...	pietrele şi s'o loviască!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Faites-le taire !	Command him to be silent!	Porunciți-i să tacă!
LA VOIX D'IOKANAAN	THE VOICE OF IOKANAAN	GLASUL LUI IOAN
Que les capitaines de guerre la percent de leurs épées, qu'ils l'écrasent sous leurs boucliers.	Let the captains of the hosts pierce her with their swords, let them crush her beneath their shields.	Puneți fruntaşii armatei s'o străpungă cu săbiile şi sub scuturi lăsați-i s'o striviască!
		SCENA IV
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Mais, c'est infâme.	Nay, but it is infamous.	Infamie!
LA VOIX D'IOKANAAN	THE VOICE OF IOKANAAN	GLASUL LUI IOAN
C'est ainsi que j'abolirai les crimes de dessus la terre, et que toutes les femmes	It is thus that I will wipe out all wickedness from the earth, and that all	Am să spulber fărădelegile pământului, ca să ia aminte toate femeile, să se feriască

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

apprendront à ne pas imiter les abominations de celle-là.	women shall learn not to imitate her abominations.	de grozăviile acesteia.
HÉRODIAS	HERODIAS	
Vous entendez ce qu'il dit contre moi ? Vous le laissez insulter votre épouse ?	You hear what he says against me? You suffer him to revile her who is your wife!	
HÉRODE	HEROD	IROD
Mais il n'a pas dit votre nom.	He did not speak your name.	N'a pomenit numele tău!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Qu'est-ce que cela fait ? Vous savez bien que c'est moi qu'il cherche à insulter. Et je suis votre épouse, n'est-ce pas ?	What does that matter? You know well that it is I whom he seeks to revile. And I am your wife, am I not?	Tot una! Tu ştii că mereu caută să mă batjocoriască şi eu sunt soția ta, nu-i aşa?
HÉRODE	HEROD	IROD

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Oui, chère et digne Hérodias, vous êtes mon épouse, et vous avez commencé par être l'épouse de mon frère.	Of a truth, dear and noble Herodias, you are my wife, and before that you were the wife of my brother.	Aşa este, scumpa şi vrednica mea Irodiadă, tu eşti soţia mea şi mai înainte ai fost soţia fratelui meu.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
C'est vous qui m'avez arrachée de ses bras.	It was thou didst snatch me from his arms.	Şi tu eşti acela care m'ai smuls din braţele lui.
HÉRODE	HEROD	IROD
En effet, j'étais le plus fort... mais ne parlons pas de cela. Je ne veux pas parler de cela. C'est à cause de cela que le prophète a dit des mots d'épouvante. Peut-être à cause de cela va-t-il arriver un malheur. N'en parlons pas... Noble Hérodias, nous oublions nos convives. Verse-moi à boire, ma bien-aimée. Remplissez de vin les grandes coupes d'argent et les grandes coupes de verre.	Of a truth I was stronger than he was... But let us not talk of that matter. I do not desire to talk of it. It is the cause of the terrible words that the prophet has spoken. Peradventure on account of it a misfortune will come. Let us not speak of this matter. Noble Herodias, we are not mindful of our guests. Fill thou my cup, my well-beloved. Ho! fill with wine the great goblets of silver, and the great goblets of glass. I will drink to	Da, da, eu am fost cel mai tare. Dar să nu mai vorbim de asta. Iată de ce a rostit proorocul îngrozitoarele cuvinte. La urmă tot are să se întâmple ceva rău. Să nu mai vorbim!... Prea nobila mea Irodiadă, uităm cu totul de oaspeţii noştri. Umple-mi cupa, prea iubito! Toarnă-mi vin în paharul cel scump de argint şi umple-le şi pe cele de aur! Beau în sănătatea Cezarului. Avem Romani aci; să

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Je vais boire à la santé de César. Il y a des Romains ici, il faut boire à la santé de César.	Cæsar. There are Romans here, we must drink to Cæsar.	bem în sănătatea Cezarului!
TOUS	ALL	TOȚI
César ! César !	Cæsar! Cæsar!	Cezarul să trăiască!
HÉRODE	HEROD	IROD
Vous ne remarquez pas comme votre fille est pâle.	Do you not see your daughter, how pale she is?	Bagi tu de seamă ce palidă e fiica ta?
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Qu'est-ce que cela vous fait qu'elle soit pâle ou non ?	What is it to you if she be pale or not?	Ce-ți pasă ție, de e palidă, sau nu?
HÉRODE	HEROD	IROD
Jamais je ne l'ai vue si pâle.	Never have I seen her so pale.	Niciodată n'am văzut-o aşa de palidă!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODIAS. Il ne faut pas la regarder.	HERODIAS You must not look at her.	IRODIADA Nu te mai uita la ea!
LA VOIX D'IOKANAAN En ce jour-là le soleil deviendra noir comme un sac de poil, et la lune deviendra comme du sang, et les étoiles du ciel tomberont sur la terre comme les figues vertes tombent d'un figuier, et les rois de la terre auront peur.	THE VOICE OF IOKANAAN In that day the sun shall become black like sackcloth of hair, and the moon shall become like blood, and the stars of the heaven shall fall upon the earth like unripe figs that fall from the fig-tree, and the kings of the earth shall be afraid.	GLASUL LUI IOAN În ziua aceea soarele ca haina de păr a ispăşirii se va întuneca, luna se va roşi ca sângele şi stelele vor cădea la pământ asemenea smochinelor necoapte ce cad din pom, şi se vor cutremura regii pământului.
HÉRODIAS Ah ! Ah ! Je voudrais bien voir ce jour dont il parle, où la lune deviendra comme du sang et où les étoiles tomberont sur la terre comme des figues vertes. Ce prophète parle comme un homme ivre... Mais je ne peux pas souffrir le son de sa voix. Je déteste sa	HERODIAS Ah! ah! I should like to see that day of which he speaks, when the moon shall become like blood, and when the stars shall fall upon the earth like unripe figs. This prophet talks like a drunken man, ...but I cannot suffer the sound of his voice. I hate his voice. Command him to be silent.	IRODIADA Ha, ha… aş vrea să văd şi eu ziua aceea, în care luna va fi ca sângele şi stelele vor cădea la pământ ca smochinele necoapte. Vorbeşte şi profetul acesta, parc'ar fi beat! Dar nu-l mai pot auzi. Mi-e scârbă de glasul lui! Spuneți-i să tacă!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

voix. Ordonnez qu'il se taise.		
HÉRODE	HEROD	IROD
Mais non. Je ne comprends pas ce qu'il a dit, mais cela peut être un présage.	I will not. I cannot understand what it is that he saith, but it may be an omen.	Nu, nu! E adevărat că nu pricep ce spune, dar probabil că vrea să însemne ceva?
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Je ne crois pas aux présages. Il parle comme un homme ivre.	I do not believe in omens. He speaks like a drunken man.	Nu cred eu în semne… Vorbeşte ca un beţiv.
HÉRODE	HEROD	IROD
Peut-être qu'il est ivre du vin de Dieu !	It may be he is drunk with the wine of God.	S'o fi îmbătat de vinul Domnului.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Quel vin est-ce, le vin de Dieu ? De quelles vignes vient-il ? Dans quel	What wine is that, the wine of God? From what vineyards is it gathered? In what wine-	Ce fel de vin e acela? Din care vie? Din care teasc s'a pregătit?

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

pressoir peut-on le trouver ?	press may one find it?	
HÉRODE *(Il ne quitte plus Salomé du regard).*	HEROD (*From this point he looks all the while at Salome.*)	IROD *(Privind de acum înainte într'una la Salomeea).*
Tigellin, quand tu as été à Rome dernièrement, est-ce que l'empereur t'a parlé au sujet ...?	Tigellinus, when you were at Rome of late, did the Emperor speak with you on the subject of ...?	Tigelin, când ai fost pentru ultima oară la Roma, a vorbit Cezarul cu tine despre…
TIGELLIN	TIGELLINUS	TIGELIN
A quel sujet, Seigneur ?	On what subject, my lord?	Despre ce, Doamne?
HÉRODE	HEROD	IROD
A quel sujet ? Ah ! je vous ai adressé une question, n'est-ce pas ? J'ai oublié ce que je voulais savoir.	On what subject? Ah! I asked you a question, did I not? I have forgotten what I would have asked you.	Despre ce?... Te-am întrebat ceva, nu?.. Am uitat ce voiam să aflu…
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Vous regardez encore ma fille. Il ne faut pas la regarder. Je vous ai déjà dit cela.	You are looking again at my daughter. You must not look at her. I have already said so.	Iar te-ai pus să te uiți la fiica mea. Nu te mai uita! Ți-am mai spus-o.
HÉRODE	HEROD	IROD
Vous ne dites que cela.	You say nothing else.	Da, mi-o spui mereu.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Je le redis.	I say it again.	Şi ți-o mai spun odată.
HÉRODE	HEROD	IROD
Et la restauration du temple dont on a tant parlé ? Est-ce qu'on va faire quelque chose ? On dit, n'est-ce pas que le voile du sanctuaire a disparu ?	And that restoration of the Temple about which they have talked so much, will anything be done? They say that the veil of the Sanctuary has disappeared, do they not?	Dar de restabilirea templului, de care se vorbeşte atâta nu-mi spui nimic? S'o fi întâmplat ceva pe acolo? Nu cum-va s'o fi furat haina prea sfântului? Ce?...
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

C'est toi qui l'a pris. Tu parles à tort et à travers. Je ne veux pas rester ici. Rentrons.	It was thyself didst steal it. Thou speakest at random and without wit. I will not stay here. Let us go within.	Tu singur ai luat-o! Nici nu ştii ce vorbeşti…. Nu mai sta aici. Să mergem înăuntru.
HÉRODE	HEROD	IROD
Salomé, dansez pour moi.	Dance for me, Salome.	Joacă-mi, Salomeo!
HÉRODIAS	HERODIAS	
Je ne veux pas qu'elle danse.	I will not have her dance.	
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je n'ai aucune envie de danser, tétrarque.	I have no desire to dance, Tetrarch.	Nu pot să joc.
HÉRODE	HEROD	IROD
Salomé, fille d'Hérodias, dansez pour moi.	Salome, daughter of Herodias, dance for me.	Joacă-mi Salomeo, fiică a Irodiadei!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODIAS Laissez-la tranquille. HÉRODE Je vous ordonne de danser, Salomé. SALOMÉ Je ne danserai pas, tétrarque. HÉRODIAS *(riant)* Voilà comme elle vous obéit ! HÉRODE Qu'est-ce que cela me fait qu'elle danse ou non ? Cela ne me fait rien. Je suis heureux ce soir. Je suis très heureux. Jamais je n'ai été si heureux.	HERODIAS Peace. Let her alone. HEROD I command thee to dance, Salome. SALOME I will not dance, Tetrarch. HERODIAS (*Laughing*) You see how she obeys you. HEROD What is it to me whether she dance or not? It is nought to me. To-night I am happy. I am exceeding happy. Never have I been so happy.	IRODIADA Las-o în pace! IROD Îți poruncesc să joci, Salomeo! SALOMEEA Nu vreau, Doamne! IRODIADA Uite cum te ascultă. IROD Ce-mi pasă dacă joacă, sau nu. Tot atâta! Astă seară sunt fericit, foarte fericit, niciodată n'am fost aşa de fericit!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LE PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Il a l'air sombre, le tétrarque. N'est-ce pas qu'il a l'air sombre ?	The Tetrarch has a sombre look. Has he not a sombre look?	Ce întunecat e regele! Aşa e? E foarte întunecat la faţă!
LE SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	II-lea SOLDAT
Il a l'air sombre.	Yes, he has a sombre look.	Da!... Ce întunecat pare!
HÉRODE	HEROD	IROD
Pourquoi ne serais-je pas heureux ? César, qui est le maître du monde, qui est le maître de tout, m'aime beaucoup. Il vient de m'envoyer des cadeaux de grande valeur. Aussi il m'a promis de citer à Rome le roi de Cappadoce qui est mon ennemi. Peut-être à Rome il le crucifiera. Il peut faire tout ce qu'il veut, César. Enfin, il est le maître. Ainsi vous voyez j'ai le droit d'être heureux.	Wherefore should I not be happy? Cæsar, who is lord of the world, Cæsar, who is lord of all things, loves me well. He has just sent me most precious gifts. Also he has promised me to summon to Rome the King of Cappadocia, who is mine enemy. It may be that at Rome he will crucify him, for he is able to do all things that he has a mind to do. Verily, Cæsar is lord. Therefore I do well to be happy. I am very happy, never have I	De ce n'aş fi fericit? Cezarul, care e domnul lumii şi peste tot stăpânitor, mă iubeşte foarte mult. Daruri de mare preţ mi-a trimis el mie şi mi-a făgăduit să cheme la Roma pe regele Kapodochiei, duşmanul meu; probabil că are să-l răstigniască. Tot poate să facă el, tot ce voeşte; el, stăpânul. Iată de ce am dreptul să fiu fericit şi în adevăr sunt fericit. Nimic în lumea asta nu poate să-mi

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Il n'y a rien au monde qui puisse gâter mon plaisir.	been so happy. There is nothing in the world that can mar my happiness.	tulbure fericirea.
LA VOIX D'IOKANAAN	THE VOICE OF IOKANAAN	GLASUL LUI IOAN
Il sera assis sur son trône. Il sera vêtu de pourpre et d'écarlate. Dans sa main il portera un vase d'or plein de ses blasphèmes. Et l'ange du Seigneur Dieu le frappera. Il sera mangé des vers.	He shall be seated on his throne. He shall be clothed in scarlet and purple. In his hand he shall bear a golden cup full of his blasphemies. And the angel of the Lord shall smite him. He shall be eaten of worms.	El are să stea pe tron şi îmbrăcat în purpură mohorîtă are să vie. În mână are să ție un vas de aur cu fărădelegile sale. Îngerul însă are să-l doboare şi de viermi are să fie mâncat.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA *(Batjocoritoare).*
Vous entendez ce qu'il dit de vous. Il dit que vous serez mangé des vers.	You hear what he says about you. He says that you shall be eaten of worms.	Auzi ce zice despre tine: ai să fii mâncat de viermi.
HÉRODE	HEROD	IROD
Ce n'est pas de moi qu'il parle. Il ne dit jamais rien contre moi. C'est du roi de Cappadoce qu'il parle, du roi de Cappadoce qui est mon ennemi. C'est	It is not of me that he speaks. He speaks never against me. It is of the King of Cappadocia that he speaks; the King of Cappadocia who is mine enemy. It is he who	Nu vorbeşte de mine, niciodată nu vorbeşte de mine. Vorbeşte de regele din Kapadochia, de duşmanul meu… el e, pe care are să-l mănânce viermii. Niciodată

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

celui-là qui sera mangé des vers. Ce n'est pas moi. Jamais il n'a rien dit contre moi, le prophète, sauf que j'ai eu tort de prendre comme épouse l'épouse de mon frère. Peut-être a-t-il raison. En effet, vous êtes stérile.

HÉRODIAS

Je suis stérile, moi. Et vous dites cela, vous qui regardez toujours ma fille, vous qui avez voulu la faire danser pour votre plaisir. C'est ridicule de dire cela. Moi j'ai eu un enfant. Vous n'avez jamais eu d'enfant, même d'une de vos esclaves. C'est vous qui êtes stérile, ce n'est pas moi.

HÉRODE

Taisez-vous. Je vous dis que vous êtes stérile. Vous ne m'avez pas donné

shall be eaten of worms. It is not I. Never has he spoken word against me, this prophet, save that I sinned in taking to wife the wife of my brother. It may be he is right. For, of a truth, you are sterile.

HERODIAS

I am sterile, I? You say that, you that are ever looking at my daughter, you that would have her dance for your pleasure? You speak as a fool. I have borne a child. You have gotten no child, no, not on one of your slaves. It is you who are sterile, not I.

HEROD

Peace, woman! I say that you are sterile. You have borne me no child, and the

n'a grăit împotriva mea, doar când m'am însurat cu soția fratelui meu. Şi probabil că a avut dreptate, pentru că tu eşti nerodnică.

IRODIADA

Eu, nerodnică? Şi mi-o spui asta tu, tu care nu'ți mai iei ochii de pe fiica mea, tu, care o îndemni să joace ca să te resfeți, privind'o. Într'adevăr, e absurd să susții aşa ceva. Eu am avut până acum un copil. Tu n'ai zămislit nici unul, nici măcar cu una din sclavele tale. Tu eşti sterp, nu eu.

IROD

Destul! Ți-o spui că eşti nerodnică. Nu mi-ai făcut nici un copil… şi iată de ce

d'enfant, et le prophète dit que notre mariage n'est pas un vrai mariage. Il dit que c'est un mariage incestueux, un mariage qui apportera des malheurs... J'ai peur qu'il n'ait raison. Je suis sûr qu'il a raison. Mais ce n'est pas le moment de parler de ces choses. En ce moment-ci je veux être heureux. Au fait je le suis. Je suis très heureux. Il n'y a rien qui me manque.	prophet says that our marriage is not a true marriage. He says that it is a marriage of incest, a marriage that will bring evils... I fear he is right; I am sure that he is right. But it is not the hour to speak of these things. I would be happy at this moment. Of a truth, I am happy. There is nothing I lack.	proorocul numeşte căsătoria noastră incestuoasă – şi teamă'mi-e că are dreptate, − de sigur are dreptate. Dar nu e momentul să vorbim despre asta. Nu, vreau să fiu fericit acum şi sunt chiar, sunt foarte fericit… nu-mi lipseşte absolut nimic.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Je suis bien contente que vous soyez de si belle humeur, ce soir. Ce n'est pas dans vos habitudes. Mais il est tard. Rentrons. Vous n'oubliez pas qu'au lever du soleil nous allons tous à la chasse. Aux ambassadeurs de César il faut faire tout honneur, n'est-ce pas ?	I am glad you are of so fair a humour tonight. It is not your custom. But it is late. Let us go within. Do not forget that we hunt at sunrise. All honours must be shown to Cæsar's ambassadors, must they not?	Mă bucur că ai o aşa bună dispoziție. E ceva contra obiceiului tău. Dar e târziu, lasă-ne să intrăm în palat. Şi nu uita că mâine dis de dimineață avem să mergem cu toții la vânătoare; trimişilor Cezarului li se cuvin toate onorurile, nu?
LE SECOND SOLDAT	SECOND SOLDIER	Al II-lea SOLDAT

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Comme il a l'air sombre, le tétrarque.	The Tetrarch has a sombre look.	Ce întunecat e regele!
LE PREMIER SOLDAT	FIRST SOLDIER	I-iul SOLDAT
Oui, il a l'air sombre.	Yes, he has a sombre look.	Da, e întunecat.
HÉRODE	HEROD	IROD
Salomé, Salomé, dansez pour moi. Je vous supplie de danser pour moi. Ce soir je suis triste. Oui, je suis très triste ce soir. Quand je suis entré ici, j'ai glissé dans le sang, ce qui est d'un mauvais présage, et j'ai entendu, je suis sûr que j'ai entendu un battement d'ailes dans l'air, un battement d'ailes gigantesques. Je ne sais pas ce que cela veut dire... Je suis triste ce soir. Ainsi dansez pour moi. Dansez pour moi, Salomé, je vous supplie. Si vous dansez pour moi vous pourrez me demander tout ce que vous	Salome, Salome, dance for me. I pray thee dance for me. I am sad to-night. Yes, I am passing sad to-night. When I came hither I slipped in blood, which is an ill omen; also I heard in the air a beating of wings, a beating of giant wings. I cannot tell what that may mean... I am sad to-night. Therefore dance for me. Dance for me, Salome, I beseech thee. If thou dancest for me thou mayest ask of me what thou wilt, and I will give it thee. Yes, dance for me, Salome, and whatsoever thou shalt ask of me I will give it thee, even unto the half of my kingdom.	Salomeo, joacă puțin, Salomeo. Te rog, pentru mine joacă. Sunt aşa de trist astă seară, da, sunt foarte trist astă seară. Când am venit aci am alunecat pe sânge. Semn rău. Ş'apoi am auzit – vă spun drept o bătae de aripi prin cer, un fâlfâit ca de aripi uriaşe. Nu ştiu ce voia să 'nsemne… Ah, ce trist sunt astă seară… vino, joacă Salomeo, te rog. Dacă joci, am să'ți dau tot ce doreşti. Da, joacă Salomeo, îți dau tot ce doreşti tu, chiar de-ar fi jumătate din regatul meu.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

voudrez et je vous le donnerai. Oui, dansez pour moi, Salomé, et je vous donnerai tout ce que vous me demanderez, fût-ce la moitié de mon royaume.		
SALOMÉ *(se levant)*	SALOME (*Rising*)	SALOMEEA *(Sculându-se).*
Vous me donnerez tout ce que je demanderai, tétrarque ?	Will you indeed give me whatsoever I shall ask of you, Tetrarch?	O să-mi dai orice ți-oi cere, stăpâne?
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ne dansez pas, ma fille.	Do not dance, my daughter.	Nu juca, copila mea.
HÉRODE	HEROD	IROD
Tout, fût-ce la moitié de mon royaume.	Whatsoever thou shalt ask of me, even unto the half of my kingdom.	Orice… chiar de-ar fi să'ți dau jumătate din regatul meu.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Vous le jurez, tétrarque ?	You swear it, Tetrarch?	Jură-mi, rege.
HÉRODE	HEROD	IROD
Je le jure, Salomé.	I swear it, Salome.	Îți jur, Salomeo!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ma fille, ne dansez pas.	Do not dance, my daughter.	Fiica mea, nu juca.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Sur quoi jurez-vous, tétrarque ?	By what will you swear this thing, Tetrarch?	Pe ce juri?
HÉRODE	HEROD	IROD
Sur ma vie, sur ma couronne, sur mes dieux. Tout ce que vous voudrez je vous le donnerai, fût-ce la moitié de mon royaume, si vous dansez pour moi. Oh ! Salomé, Salomé, dansez pour	By my life, by my crown, by my gods. Whatsoever thou shalt desire I will give it thee, even to the half of my kingdom, if thou wilt but dance for me. O Salome, Salome, dance for me!	Pe viața mea, pe onoarea mea, pe zeii mei! Orice doreşti îți voi da, chiar jumătate din regat, numai joacă. Ah, Salomeo, Salomeo, joacă pentru mine.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

moi.		
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Vous avez juré, tétrarque.	You have sworn an oath, Tetrarch.	Mi-ai jurat, stăpâne!
HÉRODE	HEROD	IROD
J'ai juré, Salomé.	I have sworn an oath.	Ți-am jurat, Salomeo.
SALOMÉ		SALOMEEA
Tout ce que je vous demanderai, fût-ce la moitié de votre royaume ?		Ori ce ți-aş cere, chiar de-ar fi jumătate din regatul tău?
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ne dansez pas, ma fille.	My daughter, do not dance.	Nu juca, copila mea!
HÉRODE	HEROD	IROD
Fût-ce la moitié de mon royaume.	Even to the half of my kingdom. Thou wilt	Chiar jumătate din regatul meu. Ce

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Comme reine, tu serais très belle, Salomé, s'il te plaisait de demander la moitié de mon royaume. N'est-ce pas qu'elle serait très belle comme reine ?... Ah ! il fait froid ici ! il y a un vent très froid, et j'entends... pourquoi est-ce que j'entends dans l'air ce battement d'ailes ? Oh ! on dirait qu'il y a un oiseau, un grand oiseau noir, qui plane sur la terrasse. Pourquoi est-ce que je ne peux pas le voir, cet oiseau ? Le battement de ses ailes est terrible. Le vent qui vient de ses ailes est terrible. C'est un vent froid... Mais non, il ne fait pas froid du tout. Au contraire, il fait très chaud. Il fait trop chaud. J'étouffe. Versez-moi l'eau sur les mains. Donnez-moi de la neige à manger. Dégrafez mon manteau. Vite, vite, dégrafez mon manteau... Non. Laissez-le. C'est ma couronne qui me fait mal, ma couronne de roses. On dirait que ces

be passing fair as a queen, Salome, if it please thee to ask for the half of my kingdom. Will she not be fair as a queen?... Ah! it is cold here! There is an icy wind, and I hear... wherefore do I hear in the air this beating of wings? Ah! one might fancy a huge black bird that hovers over the terrace. Why can I not see it, this bird? The beat of its wings is terrible. The breath of the wind of its wings is terrible. It is a chill wind. Nay, but it is not cold, it is hot. I am choking. Pour water on my hands. Give me snow to eat. Loosen my mantle. Quick! quick! loosen my mantle. Nay, but leave it. It is my garland that hurts me, my garland of roses. The flowers are like fire. They have burned my forehead. (*He tears the wreath from his head, and throws it on the table.*) Ah! I can breathe now. How red those petals are! They are like stains of blood on the cloth. That does not matter. It is not wise to find symbols in everything that one sees. It makes life too

frumoasă ai să fii ca regină, dacă ți-ar plăcea să ceri jumătate din regatul meu! Nu e aşa? Are să fie grozav de frumoasă ca regină. Ah, aci e frig, adie un vânt rece, îl simt… şi în aer iar aud bătăi de aripi; ai crede că o pasăre, o pasăre mare neagră planează pe deasupra terasei. De ce nu vreau să văd eu pasărea asta? Ce înspăimântător e fâlfâitul ei de aripi, ce groaznic e vântul stârnit de acele aripi, e un vânt rece!... dar, nu, nu-i rece de loc. Dimpotrivă, e cald, grozav de cald…, mă înăbuş, turnați-mi apă pe mâni *(sclavii aleargă)*. Dați-mi zăpadă să mănânc!... Luați-mi mantaua!... Iute… iute… luați-mi mantaua de pe mine. Nu, nu! Lăsați-o!... Coroana îmi face rău, coroana asta de trandafiri. Florile sânt ca focul… mi-au ars fruntea! (Îşi smulge coroana din cap şi-o aruncă pe masă). Ah! În fine… În fine respir… Ce roşii sânt florile astea! Parc'ar fi nişte stropi de sânge pe o pânză albă.

fleurs sont faites de feu. Elles ont brûlé mon front. *(Il arrache de sa tête la couronne, et la jette sur la table.)* Ah ! enfin, je respire. Comme ils sont rouges ces pétales ! On dirait des taches de sang sur la nappe. Cela ne fait rien. Il ne faut pas trouver des symboles dans chaque chose qu'on voit. Cela rend la vie impossible. Il serait mieux de dire que les taches de sang sont aussi belles que les pétales de roses. Il serait beaucoup mieux de dire cela... Mais ne parlons pas de cela. Maintenant je suis heureux. Je suis très heureux. J'ai le droit d'être heureux, n'est-ce pas ? Votre fille va danser pour moi. N'est-ce pas que vous allez danser pour moi, Salomé ? Vous avez promis de danser pour moi.	full of terrors. It were better to say that stains of blood are as lovely as rose-petals. It were better far to say that... But we will not speak of this. Now I am happy. I am passing happy. Have I not the right to be happy? Your daughter is going to dance for me. Wilt thou not dance for me, Salome? Thou hast promised to dance for me.	Hei, dar nu trebue să găsim simboluri în toate. Asta ar face viața imposibilă. Mai bine s'ar putea zice că sângele e tot aşa de frumos ca şi trandafirii; ar fi mai nemerit. Dar să nu mai vorbim despre asta. Sânt foarte fericit, şi am şi dreptul să fiu. Fiica ta are să joace. Acum sânt fericit! Salomeo, ai să joci… nu-i aşa? Mi-ai făgăduit!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Je ne veux pas qu'elle danse.	I will not have her dance.	Nu vreau să joace!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je danserai pour vous, tétrarque.	I will dance for you, Tetrarch.	Am să joc pentru tine stăpâne! *(Face semn sclavilor, care urcă scările).*
HÉRODE	HEROD	IROD
Vous entendez ce que dit votre fille. Elle va danser pour moi. Vous avez bien raison, Salomé, de danser pour moi. Et, après que vous aurez dansé n'oubliez pas de me demander tout ce que vous voudrez. Tout ce que vous voudrez je vous le donnerai, fût-ce la moitié de mon royaume. J'ai juré, n'est-ce pas ?	You hear what your daughter says. She is going to dance for me. Thou doest well to dance for me, Salome. And when thou hast danced for me, forget not to ask of me whatsoever thou hast a mind to ask. Whatsoever thou shalt desire I will give it thee, even to the half of my kingdom. I have sworn it, have I not?	O auzi? are să joace pentru mine, poți să-mi ceri ce vei voi. Faci foarte bine Salomeo… şi după ce vei juca, gândeşte-te numai, am să-ți dau ori şi ce vei voi, chiar jumătate din regat!... Am jurat, nu?
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Vous avez juré, tétrarque.	Thou hast sworn it, Tetrarch.	Ai jurat, stăpâne!

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

II

HÉRODE

Et je n'ai jamais manqué à ma parole. Je ne suis pas de ceux qui manquent à leur parole. Je ne sais pas mentir. Je suis l'esclave de ma parole, et ma parole c'est la parole d'un roi. Le roi de Cappadoce ment toujours, mais ce n'est pas un vrai roi. C'est un lâche. Aussi il me doit de l'argent qu'il ne veut pas payer. Il a même insulté mes ambassadeurs. Il a dit des choses très blessantes. Mais César le crucifiera quand il viendra à Rome. Je suis sûr que César le crucifiera. Sinon il mourra mangé des vers. Le prophète l'a prédit. Eh bien ! Salomé, qu'attendez-vous ?

SALOMÉ

J'attends que mes esclaves

HEROD

And I have never failed of my word. I am not of those who break their oaths. I know not how to lie. I am the slave of my word, and my word is the word of a king. The King of Cappadocia had ever a lying tongue, but he is no true king. He is a coward. Also he owes me money that he will not repay. He has even insulted my ambassadors. He has spoken words that were wounding. But Cæsar will crucify him when he comes to Rome. I know that Cæsar will crucify him. And if he crucify him not, yet will he die, being eaten of worms. The prophet has prophesied it. Well! Wherefore dost thou tarry, Salome?

SALOME

I am waiting until my slaves bring

IROD

Şi niciodată nu mi-am călcat cuvântul. Eu nu sunt dintre aceia, cari nu se țin de vorbă, eu nu pot să mint. Eu sânt robul cuvântului meu, şi cuvântul meu e cuvânt de rege! Regele din Capodochia e un mincinos, singur el nu e un rege de cinste… e un mişel! Şi-apoi îmi datoreşte şi bani şi nu vrea să mi-i plătească. Pe trimişii mei i-a ofensat, le-a spus nişte vorbe nesocotite. Are să-l răstigniască Cezarul când s'o duce la Roma, sânt sigur că Cezarul are să-l răstigniască. Dacă nu-l va răstigni, o să'l mănânce viermii după moarte. Aşa a spus proorocul. Dar ce mai aştepți, Salomeo?

SALOMEEA

Aştept numai să-mi aducă sclavele

m'apportent des parfums et les sept voiles et m'ôtent mes sandales. *(Les esclaves apportent des parfums et les sept voiles et ôtent les sandales de Salomé.)*	perfumes to me and the seven veils, and take from off my feet my sandals. (*Slaves bring perfumes and the seven veils, and take off the sandals of Salome.*)	mirezmele şi cele şapte văluri şi să-mi deslege sandalele. SCLAVELE *(Revin, aduc mirezme şi cele şapte văluri, desfac sandalele Salomeei şi costumul de deasupra şi o învelesc în văluri).*
HÉRODE	HEROD	IROD
Ah ! vous allez danser pieds nus ! C'est bien ! C'est bien ! Vos petits pieds seront comme des colombes blanches. Ils ressembleront à des petites fleurs blanches qui dansent sur un arbre... Ah ! non. Elle va danser dans le sang ! Il y a du sang par terre. Je ne veux pas qu'elle danse dans le sang. Ce serait d'un très mauvais présage.	Ah, thou art to dance with naked feet! 'Tis well! 'Tis well! Thy little feet will be like white doves. They will be like little white flowers that dance upon the trees... No, no, she is going to dance on blood! There is blood spilt on the ground. She must not dance on blood. It were an evil omen.	Cu picioarele goale ai să joci? Ah, e frumos! într'adevăr e frumos! Îți vor semăna picioruşile cu ale porumbițelor albe, cu nişte floricele albe, ce tremură pe o ramură. Dar nu, are să joace pe sânge, pe scândurile astea s'a vărsat sânge. Nu vreau să joace pe sânge, ar fi un semn rău.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Qu'est-ce que cela vous fait qu'elle	What is it to thee if she dance on blood?	Ce-ți pasă de va juca chiar pe sânge?

danse dans le sang ? Vous avez bien marché dedans, vous...	Thou hast waded deep enough in it...	Parcă n'ai înnotat destul în el!
HÉRODE	HEROD	IROD
Qu'est-ce que cela me fait ? Ah ! regardez la lune ! Elle est devenue rouge. Elle est devenue rouge comme du sang. Ah ! le prophète l'a bien prédit. Il a prédit que la lune deviendrait rouge comme du sang. N'est-ce pas qu'il a prédit cela ? Vous l'avez tous entendu. La lune est devenue rouge comme du sang. Ne le voyez-vous pas ?	What is it to me? Ah! look at the moon! She has become red. She has become red as blood. Ah! the prophet prophesied truly. He prophesied that the moon would become as blood. Did he not prophesy it? All of ye heard him prophesying it. And now the moon has become as blood. Do ye not see it?	Ce'mi pasă, zici? Ah, uitați-vă la lună! S'a făcut roşie ca sângele. O, proorocul ne-a prevestit-o… Nu-i aşa c'a prezis-o? Ai auzit şi tu. Luna s'a făcut roşie ca sângele. O vezi?
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA *(Batjocoritoare)*.
Je le vois bien, et les étoiles tombent comme des figues vertes, n'est-ce pas ? Et le soleil devient noir comme un sac de poil, et les rois de la terre ont peur.	Oh, yes, I see it well, and the stars are falling like unripe figs, are they not? and the sun is becoming black like sackcloth of hair, and the kings of the earth are afraid. That at	Cum nu? Să mai văd stelele căzând ca nişte smochine necoapte, nu? Şi soarele se va înegri ca haina ispăşirii şi groaza va cuprinde pe regii pământului. Ei, asta cel

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

Cela au moins on le voit. Pour une fois dans sa vie le prophète a eu raison. Les rois de la terre ont peur... Enfin, rentrons. Vous êtes malade. On va dire à Rome que vous êtes fou. Rentrons, je vous dis.

LA VOIX D'IOKANAAN

Qui est celui qui vient d'Edom, qui vient de Bosra avec sa robe teinte de pourpre; qui éclate dans la beauté de ses vêtements, et qui marche avec une force toute puissante ? Pourquoi vos vêtements sont-ils teints d'écarlate ?

HÉRODIAS

Rentrons. La voix de cet homme m'exaspère. Je ne veux pas que ma fille danse pendant qu'il crie comme cela. Je ne veux pas qu'elle danse pendant que

least one can see. The prophet is justified of his words in that at least, for truly the kings of the earth are afraid... Let us go within. You are sick. They will say at Rome that you are mad. Let us go within, I tell you.

THE VOICE OF IOKANAAN

Who is this who cometh from Edom, who is this who cometh from Bozra, whose raiment is dyed with purple, who shineth in the beauty of his garments, who walketh mighty in his greatness? Wherefore is thy raiment stained with scarlet?

HERODIAS

Let us go within. The voice of that man maddens me. I will not have my daughter dance while he is continually crying out. I will not have her dance while you look at

puțin se vede, odată a avut şi proorocul dreptate, când a spus că groaza va cuprinde pe regii pământului! Lasă-ne să plecăm de aicea. Eşti bolnav; o să meargă vorba la Roma, că eşti nebun. Lasă-ne să mergem îți zic.

GLASUL LUI IOAN

Cine e acela, care vine din Edom, care vine aci din Bozra în vestminte de purpură, strălucind în îmbrăcămintea sa şi legănându-se în atotputernicie? De ce sânt vestmintele sale aşa de mohorîte?

IRODIADA

Lasă-ne să plecăm. Glasul acestui om mă tulbură afară din cale. Nu vreau să joace copila mea, dacă strigă aşa. N'are să joace, dacă te uiți aşa la ea. În sfârşit nu

vous la regardez comme cela. Enfin, je ne veux pas qu'elle danse.	her in this fashion. In a word, I will not have her dance.	vreau să joace!
HÉRODE	HEROD	IROD
Ne te lève pas, mon épouse, ma reine, c'est inutile. Je ne rentrerai pas avant qu'elle ait dansé. Dansez, Salomé, dansez pour moi.	Do not rise, my wife, my queen, it will avail thee nothing. I will not go within till she hath danced. Dance, Salome, dance for me.	Linişteşte-te soție, regină! Nu'ți foloseşte nimic; eu nu plec de aci până nu joacă. Joacă Salomeo, joacă-mi!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ne dansez pas, ma fille.	Do not dance, my daughter.	Copila mea nu juca!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je suis prête, tétrarque.	I am ready, Tetrarch.	Sunt gata, Doamne!
(Salomé danse la danse des sept voiles.)	(*Salome dances the dance of the seven veils.*)	MUZICANȚII *(Încep să cânte).* SCLAVELE *(Se' aşezară în semi-cerc împrejurul Salomeei, îngână o melodie monotonă, după muzică, bat vesele din palme*

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

		şi scot strigăte puternice, pe când Salomeea joacă.) SALOMEEA *(Joacă jocul celor şapte văluri, la sfârşit cade fără nici un văl la picioarele lui Irod).*
HÉRODE Ah ! c'est magnifique, c'est magnifique ! Vous voyez qu'elle a dansé pour moi, votre fille. Approchez, Salomé ! Approchez, afin que je puisse vous donner votre salaire. Ah ! je paie bien les danseuses, moi. Toi, je te paierai bien. Je te donnerai tout ce que tu voudras. Que veux-tu, dis ?	HEROD Ah! wonderful! wonderful! You see that she has danced for me, your daughter. Come near, Salome, come near, that I may give thee thy fee. Ah! I pay a royal price to those who dance for my pleasure. I will pay thee royally. I will give thee whatsoever thy soul desireth. What wouldst thou have? Speak.	IROD Ah, e divin, e divin! Vezi cum joacă pentru mine, copila ta? Vino'ncoace Salomeo, am să te răsplătesc cum se cuvine. Plătesc bine dănțuitoarele, şi pe tine am sa te răsplătesc bine. Îți dau tot ce vrei. Ce vrei să ai, spune?
SALOMÉ *(s'agenouillant)* Je veux qu'on m'apporte présentement dans un bassin d'argent...	SALOME (*Kneeling*) I would that they presently bring me in a silver charger...	SALOMEEA *(În genuchi).* Să mi se aducă pe o tavă de argint...

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

HÉRODE *(riant)* Dans un bassin d'argent ? mais oui, dans un bassin d'argent, certainement. Elle est charmante, n'est-ce pas ? Qu'est-ce que vous voulez qu'on vous apporte dans un bassin d'argent, ma chère et belle Salomé, vous qui êtes la plus belle de toutes les filles de Judée ? Qu'est-ce que vous voulez qu'on vous apporte dans un bassin d'argent ? Dites-moi. Quoi que cela puisse être on vous le donnera. Mes trésors vous appartiennent. Qu'est-ce que c'est, Salomé.	HEROD (*Laughing*) In a silver charger? Surely yes, in a silver charger. She is charming, is she not? What is it that thou wouldst have in a silver charger, O sweet and fair Salome, thou that art fairer than all the daughters of Judæa ? What wouldst thou have them bring thee in a silver charger? Tell me. Whatsoever it may be, thou shalt receive it. My treasures belong to thee. What is it that thou wouldst have, Salome?	IROD *(Râzând).* Pe una de argint de bună seamă, pe una de argint. E încântătoare, nu? Aşa dar ce să ți-se aducă pe o tavă de argint, scumpă şi frumoasă Salomeo, cea mai frumoasă dintre fetele Iudeei, ce vrei să ți se aducă pe o tavă de argint? Spune ce să fie, ce să ți se aducă? Comorile mele sînt ale tale, deci ce vrei Salomeo!
SALOMÉ *(se levant)* La tête d'Iokanaan.	SALOME (*Rising*) The head of Iokanaan.	SALOMEEA *(Ridicându-se).* Capul lui Ioan. SCLAVELE *(O îmbracă c'o manta.)*

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

HÉDODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ah ! c'est bien dit, ma fille.	Ah! that is well said, my daughter.	Ah, foarte bine, copila mea!
HÉRODE	HEROD	
Non, non.	No, no!	
HÉRODIAS	HERODIAS	
C'est bien dit, ma fille.	That is well said, my daughter.	
HÉRODE	HEROD	IROD *(Sculându-se).*
Non, non, Salomé. Vous ne me demandez pas cela. N'écoutez pas votre mère. Elle vous donne toujours de mauvais conseils. Il ne faut pas l'écouter.	No, no, Salome. It is not that thou desirest. Do not listen to thy mother's voice. She is ever giving thee evil counsel. Do not heed her.	Nu, nu, nu, Salomeo! Asta nu! Nu asculta pe mamă-ta. În totdeauna te învață rău, nu o asculta.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Je n'écoute pas ma mère. C'est pour mon propre plaisir que je demande la tête d'Iokanaan dans un bassin d'argent. Vous avez juré, Hérode. N'oubliez pas que vous avez juré.	It is not my mother's voice that I heed. It is for mine own pleasure that I ask the head of Iokanaan in a silver charger. You have sworn an oath, Herod. Forget not that you have sworn an oath.	Nu ascult pe mama. Din plăcerea mea, numai dintr'a mea, îți cer pe o tavă de argint capul lui Ioan. Ai jurat, Rege, nu uita, ai jurat!
HÉRODE	HEROD	IROD
Je le sais. J'ai juré par mes dieux. Je le sais bien. Mais je vous supplie, Salomé, de me demander autre chose. Demandez-moi la moitié de mon royaume, et je vous la donnerai. Mais ne me demandez pas ce que vous m'avez demandé.	I know it. I have sworn an oath by my gods. I know it well. But. I pray thee, Salome, ask of me something else. Ask of me the half of my kingdom, and I will give it thee. But ask not of me what thy lips have asked.	Ştiu, pe zeii mei am jurat, ştiu bine, dar te rog, cere-mi altceva, jumătate din regat sunt gata să ți-l dau. Dar ce mi-ai cerut acuma, nu mai cere.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je vous demande la tête d'Iokanaan.	I ask of you the head of Iokanaan.	Îți cer capul lui Ioan!
HÉRODE	HEROD	IROD

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Non, non, je ne veux pas.	No, no, I will not give it thee.	Nu, nu... nu vreau!
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Vous avez juré, Hérode.	You have sworn an oath, Herod.	Ai jurat, stăpâne!
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Oui, vous avez juré. Tout le monde vous a entendu. Vous avez juré devant tout le monde.	Yes, you have sworn an oath. Everybody heard you. You swore it before everybody.	E adevărat, toți sunt martori, ai jurat în fața tuturor.
HÉRODIAS	HEROD	IROD
Taisez-vous. Ce n'est pas à vous que je parle.	Peace, woman! It is not to you I speak.	Potoleşte-te; nu vorbesc cu tine.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
Ma fille a bien raison de demander la tête de cet homme. Il a vomi des insultes contre moi. Il a dit des choses	My daughter has done well to ask the head of Iokanaan. He has covered me with insults. He has said unspeakable things against me.	Fiica mea are toată dreptatea să ceară capu-acelui om. Mi-a aruncat în față batjocuri, şi lucruri urâte a spus despre

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

monstrueuses contre moi. On voit qu'elle aime beaucoup sa mère. Ne cédez pas, ma fille. Il a juré, il a juré.

HÉRODE

Taisez-vous. Ne me parlez pas... Voyons, Salomé, il faut être raisonnable, n'est-ce pas ? N'est-ce pas qu'il faut être raisonnable ? Je n'ai jamais été dur envers vous. Je vous ai toujours aimée... Peut-être, je vous ai trop aimée. Ainsi, ne me demandez pas cela. C'est horrible, c'est épouvantable de me demander cela. Au fond, je ne crois pas que vous soyez sérieuse. La tête d'un homme décapitée, c'est une chose laide, n'est-ce pas ? Ce n'est pas une chose qu'une vierge doive regarder. Quel plaisir cela pourrait-il vous donner ? Aucun. Non, non, vous ne voulez pas cela... Écoutez-moi un

One can see that she loves her mother well. Do not yield, my daughter. He has sworn an oath, he has sworn an oath.

HEROD

Peace! Speak not to me!... Salome, I pray thee be not stubborn. I have ever been kind toward thee. I have ever loved thee... It may be that I have loved thee too much. Therefore ask not this thing of me. This is a terrible thing, an awful thing to ask of me. Surely, I think thou art jesting. The head of a man that is cut from his body is ill to look upon, is it not? It is not meet that the eyes of a virgin should look upon such a thing. What pleasure couldst thou have in it? There is no pleasure that thou couldst have in it. No, no, it is not that thou desirest. Hearken to me. I have an emerald, a great emerald and round, that the minion of Cæsar has sent unto me. When thou lookest through

mine. Se vede cât de mult ține la mama ei. Să nu te lași, copila mea; a jurat... a jurat.

IROD

Taci! Nu vorbi cu mine. Frumoasă Salomeo, trebue să fii cu minte, nu-i așa? Trebue să fii cu minte. Eu n'am fost niciodată aspru cu tine, totdeauna te-am iubit, poate că prea mult te-am iubit. E grozav, e înspăimântător să ceri așa ceva și iute... mi se pare că nu ești serioasă. Capul unui decapitat e ceva urât, nu-i așa? O copilă nu trebuie să-l vadă. Ce plăcere ți-ar putea face? Nici una, nu! Nu, asta nu poți să mi-o ceri. Ascultă-mă un moment. Am un smarald, unul mare rotund, pe care mi l-a trimis favorita Cezarului. Dacă te uiți prin această piatră poți să vezi lucruri, care se petrec departe... departe. Cezarul însuși avea o

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

instant. J'ai une émeraude, une grande émeraude ronde que le favori de César m'a envoyée. Si vous regardiez à travers cette émeraude vous pourriez voir des choses qui se passent à une distance immense. César lui-même en porte une tout à fait pareille quand il va au cirque. Mais la mienne est plus grande. Je sais bien qu'elle est plus grande. C'est la plus grande émeraude du monde. N'est-ce pas que vous voulez cela ? Demandez-moi cela et je vous le donnerai.	this emerald thou canst see that which passeth afar off. Cæsar himself carries such an emerald when he goes to the circus. But my emerald is the larger. I know well that it is the larger. It is the largest emerald in the whole world. Thou wilt take that, wilt thou not? Ask it of me and I will give it thee.	asemenea piatră, când se ducea la Circ. Dar a mea e mai mare, ştiu sigur, e cel mai mare smarald de pe lume.
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Je demande la tête d'Iokanaan.	I demand the head of Iokanaan.	Vreau capul lui Ioan.
HÉRODE	HEROD	IROD
Vous ne m'écoutez pas, vous ne m'écoutez pas. Enfin, laissez-moi	Thou art not listening. Thou art not listening. Suffer me to speak, Salome.	Ascultă-mă, nici nu m'asculți, ascultă-mă Salomeo!

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

parler, Salomé.

SALOMÉ

La tête d'Iokanaan.

HÉRODE

Non, non, vous ne voulez pas cela. Vous me dites cela seulement pour me faire de la peine, parce que je vous ai regardée pendant toute la soirée. Eh ! bien, oui. Je vous ai regardée pendant toute la soirée. Votre beauté m'a troublé. Votre beauté m'a terriblement troublé, et je vous ai trop regardée. Mais je ne le ferai plus. Il ne faut regarder ni les choses ni les personnes. Il ne faut regarder que dans les miroirs. Car les miroirs ne nous montrent que des masques... Oh ! Oh ! du vin ! j'ai soif... Salomé, Salomé, soyons amis.

SALOME

The head of Iokanaan!

HEROD

No, no, thou wouldst not have that. Thou sayest that but to trouble me, because that I have looked at thee and ceased not this night. It is true, I have looked at thee and ceased not this night. Thy beauty has troubled me. Thy beauty has grievously troubled me, and I have looked at thee overmuch. Nay, but I will look at thee no more. One should not look at anything. Neither at things, nor at people should one look. Only in mirrors is it well to look, for mirrors do but show us masks. Oh! oh! bring wine! I thirst... Salome, Salome, let us be as friends. Bethink thee... Ah! what would I

SALOMEEA

Capul lui Ioan.

IROD

Nu, nu! Asta n'o voeşti. Zici numai aşa, ca să mă necăjeşti, fiindcă m'am uitat la tine toată seara. Ei, da, aşa e. Frumusețea ta m'a chinuit grozav şi m'am uitat prea mult la tine, dar n'am s'o mai fac. Nici lucrurile, nici persoanele nu e bine să le privim. Numai în oglindă să le privim. Oglinda ne arată numai măştile. Ah, vin, mi-e sete! Salomeo, hai să fim prieteni. Uite... ce vreau să zic... de ce era vorba? A, da! Nu, Salomeo, vino încoace, nici nu mai auzi... Salomeo, cunoşti păunii mei cei albi, frumoşii mei păuni albi, cari rătăcesc prin grădină printre mirți şi

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Enfin, voyez... Qu'est-ce que je voulais dire ? Qu'est-ce que c'était ? Ah ! je m'en souviens !... Salomé ! Non, venez plus près de moi. J'ai peur que vous ne m'entendiez pas... Salomé, vous connaissez mes paons blancs, mes beaux paons blancs, qui se promènent dans le jardin entre les myrtes et les grands cyprès. Leurs becs sont dorés, et les grains qu'ils mangent sont dorés aussi, et leurs pieds sont teints de pourpre. La pluie vient quand ils crient, et quand ils se pavanent la lune se montre au ciel. Ils vont deux à deux entre les cyprès et les myrtes noirs et chacun a son esclave pour le soigner. Quelquefois ils volent à travers les arbres, et quelquefois ils couchent sur le gazon et autour de l'étang. Il n'y a pas dans le monde d'oiseaux si merveilleux. Il n'y a aucun roi du monde qui possède des oiseaux aussi

say? What was't? Ah! I remember it!... Salome, — nay but come nearer to me; I fear thou wilt not hear my words, — Salome, thou knowest my white peacocks, my beautiful white peacocks, that walk in the garden between the myrtles and the tall cypress-trees. Their beaks are gilded with gold and the grains that they eat are smeared with gold, and their feet are stained with purple. When they cry out the rain comes, and the moon shows herself in the heavens when they spread their tails. Two by two they walk between the cypress-trees and the black myrtles, and each has a slave to tend it. Sometimes they fly across the trees, and anon they couch in the grass, and round the pools of the water. There are not in all the world birds so wonderful. I know that Cæsar himself has no birds so fair as my birds. I will give thee fifty of my peacocks. They will follow thee whithersoever thou goest, and in the midst of them thou wilt be

chiparoşi. Ciocurile lor sunt de aur şi de aur sunt grăunțele pe cari le mănâncă... şi roşii sunt picioarele lor ca purpura. Când țipă e semn de ploae şi când îşi întind aripele se opreşte luna pe cer. Doi câte doi, păziți de sclavi, se plimbă pe sub chiparoşi şi pe sub mirții cei întunecoşi. Câte-odată sboară peste pomi şi pe urmă se odihnesc pe pajiştea din preajma lacului. Nici un rege de pe lume n'are păsări aşa de minunate şi nici chiar Cezarul. Uite cincizeci din ei să fie ai tăi. Au să te urmeze în totdeauna şi, în mijlocul lor, tu ai să fii ca luna în mijlocul unui nor mare şi strălucitor — toți să fie ai tăi, numai o sută am — şi nici un rege de pe lume n'are păuni ca aceştia şi toți ți-i dau ție... dar desleagă-mă de cuvânt şi nu-mi mai cere ce mi-ai cerut!... *(Îşi goleşte cupa).*

merveilleux. Je suis sûr que même César ne possède pas d'oiseaux aussi beaux. Eh bien ! je vous donnerai cinquante de mes paons. Ils vous suivront partout, et au milieu d'eux vous serez comme la lune dans un grand nuage blanc... Je vous les donnerai tous. Je n'en ai que cent, et il n'y a aucun roi du monde qui possède des paons comme les miens, mais je vous les donnerai tous. Seulement, il faut me délier de ma parole et ne pas me demander ce que vous m'avez demandé. *(Il vide la coupe de vin.)*	like unto the moon in the midst of a great white cloud... I will give them to thee, all. I have but a hundred, and in the whole world there is no king who has peacocks like unto my peacocks. But I will give them all to thee. Only thou must loose me from my oath, and must not ask of me that which thy lips have asked of me. (*He empties the cup of wine.*)	
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Donnez-moi la tête d'Iokanaan.	Give me the head of Iokanaan!	Dă-mi capul lui Ioan.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
C'est bien dit, ma fille ! Vous, vous	Well said, my daughter! As for you, you	Aşa copila mea şi tu te faci de râs

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

êtes ridicule avec vos paons.

HÉRODE

Taisez-vous. Vous criez toujours. Vous criez comme une bête de proie. Il ne faut pas crier comme cela. Votre voix m'ennuie. Taisez-vous, je vous dis... Salomé, pensez à ce que vous faites. Cet homme vient peut-être de Dieu. Je suis sûr qu'il vient de Dieu. C'est un saint homme. Le doigt de Dieu l'a touché. Dieu a mis dans sa bouche des mots terribles. Dans le palais, comme dans le désert, Dieu est toujours avec lui... Au moins, c'est possible. On ne sait pas, mais il est possible que Dieu soit pour lui et avec lui. Aussi peut-être que s'il mourrait, il m'arriverait un malheur. Enfin, il a dit que le jour où il mourrait il arriverait un malheur à quelqu'un. Ce ne peut être qu'à moi. Souvenez-vous,

are ridiculous with your peacocks.

HEROD

Peace! you are always crying out. You cry out like a beast of prey. You must not cry in such fashion. Your voice wearies me. Peace, I tell you!... Salome, think on what thou art doing. It may be that this man comes from God. He is a holy man. The finger of God has touched him. God has put terrible words into his mouth. In the palace, as in the desert, God is ever with him... It may be that He is, at least. One cannot tell, but it is possible that God is with him and for him. If he die also, peradventure some evil may befall me. Verily, he has said that evil will befall some one on the day whereon he dies. On whom should it fall if it fall not on me? Remember, I slipped in blood when I came hither. Also did I not hear a beating of wings in the air, a beating of vast wings? These are

cu păunii tăi!

IROD

Tăcere! Într'una strigi... ca o pasăre răpitoare strigi tu. Nu striga aşa! Glasul tău mă supără. Tăcere-ți zic! Salomeo gândeşte-te ce faci. Se poate ca omul acesta să vină de la D-zeu. Eu sunt sigur că vine de la D-zeu, e un om sfânt, degetul lui D-zeu l-a atins. Groaznic a grăit D-zeu prin gura lui. În palat, ca şi în pustie, D-zeu e cu el prin tot locul. Cel puțin e posibil. Nu se ştie, dar e posibil. De moare el, pe mine are să mă loviască nenorocirea. E precis că în ziua când va muri, pe cine-va are să-l ajungă nenorocirea, şi ştiu eu bine ce-a voit el să zică. Gândeşte-te c'am alunecat pe sânge, când am intrat. Şi apoi am auzit o bătae de aripi prin aer, un fâlfâit ca de aripi uriaşe. Acestea sunt semne rele. Şi de

C. George Sandulescu: Oscar Wilde's Salome

j'ai glissé dans le sang quand je suis entré ici. Aussi j'ai entendu un battement d'ailes dans l'air, un battement d'ailes gigantesques. Ce sont de très mauvais présages. Et il y en avait d'autres. Je suis sûr qu'il y en avait d'autres, quoique je ne les aie pas vus. Eh bien ! Salomé, vous ne voulez pas qu'un malheur m'arrive ? Vous ne voulez pas cela. Enfin, écoutez-moi.	ill omens. And there were other things. I am sure that there were other things, though I saw them not. Thou wouldst not that some evil should befall me, Salome? Listen to me again.	sigur că s'au mai întâmplat şi alte lucruri, pe cari nu le-am observat. Salomeo, nu-i aşa că tu n'ai voi să mă loviască nenorocirea? Nu vrei asta, nu-i aşa? Dar ascultă-mă...
SALOMÉ	SALOME	SALOMEEA
Donnez-moi la tête d'Iokanaan.	Give me the head of Iokanaan!	Dă-mi capul lui Ioan!
HÉRODE	HEROD	IROD
Vous voyez, vous ne m'écoutez pas. Mais soyez calme. Moi, je suis très calme. Je suis tout à fait calme. Écoutez. J'ai des bijoux cachés ici que même votre mère n'a jamais vus, des bijoux	Ah! thou art not listening to me. Be calm. As for me, am I not calm? I am altogether calm. Listen. I have jewels hidden in this place — jewels that thy mother even has never seen; jewels that are marvellous to	Vezi? Nu-mi dai de loc ascultare. Linişteşte-te. Eu sunt cu totul liniştit, după cum vezi. Ascultă-mă! am aci ascunse podoabe pe cari nici mumă-ta nu le-a văzut... nespus de frumoase podoabe.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

tout à fait extraordinaires. J'ai un collier de perles à quatre rangs. On dirait des lunes enchaînées de rayons d'argent. On dirait cinquante lunes captives dans un filet d'or. Une reine l'a porté sur l'ivoire de ses seins. Toi, quand tu le porteras, tu seras aussi belle qu'une reine. J'ai des améthystes de deux espèces. Une qui est noire comme le vin. L'autre qui est rouge comme du vin qu'on a coloré avec de l'eau. J'ai des topazes jaunes comme les yeux des tigres, et des topazes roses comme les yeux des pigeons, et des topazes vertes comme les yeux des chats. J'ai des opales qui brûlent toujours avec une flamme qui est très froide, des opales qui attristent les esprits et ont peur des ténèbres. J'ai des onyx semblables aux prunelles d'une morte. J'ai des sélénites qui changent quand la lune change et deviennent pâles quand elles voient le

look at. I have a collar of pearls, set in four rows. They are like unto moons chained with rays of silver. They are even as half a hundred moons caught in a golden net. On the ivory breast of a queen they have rested. Thou shalt be as fair as a queen when thou wearest them. I have amethysts of two kinds; one that is black like wine, and one that is red like wine that one has coloured with water. I have topazes yellow as are the eyes of tigers, and topazes that are pink as the eyes of a wood-pigeon, and green topazes that are as the eyes of cats. I have opals that burn always, with a flame that is cold as ice, opals that make sad men's minds, and are afraid of the shadows. I have onyxes like the eyeballs of a dead woman. I have moonstones that change when the moon changes, and are wan when they see the sun. I have sapphires big like eggs, and as blue as blue flowers. The sea wanders within them, and the moon comes never to

Am o salbă de patru rânduri de mărgăritare, asemenea cu nişte luni cusute cu raze de argint, parc'ar fi cincizeci de luni înşirate pe un fir gros de aur. A purtat-o odată o regină la gâtul său alb ca fildeşul. Când vei pune-o, vei fi frumoasă ca o regină. Am ametiste, unele negre ca vinul, altele roşii ca vinul amestecat cu apă, topaze galbene am ca ochii de tigru şi topaze roşii ca ochii porumbițelor şi altele verzi ca ochii de pisică, şi am opale cu clipirea rece, care ne întristează sufletul. Mai am onixe, cari seamănă cu globurile unui ochi de femee moartă. Şi-apoi selenite, cari se schimbă după lună şi după răsăritul soarelui. Am safire mari ca ouăle şi albastre ca viorelele. În ele mişcă marea, şi luna nu le-a turburat niciodată albastrul valurilor. Am cristalite şi berile, crisopaze şi rubine, pietre de sardonix şi iacint... şi pe toate am să ți le dau, pe toate... şi am să-ți

soleil. J'ai des saphirs grands comme des oeufs et bleus comme des fleurs bleues. La mer erre dedans, et la lune ne vient jamais troubler le bleu de ses flots. J'ai des chrysolithes et des béryls, j'ai des chrysoprases et des rubis, j'ai des sardonyx et des hyacinthes, et des calcédoines et je vous les donnerai tous, mais tous, et j'ajouterai d'autres choses. Le roi des Indes vient justement de m'envoyer quatre éventails faits de plumes de perroquets, et le roi de Numidie une robe faite de plumes d'autruche. J'ai un crystal qu'il n'est pas permis aux femmes de voir et que même les jeunes hommes ne doivent regarder qu'après avoir été flagellés de verges. Dans un coffret de nacre j'ai trois turquoises merveilleuses. Quand on les porte sur le front on peut imaginer des choses qui n'existent pas, et quand on les porte dans la main on

trouble the blue of their waves. I have chrysolites and beryls, and chrysoprases and rubies; I have sardonyx and hyacinth stones, and stones of chalcedony, and I will give them all unto thee, all, and other things will I add to them. The King of the Indies has but even now sent me four fans fashioned from the feathers of parrots, and the King of Numidia a garment of ostrich feathers. I have a crystal, into which it is not lawful for a woman to look, nor may young men behold it until they have been beaten with rods. In a coffer of nacre I have three wondrous turquoises. He who wears them on his forehead can imagine things which are not, and he who carries them in his hand can turn the fruitful woman into a woman that is barren. These are great treasures. They are treasures above all price. But this is not all. In an ebony coffer I have two cups of amber that are like apples of pure gold. If an enemy pour poison into these cups they

cumpăr şi alte multe. Mi-a trimis regele Indiei patru evantae de pene de papagal şi regele Nubiei o haină de pene de păun. Am un cristal, pe care femeile nu trebue să'l vadă, ci numai bărbaţii tineri, după ce sunt bătuţi cu vergi. Într'un scrin de sidef am trei peruzele scumpe, pe cari dacă le duci la frunte, vezi lucruri, cari nu există şi pe cari, dacă le ţin femeile în mână, devin sterpe. Şi acestea nu sânt încă toate; într'un scrin de abanos am trei pahare de chihlimbar în forma unor mere de aur. Dacă vreun duşman toarnă otravă în aceste pahare se fac ca nişte mere de argint. Într'un scrin căptuşit cu chihlimbar am nişte sandale cu talpa de sticlă. Am apoi o manta din ţara Severilor şi brăţare cu antracse, pe care le-am primit din ţara Eufratului. Aşa dar ce vrei tu, Salomeo, spune-mi!? Tot ce vrei, îţi pot da. Ori ce vrei îţi dau, afară de una. Am să-ţi dau tot, afară de viaţa mea. Mantaua

peut rendre les femmes stériles. Ce sont des trésors de grande valeur. Ce sont des trésors sans prix. Et ce n'est pas tout. Dans un coffret d'ébène j'ai deux coupes d'ambre qui ressemblent à des pommes d'or. Si un ennemi verse du poison dans ces coupes elles deviennent comme des pommes d'argent. Dans un coffret incrusté d'ambre j'ai des sandales incrustées de verre. J'ai des manteaux qui viennent du pays des Sères, et des bracelets garnis d'escarboucles et de jade qui viennent de la ville d'Euphrate... Enfin, que veux-tu, Salomé ? Dis-moi ce que tu désires et je te le donnerai. Je te donnerai tout ce que tu demanderas, sauf une chose. Je te donnerai tout ce que je possède, sauf une vie. Je te donnerai le manteau du grand prêtre. Je te donnerai le voile du sanctuaire.	become like apples of silver. In a coffer incrusted with amber I have sandals incrusted with glass. I have mantles that have been brought from the land of the Serer, and bracelets decked about with carbuncles and with jade that come from the city of Euphrates... What desirest thou more than this, Salome? Tell me the thing that thou desirest, and I will give it thee. All that thou askest I will give thee, save one thing only. I will give thee all that is mine, save only the life of one man. I will give thee the mantle of the high priest. I will give thee the veil of the sanctuary.	pontificelui să fie a ta, mai mult, chiar vălul prea măritului.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

LES JUIFS	THE JEWS	TOȚI EVREII *(Cu indignare)*
Oh ! Oh !	Oh! oh!	O!... O!...
SALOMÉ	SALOMÉ	SALOMEEA
Donne-moi la tête d'Iokanaan.	Give me the head of Iokanaan!	Dă'mi capul lui Ioan!
HÉRODE *(s'affaissant sur son siège)*	HEROD (*Sinking back in his seat*)	IROD *(Căzând pe scaun).*
Qu'on lui donne ce qu'elle demande ! C'est bien la fille de sa mère ! *(Le premier soldat s'approche. Hérodias prend de la main du tétrarque la bague de la mort et la donne au soldat qui l'apporte immédiatement au bourreau. Le bourreau a l'air effaré.)* Qui a pris ma bague ? Il y avait une bague à ma main droite. Qui a bu mon vin ! Il y avait du vin dans ma coupe. Elle était pleine de vin. Quelqu'un l'a bu ? Oh ! je suis sûr qu'il va arriver un malheur à quelqu'un. *(Le*	Let her be given what she asks! Of a truth she is her mother's child. (*The first soldier approaches. Herodias draws from the hand of the Tetrarch the ring of death, and gives it to the Soldier, who straightway bears it to the Executioner. The Executioner looks scared.*) Who has taken my ring? There was a ring on my right hand. Who has drunk my wine? There was wine in my cup. It was full of wine. Some one has drunk it! Oh! surely some evil will befall some one. (*The Executioner goes down into the cistern.*)	Cine poate să-ți dea ce ceri tu? Într'adevăr, e fiica mamei sale! PRIMUL SOLDAT *(Urcă).* IRODIADA *(Smulge din degetul regelui inelul morții, îl dă soldatului, acesta îl dă imediat călăului).* CĂLĂUL *(Stă înmărmurit).* IROD Cine mi-a luat inelul? Am avut un inel în mâna dreaptă. Vinul cine mi l-a

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

bourreau descend dans la citerne.) Ah ! pourquoi ai-je donné ma parole ? Les rois ne doivent jamais donner leur parole. S'ils ne la gardent pas, c'est terrible. S'ils la gardent, c'est terrible aussi...	Ah! wherefore did I give my oath? Hereafter let no king swear an oath. If he keep it not, it is terrible, and if he keep it, it is terrible also.	băut? Aveam vin în cupă. A fost plină cu vin şi mi-a băut-o cineva. O, sânt sigur că-l pândeşte pe cineva ceasul rău. CĂLĂUL *(Coboară în fântână, se aude zuruit de lanțuri şi uşa de metal).* IROD De ce mi-am dat eu cuvântul? Un rege niciodată să nu'şi dea cuvântul. Când şi-l ține e îngrozitor şi când nu şi-l ține nu e mai puțin oribil.
HÉRODIAS Je trouve que ma fille a bien fait.	HERODIAS My daughter has done well.	IRODIADA Cred că bine-a făcut, ce-a făcut copila mea.
HÉRODE Je suis sûr qu'il va arriver un malheur.	HEROD I am sure that some misfortune will happen.	IROD Sânt sigur că are să se întâmple o nenorocire.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

SALOMÉ *(Elle se penche sur la citerne et écoute)*

Il n'y a pas de bruit. Je n'entends rien. Pourquoi ne crie-t-il pas, cet homme ? Ah ! si quelqu'un cherchait à me tuer, je crierais, je me débattrais, je ne voudrais pas souffrir..... Frappe, frappe, Naaman. Frappe, je te dis..... Non. Je n'entends rien. Il y a un silence affreux. Ah ! quelque chose est tombé par terre. J'ai entendu quelque chose tomber. C'était l'épée du bourreau. Il a peur, cet esclave ! Il a laissé tomber son épée. Il n'ose pas le tuer. C'est un lâche, cet esclave ! Il faut envoyer des soldats. *(Elle voit le page d'Hérodias et s'adresse à lui.)* Viens ici. Tu as été l'ami de celui qui est mort, n'est-ce pas ! Eh bien, il n'y a pas eu assez de morts. Dites aux soldats qu'ils descendent et

SALOME (*She leans over the cistern and listens.*)

There is no sound. I hear nothing. Why does he not cry out, this man? Ah! if any man sought to kill me, I would cry out, I would struggle, I would not suffer.... Strike, strike, Naaman, strike, I tell you.... No, I hear nothing. There is a silence, a terrible silence. Ah! something has fallen upon the ground. I heard something fall. It was the sword of the executioner. He is afraid, this slave. He has dropped his sword. He dares not kill him. He is a coward, this slave! Let soldiers be sent. (*She sees the Page of Herodias and addresses him.*) Come hither. Thou wert the friend of him who is dead, wert thou not? Well, I tell thee, there are not dead men enough. Go to the soldiers and bid them go down and bring me the thing I ask, the thing the Tetrarch has promised me, the thing that

SALOMEEA *(Stă aplecată pe ghizdeiul fântânii şi ascultă).*

Nici un strigăt nu s'aude, nimic... Pentru ce nu strigă omul acela? Dacă ar veni cineva să mă omoare pe mine, aş striga, m'aş împotrivi, nu m'aş lăsa... Bate-l călăule! Bate-l, îți zic!... N'aud nimic. O tăcere îngrozitoare. Ah, a căzut ceva. Am auzit ceva! Îi e frică robului şi i-a căzut sabia din mână, n'are curaj să-l omoare. E un laş omul acela! Să meargă soldații! *(Ia pe pajul Irodiadei şi-i vorbeşte).* Vino'n coace, tu erai prieten cu cel care a murit, nu-i aşa? Dar morți nu sânt încă destui. Spune soldaților să se coboare să-mi aducă ce am cerut, ce mi-a făgăduit regele, ce e al meu!

PAJUL *(Se dă înapoi).*

m'apportent ce que je demande, ce que le tétrarque m'a promis, ce qui m'appartient. *(Le page recule. Elle s'adresse aux soldats.)* Venez ici, soldats. Descendez dans cette citerne, et apportez-moi la tête de cet homme. *(Les soldats reculent.)* Tétrarque, tétrarque, commandez à vos soldats de m'apporter la tête d'Iokanaan. *(Un grand bras noir, le bras du bourreau, sort de la citerne apportant sur un bouclier d'argent la tête d'Iokanaan. Salomé la saisit. Hérode se cache le visage, avec son manteau. Hérodias sourit et s'évente. Les Nazaréens s'agenouillent et commencent à prier.)* Ah ! tu n'as pas voulu me laisser baiser ta bouche, Iokanaan. Eh bien ! je la baiserai maintenant. Je la mordrai avec mes dents comme on mord un fruit mûr. Oui, je baiserai ta bouche, Iokanaan. Je te l'ai dit, n'est-ce pas ? je te l'ai dit ? Eh bien ! je la baiserai

is mine. (*The Page recoils. She turns to the soldiers.*) Hither, ye soldiers. Get ye down into this cistern and bring me the head of this man. Tetrarch, Tetrarch, command your soldiers that they bring me the head of Iokanaan. (*A huge black arm, the arm of the Executioner, comes forth from the cistern, bearing on a silver shield the head of Iokanaan. Salome seizes it. Herod hides his face with his cloak. Herodias smiles and fans herself. The Nazarenes fall on their knees and begin to pray.*) Ah! thou wouldst not suffer me to kiss thy mouth, Iokanaan. Well! I will kiss it now. I will bite it with my teeth as one bites a ripe fruit. Yes, I will kiss thy mouth, Iokanaan. I said it; did I not say it? I said it. Ah! I will kiss it now... But wherefore dost thou not look at me, Iokanaan? Thine eyes that were so terrible, so full of rage and scorn, are shut now. Wherefore are they shut? Open thine eyes! Lift up thine eyelids, Iokanaan! Wherefore dost thou not look at me? Art

SALOMEEA *(Către soldați).*

Veniți încoa, voi... Coborîți-vă şi'mi aduceți capu-acelui om!

SOLDAȚII *(Se dau înapoi).*

SALOMEEA

Stăpâne... uite stăpâne! Porunceşte soldaților tăi să'mi aducă aci capul lui Ioan. *(Un braț mare, negru, brațul călăului din fântână, ținând pe o tavă de argint capul lui Ioan. Salomeea se repede la el. Irod îşi ascunde fața în manta, Irodiada râde şi'şi face vânt cu evantaiul).* Ah, nu m'ai lăsat să 'ți-o sărut, cu dinții am să 'ți-o muşc ca pe o poamă coaptă. Da, acum îți voi săruta gura Ioane. Nu 'ți-am spus eu că am să 'ți-o sărut? Dar... de ce nu te uiți la mine Ioane? Ochii tăi îngrozitori şi plini de dispreț s'au închis? Deschide-i! Ridică-ți

maintenant... Mais pourquoi ne me regardes-tu pas, Iokanaan ? Tes yeux qui étaient si terribles, qui étaient si pleins de colère et de mépris, ils sont fermés maintenant. Pourquoi sont-ils fermés ? Ouvre tes yeux ! Soulève tes paupières, Iokanaan. Pourquoi ne me regardes-tu pas ? As-tu peur de moi, Iokanaan, que tu ne veux pas me regarder ?..... Et ta langue qui était comme un serpent rouge dardant des poisons, elle ne remue plus, elle ne dit rien maintenant, Iokanaan, cette vipère rouge qui a vomi son venin sur moi. C'est étrange, n'est-ce pas ? Comment se fait-il que la vipère rouge ne remue plus ?..... Tu n'as pas voulu de moi, Iokanaan. Tu m'as rejetée. Tu m'as dit des choses infâmes. Tu m'as traitée comme une courtisane, comme une prostituée, moi, Salomé, fille d'Hérodias, Princesse de Judée ! Eh

thou afraid of me, Iokanaan, that thou wilt not look at me?... And thy tongue, that was like a red snake darting poison, it moves no more, it speaks no words, Iokanaan, that scarlet viper that spat its venom upon me. It is strange, is it not? How is it that the red viper stirs no longer?.... Thou wouldst have none of me, Iokanaan. Thou rejectedst me. Thou didst speak evil words against me. Thou didst bear thyself toward me as to a harlot, as to a woman that is a wanton, to me, Salome, daughter of Herodias, Princess of Judæa! Well, I still live, but thou art dead, and thy head belongs to me. I can do with it what I will. I can throw it to the dogs and to the birds of the air. That which the dogs leave, the birds of the air shall devour.... Ah, Iokanaan, Iokanaan, thou wert the man that I loved alone among men! All other men were hateful to me. But thou wert beautiful! Thy body was a column of ivory set upon feet of silver. It was a garden

pleoapele Ioane! De ce nu mă priveşti? Ți-e frică de mine, Ioane, de nu vrei să te uiți? Şi limba ta, această năpârcă roşie, care m'a îmbătat cu veninul ei! E ciudat, nu? Cum se face că această năpârcă moartă nu se mai mişcă? M'ai disprețuit Ioane, m'ai respins. Cuvinte ruşinoase ai rostit împotriva mea. M'ai tratat ca pe o desfrânată, pe mine, Salomeea, fiica Irodiadei, principesa de Iudeia, şi uite Ioane eu trăesc încă, pe când tu... tu eşti mort, şi acest cap al tău, al meu este. Pot să fac cu el ce vreau, pot să-l arunc câinilor şi păsărilor văzduhului. Oh! Ioane, Ioane, ai fost singurul om, pe care l-am iubit. Numai pe mine m'ai disprețuit... şi erai aşa de frumos!... Trupul tău era ca o columnă de fildeş pe un soclu de argint, ca o grădină plină de struguri şi de crini, ca un turn de argint împodobit cu scuturi de fildeş. Nimic pe lumea asta nu era aşa de alb ca trupul tău,

bien, Iokanaan, moi je vis encore, mais toi tu es mort et ta tête m'appartient. Je puis en faire ce que je veux. Je puis la jeter aux chiens et aux oiseaux de l'air. Ce que laisseront les chiens, les oiseaux de l'air le mangeront..... Ah ! Iokanaan, Iokanaan, tu as été le seul homme que j'aie aimé. Tous les autres hommes m'inspirent du dégoût. Mais, toi, tu étais beau. Ton corps était une colonne d'ivoire sur un socle d'argent. C'était un jardin plein de colombes et de lis d'argent. C'était une tour d'argent ornée de boucliers d'ivoire. Il n'y avait rien au monde d'aussi blanc que ton corps. Il n'y avait rien au monde d'aussi noir que tes cheveux. Dans le monde tout entier il n'y avait rien d'aussi rouge que ta bouche. Ta voix était un encensoir qui répandait d'étranges parfums, et quand je te regardais j'entendais une musique

full of doves and lilies of silver. It was a tower of silver decked with shields of ivory. There was nothing in the world so white as thy body. There was nothing in the world so black as thy hair. In the whole world there was nothing so red as thy mouth. Thy voice was a censer that scattered strange perfumes, and when I looked on thee I heard a strange music. Ah! wherefore didst thou not look at me, Iokanaan? With the cloak of thine hands, and with the cloak of thy blasphemies thou didst hide thy face. Thou didst put upon thine eyes the covering of him who would see his God. Well, thou hast seen thy God, Iokanaan, but me, me, thou didst never see. If thou hadst seen me thou hadst loved me. I saw thee, and I loved thee. Oh, how I loved thee! I love thee yet, Iokanaan. I love only thee.... I am athirst for thy beauty; I am hungry for thy body; and neither wine nor apples can appease my desire. What shall I do now, Iokanaan?

nimic mai negru ca părul tău şi nimic nu era pe pământ mai roşu, ca gura ta. Glasul tău era un vas de jertfă, care împrăştia miresme neprețuite... şi când mă uitam la tine mi se părea c'aud acorduri fermecate. Ah, de ce nu te-ai uitat la mine, Ioane? Cu mânile tale şi cu calomniile tale ți-ai ascuns fața de mine. Cu un văl ți-ai acoperit ochii în fața celei ce voia să vadă pe D-zeul său! Tu, care ai văzut pe D-zeu, Ioane, la mine, la mine — nu te-ai uitat niciodată. De te-ai fi uitat, m'ai fi iubit. Eu m'am uitat la tine şi te-am iubit. Ah, cât te-am iubit pe tine! Şi te iubesc încă Ioane numai pe tine; setoasă sunt de frumusețea ta şi flămândă de trupul tău! Nici vinul, nici fructele nu pot să mă potoliască. Ce să mă fac acuma Ioane? Nici râurile, nici apele cele mari nu pot să-mi stingă iubirea! Eram o principesă, m'ai disprețuit! Copilă eram — m'ai făcut femeie; eram curată — şi ai vărsat foc în

étrange ! Ah ! pourquoi ne m'as-tu pas regardée, Iokanaan ? Derrière tes mains et tes blasphèmes tu as caché ton visage. Tu as mis sur tes yeux le bandeau de celui qui veut voir son Dieu. Eh bien, tu l'as vu, ton Dieu, Iokanaan, mais moi, moi... tu ne m'as jamais vue. Si tu m'avais vue, tu m'aurais aimée. Moi, je t'ai vu, Iokanaan, et je t'ai aimé. Oh ! comme je t'ai aimé. Je t'aime encore, Iokanaan. Je n'aime que toi... J'ai soif de ta beauté. J'ai faim de ton corps. Et ni le vin, ni les fruits ne peuvent apaiser mon désir. Que ferai-je, Iokanaan, maintenant ? Ni les fleuves ni les grandes eaux, ne pourraient éteindre ma passion. J'étais une Princesse, tu m'as dédaignée. J'étais une vierge, tu m'as déflorée. J'étais chaste, tu as rempli mes veines de feu... Ah ! Ah ! pourquoi ne m'as-tu pas regardée, Iokanaan ? Si tu m'avais

Neither the floods nor the great waters can quench my passion. I was a princess, and thou didst scorn me. I was a virgin, and thou didst take my virginity from me. I was chaste, and thou didst fill my veins with fire.... Ah! ah! wherefore didst thou not look at me? If thou hadst looked at me thou hadst loved me. Well I know that thou wouldst have loved me, and the mystery of Love is greater than the mystery of Death.

sângele meu! Oh! de ce nu te-ai uitat la mine, Ioane! Dacă te-ai fi uitat, m'ai fi iubit, ştiu bine că m'ai fi iubit, pentru că taina iubirii e mai mare de cât taina morții, numai iubirea poate să 'nțeleagă!

C. George Sandulescu/Wilde's Salome

regardée, tu m'aurais aimée. Je sais bien que tu m'aurais aimée, et le mystère de l'amour est plus grand que le mystère de la mort. Il ne faut regarder que l'amour.		
HÉRODE	HEROD	IROD
Elle est monstrueuse, ta fille, elle est tout à fait monstrueuse. Enfin, ce qu'elle a fait est un grand crime. Je suis sûr que c'est un crime contre un Dieu inconnu.	She is monstrous, thy daughter; I tell thee she is monstrous. In truth, what she has done is a great crime. I am sure that it is a crime against some unknown God.	Mi-e groază de fiica ta, mi-e groază; fapta ei într'adevăr e o crimă mare, da, da, o crimă împotriva unui zeu necunoscut.
HÉRODIAS	HERODIAS	IRODIADA
J'approuve ce que ma fille a fait, et je veux rester ici maintenant.	I am well pleased with my daughter. She has done well. And I would stay here now.	Aprob fapta fiicei mele şi acum vreau să rămân aici.
HÉRODE *(se levant)*	HEROD (*Rising*)	IROD *(Sculându-se).*
Ah ! l'épouse incestueuse qui parle !	Ah! There speaks my brother's wife! Come! I	Aceste sunt vorbe de femeie

C. George Sandulescu Wilde's Salome

Viens ! Je ne veux pas rester ici. Viens, je te dis. Je suis sûr qu'il va arriver un malheur. Manassé, Issachar, Ozias, éteignez les flambeaux. Je ne veux pas regarder les choses. Je ne veux pas que les choses me regardent. Éteignez les flambeaux. Cachez la lune ! Cachez les étoiles ! Cachons-nous dans notre palais, Hérodias. Je commence à avoir peur.	will not stay in this place. Come, I tell thee. Surely some terrible thing will befall. Manasseh, Issachar, Ozias, put out the torches. I will not look at things, I will not suffer things to look at me. Put out the torches! Hide the moon! Hide the stars! Let us hide ourselves in our palace, Herodias. I begin to be afraid.	incestuoasă. Haideți, nu vreau să mai stau aici, veniți să vă spui, o nenorocire are să se întâmple. Manasei Isaşar, Osias, stingeți faclele, nu vreau să mai văd nimic, nimic să nu se mai vadă. Stingeți faclele, ascundeți luna, ascundeți stelele, noi înşi-ne să ne ascundem în palat. A, Irodiado, a început să îmi fie frică.
(Les esclaves éteignent les flambeaux. Les étoiles disparaissent. Un grand nuage noir passe à travers la lune et la cache complètement. La scène devient tout à fait sombre. Le tétrarque commence à monter l'escalier.)	(*The slaves put out the torches. The stars disappear. A great cloud crosses the moon and conceals it completely. The stage becomes quite dark. The Tetrarch begins to climb the staircase.*)	*(Toți se ridică şi se duc în palat pe uşe sau pe scări)* SCLAVELE *(Sting faclele, stelele dispar, un nor gros acopere luna, scena rămâne absolut întunecată).* IROD *(A început să urce scara).*
LA VOIX DE SALOMÉ	THE VOICE OF SALOME	GLASUL SALOMEEI
Ah ! j'ai baisé ta bouche, Iokanaan, j'ai baisé ta bouche. Il y avait une âcre	Ah! I have kissed thy mouth, Iokanaan, I have kissed thy mouth. There was a bitter	A! acum ți-am sărutat gura Ioane, ți-am sărutat gura. A fost ceva amar pe

saveur sur tes lèvres. Était-ce la saveur du sang ?... Mais peut-être est-ce la saveur de l'amour. On dit que l'amour a une âcre saveur... Mais, qu'importe ? Qu'importe ? J'ai baisé ta bouche, Iokanaan, j'ai baisé ta bouche.	taste on thy lips. Was it the taste of blood?... Nay; but perchance it was the taste of love... They say that love hath a bitter taste. But what matter? what matter? I have kissed thy mouth, Iokanaan, I have kissed thy mouth.	buzele tale. Amarul iubirii? Se zice că iubirea e amară..., dar ce'mi pasă... Ți-am sărutat gura Ioane, gura ți-am sărutat-o.
(Un rayon de lune tombe sur Salomé et l'éclaire.)	(*A ray of moonlight falls on Salome and illumines her.*)	*(O rază de lună cade pe Salomeea).*
HÉRODE *(se retournant et voyant Salomé)*	HEROD (*Turning round and seeing Salome*)	IROD *(Se întoarce şi o vede)*
Tuez cette femme !	Kill that woman!	Omorîți-o!
(Les soldats s'élancent et écrasent sous leurs boucliers Salomé, fille d'Hérodias, Princesse de Judée.)	(*The soldiers rush forward and crush beneath their shields, Salome, daughter of Herodias, Princess of Judæa.*)	SOLDAȚII *(Se reped asupra ei şi o strivesc sub scutur.)*
FIN	CURTAIN	CORTINA

Oscar Wilde: *Salomeea. Dramă într'un act.* Translated by Zaharia Bârsan. Editura Librăria „Universală", Alcalay & Co. 1907.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

The Stomach Dance

C. George Sandulescu Salome

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

București 2012

Appendix

Oscar Wilde

Impressions of America

Salome Painting: Already Bald
Richard Hawkins, 2011
LA. California

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

To
Walter Ledger
Pignus
Amicitiae

I fear I cannot picture America as altogether an Elysium—perhaps, from the ordinary standpoint I know but little about the country. I cannot give its latitude or longitude; I cannot compute the value of its dry goods, and I have no very close acquaintance with its politics. These are matters which may not interest you, and they certainly are

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

not interesting to me.

The first thing that struck me on landing in America was that if the Americans are not the most well-dressed people in the world, they are the most comfortably dressed. Men are seen there with the dreadful chimney-pot hat, but there are very few hatless men; men wear the shocking swallow-tail coat, but few are to be seen with no coat at all. There is an air of comfort in the appearance of the people which is a marked contrast to that seen in this country, where, too often, people are seen in close contact with rags.

The next thing particularly noticeable is that everybody seems in a hurry to catch a train. This is a state of things which is not favorable to poetry or romance. Had Romeo or Juliet been in a constant state of anxiety about trains, or had their minds

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

been agitated by the question of return-tickets, Shakespeare could not have given us those lovely balcony scenes which are so full of poetry and pathos.

America is the noisiest country that ever existed. One is waked up in the morning, not by the singing of the nightingale, but by the steam whistle. It is surprising that the sound practical sense of the Americans does not reduce this intolerable noise. All Art depends upon exquisite and delicate sensibility, and such continual turmoil must ultimately be destructive of the musical faculty.

There is not so much beauty to be found in American cities as in Oxford, Cambridge, Salisbury or Winchester, where are lovely relics of a beautiful age; but still there is a good deal of beauty to be seen in them now and then, but only where the

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

American has not attempted to create it. Where the Americans have attempted to produce beauty they have signally failed. A remarkable characteristic of the Americans is the manner in which they have applied science to modern life.

This is apparent in the most cursory stroll through New York. In England an inventor is regarded almost as a crazy man, and in too many instances invention ends in disappointment and poverty. In America an inventor is honored, help is forthcoming, and the exercise of ingenuity, the application of science to the work of man, is there the shortest road to wealth. There is no country in the world where machinery is so lovely as in America.

I have always wished to believe that the line of strength and the line of beauty are one. That

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

wish was realized when I contemplated American machinery. It was not until I had seen the water-works at Chicago that I realized the wonders of machinery; the rise and fall of the steel rods, the symmetrical motion of the great wheels is the most beautifully rhythmic thing I have ever seen. One is impressed in America, but not favorably impressed, by the inordinate size of everything. The country seems to try to bully one into a belief in its power by its impressive bigness.

I was disappointed with Niagara – most people must be disappointed with Niagara. Every American bride is taken there, and the sight of the stupendous waterfall must be one of the earliest, if not the keenest, disappointments in American married life. One sees it under bad conditions, very far away, the point of view not showing the

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

splendor of the water. To appreciate it really one has to see it from underneath the fall, and to do that it is necessary to be dressed in a yellow oil-skin, which is as ugly as a mackintosh – and I hope none of you ever wears one. It is a consolation to know however, that such an artist as Madame Bernhardt has not only worn that yellow ugly dress, but has been photographed in it.

Perhaps the most beautiful part of America is the West, to reach which, however, involves a journey by rail of six days, racing along tied to an ugly tin-kettle of a steam engine. I found but poor consolation for this journey in the fact that the boys who infest the cars and sell everything that one can eat – or should not eat – were selling editions of my poems vilely printed on a kind of grey blotting-paper, for the low price of ten cents. Calling these

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

boys on one side I told them that though poets like to be popular they desire to be paid, and selling editions of my poems without giving me a profit is dealing a blow at literature which must have a disastrous effect on poetical aspirants. The invariable reply that they made was that they themselves made a profit out of the transaction and that was all they cared about.

It is a popular superstition that in America a visitor is invariably addressed as "Stranger." I was never once addressed as "Stranger." When I went to Texas I was called "Captain"; when I got to the center of the country I was addressed as "Colonel," and, on arriving at the borders of Mexico, as "General." On the whole, however, "Sir," the old English method of addressing people is the most common.

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

It is perhaps, worth a while to note that what many people call Americanisms are really old English expressions which have lingered in our colonies while they have been lost in our own country. Many people imagine that the term "I guess," which is so common in America, is purely an American expression, but it was used by John Locke in his work on "The Understanding," just as we now use "I think."

It is in the colonies, and not in the mother country, that the old life of the country really exists. If one wants to realize what English Puritanism is – not at its worst, when it is very bad, but at its best, and then it is not very good – I do not think one can find much of it in England, but much can be found about Boston and Massachusetts. We have got rid of it. America still preserves it, to be, I hope, a

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

short-lived curiosity.

San Francisco is a really beautiful city. Chinatown, peopled by Chinese labourers, is the most artistic town I have ever come across. The people – strange, melancholy Orientals, whom many people would call common, and they are certainly very poor – have determined that they will have nothing about them that is not beautiful. In the Chinese restaurant, where these navvies meet to have supper in the evening, I found them drinking tea out of China cups as delicate as the petals of a rose-leaf, whereas at the gaudy hotels I was supplied with a Delft cup of an inch and a half thick. When the Chinese bill was presented it was made out on rice paper, the account being done in Indian ink as fantastically as if an artist had been etching little birds on a fan.

C. George Sandulescu. Wilde's Salome

Salt Lake City contains only two buildings of note, the chief being the Tabernacle, which is in the shape of a soup-kettle. It is decorated by the only native artist, and he has treated religious subjects in the naive spirit of the early Florentine painters, representing people of our own day in the dress of that period side by side with people of Biblical history who are clothed in some romantic costume. The building next in importance is called the Amelia Palace, in honor of one of Brigham Young's wives. When he died the present president of the Mormons stood up in the Tabernacle and said that he was to have the Amelia Palace, and that on this subject there were to be no more revelations of any kind!

From Salt Lake City one travels over the great plains of Colorado and up the Rocky Mountains, on

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

the top of which is Leadville, the richest city in the world. It has also got the reputation of being the roughest, and every man carries a revolver. I was told that if I went there they would be sure to shoot me or my travelling manager. I wrote and told them that nothing that they could do to my travelling manager would intimidate me. They are miners – men working in metals, so I lectured to them on the Ethics of Art. I read them passages from the autobiography of Benvenuto Cellini and they seemed much delighted. I was reproved by my hearers for not having brought him with me. I explained that he had been dead for some little time which elicited the enquiry "Who shot him ?" Afterwards they took me to a dancing saloon where I saw the only rational method of art criticism I have ever come across. Over the piano was printed

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

a notice: —

PLEASE DO NO SHOOT THE
PIANIST.
HE IS DOING HIS BEST.

The mortality among pianists in that place is marvellous. Then they asked me to supper, and having accepted, I had to descend a mine in a rickety bucket in which it was impossible to be graceful. Having got into the heart of the mountain I had supper, the first course being whisky, the second whisky and the third whisky. I went to the Theatre to lecture and I was informed that just before I went there two men had been seized for committing a murder, and they had been brought in that theatre at eight o'clock in the evening on the stage, and then and there tried and executed before

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

a crowded audience. But I found these miners very charming and not at all rough.

Among the elderly inhabitants of the South, I found a melancholy tendency to date every event of importance by the late war. "How beautiful is the moon tonight", I once remarked to a gentleman who was standing next to me. "Yes", was his reply, "but you should have seen it before the war".

So infinitesimal did I find the knowledge of Art, West of the Rocky Mountains, that an art patron – one who in his days had been a miner – actually sued the railroad company for damages because the plaster cast of Venus of Milo, which he had imported from Paris, had been delivered minus the arms. And what it is more surprising still, he gained his case and the damages.

C. George Sandulescu, Wilde: Salome

Pennsylvania, with its rocky gorges and woodland scenery, reminded me of Switzerland. The prairie reminded me of a piece of blotting-paper.

The Spanish and French have left behind them memorials in the beauty of their names. All the cities that have beautiful names derive them from the Spanish or the French. The English people give intensely ugly names to places. One place had such an ugly name that I refused to lecture there. It was called Grigsville. Supposing I had founded a School of Art there—fancy "Early Grigsville". Imagine a School of Art teaching "Grigsville Renaissance".

As for the slang I did not hear much of it, though a young lady who had changed her clothes after an afternoon dance did say that "after the heel

C. George Sandulescu. Wilde's Salome

kick she shifted her day goods." American youths are pale and precocious, or sallow and supercilious, but American girls are pretty and charming—little oases of pretty unreasonableness in a vast desert of practical common-sense. Every American girl is entitled to have twelve young men devoted to her. They remain her slaves and she rules them with charming nonchalance. The men are entirely given to business; they have, as they say, their brains in front of their heads. They are also exceedingly acceptive of new ideas. Their education is practical. We base the education of children entirely on books, but we must give a child a mind before we can instruct the mind. Children have a natural antipathy for books – handicraft should be the basis of education. Boys and girls should be taught to use their hands to make something, and they would be

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

less apt to destroy and be mischievous.

In going to America one learns that poverty is not a necessary accompaniment to civilization. There at any rate is a country that has no trapping, no pageants and no gorgeous ceremonies. I saw only two processions—one was the Fire Brigade preceded by the Police, the other was the Police preceded by the Fire Brigade.

Every man when he gets to the age of twenty-one is allowed a vote, and thereby immediately acquires his political education. The Americans are the best politically educated people in the world. It is well worth one's while to go to a country which can teach us the beauty of the word FREEDOM and the value of the thing LIBERTY.

24 September 1883,
Wandsworth Town Hall

C. George Sandulescu: Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

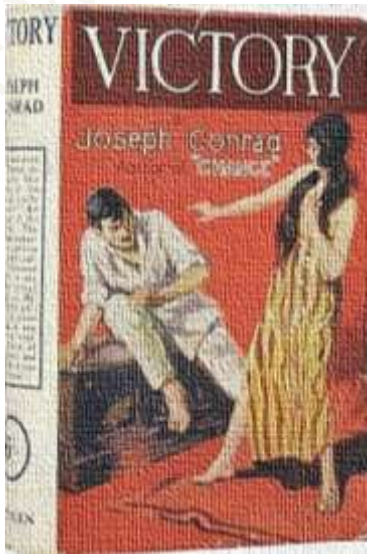

C. George Sandulescu, Wilde's Salome

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

Addenda

Preprints for the Volume

Rediscovering Oscar Wilde

Edited by C. George Sandulescu

Monaco

28-31 May 1993

Published 6 December 1994

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

Bucureşti 2012

C. George Sandulescu: Wilde Salome

In the same way that students of Shakespeare discuss their "Supreme Quartet" of plays, so Irish Studies has its own quartet of writers, Yeats, Joyce, Beckett and Wilde, whose fame is outstanding and worldwide. The inclusion of Wilde in the quartet may surprise some, but it is an incontrovertible fact that scholars are coming to appreciate Wilde's importance as a major influence on 20th century literature. Over the past years, conferences on all four members of this Irish quartet have been organized by the Princess Grace Irish Library of Monaco (the proceedings of each being published in this series), the most recent, on Wilde, in 1993. This collection of papers given at that conference, covers every aspect of Wilde's oeuvre, not only considering his plays, poetry and novels, but his family, his influence on writers both in English (such as Joyce and Stoppard) and in other languages (including Marti, Dario, Borges and Lispector).

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

THE PRINCESS GRACE IRISH LIBRARY LECTURES
(ISSN 0950-5121)

General Editor: C. George Sandulescu

1. *Parameters of Irish Literature in English*. A. Norman Jeffares
2. *Language and Structure in Beckett's Plays*. Clive Hart
3. *Jonathan Swift and the Art of Raillery*. Charles Peake
4. *Ireland and the Celtic Connection*. Glanville Price
   with *A Celtic Bibliography*. Morfydd E. Owen
5. *Joyce, Huston, and the Making of* The Dead. Clive Hart
6. *Joyce, the Artist Manqué, and Indeterminacy*. Morris Beja
7. *Flann O'Brien: Myles from Dublin*. Monique Gallagher
   with *Bernard Shaw and the Comedy of Approval*. Marc Poitou
8. *Synge's* The Aran Islands: *'A World of Grey'*. Arnold Goldman
   with *Joyce & Vico & Linguistic Theory*. C. George Sandulescu
9. *Who Says What*, and *The Question of Voice*. Denis Donoghue
10. *Sterne Wit Revisited*. Lance St John Butler

THE PRINCESS GRACE IRISH LIBRARY SERIES
(ISSN 0269-2619)

General Editor: C. George Sandulescu

1. *Assessing the 1984* Ulysses. C. George Sandulescu
   & Clive Hart (editors)
2. *Irishness in a Changing Society*. The Princess Grace Irish Library
   (editor)
3. *Yeats the European*. A. Norman Jeffares (editor)
4. Ulysses: *a Review of Three Texts*. Philip Gaskell & Clive Hart
5. *The Literary Works of Jack B. Yeats*. John W. Purser
6. *The Celtic Connection*. Glanville Price (editor)
7. *Vertue Rewarded* or *The Irish Princess*. Anon. Hubert McDermott
   (editor)
8. *Beckett and Beyond*. C. George Sandulescu (editor)

UNDER PATRONAGE OF H.S.H. PRINCE RAINIER III OF MONACO

REDISCOVERING WILDE

MONACO

28-31 May 1993

PREPRINTS

EDITED BY C. GEORGE SANDULESCU

The Fifth International Conference Organized by
The Princess Grace Irish Library

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro

București 2012

THE INTERNATIONAL CONFERENCES

The invitational conferences function as think-tanks on authors or subjects that the Library considers topical or should be more forcibly pushed into the focus of scholarly attention. As part of these gatherings, internationally recognized scholars meet for four days – usually one week after the Monaco Grand Prix to 'brainstorm' the subject. The Proceedings of these Conferences are obligatorily published in the Princess Grace Irish Library Series.

Thus, the May 1985 Meeting analysed Hans-Walter Gabler's edition of James Joyce's *Ulysses*, the emendations of which remain still controversial. The book, published nine months afterwards, was *Assessing the 1984 Ulysses*.

In May 1986, scholars met to discuss *Irishness in a Changing Society*. And the year after, they discussed *Yeats the European*.

Then, in June 1990, the Principality of Monaco played host to The Twelfth International James Joyce Symposium, rallying five hundred participants. They were invited to Monte-Carlo on the initiative of the Princess Grace Irish Library to discuss the topic *Images of Joyce*. The guest of honour of that Symposium was Stephen J. Joyce, the author's grandson.

Finally, *Beckett and Beyond* was the focus of discussions at the May 1991 Meeting, the Proceedings of which are under publication.

Produced in the Principality of Monaco
by the Princess Grace Irish Library
Typeset by Caroline Kopper
Printed & bound by Multiprint, Monaco

UNDER PATRONAGE OF H.S.H. PRINCE RAINIER III OF MONACO

REDISCOVERING WILDE

MONACO

28-31 May 1993

PREPRINTS

EDITED BY C. GEORGE SANDULESCU

The Fifth International Conference Organized by
The Princess Grace Irish Library

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
București 2012

hors série

LIMITED EDITION

No.

ACKNOWLEDGEMENTS

The Princess Grace Irish Library and its Trustees wish to extend warm thanks to all those personalities and institutions that have actively contributed to the success of this International Conference.

The clear and deliberate aim of this Event is that of establishing the Irishness and Modernity of Oscar Wilde as a writer artistically belonging to the 20th Century, rather than as a mere Victorian conventionalizer...

The Government of the Principality of Monaco and, more specifically, *La Direction du Tourisme et des Congrès* as well as *L'Office des Emissions de Timbres-Poste de Monaco* have provided an excellent general framework. The Jefferson Smurfit Monegasque Foundation has overwhelmingly contributed to the financing not only of the Event itself, but it is also in the process of subsidizing the publication of the Proceedings volume.

The wellknown Dutch artist and sculptor Kees Verkade, a resident of Monaco, has had the spontaneous and enthusiastic initiative of creating – specially for the Library – a most remarkable Oscar image, which found its way not only into our publicity and posters, but also on all the postal sendings of the Principality of Monaco for a solid fortnight. And there is still more to come from him...

La Société des Bains de Mer has, as always, given their share of support; and a score of Friends of the Library have made donations of money and of books in support of the success of this first ever large-size Convention devoted to Oscar... To all, our thanks!

From now on the success of this Conference lies in the hands of its numerous and enthusiastic Participants. The outcome of it all will become tangible in the Proceedings volume, large parts of which have already been typeset.

C. George Sandulescu
Library Director
Conference Organizer

Monaco, Grand Prix Day 1993

FRIDAY 28 MAY 1993

10.00 - 12.30	Registration of early arrivals at C.R.I. (12, av. d'Ostende)
11.30 - 12.30	Visit of the Palace of Monaco (25 persons)
12.30 - 14.30	Lunch Break: Café de Paris, Place du Casino, Monte-Carlo
14.30 - 15.45	Registration continued at C.R.I. (12, av. d'Ostende)
16.00 - 16.15	**Formal Opening:** Address by H.S.H. Hereditary Prince Albert of Monaco; address by H.E. John H.F. Campbell, Irish Ambassador to Paris; address by C. George Sandulescu entitled "The Supreme Quartet"
16.15 - 18.00	**Merlin Holland:** "Plagiarist or Pioneer?" & discussions
18.30 - 20.00	Welcoming Cocktail Party given by His Excellency and Mrs Jean-Michel Dasque, Consul Général de France à Monaco, at Résidence de France, rue des Giroflées, Monte-Carlo (by invitation only)
21.00 - 23.00	Dinner break: Café de Paris, Salon Bellevue

SATURDAY 29 MAY 1993

9.30 - 11.00	**Paper Session One:** Neil Sammellls, Deirdre Toomey, Maria Pilar Pulido, Davis Coakley (chair)
11.00 - 11.30	Intermission
11.30 - 13.00	**Paper Session Two:** Robert Gordon, Warwick Gould, Jerusha McCormack, Joel Kaplan (chair)
13.00 - 15.00	Lunch break: Café de paris, Salon Bellevue
15.00 - 16.30	**Paper Session Three:** Bart Moore-Gilbert, Roy Rosenstein, Lawrence Danson (chair)
16.30 - 17.00	Intermission
17.00 - 19.00	**Paper Session Four:** Antonio Ballesteros, Sylvia Ostermann, Marie-Noëlle Zeender, Isobel Murray (chair)
20.00 - 22.00	Dinner break: Café de Paris, Salon Bellevue

SUNDAY 30 MAY 1993

9.30 - 11.00	**Paper Session Five:** Jean Ellis d'Alessandro, Tommaso d'Amico, Kerry Powell (chair)
11.00 - 11.30	Intermission
11.30 - 13.00	**Paper Session Six:** Theoharis Theoharis, Pia Brinzeu, Michael Patrick Gillespie (chair)
13.00 - 15.00	Lunch break: Café de Paris, Salon Bellevue
15.00 - 16.30	**Paper Session Seven:** Edward Burns, Melissa Knox, Patricia Kellogg-Dennis, Irène Eynat-Confino (chair)
16.30 - 17.00	Intermission
17.00 - 18.30	**Paper Session Eight:** Joseph Donohue, Richard Allen Cave, Peter Raby (chair)
18.45 - 19.45	Dinner break: Café de Paris, Salon Bellevue
21.00 - 23.00	**One-Man Show** by Alan Stanford of Dublin

MONDAY 31 MAY 1993

9.30 - 11.00	**Paper Session Nine:** Emmanuel Vernadakis, Donald Lawler, Norman Page (chair)
11.00 - 11.30	Intermission
11.30 - 13.00	**Denis Donoghue:** "Oxford: Pater, Wilde, and Hopkins" followed by discussions
13.00 - 15.00	Lunch break: Café de Paris, Salon Bellevue
15.00 - 16.30	**Paper Session Ten:** Ronald Schuchard, Mariano Baselga, Joseph Bristow (chair)
16.30 - 17.00	Intermission
17.00 - 19.00	**Paper Session Eleven:** Gerd Rohmann, Jacques de Langlade, Scott Wilson (chair)
19.00 - 19.30	**Closing addresses:** Merlin Holland, George Sandulescu
20.00 - 22.00	Farewell dinner: Café de Paris, Salon Bellevue

LIST OF AUTHORS

1 Antonio BALLESTEROS GONZALEZ ..... p. 9
University of Madrid, Spain
Mariano BASELGA ..... p. 10
University of Madrid, Spain
Pia BRINZEU ..... p. 11
University of Timisoara, Romania
Joseph BRISTOW ..... p. 12
University of York, England
5 Edward BURNS ..... p. 13
University of Liverpool, England
Richard Allen CAVE ..... p. 14
Royal Holloway and Bedford New College, England
Davis COAKLEY ..... p. 15
Dublin, Ireland
Jean M. D'ALESSANDRO ..... p. 16
University of Florence, Italy
Tommaso D'AMICO ..... p. 17
University of Rome, Italy
10 Lawrence DANSON ..... p. 18
Princeton University, U.S.A.
Joseph DONOHUE ..... p. 20
University of Massachusetts at Amherst, U.S.A.
Irène EYNAT-CONFINO ..... p. 22
University of Tel Aviv, Israel
Michael Patrick GILLESPIE ..... p. 23
Marquette University, U.S.A.
Robert GORDON ..... p. 24
Goldsmith's College, London, England
15 Warwick GOULD ..... p. 25
Royal Holloway and Bedford New College, England
Joel H. KAPLAN ..... p. 26
University of British Columbia, Canada
Patricia KELLOGG-DENNIS ..... p. 27
Rider College, Laurenceville, N.J., U.S.A.
Melissa KNOX ..... p. 28
New York, U.S.A.
Jacques de LANGLADE ..... p. 29
Bailly, France
20 Donald L. LAWLER ..... p. 30
East Carolina University, U.S.A.
Jerusha McCORMACK ..... p. 31
University College Dublin, Ireland
Bart MOORE-GILBERT ..... p. 32
Goldsmiths' College, London, England
Isobel MURRAY ..... p. 33
University of Aberdeen, Scotland
Sylvia OSTERMANN ..... p. 34
University of Jena, Germany
25 Norman PAGE ..... p. 35
University of Notthingham, England
Kerry POWELL ..... p. 36
Miami University, Ohio, U.S.A.
Maria Pilar PULIDO ..... p. 37
Zaragoza, Spain
Peter RABY ..... p. 38
Homerton College, Cambridge, England
Gerd ROHMANN ..... p. 40
University of Kassel, Germany
30 Roy ROSENSTEIN ..... p. 41
The American University of Paris, France
Neil SAMMELLS ..... p. 42
Bath College of Higher Education, England
Ronald SCHUCHARD ..... p. 43
Emory University, U.S.A.
Theoharis C. THEOHARIS ..... p. 45
Massachusetts Institute of Technology, U.S.A.
Deirdre TOOMEY ..... p. 46
Royal Holloway and Bedford New College, England
35 Emmanuel VERNADAKIS ..... p. 47
University of Angers, France
Scott WILSON ..... p. 48
Lancaster University, England
37 Marie-Noelle ZEENDER ..... p. 50
University of Nice, France

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
București 2012

MIRROR OF NARCISSUS IN *DORIAN GRAY*

Antonio Ballesteros Gonzalez
University of Madrid, Spain

The influence of the mythological figures of Narcissus and Echo, and the corresponding literary and psychological phenomenon of narcissism in the works and life of Oscar Wilde constitutes an unavoidable evidence. Narcissus is turned into the essential classical myth if we are to understand the development of Wilde's theory of art and conceptual apprehension of the world surrounding the aesthetic factor. At the same time, the great Irish writer found in the tragic destiny of Narcissus a reflection (once again the mirror image!), a dramatic parallel with the discovery of his own personal and vital desires. Oscar Wilde, the man who was not able to be a proper 'dandy', intuitively felt the essence of that 'dandyism' – Baudelaire's shadow was too harmful – in the powerful Ovidian legend.

Perhaps the best example of the presence of Narcissus in Wilde's works is provided by his still little understood 'novel', *Dorian Gray*. Apart from several direct references, the structure of this narrative can be read and interpreted from the point of view of the myth of Narcissus, as it is narrated in Ovid's superb hexameters. The reader can find in this novel not only the immanence of the young self-lover, but also the complementary character representing the despairing nymph Echo – Sibyl Vane, who is only a voice 'pining away'. There is also the ironical magic of Tiresias, the blind prophet... Dorian will suffer the moral punishment of Narcissus. The interpretation of the myth by Wilde is not utterly different from medieval explanations (*Ovide moralisé*), and this factor provides the atmosphere of 'Morality play' that the narrative maintains and preserves.

Dorian Gray – as a complementary element to psychological and literary narcissism – is a masterpiece of duality written in a period of divided selves: Victorian England. In Dorian we can observe the duality of Jekyll and Hyde and the dependence on an object which magically controls his fate. Like Meleager, another tragical Greek figure of the *Metamorphoses*, Dorian possesses an inner and an outer soul. Self-love consumes his 'sinful' passion.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE AND THE SEMANTIC MECHANISMS OF HUMOUR

Mariano Baselga
University of Madrid, Spain

When we talk about humour in literature, the name of Wilde often comes up. And this is true not only for any reader or spectator of his brilliant comedies, but also for scholars and specialists in humour by itself, that is, those who try to explain what provokes laughing or smiling. A peculiar writer indeed, attracting the attention of both linguists and literary critics. Actually, a linguist would not pose the question of humour in Oscar Wilde too differently from a literary critic or a non-professional reader/spectator: the difference lies in the analysis and the formulation of the solutions, not in the subject under examination. This observation might well seem to go without saying, but we consider it necessary to set things straight before any misunderstanding with literary critics arises. Therefore, this paper will take as a starting point the study of Oscar Wilde's humour through a semantic analysis of his use of language taking as examples *The Importance of Being Earnest* and *Salome*.

However, we think this formal description of Wilde's humour should be followed by an attempt to find some kind of parallellism between language and extra-linguistic realities. Again, comparing linguistic and extra-linguistic phenomena will most probably sound familiar to many, but we feel this parallelism might well reveal an equivalence of a quite peculiar kind in this author. In the extra-linguistic aspect, it is not difficult to see that Wilde's comical scenes often take their source in social satire and non-conformism (sometimes in scandal). Not so evident, on the other hand, are the linguistic mechanisms (esp. semantic) that provoke these comical effects, given that language, as a 'vehicle', exposes the results of its action, but not the principles of its operation. However, could we possibly pose that there is a 'transgression' both at the social level and at the linguistic level? In other words, can we pose an absolute 'language-society' equivalence?

DORIAN GRAY'S ROOMS: CYBERSPACE AND FICTION

Pia Brinzeu
University of Timisoara, Romania

Oscar Wilde's energy in describing the rooms where Dorian Gray lingered melancholically seems inexhaustible. Our paper will follow the inner architecture of the hero's house and underline the unusual care with which Oscar Wilde depicted the furniture, the curtains, carpets, paintings and other items of interior decoration. However, the analysis is not interested in the relation between these descriptions and the atmosphere of the époch or the hero's indirect characterization. Our intention is to demonstrate that *space* in the novel is nothing else than a *semantic construct* built with the help of linguistic structures which determine a rather vague *fictional universe*. In spite of luxurious descriptions, Oscar Wilde's rooms are quite indistinct. They cannot make the reader imagine what the author saw because there is a gap between the mental images of the author and those of the reader, a gap impossible to be bridged within a verbal text. The process is hindered by the semiotic status of the words which are symbolic signs, and cannot be decoded as iconic signs.

Accordingly, of much greater interest appears the concept of *cyberspace*, a computer generated reality which allows the reader interfere with the author in the construction of the fictional chronotop. Starting from Wilde's novel, the paper analyzes the way in which virtual reality can create the illusion of complete communication with the help of tri-dimensional perceptions.

Effects on both readers of Oscar Wilde and critics are also discussed in detail, motivating why Oscar Wilde was one of the first authors chosen for an 'expanded' computer book.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE, ENGLISHNESS, AND MANHOOD IN THE 1890s

Joseph Bristow
University of York, England

'The future belongs to the dandy. It is the exquisites who are going to rule', declares Lord Illingworth in *A Woman of No Importance*. Illingworth is one of several protagonists embodying Wilde's interest in a highly aestheticized masculine behaviour that apparently stands in clear opposition to the imperialist types of men whose repeated insensitivity to women creates much of the tension in his Society dramas. This paper will examine Wilde's idiosyncratic revival of the dandy as one who, if cutting a stylish and seemingly superficial figure, none the less makes exceptionally acute points about the state of class and gender relations in an often stuffy upper middle-class ethos. I am particularly interested in the 'philosopher' who lurks beneath the flamboyant exhibitionism of the dandy, and how his brilliant aphorisms have an ethical weight to them. The critical position of my paper is, in many respects, defined against Jonathan Dollimore's recent claim in *Sexual Dissidence* that Wilde's 'phrases and philosophies' are a flagrant 'inversion' of those values of depth and sincerity espoused by the bourgeoisie. Dollimore's powerful analysis encourages us to see this rhetorical tactic as one shaping a particular kind of homosexual or 'inverted' aesthetic. My contention is that the dandy is bound up with a different structure where depth and surface are not so much 'inverted' as conflated. Even if more critically aware than his male peers, the dandy is not necessarily a sexually progressive figure. He has, to say the least, a precarious claim on the 'future'. The glove that strikes Illingworth's face in the final scene indicates that there are social, dramatic, and – above all – moral forces that stand over and above the man who believes that 'a well-tied tie is the first serious step in life'.

SALOME: WILDE'S RADICAL TRAGEDY

Edward Burns
University of Liverpool, England

Salome is a radical tragedy in its reworking of theatrical form at its very base, the relation between spectacle, word and meaning. In the narratives of Matthew and Mark, Salome herself is the figure of a sequence or a series of transactions between the other characters. Wilde however took his cue from visual representations of Salome, spinning fables out of his response to them. Salome is thus taken out of her original narrative context, isolated and framed so that she can generate other narratives, narratives of 'the look', in its double sense, in English, of both looking, and what one is when looked at.

Salome is the source of a radical reversal – in ordering that the hitherto invisible Jokanaan be brought on stage, she reverses the relation between the pagan / spectacle / the female / that which is to be seen and desired, and the Judaeo-Christian / the word / the male / that which is to be heard and interpreted. The agon of the play thus takes place on the level of the mode of representation itself, and Wilde uses theological and Hellenistic ideas to amplify and comment on it. The first part of the play, before Salome's entrance, thus acts as a kind of philosophical prologue to the implications of her scene with Jokanaan, and its parody / reversal of the Song of Songs, and the third and final section places her as the dangerous object of the look, while Herod reinstates through paranoia and obsession, the power of the word to entrap through prescience and prophecy.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

THE THEATRICAL PRESENTATION OF POWER THROUGH OUTSIDER FIGURES

Richard Allen Cave
Royal Holloway and Bedford New College, England

Wilde is celebrated for the brilliance of his witty dialogue in his plays; just as brilliant (but less celebrated) is his distinctive use of stage space. The paper will examine the ways in which Wilde could be described as a complete man of the theatre and not simply a literary playwright. Particular attention will be paid to his deployment of stage space in relation to his presentation of *outsider* figures who come to dominate the action of comedies and tragedies alike in a fashion that is both compelling and threatening. Most of the plays are fundamentally about power: its attractions, its dangers, its attainment and its loss. How Wilde invests certain of his characters with this awesome, even frightening, attribute is as much to do with his markedly visual sense of the arrangement of the stage picture as with the ability of those same characters to gain absolute control of the flow and development of the dialogue within the scene. Wilde's stage directions are immensely revealing and clearly as carefully calculated as the verbal artistry of his various plays. The paper will go on to investigate different kinds of *outsider* figures, to establish to what degree they may be seen as subversive of the society that creates the norm within each drama. The aim of the paper is always to enhance our view of Wilde's visual artistry as a playwright: not, however, in conventional terms of scenery, but rather in the more plastic terms of the meticulous placing and movement of the actors in relation to each other within a carefully defined space. The theatrical dynamic of scenes such as Mrs Erlynne's arrival at Lady Windermere's reception is frequently Wilde's means of defining the special dynamism of a particular character: visual effect is creatively linked with a markedly psychological purpose. What impresses is the range of visual effects that Wilde devised to define ever more intricate and challenging psychological studies.

THE NEGLECTED YEARS: WILDE IN DUBLIN

Davis Coakley
Dublin, Ireland

In the middle of the nineteenth century, Dublin was one of the leading medical centres in the world. Several men whose names are still remembered in hospitals today worked closely together and made several major contributions to medicine. William Wilde, the father of Oscar Wilde, was one of the leaders of this dynamic group, many of whom lived near Wilde in Merrion Square. They were also leaders of Irish society, and they were renowned for their interest in art and literature. This was the unique medical and cultural environment in which Oscar Wilde grew up during the middle of the last century. The influence of these formative years has been greatly underestimated in the literature on Oscar Wilde.

William Wilde wrote a detailed book describing his travels in Egypt, Palestine and Greece, and the case will be made that Oscar drew on his father's observations when writing *Salome*. Jane Elgee, Oscar's mother, was a poet and revolutionary. Her interests and her unconventional lifestyle had a major influence on her son. The impact of the physical environment in which Oscar grew up on his subsequent writings, including his fairy tales, will be emphasised. An interesting new insight on the writing of *The Ballad of Reading Gaol* will also be presented. Oscar's natural brother Henry Wilson is a shadowy figure in biographies of Wilde. New information will be presented on Wilson, and his role in the Wilde family dynamics. William Stokes, who was one of the greatest European physicians of the nineteenth century, was a close friend of William Wilde. The links between the families of both men, and how these influenced Oscar, will be outlined. William Stokes also had a major influence on Oscar's tutor John Pentland Mahaffy, and the consequences of this influence can be seen in the writings of Oscar Wilde. Other information will also be presented which gives new insight into the life and work of one of Ireland's greatest writers.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

OSCAR WILDE AND HENRY WOTTON

Jean M. Ellis d'Alessandro
University of Florence, Italy

It is largely due to Wilde's ability to induce deep yet vague impressions that gave his book that unhealthy odour considered affine with the unhealty way of life of its author: Wotton's words ironically point at the reader when he asserts that 'the great sins of the world take place' in the brain (p. 85): the reader is led to imagining more than Wilde has written, to experience for a moment 'the emotional coloured life of the intellect' (p. 117), to allow the 'slowly built-up cells in which thought hides itself and passion has its dreams' (p. 248) to surface and hold reason in abeyance. The theme of this paper, therefore, is to evidence Wilde's skill in exploiting certain philosophical tenets of his age and to examine his intellectual wordplay, and this necessarily leads directly to the figure of Henry Wotton and his skill in 'extraordinary improvisation'.

In fact, it is in his creation of Lord Henry that Wilde shows his ability: evocative images are presented to the mind's eye and mixed with cultured overtones drawn especially from philosophy (Bradley and Pater are both made use of), and through Wilde's expertise, Lord Henry plays on paradox and association, as he does on ambiguity and the suggestive power of words. Wotton's lack of depth and his indifference to his fellow-men comes to the fore when he lightly throws down random concepts of philosophy, since, taken all together, they show his opinions to be an eclectic combination of theories and ideas jumbled together in what is only seemingly a real philosophy of life. Such discourses offer Wotton the possibility to draw attention to himself, and at the same time, to take on the air of an intellectual man of the world, while his abstract querying into metaphysics protects him from the sordid reality of everyday life. It is precisely Wotton's philosophy of life, where concepts are ably detached from their contexts and brought in to suit his discourses, and the language in which he couches his thoughts that are of interest in these considerations on his characterisation.

WILDE IN NAPLES

Tommaso d'Amico
University of Rome, Italy

Richard Ellmann has pieced together the main events of Wilde's stay in Naples between the end of 1897 and February 1898: his reunion with Alfred Douglas there, and the addresses they shared, first at the Hôtel Royal des Etrangers in via Chiatamone, then in Villa del Giudice at what is now n° 37, via Posillipo. Before moving to Paris on 13 February, on the occasion of the publication of *The Ballad of Reading Gaol*, Wilde spent a few days at yet another address, 31 Santa Lucia (the Palazzo Bambino). By this time he was on his own, Lord Alfred and him having parted company for good by the end of 1897.

In Naples as elsewhere Wilde was commonly pointed out as a notorious *roué*, a living scandal. As such, he attracted attention from the two main Neapolitan newspapers, *Il Mattino* and *Il Pungolo Parlamentare*, soon after his arrival at the Villa del Giudice. Early in October, *Il Mattino* published an article reporting the rumors according which 'the English *decadente*' who had been at the centre of a notorious, 'loathsome' trial, was in town. Happily, the paper was in the position to deny them: that man's presence among us, 'even under an assumed name', 'would be a catastrophe!'. This article was signed 'Gibus'. In this case it is assumed that the writer was Matilde Serao, the well-known novelist and friend of Eleonora Duse, whose admirer Wilde would become ('though nothing to Sara'). Promptly, *Il Pungolo Parlamentare* gave its competitor the lie. Not only Wilde was in Naples, staying at Posillipo, the paper said: a writer on the staff of the paper (again anonymous: Eugenio Zaniboni seems the most likely candidate) had interviewed him. This interview, which was published on 9-10 October, is disappointing in a sense – Wilde manages to say nothing to the unknown journalist who forced himself on him past the bewildered servants ('Milord nun vo' vede' nisciuno!') – but full as it is of details on the aesthete's aspect, dress, and surroundings – and peppered up with local gossip – does to some extent enrich the biographers' reconstruction of Wilde's life style in this period.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

THE IMPERMANENCE OF 'PERSONALITY'

Lawrence Danson
Princeton University, U.S.A.

When Basil Hallward first meets the eye of Dorian Gray across a crowded room, 'a curious sensation of terror', he tells Lord Henry Wotton, 'came over me. I knew that I had come face to face with some one whose mere personality was so fascinating that, if I allowed it to do so, it would absorb my whole nature, my whole soul, my very art itself.' Only a glance, yet in it Basil finds not just a pretty face but a 'personality' that 'strangely stirred' him. Now: we tend to know about the problem of personality in modern art from the point at which T.S. Eliot ostensibly banished it: 'poetry (. . .) is not the expression of personality, but an escape from personality.' Less well known is the second half of Eliot's proposition, that 'only those who have personality (. . .) know what it means to want to escape' it. I contend that most of the conflicts over the idea of personality (and impersonality) in modernism are already present in the work of Oscar Wilde. 'Personality' is a Wildean keyword, and in my paper I ask, what is this 'personality' which Wilde refers to over and over from his earliest reviews through *De Profundis*, what would it mean to have or escape it? And I begin by noting the word's wide semantic range in the *fin de siècle*, from the commodified realm of the public (or as we might say, media) personality to the aesthetic realm inhabited by the 'engaging (or 'fair') personality presented in life or in a book' which Pater valorizes in the Preface to *The Renaissance*. By 1880, the word had also entered the realm of science: for Dr Henry Maudsley, personality is the 'physiological unit of organic functions': it could be measured, be found to deviate from a norm, and be susceptible to clinical intervention. All these senses – the commodified, the aesthetic, and the scientific – are at work when Basil is overcome by Dorian's amazingly projective personality; and so is a homosexually coded sense which is related to all these others: the fine or responsive personality is sexually *sympathique*, shares (as Basil's glance reveals) a sexual secret.

Wilde's uses of the word are sometimes overdetermined to the point of paradox, but are sometimes merely self-contradictory. Instead of presenting a unified field theory of the Wildean personality, I concentrate, first, on a problem with the opening of *Dorian Gray*: the anwering 'personality' that Basil supposedly recognizes in Dorian is in advance of the facts; Dorian's initial charm is the invitation of the blank page, and what Basil calls Dorian's personality will have to be dictated to him in the form of Lord Henry's epigrams, read into him by the fatal book, painted for him by Basil. How, then, does Basil recognize Dorian's personality before Dorian recognizes it in himself? Wilde constructs a circle of recognitions: Basil's 'terror' when he first finds himself 'face to face with the young man whose personality had so strangely stirred' him registers a self-discovery; yet that discovery can only occur through Basil's recognition of Dorian's personality – a personality which cannot exist in Dorian until Basil has first read it into Dorian by projection from the personality he discovers in himself by reading Dorian.

To exfoliate the idea of a personality which is created by what it creates, I turn to another story about another infinitely readable personality, *The Portrait of Mr. W.H.*, published one year before the first version of *Dorian Gray*. In that story about 'the onlie begetter' of Shakespeare's Sonnets, Wilde's narrator provides an interpretative gloss on the problem of Basil's first sight of Dorian by reproducing it as a problem in the reception of art. The 'contents of personality' derive from the work of art which makes us what, for however fleeting a moment, we are; yet 'all that (art) shows us is our own soul' – presumably ours from before we read it in the work of art.

Simultaneously, then, the proof of a remarkable individuality which sets its possessor apart from the world of persons who are not personalities, personality is also a fiction, a protean quality that makes a pose more real than the supposed stability of Victorian earnestness. I suggest the affinities between Wilde's idea of personality and Pater's analysis of experience in The Conclusion to *The Renaissance*. And I suggest that Wilde's paradoxical idea of personality leads directly to such modernist doctrines as Yeats' of 'the mask' and Eliot's of the *impersonality* of poetry.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE AND THE IDEA OF A THEATRE

Joseph Donohue
University of Massachusetts at Amherst, U.S.A.

As the centenaries of Oscar Wilde's major writings occur now, the need for a new point of view on Wilde and his plays in the broad and various contexts of the theatre of his age has become clear. In an obvious sense the subject for reassessment is not the drama alone but the professional stage of West End and Broadway houses and of the actor-managers Alexander, Tree, Waller, and Frohman, who produced a remarkable series of Wilde's plays in London and New York in the brief period 1892-95. In the context of Continental avant-garde drama, however, the subject is also the theatre of Ibsen, Strindberg, and Maeterlinck, for whose plays Wilde asked while in prison – an alternative stage, a kind of anti-theatre with respect to the commercial, featuring plays mostly unstageable in England (as the uproar over Ibsen's *Ghosts* and the failure of Wilde's own *Salome* to pass the English censor suggest). Connected with these two spheres of activity, yet distinct in crucial ways, was a private, radical notion of the theatre conceived by Wilde himself. This highly unorthodox idea of a theatre emerges even in his earliest dramatic efforts, *Vera, or The Nihilist* and *The Duchess of Padua*, is articulated in an intensely symbolic way in the later *Salome*, and informs the full range of his critical writings and even his poetry (as in the sonnet to Sarah Bernhardt). Deriving certain features from Maeterlinck's 'static' theatre and the symbolist tradition exemplified by Baudelaire and Mallarmé, Wilde's idea of a theatre is nonetheless his own, a theatre that images idealized emotional states and crises, an interior theatre of the heart and soul, of suffering and loss. Wilde's professional reputation grew rapidly from 1892 on, as the flamboyant author of the main-stream comedy-dramas *Lady Windermere's Fan*, *A Woman of No Importance*, and *An Ideal Husband* and of the 'trivial' comedy *The Importance of Being Earnest*. And yet the celebrity who, wearing a green carnation in his lapel and

smoking a cigarette, walked onto the stage of the St. James's Theatre on the opening night of *Lady Windermere's Fan* and congratulated his audience on their success was also, and simultaneously, writing for that private yet more comprehensive ideal theatre obscured by the scintillating wit and engaging characters of these four West End successes.

The reassessment I propose consequently embraces a range of topics: the history of Wilde's involvement in the professional theatre, his aspirations as a poetic dramatist, his practice as a critic and theorist of the drama, his determined bid for success in the public arenas of the theatre, literature, and journalism, and the implications of that success for his personal life. And it entails close scrutiny of such major subjects as Wilde's views of the nature and purpose of the theatre, the social occasions of the performed play, and the dramatist's relationship to audience and society. This reassessment has the additional goal of describing Wilde's ideal theatre both in itself and in respect to the heterodox values of *fin de siècle* artistic and cultural life. For, notwithstanding the private character of his artistic values, the impact of Wilde's writing on the contemporary theatre was so striking, and his own absorption of its chief features so thorough, that any fresh, comprehensive scrutiny of Wilde's idea of a theatre leads to an inquiry into the theatre of his age and the cultural life it illuminated and itself conditioned.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE, DRAMATIC STRATEGIES AND *SALOME*

Irène Eynat-Confino
University of Tel Aviv, Israel

Wilde's *Salome* ranks as one of the few symbolist plays to have been staged again and again. Versions of it have been filmed or turned into an opera, and the play has lately assumed the form of a comic strip. Its mythical figures, transgressive acts, and iconoclastic tones have attracted not only 20th century audiences but also many scholars.

This paper provides a new reading of the play, based on the findings of the current research in cultural studies. There have been many attempts to elucidate the complex system of allusions of the play, its lunar imagery and the mythical level of its narrative. However, they have not looked into two of the signifying strategies used by Wilde in this play, namely, encoding and displacement. The mythical level of the narrative, the lunar imagery and the complex system of allusions are only some of the instruments by which these two strategies operate. So is the fusion of dramatic genres, the blending of the tragic with the melodramatic and the grand guignol. According to the symbolist theories of drama in vogue at the beginning of the 1890s in Paris, Wilde created a multi-level narrative, with a fable destined for the larger audience and a hidden 'truth' to be perceived by the happy few. This encoded and displaced truth is that of the private suffering of the poet. Seen in this light, *Salome* the play becomes the poet's offering of love and longing, an elegiac chant of despair and disenchantment.

ETHICS & AESTHETICS IN *DORIAN GRAY*

Michael Patrick Gillespie
Marquette University, U.S.A.

Both intra- and extra-textual features – the narrative discourse and the immediate critical response – of Oscar Wilde's *The Picture of Dorian Gray* seem to make ethics a logical concern for any reader seeking to form a thoughtful response to the novel. Problems arise, however, as one tries to articulate an ethical system that would address the particular issues raised by the novel that would resonate with the broad range of readers to which *The Picture of Dorian Gray* appeals. Furthermore, the profound influence exerted upon Wilde and upon his work by the ideas of Walter Pater – especially as expressed in *The Renaissance* – raises additional questions about the possibility of these art for art's sake views precluding consideration of ethical problems.

While Wilde's novel eschews the prescriptive application of conventional moral systems, the narrative discourse of *The Picture of Dorian Gray* suggests a range of possible interpretations, each specifically dependent upon a clear articulation of the reader's ethical disposition as the point of departure for a sensitive reading. My rhetorical strategy will follow a dual track to support this claim. Extra-textually, it will develop the concept that any epistemological position, including Pater's, depends upon inherent ethical assumptions to lend support to its conclusions. Intra-textually, I will examine the ethical system – the New Hedonism propounded by the character Lord Henry Wotton – that brings so much attention to bear upon the behavior of Dorian and all of the other characters in the novel.

The Picture of Dorian Gray gains aesthetic force from the range of possible interpretations that it offers. This analytical approach must take care to avoid the prohibitive either/or choices that the affirmation of a particular ethical system or the disapprobation of all ethical systems would impose. Instead, my essay will seek to establish the accessibility of Wilde's novel to a range of ethical views and the necessity of maintaining those alternatives to preclude a single reductive reading.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE'S 'PLAYS OF MODERN LIFE' ON THE BRITISH STAGE, 1980-1993

Robert J. Gordon
Goldsmith's College, London, England

Oscar Wilde's 'plays of modern life' have on the whole not been highly regarded by 20th century critics and commentators. Many critics treat them as failed attempts to create a comedy of manners and valuable only as experiments which resulted in the perfection of his masterpiece, *The IBE;* others have commonly regarded them as cynical attempts to manipulate the popular genre of the well-made Victorian play for purely commercial ends. It is unfortunate that the element of truth in both of these judgments has been taken as proof that the plays are second-rate. K. Worth's *Oscar Wilde* (1983) was the first modern account of the plays to indicate the seriousness of Wilde's commercial theatre project, aptly identifying the Symbolist aesthetic of 'total theatre' within these works by demonstrating their affinities with *Salome* on the one hand and *The IBE* on the other. This re-evaluation signalled a complete revision in the critical attitude to these plays which was simultaneously being reflected in new approaches to their performance on the British stage. The paper gives a short account of the major productions of these plays in Britain during the last thirteen years, contrasting the generally trite interpretations of the plays produced by commercial managements with the exploitation of Wilde's Symbolist aesthetic by the Glasgow Citizens' Theatre in innovative revivals of all three plays. More detailed analysis will be made of the highly successful production by Philip Prowse of *A Woman of No Importance* for the Royal Shakespeare Company (1991/92) which may be seen as the culmination of his work on Wilde as director of the Glasgow Citizens'. The characteristically English 'realist' attitude of Peter Hall's acclaimed production (1992/93) of *An Ideal Husband* will be compared with the brilliant stylisation of Prowse's production, with its clever marriage of wit comedy and psychological melodrama, in order to illuminate the range of responses to Wilde's 'plays of modern life' evinced by the contemporary British theatre.

'THE CRUCIFIXION OF THE OUTCASTS': YEATS AND WILDE IN THE NINETIES

Warwick Gould
Royal Holloway and Bedford New College, England

'Sublime, wonderful, wonderful' was Wilde's response to Yeats's story 'The Crucifixion of the Outcast' on the last occasion they talked, shortly after the opening of *The Land of Heart's Desire* in 1894. Yeats wondered if Wilde's enthusiasm were not doom-eager and related to 'the turn his thoughts had taken'.

Their professional difficulties as Irish writers working in the London of the nineties were compounded after 1895. The repercussions of Wilde's downfall on the publishing of imaginative writing were severe, and fell heavily on Yeats's circle.

This paper explores the difficulties shared by the two writers as they sought to be published in the later nineties and compares the rôles played by such publishers as Macmillan and Leonard Smithers. Wilde's imprisonment made Leonard Smithers's move into legitimate publishing inevitable, and the 'most learned erotomaniac in Europe' provided in *The Savoy* a focal point not only for Beardsley (the principal victim), but for the self-styled 'outlaws' of the *Savoy* circle.

Those who shared Wilde's antinomianism through enthusiasm or realism, declared 'warfare on the British public at a time when we had all against us (. . .) Outlaws, whether they have offended through their virtues or their vices, soon discover that if they do not support one another no one else will' (as Yeats recalled).

The paper offers new biographical perspectives on Wilde after his release from jail, and upon Leonard Smithers, Yeats, and Beardsley.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE IN THE GORBALS: SOCIETY DRAMA AND CITIZENS THEATRE

Joel H. Kaplan
University of British Columbia, Canada

In the 1890s when Oscar Wilde's comedies were first played to fashionable audiences in London's West End, the Gorbals, a working class district of Glasgow, was already reputed to be one of the worst slums in Europe. A century later, the Gorbals, still a depressed urban centre, has become the unlikely home for some of the most innovative productions of Wilde's plays since the dramatist's death in 1900. In this paper I would like to consider the staging of Wilde's society comedies at Glasgow's Citizens Theatre, established in the Gorbals in 1945.

I intend to examine the role played by Wilde's work in shaping the Citizens' repertoire and mandate, as well as the manner in which the company's offerings have helped to 'reinvent' Wilde for our time. My focus will be upon director/designer Philip Prowse's Wilde cycle of the 1980s – *A Woman of No Importance* (1984), *An Ideal Husband* (1986), and *Lady Windermere's Fan* (1988) – particular attention being given to questions of style, audience, and critical response, as well as to the apparent paradox of playing 'elitist' drama at an aggressively populist theatre. Throughout, Wilde's own 'aesthetic socialism' will be employed as a way of approaching both Prowse's revivals and the play texts themselves.

The paper will conclude with a brief look at Prowse's Royal Shakespeare Company debut in 1991-92, considering the ways in which his 1984 *A Woman of No Importance* was adapted for London playgoers, both at the Royal Shakespeare Company's Barbican theatre and, finally, at the well-heeled Haymarket, where Beerbohm Tree had first staged the work in 1893.

SALOME – SYMBOLIST PRINCESS

Patricia Kellogg-Dennis
Rider College, Lawrenceville, N.J., U.S.A.

The alpha and omega treatments of the Salome myth in 19th-century literature are found in Heine's *Atta Troll* (1843) and Wilde's *Salome* (1890). From Heine's interpretation of the legendary Hebrew princess to Wilde's, Salome went through several literary transformations, most notably in Flaubert's historically accurate account, Mallarmé's abstracted version, and Laforgue's satiric parody of both Flaubert and Mallarmé. Oscar Wilde was indebted to all of his predecessors, and to Gustave Moreau.

There are some works of art that become famous because they summarize traditions; such a one is Wilde's *Salome* which was enthusiastically commented on by Mallarmé, Gide, and Joyce as well as by most of Wilde's critics and biographers. Even Yeats, who judged it 'thoroughly bad', paid hommage to its influence on two of his verse plays, *The King of the Great Clock Tower* (1934) and *A Full Moon in March* (1935). Banned in Britain in 1892, it was first staged by Lugné-Poe in Paris in 1896. Owing to Max Reinhardt's brilliant production in the early 1900s, with Gertrud Eysoldt, the play had a 'longer consecutive period in Germany than any play by an Englishman'. Although poorly received in its first British and American productions in 1905, *Salome* was performed and well reviewed in almost every major European city between 1902 and 1912. It has seen many recent revivals. A reason for the sustained popularity of the play may be that it blends the general cultural threads, trends, and attitudes of the nineties: Symbolism, Decadence, Art Nouveau, orientalism, homosexuality, misogyny, and religious malaise. That Beardsley was invited to illustrate the text and that Wilde originally wrote the play in French are two indications of how much the text reflects the *ut pictura poesis* taste that the Pre-Raphaelites had set in motion and the craze for anything French. The fact that it has remained interesting justifies an examination of it in terms of the cultural environment that inspired it.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

OSCAR WILDE'S *SALOME*: A SECRET AUTOBIOGRAPHY

Melissa Knox
New York, U.S.A.

Salome, Wilde's biblical play of operatic fame, continues to stimulate the thought that the surface action conceals hidden meanings. Why did the Irish poet write it in French? Why did he transform the politically motivated execution of John the Baptist into a sexually perverse lust-murder by a young girl who has tried to seduce him? The story of Salome's wish to seduce the religious prophet, a man denouncing women and their sexuality, and obviously not inclined toward heterosexual adventures, seems improbable, and so leads to the feeling that it needs to be understood as a symbolic expression of thoughts that Wilde wanted to remain hidden even as he appeared to be expressing them with shocking vividness and candor. Salome herself cannot be easily understood: sometimes she seems the naive child wondering why anyone wouldn't want to kiss her; then she tastes the bloodly lips of the severed head with every sign of vengeance and sexual relish. One of Wilde's remarks, 'I live in fear of not being misunderstood', reads like an epigraph for *Salome*.

The play's many interpreters have not considered the sexually voracious Herodias and Herod as disguised portraits of figures in Wilde's early life, but the many publicized sexual escapades of Wilde's father, the well-known eye surgeon, and the salacious remarks of his mother at her weekly salons, seem to have inspired in a distorted form the creation of the Herod family. In this constellation, Wilde's loss of his young sister Isola, dearly loved by him, when she was nine and he was eleven, cannot be ignored. This paper argues for the strong significance of Isola Wilde as well as Wilde's parents in the inspiration of Wilde's *Salome*.

WILDE AS A MODERN DRAMATIST

Jacques de Langlade
Bailly, France

When Bernard Shaw told Frank Harris on board the *Jolly Roger* that Wilde would not escape his trial because he could not play the part, he knew full well that all his life Wilde had been an actor.

In fact, he was an actor during the first part of his life. Sometimes he was 'the poet who ate flowers'; at other times, he was a lecturer in the United States. Then, he played the part of a husband, and of a father. After he wrote the novel *The Picture of Dorian Gray*, he became a playwright. Then he put his dreams, his humour, and his opinions onto the stage. His modernity must be shown in the light of his times – Queen Victoria's time, and the time of Tennyson, Kipling, and of 'Greater Britain', from which he differed entirely.

This paper will comment on his remarks and opinions about the setting, the actors, his ideas as a director, and his views of the critics who, for him, ought to have been artists.

In *Salome*, his modernity is apparent; the society of the 'naughty nineties' did not fail to punish him for his criticism of the English gentleman, of the American people and, eventually, for putting biblical heroes on stage. In the same way, his vision of Christ, as expressed in *De Profundis*, could not but be turned against him. The need of confession is also apparent with him, and this was one of the lessons he taught André Gide, and even Jean Genet, who turned the shame of his life into beauty.

Yes, Oscar Wilde did want to turn his life into a work of art. But he only succeded in living for his masterpieces, and making a work of art out of the decay of lying. We know that Oscar Wilde is one of our great contemporaries and that his influence is still noticeable, in our modern philosophy; 'not know thyself, but be thyself', as he kept telling us.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

THE GOTHIC WILDE

Donald L. Lawler
East Carolina University, U.S.A.

By the end of the eighties, as Aestheticism was modulating into Decadence, Wilde had contributed a radicalized aesthetic to this movement in such essays as 'The Decay of Lying' and 'The Critic as Artist'. At the same time, he undertook a parodic treatment of the ideal of aestheticizing life and values in 'The Portrait of Mr. W.H.', leading to the series of gothic transactions with aestheticism we find in *Dorian Gray*, *Salome*, and *The Sphinx*, all works that defined literary Decadence for Wilde's and subsequent generations.

Wilde took up the Gothic as an experimental design for exploring (in three different genres) the applications and limitations of radical aestheticism. Each work is in fact a hybrid, incorporating a heteroglossal, Gothic encryption that promotes an array of complex, allusive, but distinctive effects.

Equally significant for the novel, *Salome*, and *The Sphinx* is the author's agenda for gothecizing art and aesthetics, especially the worship of aesthetic beauty – a philosophy with which Wilde had identified himself since Oxford – by creating a Gothic aesthetic with the power and the assets to express another, darker side of beauty-worship. Dorian's interactive portrait becomes the Gothic world as well as the dynamic force, shaping or interrogating all other elements of the story. Wilde's deployment of Gothic traditions touches and transforms every important feature of the novel. As a Gothic novel, *Dorian Gray* subverts its own apparent commitment to promoting the agenda of *Intentions* for aestheticizing human values and experience.

This paper will attempt to discover both how and why Wilde's gothic aesthetic works, how it derives from the Gothic tradition as Wilde understood it, how it contributed to further revisions of the Gothic in *Salome* and *The Sphinx*, and what these experiments may suggest for our critical understanding of the works and their author.

WILDE -- THE ONCE & FUTURE DANDY

Jerusha McCormack
University College Dublin, Ireland

Oscar Wilde once said: 'The future belongs to the dandy. It is the exquisites who are going to rule.' He was wrong: in the sense that few today would even know what a dandy was, much less recognize in him a figure of power. To most people, the dandy is merely a man of fashion, albeit one who made an almost heroic commitment to style. But such a definition vitiates the force of dandyism not merely as a concept, but as a creed, one which transforms the way one looks at life.

The most lucid exposition of this creed is by Baudelaire, who inscribes dandyism as 'an institution outside the law'. He understands that the dandy's persuit of style is no mere act of homage to fashion but, in fact, a passionate revolt against convention itself. Politically, 'dandyism appears especially in those periods of transition when democracy has not yet become allpowerful, and when aristocracy is only partially weakened and discredited.' The dandy arrives in such a scenario as a disenchanted and leisured outsider who conceives the idea 'of establishing a new kind of aristocracy'. His heroism is that of a spiritual revolt from the trashiness and triviality of modern, democratic life: dandyism as a kind of religion, by which the self is perfected as icon. It is generally agreed that Wilde has not been acknowledged at his true worth, as an artist who believed, at one level at least, that his relations to his age were symbolic. Partly this is due to a misconstruing of the semiotics of dandyism. Wilde believed that he was involved in drama, and the script he wrote for his dandies became in fact the script for his own life. By that act of inscription, Wilde created an imaginative universe outside polite Victorian society by means of a systematic violation of boundaries between aesthetic, political and religious values as well as those across gender and class. Wilde was, in short, deliberately and systematically subversive: the dandy as anarchist. His heroism had to do with this perception of himself and will continue to be misconstrued until the nature of his revolt as dandy is, under another more accessible rubric, reinstated.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE & READER-RESPONSE THEORY

Bart Moore-Gilbert
Goldsmiths' College, London, England

The aim of this paper is to assist in the revaluation of Wilde's importance within the tradition of British criticism by positing him as a fore-runner of the school of critical theory which has emerged since the 1960s variously titled 'reader-response' or 'reception' theory. Contemporary accounts of the origins of such theory like those of Freund (1987) and Holub (1984) make no mention of Wilde as a possible starting point, nor is his work represented in the standard anthologies by Tompkins (1980) or Suleiman and Crosman (1980). These seem surprising omissions, given the way Wilde anticipates many of the strategies of later 'reader-response' theorists and encounters many of the problems such criticism engenders.

Drawing on Wilde's critical essays and *Dorian Gray*, I begin by demonstrating how Wilde initiates the 'swerve to the reader' by successively dismantling many of the premises of the instrumental, expressive and mimetic theories of art, traditionally dominant in mainstream British criticism. Wilde then stresses the primary productive role of the reader or critic by insisting on a number of ways in which criticism can be construed as creative. The blurring of critical and creative forms in Wilde's own discourse further anticipates much recent theoretical work as does his emphasis on the impossibility of 'objectivity' and the value, indeed, necessity of critical misreading or 'misprision'.

The rest of my paper will address the way that Wilde then attempts to limit the apparently total freedom he allows the reader/critic by analysing his distinction between 'synthetic' and 'analytic' criticism. The paradoxes he encounters in doing this again anticipate the problems faced by later theorists like I. A. Richards, Culler, Fish and Ingarden and foreshadow the aporia into which contemporary 'reader-response' theory so often issues. Wilde's work must be recognised as the first real attempt in the modern period to turn the critical gaze away from the text's relationship with the author, world or other texts, and make its relationship with the reader the primary focus of criticism.

YET ANOTHER SOURCE FOR *DORIAN GRAY?*

Isobel Murray
University of Aberdeen, Scotland

Wilde's culture, the medium in which he might be said to float, is a very rich and varied one, and he is always aware of it, as he is always aware of himself and his reader, constantly making open or covert reference to the marvellous and ever-flowing tradition in which he exercises his individual talent. He treats all the great writers he knows as in some sense his contemporaries, to whom he can bow in appreciation, or with whom he can continue to debate. He also treats many now little known writers of his own day, as cheerfully, as some kind of impetus or provocation to write.

This very catholicity – and perhaps his genial good humour – saved him from the patricidal urges Harold Bloom has seen as characteristic of the 'strong poet'. Interestingly, Bloom considers, discusses and rejects Wilde in the first pages of *The Anxiety of Influence*, before naming a single one of the 'strong poets' he means to write about. Does Wilde's nonconformity embarass modern theories of influence?

Undeterred by the question, I wish to investigate yet another source for *The Picture of Dorian Gray*, perhaps the first significant female writer cited, apart from Speranza. Louisa May Alcott is currently claimed by Elaine Showalter as producing 'the American female myth' in *Little Women*, but her more sensational, often pseudonymous novels have less to offer as feminist models. *A Modern Mephistopheles* was first published in 1877, before Huysmans published *A Rebours*. It was published under the author's name for the first time posthumously in 1889. I suggest it had a significant part in the mysterious process of 'inspiring' *Dorian Gray*, and in particular that her character Jasper Helwyse, who dominates the handsome younger man Felix Canaris, has a significant power of suggestion for Lord Henry Wotton, mentor of Dorian Gray.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

EROTICISM & EMANCIPATION IN *DORIAN GRAY*

Sylvia Ostermann
University of Jena, Germany

The one-sided determinations of Oscar Wilde as a dandy, as a personification of a decadent attitude of life or as a debunker of a hypocritical sexual morality and as a fighter against bourgeois conformism block the view of the integrated structure of the novel. I try to point out that *The Picture of Dorian Gray* is a discourse of the relation of art and morality and that it is equally a discourse of the rigidity of Victorian sexual principles. The author represents sexual aspects of the relation between man and woman in breaking the taboos and inhibitions which characterized the love between man and woman and even more the love between man and man. He favours homosexuality despite the fact that it was diagnosed as 'perverse', and declared as criminal in England. The novel served as a conclusive piece of evidence of Wilde's homosexuality in his later trial. In the novel we encounter a type of woman complementary to the homosexuals and to effeminate aesthetics. The rigid dichotomy of male and female is subversively questioned. In the world of Dorian Gray, a world of refined masculinity, there is no place for the emancipated, intelligent woman. The woman is represented as a victim.

Dorian Gray's eroticism culminates in a nameless crime, and is raised in its aesthetics to a utopia of art. Eroticism and emancipation correspond to the self-assertiveness of an androgynous aesthete who tries to legitimize his sexual inversion by his aesthetical sensibility.

DECODING *THE BALLAD OF READING GAOL*

Norman Page
University of Notthingham, England

Though apparently simple and direct in its language and statements, *The Ballad of Reading Gaol* has a quality of unexpectedness and obliqueness that has not always been given full weight. Its radical contrast with the style and tone of Wilde's earlier poems has been recognized, but the narrative element and structural technique, through which an autobiographical purpose is mediated via the story of a condemned murderer, has a complexity and indirection that differentiate the poem markedly from the other major text that resulted from Wilde's imprisonment, *De Profundis*.

This paper will explore the transformation of intensely personal and confessional material into an apparently objective, at times documentary account in the manner (as Wilde himself conceded) of Henley or Kipling. Relevant here is Arthur Symons' observation, in a review of the poem, that while it possessed 'the value of a document' it was essentially 'a sombre (. . .) reverie, and it is the subcurrent of meditation, it is the asides, which count, not the story'. An attempt will be made to place the poem in the context of Wilde's longstanding preoccupation with modes of disguising autobiographical material – a preoccupation evident, for example, in *The Picture of Dorian Gray* and the comedies, and one that reaches its final flowering in *The Ballad of Reading Gaol*.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

ELIZABETH ROBINS'S MEMOIR OF WILDE

Kerry Powell
Miami University, Ohio, U.S.A.

Both Sides of the Curtain, the published autobiography of the great Ibsen actress Elizabeth Robins, portrays Oscar Wilde with affection and gratitude. But the autobiographical narrative stops abruptly with 1890, at the dawn of Robins's career. What role did Wilde play in her life *after* her initiatory experiences in London, an American actress newly arrived from Boston? Did Wilde continue to act the part of 'her benevolent pilot through theatrical shoals', as Richard Ellmann exaggeratedly termed it?

No real answers can be provided from published materials. Some information is contained, however, in an unpublished memoir of Wilde written by Robins late in life, a fragment of 13 typewritten pages in the Robins archive at New York University. In it, Robins makes clear that she and Wilde drifted apart during the 1890s, although they continued to meet from time to time. She remembers calling to seek his opinion of her first attempt at a novel, carrying with her what must have been the manuscript of *George Mandeville's Husband* (1895). She writes of her strained last meeting with Wilde, not long before his trials and imprisonment.

Robins also recalls a talk the two had in 1892 in which she urged Wilde to join her in agitating for a new kind of theatre. 'He should sketch a working plan, wake people up to the need and value of a theatre on non-commercial lines', she remembers admonishing him. But Wilde's plays thrived in the same commercial venues whose subordination to financial profit eventually drove Robins from the stage. Indeed, Wilde's earliest advice to Robins in 1888 had been aimed at helping her learn the ropes of the West End, and finding a place in it for herself. What the memoir makes clear is that Robins had outgrown this counsel. She would try to be Wilde's mentor, rather than the other way around. She would exhort him to rise above the laissez-faire of the West End and, as Matthew Arnold had urged, 'Organize the theatre! The theatre is irresistible!'.

A WOMAN OF GREAT IMPORTANCE

Maria Pilar Pulido
Zaragoza, Spain

Lady Wilde, according to some experts and biographers, was a pre-eminent figure and determining influence on Oscar Wilde's development, glory and ultimate downfall, not only as an artist but also as a human being.

My study is based on the two landmarks in Lady Wilde's life: her involvement as a poetess in the *Nation*, the nationalist newspaper founded by the Young Irelanders, under the pseudonym of 'Speranza', and the role she played in Dublin and London's social life as a *salonnière*.

Her literary contribution to that group of well-read revolutionaries showed a clear willingness to provoke and shock the society of her day, the Anglo-Irish Protestant Ascendancy. In her fervent nationalistic verse, 'Speranza' put forward the concept of the sacred role of the artist as someone whose mission was to lead the chosen race towards the promised land in a quasi-religious crusade against the invader. Throughout her passionate verse permeates a vivid call for martyrdom to those whose destiny it is to challenge society. 'The new volcano of sedition', as Charles Gavan Duffy called her, transmitted to her son an indelible sense of Irishness and a particular sense of honour.

Lady Wilde opened a literary salon first in her residence in Merrion Square, Dublin, and later on in Park Street and in Oakley Street in London. Certain scenes in Oscar Wilde's production echo the accounts given by some of Lady Wilde's visitors to her salon, of the extraordinary ambiance and sparkling conversation of some of its main characters. It was, undoubtedly, among the personalities and the curious who thronged his mother's salons that Oscar developed and achieved that mastery of wit and fascinating conversational skills that made him famous.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE AND EUROPEAN THEATRE

Peter Raby
Homerton College, Cambridge, England

Wilde's plays have been subjected to radical reassessment over the last decade, both by a number of challenging critical re-evaluations, and more recently by a series of major recreations and reinterpretations in the theatre, as instanced by Steven Berkoff's uncovering of the power of *Salome*, and Philip Prowse's discovery of an appropriate style for *A Woman of No Importance*. The cumulative effect of these developments is to sharpen awareness of Wilde as a major and distinctive dramatist, and to make the associations and cross-influences between him and other contemporary European dramatists stronger.

Wilde was unusual in that, within his comparatively brief span as a playwright, he wrote successfully for commercial managements, as well as, courtesy or the censor, for the independent theatre movement. That *Salome* was first written in French, and arguably for a French actress, underlines Wilde's exposure to continental developments. Wilde was criticised, to his annoyance, for using themes and motifs from the outmoded repertoire of Sardou and Dumas fils. More significantlly, he was receptive to the example of Ibsen, as Kerry Powell has persuasively argued, quoting William Archer's insight that 'Salome is an oriental Hedda Gabler', and tracing the relationship between *Pillars of Society* and *An Ideal Husband*. Beerbohm Tree's production of *A Woman of No Importance* at the Theatre Royal, Haymarket, was immediately followed by a first English presentation of *An Enemy of the People*. The same year 'Michael Field' observed Wilde at a performance of *The Master Builder*, with Elizabeth Robins as Hilda Wangel, watching the stage 'impassively but with intentness'. Wilde's friendship and admiration for an independent-minded actress such as Elizabeth Robins, and her portrayal of roles like Hedda Gabler and Hilda Wangel, helped to shape his presentation of women, just as Shaw responded to Janet Achurch among others.

Wilde occupies a unique position among European dramatists. He was a serious artist at the height of his powers, fully aware of the new and experimental theatre of his day: among the list of books he requested on his release from prison were the latest volumes of Ibsen and Strinberg; yet, unusually, he was able to work within the restrictions and conventions of the commercial theatre, enjoying the benefit of close relationship with theatre practitioners such as Alexander, and exploiting a finely-tuned understanding of day to day practicalities and an instinctive feel for the visual dimension of theatre. In retrospect, his plays strike up resonances with another *fin-de-siecle* playwright with whom he had no contact: Chekhov, too, records the morality and manners of a dying society, and his last play, like Wilde's, is a farce in which the characters seem to invent themselves.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

RE-DISCOVERING WILDE IN TRAVESTIES BY JOYCE AND STOPPARD

Gerd Rohmann
University of Kassel, Germany

My paper concentrates on two important rediscoveries of Oscar Wilde which shape *Ulysses* (1922) and *Travesties* (1974). Joyce and Stoppard create intertextual relationships with Wilde's aestheticism and comedies of manners.

The dramatic dialogue of the Circe chapter shows a caleidoscope of dream travesties. It is inspired by the performance of *The Importance of Being Earnest* at Zürich in spring 1918, directed by Joyce.

The Irish novelist takes a literary revenge on his lay actor, an employee of the British Embassy, by turning him into Private Carr, the violent nationalist who knocks out Stephen Dedalus so that he has to be saved by Bloom into the peaceful home scene ending his Dublin odyssey. Henry Carr by both Joyce and Stoppard is presented as a fetishist of well-cut trousers, a 'dandy extérieur', a proselyte of Wilde. Among the manifold materials which make the fabric of *Travesties*, Stoppard concentrates on Wilde's aestheticism, Ellmann's biographical research on Wilde and Joyce, on an elderly Henry Carr's broken memories of the Zürich performance as well as of the following lawsuit.

The Importance of Being Earnest and *Travesties* are comedies of errors. Carr is an even more superficial dandy than Algernon Moncrieff, Tzara's Dadaism resembles rather chaos than Jack Worthing's aesthetical anarchy; James Joyce is taken for a girl called Joyce, his second initial, A. for Augustine, together with his mania of cross-examining people, reminds us of Lady Augusta Bracknell. Gwendolen Carr and Cecily Carruthers appear as offshoots from Gwendolen Fairfax and Cecily Cardew. The rediscovery of Wilde by Joyce and Stoppard inspires their literary creativity. His work and legends about his life made modern and post-modern literature break boundaries between real and fictional worlds.

RE(DIS)COVERING WILDE FOR LATIN AMERICA: DARIO, BORGES, LISPECTOR

Roy Rosenstein
American University of Paris, France

When contrasted with his fortures across Europe in general and in Spain in particular, the early reception of Wilde in Latin America was at once more positive and more cordial. That American critics were the last to appreciate the importance of being Oscar refers to North Americans only. When Wilde was attacked on the Continent and elsewhere before and after his fall, he was welcomed more warmly in spirit in South America than he had ever been received in person in North America or elsewhere. Wilde may well have found in Latin America his first, most devoted, and most diverse readership abroad. Since *modernismo*, Wilde has never fallen from favor among his South American audiences, including fellow writers.

This paper highlights three critical points in Wilde's reception in Latin America over the last hundred years. His importance was acknowledged (1) by the 1890s in the critical writings and memoirs of Nicaragua's Rubén Darío, the most influential poet Spanish America has produced; (2) from the first decade of this century throughout the long life of Argentina's Jorge Luis Borges, the most distinguished and most universal of Latin American writers; and finally (3) in the introduction to a translation by Brazil's Clarice Lispector, her country's and her continent's most important woman author. These three monumental figures from the South American literary scene all admired Wilde's writings, though from divergent stances. Their homage to Wilde effectively represents three stages in his recovery by Latin America: first, Darío's personal esteem for the man, then Borges's professional admiration for some of his works, finally Lispector's enthusiastic sanctioning of Wilde for all audiences. Also noted are the shifting patterns of interest in and appreciation for his writings, as may be seen by tracing Wilde's growing appeal from an initial audience of happy few to a universal attraction among the widest possible readership.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

Wilde's many biographers have been loathe to recognize in the artist a spiritual voyager whose genius so convincingly masked his internal life that his closest friends were deaf to his desperate cries to enter the Church after his release from prison and blind to the sincerity of his deathbed conversion. But Lionel Johnson knew what 'subtile violence' the dark angel had done to Wilde's soul, as did Yeats, who saw that the 'terrible beauty' of Wilde's life 'was an attempt to escape from an emotion by its exaggeration'. T.S. Eliot would, on the eve of his own conversion, assert that Wilde's curious cultivation of Evil 'is a derivative or an imitation of spiritual life', but it was Joyce who felt 'the pulse' of Wilde's art: 'at its very base is the truth inherent in the soul of Catholicism: that man cannot reach the divine heart except through that sense of separation and loss called sin'.

MIMESIS IN *DORIAN GRAY*

Theoharis C. Theoharis
Massachusetts Institute of Technology, U.S.A.

The 'Preface' Wilde wrote for this novel reverses a number of Aristotelian aesthetic principles, especially the principle of *mimesis*. I will try to make connections between Wilde's playful dictum that life imitates art, and the narrative structure of the novel. Specifically, I want to show how the normal function of poetic justice – depiction of naturally and culturally lawful cause and effect relation between crime and punishment – is reversed in Dorian Gray's case. With the switch in *mimesis*, Wilde has changed art's formal quality from static to dynamic, and that change allows him to change poetic justice, to make it aesthetic subsumption of moral judgment instead of aesthetic rendition of moral judgment. Before he wrote Dorian Gray's story, Wilde spent some time in circles where Nietzsche was energetically discussed. I will argue in this talk that Nietzsche's idea of reality and thought as interlocked instances of will to power is a useful gloss on the reversals Wilde made of mimesis and poetic justice. Specifically, I will argue that Nietzsche's idea that the world of experience is not given as an arena for passion, but generated by passion is an important gloss on Wilde's story of criminal artistic energy. I will talk a little about a passage in *Beyond Good and Evil* in which this idea occurs (36), and then show how it illuminates Wilde's inversions of the normal relations between being, doing, thinking, and making.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

'THE STORY-TELLER AT FAULT': WILDE AND IRISH ORALITY

Deirdre Toomey
Royal Holloway and Bedford New College, England

This paper will consider Wilde's story-telling in the context of Irish Orality and stress the tie between Nationalism and the valuing of the oral. Many contemporaries, such as Pater, Yeats and Gide, insisted on Wilde's primacy as a speaker rather than as a writer and recorded oral versions of stories never printed: some, such as Yeats, preferred the oral version of a printed tale. Yet only Yeats had the Nationalist context in which to place this valuing of the spoken over the written. Wilde thus can be associated with those Protestant Nationalists (Lady Wilde, Douglas Hyde, Lady Gregory, Yeats) who, by linking themselves to a despised, indigenous, pre-literate culture, with folk tales and folk parables, re-identified with Ireland, with 'the unwritten tradition which binds the unlettered (. . .) to the beginning of time and the foundation of the world'. A similar valuation – in an overtly political context – is found in the response of Yeats, Joyce (and many others) to J. F. Taylor's extempore defence of the 'Language of the Outlaw', preserved in *Ulysses* and in *Autobiographies*. When, in *Autobiographies*, Yeats gives the oral version of Wilde's 'The Doer of Good' he insists on its primacy: 'I have to repeat it to myself as I first heard it, before I can see its terrible beauty'. This is not solely an aesthetic priority: in the context of Irish Nationalism, the oral must always be aligned with the political.

WILDE'S READING OF CLEMENS

Emmanuel Vernadakis
University of Angers, France

Wilde was a more religiously-dominated reader than is usually supposed to be the case. He was the great-grandson of a famous Protestant evangelical proselytizer of babies; on his father's side both his uncles were priests in the Church of Ireland; his mother was the granddaughter of an Archdeacon and of a vicar; he was educated at a ruthlessly Protestant school, and it may be assumed that the Irish sectarian consciousness was sharpened in his own case by his attraction to Catholicism.

He also was a Greek-dominated writer. His voyage to Greece, his enthusiasm for the Greek ideal of life, his familiarity with Greek classical authors and a Greek frame of reference, reveal his affinity for Hellenism. From 1883 to 1895, Wilde came across numerous French authors among those who had brought Neo-platonism into fashion in France. Neo-platonism must have been a field in which his own preoccupations with Hellenism and religion met those of the French. Clemens Alexandrinus was a cultured Greek philosopher and scholar of the third century, a theologian and a mystic, an apologist and one of the Fathers of the Church. In his works, which addressed both pagans and baptised, and contained many a vivid description of his times, Hellenism and Hebraïsm appeared to be antithetical, even if the author tried to harmonize them within the Christian faith. As has often been pointed out, the opposition of those two elements formed one of the great recurrent and unifying myths of European history which was lastly to be embodied by the Victorians.

The fact that Wilde not only read but also drew inspiration from Clemens can be meaningfully seen as his identification with the Victorian conflict of Hebrew and Hellene. Indeed, Wilde internalized this conflict, extended the field of its significance and used it as the basis of his philosophy where opposition seems to be a constitutive element of his lifelong quest for unity.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

WILDE'S 'TRANSGRESSIVE AESTHETIC'

Scott Wilson
Lancaster University, England

Oscar Wilde's 'rediscovery' and repositioning at the centre of the contemporary literary, critical and cultural scene has transformed debates about, for example, identity, style, transgression and the transvaluation of individualism. At the heart of these debates is Jonathan Dollimore's recent assertion that Wilde developed a 'transgressive aesthetic' which helped inaugurate a certain style (even ethics) of existence implying a transgressive and oppositional politics. (See *Sexual Dissidence*) This paper examines the appropriateness of this phrase and its implications in relation to the connections and tensions between Wilde's life and art and his subsequent mythologisation as a fateful model of a certain style of living.

In an anecdotal account of the encounter between Wilde and Gide in Algiers, Dollimore locates the divided origin of essentialist (natural) and nonessentialist (aesthetic) conceptions of male homosexuality. Yet it is possible that both models correspond to the same logic as soon as transgression or contestation is sublated into an aesthetic project and unified in a Work or an Art adequate to a mode of living or a politics. It is possible that such a 'transgressive aesthetic' outlined by Dollimore repeats, in and as a Work, the essentialist politics of immanence that has tragically, in the 20th century, given societies up to the work of death. However, *if* it is the case that Wilde approaches such an aesthetic (or 'ethic' as Dollimore also calls it) he never formulates it positively nor completes it. Certainly the transgression referred to in the anecdote is not recuperable in this, or indeed any other way.

This paper argues, with particular reference to *The Portrait of Mr. WH*, that Wilde fictionalises the delights and dangers of such an aesthetic, that his work approaches it asymptotically to disclose the fatal seductions of an identification and desire that can only be fully realised in death, or the dead

person: the martyr, the beautiful image redolent of loss veiling and signifying death (Dorian Gray, Mr. WH). I will argue that Wilde's writing acknowledges that the desire for communion with the dead image of infinite fulfilment brings only death.

Wilde's work approaches the dangers implied in the transgressive aesthetic and broaches the question of death only to conceive of it in another way. My reading will suggest that the Wildean encounter or exposure to the irreducible sovereignty (singularity or individuality in a Wildean sense) of the finite being must not lead to an aesthetic communion (death sublated into the finalised Work), but must instead unleash an unavowable and indefinable passion established in a relation between finite, sovereign individuals that works against (or rather un-works) the closure of immanence, identity and fixed notions of sexuality.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

JOHN MELMOTH AND DORIAN GRAY: THE TWO-FACED MIRROR

Marie-Noëlle Zeender
University of Nice, France

The family ties between Charles Robert Maturin and Oscar Wilde are well known. Some biographers maintain that Lady Wilde brought up her son in the hero-worship of the ancestor immortalized by Melmoth the Wanderer. However that may be, the Wanderer's ghost haunted Wilde until the end of his life, when he adopted the assumed name of Sebastian Melmoth in his exile in France.

This is not just an anecdote, it seems in fact that his indebtedness to Maturin is far more important than it appears. Indeed, Wilde himself never denied that he had drawn his inspiration from Melmoth, to give shape to his only novel. However, unconsciously and through a mysterious alchemy, he lent some aspects of the wanderer's evil personality to the character of Dorian Gray. Despite his fascinating youth and beauty, Dorian indeed does share a good number of characteristics with his 'fellow creature', his 'brother'. Thus, each decides to sell his soul in order to stop the course of time, the former to put off the fatal date, the other not to grow old, which amounts to the same in the end. Furthermore, they are both endowed with the art of seduction, in the full meaning of the word, and resort to rather similar stratagems.

The way they look at the others is never innocent, it actually casts a spell on them, and can hardly be resisted. In this instance, their portraits are most revealing because they show what they are really like: evil creatures. On the canvas, Melmoth's snake-like eyes congeal the beholder; as for Dorian, his reflection has become so ugly that it arouses a feeling of horror, whereas his face remains as gloriously beautiful as ever. Even in their dreadful fate, they are terribly akin. When they die, they become two repulsive old men, forever damned.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
București 2012

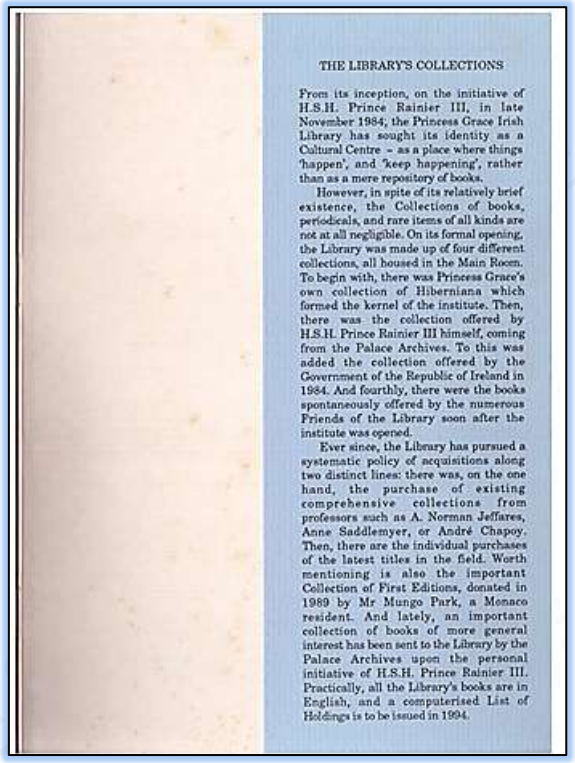

THE LIBRARY'S COLLECTIONS

From its inception, on the initiative of H.S.H. Prince Rainier III, in late November 1984, the Princess Grace Irish Library has sought its identity as a Cultural Centre – as a place where things 'happen', and 'keep happening', rather than as a mere repository of books.

However, in spite of its relatively brief existence, the Collections of books, periodicals, and rare items of all kinds are not at all negligible. On its formal opening, the Library was made up of four different collections, all housed in the Main Room. To begin with, there was Princess Grace's own collection of Hiberniana which formed the kernel of the institute. Then, there was the collection offered by H.S.H. Prince Rainier III himself, coming from the Palace Archives. To this was added the collection offered by the Government of the Republic of Ireland in 1984. And fourthly, there were the books spontaneously offered by the numerous Friends of the Library soon after the institute was opened.

Ever since, the Library has pursued a systematic policy of acquisitions along two distinct lines: there was, on the one hand, the purchase of existing comprehensive collections from professors such as A. Norman Jeffares, Anne Saddlemyer, or André Chapoy. Then, there are the individual purchases of the latest titles in the field. Worth mentioning is also the important Collection of First Editions, donated in 1989 by Mr Mungo Park, a Monaco resident. And lately, an important collection of books of more general interest has been sent to the Library by the Palace Archives upon the personal initiative of H.S.H. Prince Rainier III. Practically, all the Library's books are in English, and a computerised List of Holdings is to be issued in 1994.

C. George Sandulescu Oscar Wilde's Salome

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

București 2012

The Proceedings Volume was published one year later, on 6 December 1994.

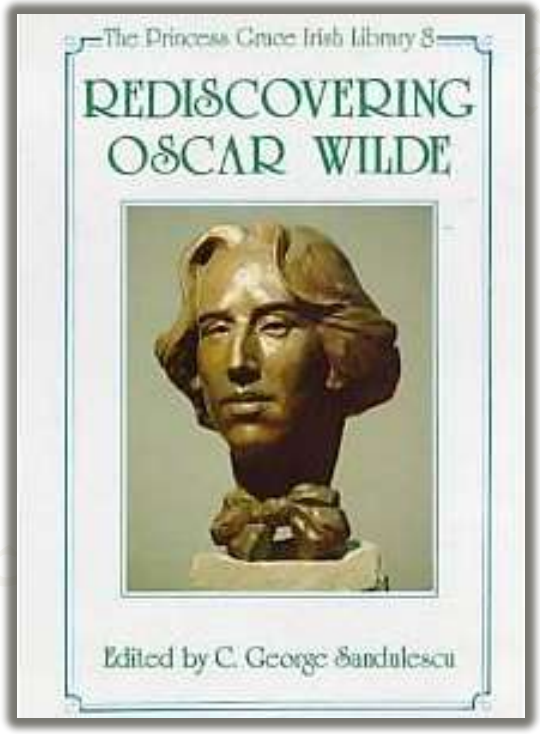

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
http://editura.mttlc.ro
Bucureşti 2012